

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

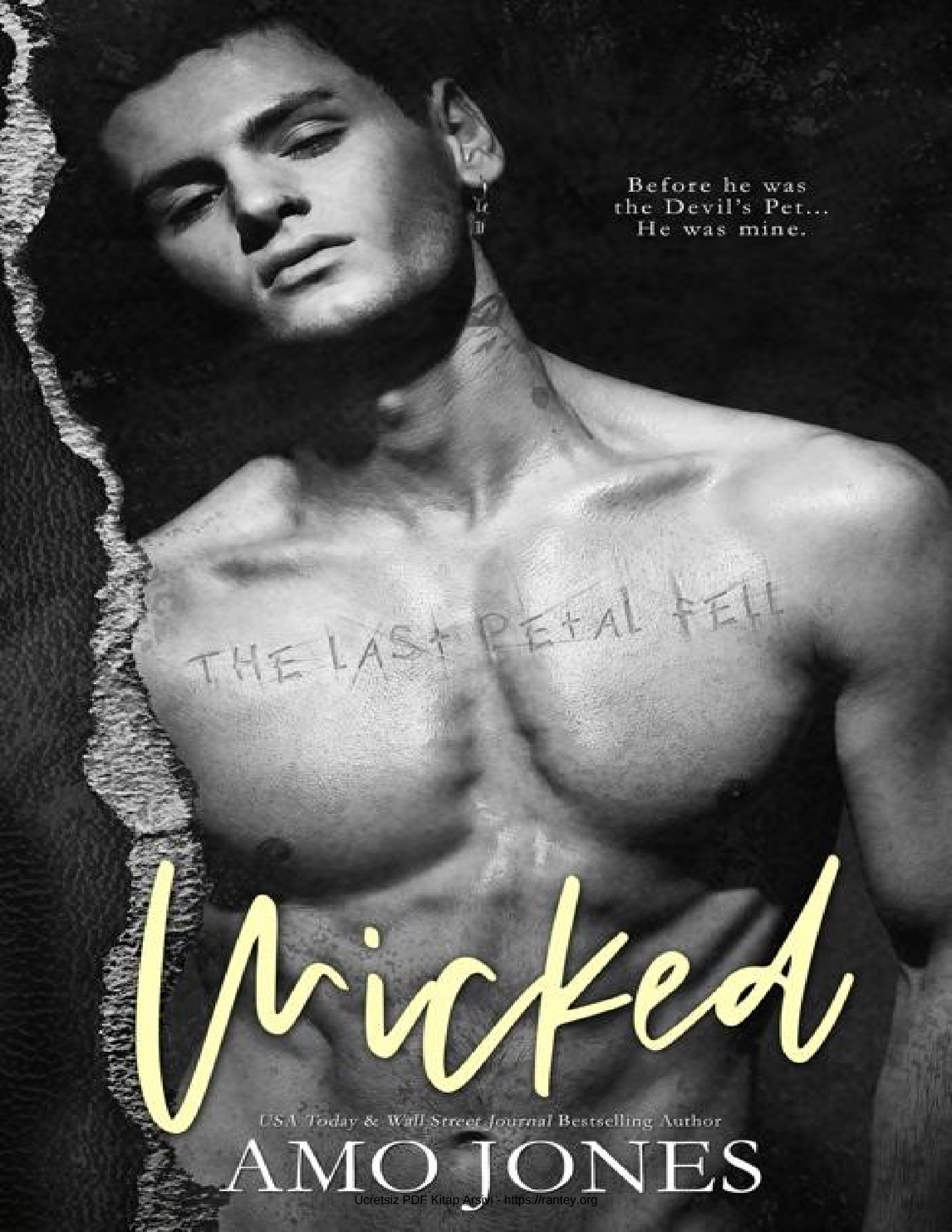
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Before he was
the Devil's Pet...
He was mine.

THE LAST PETAL FELL

Wicked

USA Today & Wall Street Journal Bestselling Author

AMO JONES

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Wicked

AMO JONES

Wicked
Telif Hakkı © 2022 Amo Jones
tarafından

Kapaklar: Büyüleyici Romantizm
Metin ve Satır Editörü: Kardeşlerim Editör
Kopya ve İçerik Editörü: Paige Smith
Düzeltilen: Sarah Plocher
Biçimlendirme: Şampanya Kitap
Tasarımı

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek kişiler, nesneler, yaşayan veya ölmüş kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tetikleyicileri okumak isterseniz, lütfen [buraya](#) gidin.

Contents

[Başlık Sayfası Teşekkür İthaf](#)

[Önsöz Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm Sekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm Onbirinci](#)

[Bölüm Onikinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Kısım](#)

[On Üçüncü](#)

[Bölüm On](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[On Beşinci Bölüm On](#)
[Altı Bölüm On Yedi](#)
[Bölüm On Sekiz](#)
[Bölüm On Dokuzuncu](#)
[Bölüm Yirmi Bölüm](#)
[Yirmi Birinci Bölüm](#)
[Yirmi İkinci Bölüm](#)
[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
[Yirmi Dördüncü Bölüm](#)
[Yirmi Beşinci Bölüm](#)
[Yirmi Altıncı Bölüm](#)
[Yirmi Yedinci Bölüm](#)
[Yirmi Sekizinci Bölüm](#)
[Yirmi Dokuzuncu](#)
[Bölüm Otuzuncu](#)
[Bölüm Otuz Birinci](#)
[Bölüm Otuz İkinci](#)
[Bölüm](#)
[Epilog](#)
[Tetikleyici](#)
[Uyarılar](#)
[Diğer Kitaplar](#)

Acknowledgements

Bu kitabı yazmama yardım eden herkese. Her şeyden önce aileme, çünkü zavallı piçler tost ve Weetbix ile yaşadılar. Kocam (açıkçası hala nasıl bir kocam olduğundan emin değilim), bültenleri ve tanıtımları organize eden asistanım Sarah, bir sihirbaz olduğu için halkla ilişkiler gurum Candi, editörlerim! Ellie ve Paige'e, kelimelerimi sürekli parlattıkları için, en iyi kızım Amelia Hutchins'e her zaman benim insanım olduğu için. Bu dünyada ikimizin olduğunu bilmek korkutucu...

Jaymin ve Tate'e ve Oh Write! Sprint odasına! Lanet olsun. Siz olmasaydınız bu kitap kesinlikle bitmezdi.

ARC ekibime, kitaplarımızın erken kopyalarını okumak için programlarından zaman ayıran blog yazarlarına, TEŞEKKÜRLER! Kurt Sürüme! Çete, çete! Sizi seviyorum çocuklar.

Hanım evladım Amie'ye, seni seviyorum. Arkadaşlığını ve ruhunu seviyorum.

Son olarak, ama en önemlisi, SİZE! Oh, Okuyucu. Kitabımı okuduğun için teşekkür ederim. Seni çok fazla incitmeyeceğime söz veriyorum...

Kendime. Çünkü az önce yalan söyledim. Bu acıtacak.

Kuralları çiğnemekten hoşlandıkları için asla bir yere
gelemeyecekleri söylenen çocuklara.

Nefret edenleri siktir et.
Bunu orta parmağım la yazdım.

Wicked

Odanın diğerk ucundan bana baktı. Onu tam da bu yüzden seviyordum. Bana olan ihtiyacı konusunda pervasızdı. Kimin izlediğı umurunda bile değildi. Ben hissettim, o da hissetti ve eminim ki bu lanet odadaki herkes hissetti.

Bardağımın yarısı doluydu. Viski. Aşka benzeyen türden. Sizi bağırsaklarınızın çekirdeğine kadar yakar ve bu sırada diğerk vücut organlarınızı da gizlice yok eder. Aşk, yıkım için bir dikkat dağıtıcıydı. Ne daha fazlası, ne de daha azı. Dizlerimin titremesi durmuyordu ve avuçlarım terlemeye başlamıştı. Sadece birini öldürmek istiyordum. Oda çok gürültülüydü. Müzik çok dağınıktı. Çalan grup bile aşırı dozda kokain almaktan üç saniye uzaktaymış gibi görünüyordu. Ruby La Rosa'dan beklediğim bu değildi. Onu hâlâ tanıyor muyum ki? Onu hala sevmek için tanımama gerek yok. Zehirli dişlerini şahdamarıma batırdığı anda boku yemiştim.

"Bak, eğer teselli olacaksa, mutlu görünüyor, değil mi?" Poppy bana doğru eğildi ve başını omzuma yasladı. Işıklar müzik eşliğinde hızla yanıp sönüyordu ve elinin yavaşça kolundan aşağı inip avucunun içinde dinlenmesini izledim.

Başparmağım seğirdi. Ağır çelik yüzüğümü öfkemi kontrol eden bir kadran gibi evirip çevirdim ve alev almak üzereydi.

"Mutlu musun?" Poppy'ye döndüm ve yanımda, üst baldırımda duran elin sahibi de dahil olmak üzere masadaki diğer herkesi görmezden geldim. "İkimiz de bunun onun mutluluğu olmadığını biliyoruz. Bu onun..." Durakladım, sandalyeme yaslandım ve kolumu yanımdakine dayadım. "Bu bir intikam."

Jade masanın karşısında araya girdi. Ortadaki süsü fazla olduğu için yüzünün sadece dış hatlarını görebiliyordum. "Bu bir seçenek değil."

Aşağıdan uzanan elleri tekmeleyerek uzaklaştırdıktan sonra sandalyemden kalktım ve viskimi bitirdim.

"Nereye gidiyorsun?" Khaos, Royce'un yanından sızlandı. Hepsini görmezden geldim. Odanın diğer tarafına geçerek Victor'un yanından geçtim. O yaklaştıkça bir şeyleri yok etmeye daha çok ihtiyaç duyuyordum. Tercihen onu.

Bir adım.

İki.

Üç.

Tam sırtı göğsüme sürtünmek üzereyken yanından geçip gittim, gözlerimiz çarpıştı. Gözlerimi ondan ayırıp odanın arka tarafına yönelmem için saniyeler geçti; kapının üzerinde bir çıkış işareti parlıyordu. Kapıyı iterek açtığımda soğuk hava buz gibi parmaklarını anında boğazıma doladı. O odadaki herkesin boğulması.

Herhangi bir odada.

"Ne oldu? Bir sorun mu var?" Sesi, ne kadar yakın olursa olsun yanmaya devam eden bir alev gibiydi.

Üfleyerek çıkarmaya çalıştım.

Küçük bedeninin etrafına uzandım ve acil durum kapısını arkasından zorla kapattım.

"Çok kötü!" Döndü ve bana dönmeden önce kapıyı tekrar itti. "Bunu bilerek yaptın." Bal rengi ateşli gözlerinde bir parıltı belirdi. "Neden? Neden bunu yapıp ikimiz için de işleri zorlaştırıyorsun?"

Elim ahşap kapıdan aşağı kayarak bedenlerimizi yakınlaştırdı. Nefesini içine çekti, gözleri dudaklarıma kaydı. "Bunu olması gerekenden daha kötü hale getiriyorsun."

Başımı sallayarak parmağımın ucunu başının yan tarafına getirdim, yanağından aşağıya ve şişmiş dudaklarının üzerinden geçirdim. "Hayır, ama yapmak üzereyim."

Dudaklarını ayırdı ve ben de başparmağımı dudaklarının arasından geçirerek dudaklarının tabana sarılışını izledim. Geri çekildim, dudaklarımı onun dudaklarına indirirken onu kalçalarından yakaladım ve gelinliğini kalçalarının üzerinden yukarı doğru ittim. Kalçasının etrafındaki dantel jartiyeri kavrayarak yırttım ve kalçalarımın onu kapıya doğru ittim.

Dilini emerken bacakları belime dolandı, çığlıklarını zehir gibi yuttum, uğruna çürümeye hazırdım. Ellerimi kalçalarının arkasına, kışına doğru kaydardım ve o fermuarımla uğraşırken, elleri aramızda çılgınca çalışırken yanaklarını genişçe açtım.

"Bunu sen istedin," diye küçük ısırıklar arasında ağzıma nefes verdi. "Onunla evleneceğimi bile bile gelinliğimin içinde beni becermek." Elim boğazını buldu ve başını tahtadan sekecek kadar sertçe geriye ittim.

Ona ters ters baktım, tam o sırada sikimi çıkarıp minik elini dibine sardı ve her nefes arasında beni yavaşça okşadı. Kalçalarım öne doğru savruluyor, avucuna amına sahipmişim gibi biniyordum. "Kiminle istersen evlenebilirsin Ruby. Sen her zaman benim olacaksın." Boğazının etrafında gerildim. "Benim olduğunu söyle."

Cevap vermedi, dili dudağının üzerinde kayarak hınzır bir sırtışı gizliyordu. Ruby her şeydi ama kolay değildi. Sizi bir köşeye kıvrılıp hüngür hüngür ağlatana kadar uğraştırırdı. Ama her zaman böyle değildi. Sizi besleyen el, çok geçmeden sizi alan elin ta kendisi olur.

Elimi cebime attım ve küçük metal nesneyi aldım, çıkardım ve yan tarafındaki küçük düğmeye bastım. Bıçak dışarı fırladı ve boğazına götürdüm, ince derisinin altındaki mor damarın dokunuşumun altında zıplamasını izledim.

"Söyle Ruby." Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim, sikim onun tanıdık elinin avuçlarında zonklayınca inledim. "Onun karısı olabilirsin ama her zaman benim küçük fahişem olacaksın." Sabit bir elle damarının dış hatlarını çizdim ve küçük kesikte biriken kanı izledim.

Vücudunu ayarlarken bacakları belimin etrafında sıkılaştı, elini yoldan çekip benimkine tükürdü. Aramıza uzandım, pürüzsüz amını elimle kapladım ve parmaklarımı içine daldırdım. Kalçaları öne doğru eğildi ve ben de belini sıkarak onu sikimin üzerine doğru ittim. Öne doğru eğilip dilimin ucunu bronzlaşmış boynundan aşağı süzülen kan damlasının üzerinde gezdirerek narin köprücük kemiğinin kıvrımında durduğumda amcığ aletimin etrafında sıkılaştı.

Çekerken, etrafımda kenetlendiğini hissettiğimde gözlerim kapandı, vücudu kapıyı sarsana kadar onu daha sert becerdim. Parmakları saçlarımda kendine bir yol buldu ve yüzümü onunkine doğru bastırdı. Boyumun üzerinden geçerken gözlerimiz çarpıştı, beni yerimde tuttu ve basit bir bakışla beni felç etti.

"Senin bir önemin yok," diye homurdandım dudaklarının arasından, başımı onunkine yaslamadan önce dişlerimi alttakine geçirdim. "Seni kendim için beceriyorum, senin için değil. Ben dur diyene kadar beni becereceksin, çünkü sen sadece bunun için iyisin. Koca memeli, daracık bir amcık." Ona o kadar sert çarptım ki rahim ağzının kıvrımını hissedebiliyordum. "Sen

Sadece her zaman sikime ait olacak küçük, pis bir fahişe." Hızımı yavaşlattım ama itişlerimi güçlü tuttum. "Seni böyle mi sikiyor, hmm?" Ela gözlerine bakmak için yeterince geri çekilerek sordum. Dökülmemiş gözyaşlarından nemlenmişlerdi, yanakları pembeydi ve saçları yüzünü çevreliyordu. "Bana seni nasıl siktiğini göster ki ben de seni daha sert sikebileyim."

Ağı hafifçe aralandı, parmakları boynumun arkasına dolandı. "Lütfen."

"Hayır," diye tersledim, parmağım boynunun kenarındaki kesiğe saplandı. "Sen benimsin Ruby-" Islak amcığı etrafımda sıkılaşıırken ağına fısıldadım. "Sen benim oyuncağımsın. Sadece benimsin." Küçük bedeni etrafımda sarsılırken taşaklarım onun içinde patlamadan önce gerildi. Aletimden sıcak döl fışkırdı, ama bitmeden önce onu yere düşürdüm ve gelinliğini bitirdim. İkimiz de nefesimizi tutarak sessizliğe gömüldük.

"Bu benim düğün hediyem miydi?" Derin nefesler alırken göğsü inip kalkıyor, göğüslerini çenesine doğru itiyordu.

Binanın içinden silah sesleri duyuldu ve gözleri panikle benimkilere kaydı, yüzü soldu.

"Hayır." Ağızım bir sırtıyla yukarı kıvrıldı. "Yani."

Wicked

On yedi yaşında

Tabaklar alt kattaki duvara çarparken Poppy kollarımın altına daha da sokuluyor ve yüzünü koluma yaslıyor. Bağırışlar, çığlıklar, daha fazla tabak kırılması. Buradan nefret ediyorum. Poppy daha iyisini hak ediyor ve ben bunu ona vermek istiyorum. Bir gün vereceğim. Şu anda sadece on yedi yaşındayım ama yemin ederim yapacağım son şey olsa bile onu bu aileden çıkaracağım. Her aileden.

Uzun bir sessizlik uzuyor ve ellerimi Poppy'nin kulaklarından indiriyorum.

"Burada bekle." Poppy'nin eli elime geldiğinde battaniyemi üzerimden atıyorum.

"Hayır, Lenny, oraya gitmeni istemiyorum. Sadece beklemek zorundayız. Geçen sefer ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Evet," diyorum, ayakkabılarımı giyiyorum ve yatağımın şiltesinin altında duran Glock'u alıyorum. Çaldım

Çünkü bir gün ihtiyacım olacağını biliyordum. "Durdurdum. Sadece burada kal."

Poppy'ye cevap verecek kadar zaman tanımıyorum çünkü yatak odamın kapısından çıkıyorum ve arkamdan yavaşça kapatıyorum. Poppy çoğunlukla ne yapılması gerektiğini bilir. Aptal değil. Ev çok sessiz. Duvarlarda asılı aile portrelerinin önünden geçerken bile sessizlik artıyor. Mükemmel aile. Onları tanıyamıyorum. Bir baba, anne ve mükemmel bir oğul. Siktir et onu ve o her kimse onu.

Salona açılan yüksek kemerli geçide geldiğimde hareketimi durduruyorum. Ateşin alevleri arnavut kaldırımlı şömineyi yalıyor, közlerin arasında çıtırdıyor ve orada duruyor, yirminci yıldönümlerinde ona aldığı mermer süslemeyi tutuyor. Uzun boylu, 1.85'in üzerinde ve vücut yağ endeksi on beşin altında. Tam bir canavar. Her gün spor salonunda antrenman yapıyor ve antrenman yapmadığı saatlerde de çalışıyor. Dürüst olmak gerekirse onu pek tanımıyorum. Ama gördüğüm kadarıyla fiziksel olarak karşı karşıya gelmek isteyeceğiniz biri değil.

Şöminenin yanında ara sıra duran sandalyenin üzerine düşüyor ve ağır mermer süslemeyi halının üzerine bırakıyor. Salon yemek odasına bitişik ama masanın üstünü göremiyorum. Gerçi görmeme gerek yok, çünkü biliyorum. Sonunda yaptığını biliyorum ve dürüst olmak gerekirse, şükürler olsun, çünkü bunu aştım.

Silahın tetiğine bastığımda ayağa fırlıyor ve omzunun üzerinden dönerek doğrudan bana bakıyor. Gözlerinin rengi benimkilerle aynı ve bundan nefret ediyorum.

Mutfak sandalyesinin etrafından dolanıyorum, silahım hâlâ havada ve ona doğru ilerliyorum. Kan gölünün içinde yatan cansız bedenini görmek beni başkaları kadar şaşırtmadı.

Asla dışarı çıkamadı. Bu yüzden ondan nefret etmedim, yapması gerekeni ve kendini güvende tutacağını düşündüğü şeyi yaptı.

"Otur evlat. Sanırım bir şeyler içmenin vakti geldi." Boynundaki kravattı çıkarıp masanın üzerine atar.

onun yanında. İş için sürekli uzaklardaydı, yeni mülkler satın alıyor ya da daha fazlasını satın almak için yatırımcılarla buluşuyordu.

O lanet bir suçlu. Bunu hepimiz biliyoruz.

"Ben iyiyim." Kendimi onun karşısındaki sandalyeye bırakıyorum, silahı ona doğrultuyorum ve ayağımı sehpayaya dayıyorum. Şimdi o gittiğine ve telefonumdaki boş mesaja göre bu iş daha kolay olacak. "Beni vurmayacaksın, Wicked." Öne doğru eğilip dirseklerini kalçalarının üstüne dayıyor. Kaşları meydan okurcasına yukarı doğru kıvrılıyor ve kendimi ileri atılmamak için zorlamam gerekiyor. Soğukkanlılığımı kaybetmemek ve öfkemi dışa vurmamak için. Ona kendimi kanıtlamama gerek yok.

Şimdi olmaz.

Ve asla.

"Aslında," diyorum silahı yan çevirerek. Zayıflık gösteremem. Bu Jared'e öne atılıp silahı alma ve daha da kötüsü Poppy'yi öldürme şansı verir. "Yapardım." Yılların öfkesi ve kızgınlığı yüzeyimin altında kaynıyor çünkü biliyorum. Onu nasıl serbest bırakacağımı biliyorum. Sadece sabırlı olmalıyım. Bir katilin düşüşü sabrını kaybetmesidir ve bende bolca var. Açıkça görülüyor ki.

"Ne yapacaksın, Wicked? Beni vuracak mısın? Sonra da küçük Poppy'yi sistem için burada mı bırakacaksın, hmmm? Hayır..." Deriye yaslanıp ayak bileğini dizine dayıyor. "Bunu yapmayacaksın çünkü o tetiği çekmek için içinde ihtiyacın olan kötülüğe sahip değilsin, o yüzden sana ne diyeceğim." Duraklıyor, takım elbise ceketinin içine uzanıyor ve bir paket sigara çıkarıyor. "Cezanı Poppy'ye saklayacağım." Ağzının köşesi beyaz dişlerinin etrafında kıvrılıyor ve ben de patlıyorum. Parmağım tetiğe basıyor ve ağır çekimdeymiş gibi alnının ortasının kurşunun etkisiyle patlamasını izliyorum. Kan arka duvara, şöminedeki sıcak kömürlerin üzerine sığıyor ve yüzüme sığıyor. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Onu korumak için. Onu korumak için yapmam gerekeni her zaman yapacağım.

Poppy, ve bu sefer başarısız olsam bile, Poppy ile asla yapmayacağım.

Pencerenin dışından bir dal kırılıyor ve onun yanındaki halının üzerine kayarak sarı saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum. Saç telleri koyu kırmızı bir yapışkanla keçeleşmiş, yanağına yapışmış. Hâlâ her gün sürdüğü kırmızı ruju sürüyor, yanağındaki morluklar geçen haftadan kalma. Genel olarak, katlandığı bu saçmalıkları hak etmiyordu. O iyi bir kadındı.

"Özür dilerim." Gözyaşları boğazımda birikiyor ama asla yuvarlanmıyor. Ayağa kalkıyorum, elimi saçlarımda gezdiriyorum. On yedi yaşındayım ve sarmal bir hayattan aşağı atılmak üzereyim.

Gözlerim onun üzerinde. Ona doğru baktığımda hiçbir şey göremiyorum. Annemin üzerinden geçiyorum, Jared'e yaklaştıkça kanlı halı parçalanıyor. Kurşun deliği kan ve sümüklü beyin maddesiyle ağlıyor. "Siktir git. Ben yeterince kötüyüm."

Ne kadar zamandır burada oturduğumu bilmiyorum. Saatler olmuş olabilir. Günler. Dakikalar. Açık ateşteki alevlerin yanan sıcak kömürlere dönüşmesini izliyorum. Ta ki hava omurgamda yılan gibi kıvrılacak kadar soğuyana kadar.

Kapı çalındı. Görmezden geliyorum. Gidecekler.

Kapıyı tekrar çalıyorlar. "Polis! Kapıyı açın!"

Silahlı odanın ortasına fırlatarak kendimi kanepeden kaldırdım ve ön kapıya doğru adım attım. Kapının kolunu sıkıp açtığımda iki polis memuru ve takım elbiseli bir adamla karşılaşıyorum. Uzun bir trençkot giyiyor ve ağzından mafya filminin setinden çıkmış gibi bir puro sarkıyor.

Ben de onlara bakıyorum. "Salondalar." İçeri girmeleri için kapıyı aralıyorum, koridordaki masanın yanındaki duvardan aşağı kayıyorum, dizlerimi göğsüme çekiyorum. Diğer odada ne yaptıklarını bilmiyorum ama hapse gireceğimi biliyorum. Olacağını düşündüğüm şeyin kesinlikle olmadığını ve her şeyin boka sardığını biliyorum.

Takım elbiseli adam yanımda diz çöktü. "Evlat, silah sesleri duyulmuş. O bölgedeydim, ben de peşlerine takılayım dedim. Bu gece burada neler olduğunu bana anlatmak ister misin?" Poppy geldi de benim mi haberim yok?

Kahretsin. Poppy.

"O kadını öldürdü, ben de onu öldürdüm. Bu kadar basit." Duvarda asılı duran aile portresine bakıyorum. "Aşağı indiğimde onu çoktan öldürmüş olduğunu gördüm. Bunu yapabileceğimi düşünmedi." Omuz silktim. "Ben de yaptım."

Küba dumanı kokusu etrafımı sarıyor ve onu izlemek için yana kayıyorum. Tanıdık gelmiyor.

"Beni hapse götürebilirsiniz ama lütfen Poppy'nin iyi bir eve gittiğinden emin olur musunuz?"

Gözleri gözlerime geliyor ve dudaklarının köşelerinde kıvrılan bıyıklarını takip ediyorum. "Hapse girmeyeceksin evlat." Ayağa kalkıyor. "Kalk, kız kardeşini al ve çantayı hazırla. Benimle geliyorsun."

"Ne?" Tekrar ona bakıyorum ama emrine uyuyorum. Ne isterse yapıyorum. Üzerinde bir otorite havası var ve onu ciddiye almam gerektiğini biliyorum.

"Kendimi tekrarlamaktan hoşlanmıyorum, evlat. Git kız kardeşini getir, ikinizle dışarıda buluşacağım."

Poppy, ona söylememe rağmen fazla eşya toplamıyor. Ona haberi veriyorum ve tüm gözyaşlarını göğsüme akıtırken ona sarılıyorum. Bir saat sonra nihayet onu aşağıya sürüklemeyi başarıyorum.

Zaten siyah bir cipin dışında bekliyor, aynı puro karanlık gecede parlak turuncu yanıyor.

"Arabada."

"Bize zarar vermeyeceğinizi nereden bileceğim?"

Adam omzunun üzerinden döner ve yanağındaki gamze ortaya çıkar. "Bilmiyorsun, ama sahip olduğun tek şey benim." Haklıydı. Arka kapıyı açıp Poppy'yi nazikçe içeri itiyorum ve içeri girdiğimizde kapıyı kapatıyorum. O bizi

ve arada bir gözlerimiz dikiz aynasında buluşuyor.

"Bizi nereye götürüyorsun?" Bizi şehir dışına çıkan otoyola götürdüğünü fark ettiğimde soruyorum.

"Evime."

"Ne? Ailem ne olacak?" Poppy'yi kötü bir duruma sürükleyebilirdim. Neden polisleri çağırmadım? Bekle... Polisler burada.

"Onlar gitti, evlat. Buraya arkadaşın olmaya gelmedim. İkinize de yardım etmek için buradayım çünkü nedenini bilmiyorum." "Biliyorsun," diyorum, gözlerinin köşesini inceleyerek.

sanki bir anıyı yeniden yaşıyormuş gibi kırışıyor. "Bizi neden kurtardığını biliyorsun."

Ela gözleri benimkilerle buluşuyor. "Evet. Sanırım öyle."

Birkaç dakika sonra, daha fazla ayrıntıya girmeyeceğini anladığımda, "Peki genellikle başıboş hayvanları mı alıyorsunuz?" diye ekliyorum. Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz bizi arnavut kaldırımına uzun bir araba yoluna çekti. Giriş, yüksek direklerin üzerinde duran iki fenerle aydınlatılmış ve yolun sonunda küçük bir kule var, içinde bir adam park etmiş, arabasının geçmesi için düğmeye basıyor.

Direksiyonunun yanındaki düğmeye basıyor ve sandalyesinde dönerek bana bakıyor. "Asla. Ama ikinizin de burada olması için bazı kurallar koymama izin verin. Birincisi, kızımdan uzak durun." Tsk. Ona ilgilenmediğimi söylemeye zahmet etmiyorum. Devam ediyor. "Ve iki? Ben asla senin düşmanın değilim." Şoför kapısını iterek açıyor ve Poppy'yi kolumun altına sıkıştırarak arka kapıdan çıkıyorum. Neler olduğunu bilmiyorum ama şu anda tek umursadığım Poppy'yi güvende tutmak ve Poppy'yi güvende tutmak için düşünecek zamana ihtiyacım var. En kötü ihtimalle hapse girerim. O pisliğin ona dokunamayacağını bilerek bununla yaşayabilirim.

Merdivenler ikiz kapılara açılıyor ve yolu gösteren küçük fener ışıkları, muhtemelen aynı derecede sıcak bir ev olduğunu tahmin ettiğim yere sıcak bir giriş sağlıyor. Şimdiden kahkahaları duyabiliyorum.

mutfaktan akıyor. Bizi evine götüreceğini söylediğinde ne bekliyordum bilmiyorum ama bu o değildi.

Ön kapı açılıyor ve bir elinde spatula tutan bir kadın diğer tarafta duruyor. Sarı saçları, beyaz bir bandananın önden bağlandığı başının tepesinde sıkı bir düğüm halinde. Bol bir kot pantolon ve önü hafifçe açık bir bluz giymiş ve lanet olsun, ama çok güzel. Teni arkamızda batan güneşe karşı parlıyor ve geniş ela gözleri benimkilerle buluştuğunda bunu içimde hissediyorum.

"Annen nerede?" diye sorar polis, onu kolunun altına alır ve başından öper.

Babası olduğunu tahmin ettiğim kadınla benim arama bakıyor. "Um, o mutfakta. Baba, ne?" Hâlâ adını bile bilmediğimi fark ediyorum ama bana bakıp gülümsüyor.

"Bunun için endişelenme. Sen onlara misafir odalarını göster, ben de annenle ilgileneyim, sonra hepiniz yemeğe gelirsiniz." Babasına spatulayı verip kapıyı arkamızdan kapatırken kızın yanakları kızarıyor.

"Elbette." Adam antrede gözden kaybolurken Poppy ona geniş bir sırtıyla bakıyor. Poppy'yi kolumun altında daha sıkı sıkıyorum. Berbat görünüyor olmalıyız. Kan hâlâ giysilerime yapışıyor ve Poppy'ye bakarsam yüzünde boş bir ifade olacağını biliyorum.

"Ben Ruby..." Kız elini beceriksizce önünde sallıyor. Onu görmezden geldiğimde hafifçe dönüyor. "Tamam, her neyse, beni takip edin, size ikinizin de nerede kalacağını göstereyim." Ev karamelli tuzlu patlamış mısır gibi kokuyor. Onu ahşap merdivenlerden yukarı doğru takip ederken müzik mekanda süzülüyor. Duvarlarda aile portreleri asılı ama hiçbirisi az önce geldiğimiz yere benzemiyor. Görmeye alışık olduğumuz annenin gözlerinde hüznün varken, Ruby'ninkiler sevgiyle parlıyor.

"-Babanın adı ne?" Tepeye vardığımızda sordum.

Sanki babasının önemli bir ayrıntıyı atlamasına şaşırmamış gibi nefesinin altından küfrediyor. "Victor La Rosa."

Onu uzun koridorda takip etmeye devam ediyorum, kapalı olan birçok kapının önünden geçiyorum. Açık olan bir tanesi gözüme çarpıyor ve durup içeriye kısa bir bakış atıyorum. Duvarlar sarıya boyanmış, beyaz kornişler ve duvarlarda posterler asılı. Odasından daha fazla müzik yayılıyor - yabancı bir şey. Hiç duymadım.

Küçük yüzü bir anda boşluğu dolduruyor, kapı odasına bakışımı kapatıyor. Ona bakıyorum, dudaklarını dişlerinin altında kıvırdığında dudaklarının kayboluşunu izliyorum.

Kahretsin.

Neden bu kadar sevimli olmak zorunda?

"Kaç yaşındasın?" Başımı yana eğiyorum. Kasıtlı değildi ama yanakları kızarıp alanımdan uzaklaştığında, öyle olduğunu düşünmüş olabileceğini düşünüyorum. Utangaç biri.

Ruby La Rosa...

"On yedi." Benimle aynı yaşta. İşe yaradı. Ona sarkan bir sapık gibi hissetmiyorum. Ama onun yaşında tanıdığım kızlara göre çok utangaç.

Odasının yanındaki kapıyı aralıyor ve içeriye işaret ediyor. "O yatakta ikiniz için de dar olabilir ama rahattır."

Gözlerim kısılıyor ve onun gözleri tekrar benimkilere döndüğünde neyi ima ettiğini anlıyorum.

"O benim kız kardeşim."

"Oh." Kaşları saç çizgisine çarptı. "O zaman o burada uyuyabilir, sen de karşıdaki odada kalabilirsin."

Başımı salladım. "Ben onun odasındaki katı alacağım."

"Tamam." Ruby ellerini kollarında gezdiriyor. Küçük bir vücudu var. Ona dokunursam ezerim. "Ben ona giymesi için birkaç kıyafet getireyim ve ikinizi yalnız bırakayım-" Elini vücudumda bir aşağı bir yukarı sallıyor. "Elini yüzünü yıka." Beni Victor La Rosa'nın kim olduğunu ve onun gibi birini tuttuğu evine benim gibi birinin girmesine neden izin verdiğini düşünürken bırakıp hızla uzaklaşıyor.

Oda bizim evdekinden daha büyük ve kendine ait banyosu var. Bu kadar zengin değiliz ama paramız var.

Kahretsin.

Poppy duş almadan yataktaki çarşafların altına kıvrılırken ben de yatağın üstüne düşüyorum. Kan ve beyin parçaları kötü bir koku gibi üzerime yapışıyor ama umurumda değil. Ne yapacağım ben şimdi? Babam ve benim başka bir ailemiz yok. Sadece biz varız ama bu insanların soru sormayacağı anlamına gelmiyor. Başkalarını tanıyoruz. Kahretsin, ailemiz bile birilerini tanıyor.

Kapı çalınıyor ve Victor'un çerçeveye yaslandığını görmek için etrafımda dolaniyorum.

"Victor, ha?"

Kıkırdıyor, kapıyı genişletiyor. "Sanırım seni bilgilendirdi." Bir duraksama oluyor ve sonunda başını arkasındaki koridora doğru çeviriyor. "Konuşmamız gerek evlat ve bunun Poppy'nin önünde olmasındansa burada olmasını tercih ederim."

Çarşaflardan sıyrılarak onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyorum ve girişten oturma odasına çıkıyorum. Evleri -ya da malikaneleri- görür görmez yüzünüze dolarları çarpan cinsten. Giriş kapılarında korumalar gördüğüme bile eminim. Mobilyalar ve mimari bariz bir zenginlik taşıyor ama bundan daha fazlası var. Bir ev gibi hissettiriyor. Televizyonda izlediğiniz, annenin sürekli yemek yaptığı ya da pişirdiği, çocuğun da çok başarılı bir öğrenci olduğu türden bir ev. Bu beni açıklayamadığım bir şekilde üzüyor çünkü sadece alışılmadık değil, aynı zamanda sıradan. Peki neden bu adam kim olduğumu bile bilmeden beni mükemmel ailesine ve hayatına davet etti? Onun gözünde babamı öldürdüm. Ona aynısını yapmayacağımı düşündüren şey ne?

Victor sürgülü kapıları ardına kadar açarak, eskimiş betonun çatlakları arasından incelikle büyüyen yeşilliklerin ve çalılar arasında çiçek açan canlı bitkilerin bulunduğu seyrek bir alana açılıyor. Arka bahçeye bakan küçük bir havuz evi var, havuza ve evin verandasına bakıyor.

Ana evin içinde yerleşik ahşap bir veranda ve kancalardan sarkan, ışıkları içerde yanan bitkiler bulunuyor.

Victor yürümeyi bırakıyor, elleri avluyu çevreleyen çerçevenin parmaklıklarında. "Sen ve Poppy yarından itibaren orada kalabilirsiniz. Pearl, karım, ikiniz için hazırlıyor."

Güneş batalı çok oldu ve tenimdeki kanı hâlâ yıkamamış olmam pek de umurumda değil. Sormak istediğim kelimeler beni boğuyor. Bu adam neden iki yabancıyı yanına aldı? Ama biri babasını öldürmüş iki yabancı.

"Beni neden buraya getirdin? Ailene mi?" Omuz omuza gelene kadar yanına yaklaşarak soruyorum. Masalar, sandalyeler ve ayaklı bir barın bulunduğu geniş bir barbekü alanı var. Arkadaşlarının yemek pişirmek için geldikleri sayısız geceyi hayal edebiliyorum. Gülüyorlar, içiyorlar, mutlu yuvaların istismarın kısıtlamaları altında olmadıkları zaman yaptıkları her şeyi yapıyorlar. Hayal edebiliyordum ama asla anlayamıyordum.

"Ben de bir zamanlar sizin yerinizdeydim. Pearl bunu biliyor ve bu yüzden ikinizi de burada ağırlamamı kabul etti." Parmaklıklara yaslanmak için dönüyor, dikkati sadece benim üzerimde. "Sana baktığımda kendimi görüyorum. Gidecek kimsesi olmayan korkmuş bir çocuk ve koruması gereken bir kız kardeş."

"Yine de beni tanıımıyorsun. Şu anda hayal ettiğinizden daha kötü olabilirim."

Bir süre sonra kıkırdıyor ve kollarında ve ellerinde dövmeler olduğunu ilk kez fark ediyorum. "Evlat, ben güvenin bir bok ifade etmediği bir dünyadan geliyorum. Güven, onu anlamayan insanların senin onayını kazanmak umuduyla ortaya attığı bir kelimedir." Bileklerini ayaklarının altında çaprazlıyor. "Seni neden kurtardığımı bilmek ister misin?" Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "Cevabı basit. Sana güvenilebileceğini düşünüyorum çünkü tanıdığım insanların aksine senin ahlaki bir pusulan var. Sadakat. Merhamet." Ceketinin iç kısmına uzanır ve sigara paketini çıkarır.

cebine sokuyor. Altını avucuna vurarak bir gövdeyi ağzına götürüyor ve diğer eliyle ucunu yakıyor. Bir duman bulutu üfleyerek parmaklarıyla beni işaret ediyor. "Senin yaşlarındayken ben de senin yerindeydim." Her ne kadar sözlerinin ardındaki gerçeği aramaya çalışsam da, sözlerinde gizli bir gündem olmadığını biliyorum. Konuşma tarzında güven veren bir şey var. Güven.

Sigarasından bir nefes daha çekiyor. "Tek kuralım, ben söyleyene kadar çocuğuma dokunma."

"Senin çocuğun mu?" Seçtiği kelimeler karşısında kaşlarımı kaldırıyorum. Kız çocuk sayılmaz, ama oynayacağım.

Ağzının köşesi kıvrılıyor. "Ve bir iyilik... sonra tüm bu saçmalıkları ortadan kaldıracağım."

"Ne?" Başımı yana eğerek soruyorum.

"Gelecek hafta benimle işe gel. Son yetmiş dört saat. Eğer o kadar dayanırsan, sana ve kız kardeşine burada güvenli bir ev sunacağım. Suçlamalarınız? Gitti. Sorunlarınız?" Kara kaşları saç çizgisine doğru uçuşuyor ve ilk kez şeytanla bir anlaşma yapıyormuşum gibi hissediyorum. "Kesinlikle gitti."

Alay etmeden önce boşluğu birkaç saniye açık bırakıyorum. "Üzgünüm ama polis olmak benim vizyonumda yok - ne demek istediğimi anlıyorsanız."

"Ah-" Duraklıyor ve eli koluma geldiğinde, gömleği bileğinden yukarı kalkıyor, üstünde bir haç görüyorum. Gözlerim kollarından yüzüne doğru ilerliyor. "Ben polis değilim."

Ruby

On bir yaşındayken yol kenarında bir kedi yavrusu bulduğumu hatırlıyorum. Yaralıydı, yara bere içindeydi ve vücudunun bazı yerlerinde tüyler yoktu ama onu alıp evime taşıdığımı hatırlıyorum. Kapıdan içeri daldım, ağlıyordum çünkü zavallı kedi belli ki önceki sahipleri tarafından bir kenara atılmıştı.

Annem mutfakta kurabiye pişiriyordu ve yaptığı işi bırakıp önlüğünü tezgâhın üzerine fırlattı, elleri kalçalarına geldi. "Ruby! Bu da ne böyle?" Annem destekleyici bir anneydi. Tüm arkadaşlarımın sevdiği türden bir anneydi çünkü o da onların annesi gibi hissediyordu.

"Onu kaldırımda buldum! Yaralanmış. Onu tutabilir miyiz?" İlk sorum buydu.

Onu tutabilir miyiz?

Annem hayır demeliydi. Babam hayır demeliydi. İkisi de evet dedi.

Onu veterinerlere götürdük, tedavi ettik ve eve getirdik.

Ama o bir kedi yavrusuydu, kanla kaplı iki insan değil - ve ekleyeyim, kendi kanları da değil.

Odamda oturmuş, yatak odamın kapısına bakıyor ve ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Gidip onları görmeli miyim? En azından kızı. Yani, yaklaşılabılır görünüyordu. Adam öyle değildi.

Doğrulup yorganı üzerimden çekiyorum ve ayaklarımı Louis Vuitton marka kabarık terliklerimin içine sokuyorum. Yatağımın ucundaki döşeme tahtasının gıcirtısından parmak uçlarımla geçerek kolu sıkıyorum ve kapıyı yavaşça açıyorum. Onları hafif aralık, alttan bir ışık huzmesi titriyor. Onu hissettiğimde yavaşça ileri doğru bir adım atıyorum. Etrafımdaki hava geriliyor ve onun alanında çok yüksek sesle nefes almamak için nefesimi tutuyorum.

"Ne yapıyorsun?" Sesi, dağların tepelerinden dökülen lavlar gibi, aşağı inerken her şeyi küle çeviriyor. "Ruby, değil mi?"

Gözlerimiz buluştuğunda söyleyecek bir şey bulma umuduyla yavaşça dönüyorum, ancak yardımcı olabilecek hiçbir şey yok. Tam yanımda uzun boylu duruyor, vücudu zayıf ve omuzları geniş. Koyu renk saçlarının yanları kapalı, tepesi biraz daha kalın traş edilmiş ve elmacık kemikleri mükemmel traş edilmiş buz küpleri gibi, eşit derecede traş edilmiş çene çizgisine gelmeden önce mükemmel bir şekilde kesilmiş. Gözleri zayıf, sanki çok fazla esrar içmiş gibi. Yumuşak dudakları sırtarak yukarı kıvrılıyor.

Kah

retsi

n.

Hayı

r.

"Gelip kıyafet seçmek ister mi diye bakacaktım." Şimdiye kadarki en aptalca bahane ve neden bu adamla konuşmaktan bu kadar korkuyorum? Adam benim evimde. Yapabileceği en kötü şey ne olabilir ki? "Üzgünüm..."

"Özür dileme." Dişleri parlıyor ve ne kadar beyaz ve düzgün olduklarını az da olsa görebiliyorum. Eminim gülümsediğinde çok güzel oluyordur, ama bunu sık sık

yapmadığını hissediyorum. O

ilerliyor, kapının kolunu tutuyor ve tıklayarak kapatıyor.

"Baban sokak hayvanlarını sık sık getirir mi?"

Başımı yavaşça sallıyorum, sarı saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Hayır. Asla."

Beni yakından inceliyor, ama ben gözlerimi kaçırmıyorum. Onunla göz temasını sürdürdükçe tenim daha çok yanıyor.

Duvara çarpana kadar geri çekiliyorum.

"Okul mu?"

"Özel."

Dudağının kenarı seğiriyor. "Bana söylemek istemediğin gibi özel mi, yoksa organizasyondaki gibi özel mi?"

Yanağımın içini çiğniyorum. Neden ona söylemek istemeyeyim ki, sonuçta benim evimde kalıyor. "Hayır, özel okul. Başlıyor musun?"

Yatak odasının kapısını açmak için yanımdan geçerken kıs kıs gülüyor. "Hayır, ben babanla çalışacağım." İçim buz kesiyor ve başka bir şey söyleyemeden kapısı kapanıyor ve ben tekrar ahşaba yontulmuş karmaşık oymalara bakıyorum. Babamın işinden nefret ettiğimden değil. Teknik olarak iş değil. Sadece her zaman sahip olabileceğimiz anıları alıp yerine para koydu. Güç. Saygı. Bazıları için bu güzel olabilir. Annem ve benim içinse bir kabus.

Alt kata indiğimde annemi oturma odasında kucağında açık bir kitapla otururken buluyorum. Açık ateş çıkırdıyor ve ışıklar okuyabileceği kadar kısılmış.

"Hey, bebeğim, her şey yolunda mı?" Annemin ana dili İngilizce değildi, ancak Kahire'deki okul yıllarında öğrenmişti.

Ona gülümseyerek kendimi tam karşımdaki şezlonga bırakıyorum. "Anne, hâlâ gidebilir miyiz?"

Gözlerini bana dikeyiyor ve omzunun üzerinden bakarken sessizce kitabını kapatıyor. Daha yakına eğiliyor, parlak mavi gözleri koyu renk saçlarıyla bir tezat oluşturuyor. "Habibti, onu seviyorum. Sana bu konuda endişelenmemeni söylemiştim." Babam annemle bir iş gezisi için Kahire'de bulunduğu sırada tanışmış.

üniversiteden yeni mezun olmuştu. Birbirlerine aşık oldular, ama onu ne kadar çok sevdiyse, o da onu o kadar çok kontrol etti. Ne onu ne de beni asla incitmedi. Ama geçen ay onu gözyaşları içinde bavullarını toplarken yakaladım.

Ona onunla gideceğimi söyledim ama gözyaşlarını sildi ve başını sallayarak yanlış anladığımı söyledi. Yanlış anlamadığımı biliyordum. Babam bizi seviyor olabilir ama başka kadınlarla eğlenmekte bir sakınca görmüyor. Sanırım mesele bu.

"Anne, Cai'ye geri dönebiliriz-"

"İşte benim iki kraliçem." Babam oturma odasına giriyor ve ben biraz daha dik oturuyorum, boğazımda oluşan kayayı yutarken ona gülümsüyorum.

Beni duydu mu?

"Baba, neler oluyor? Neden buradalar?"

"İkinizle de bu konuyu konuşmak için aşağıya gelmek istedim." Annemi sandalyeye oturtuyor ve nazikçe kucağına yönlendiriyor. Eskiden onların sevgisine hayranlık duyardım, çünkü yanlarındayken bunu hissedebilirdiniz, ama annemin gözyaşlarını gördükten sonra, babamın bir zamanlar pahalı takım elbiselerinin üzerine taktığı kahramanlık rozeti artık paslandı. Belki de altın kaplamaydı, sağlam değildi.

"Artık bizimle mi yaşıyorlar?" Babam alışılmışın dışında biriydi ve asla kurallara göre oynamazdı. Ne pişirdiğini pişene kadar asla göremezdiniz.

"Evet, öyleler."

Ona boş boş bakıyorum ama o da bana aynı şekilde bakıyor. Ben babamın prensesi değilim. Ben babamın kâbusuyum ve damarlarında dolaşan ateşli Sicilya kanını paylaştığım için o da bunu çok iyi biliyor. "Peki kıyafet için ne yapacak?"

Gözleri tekrar bana dönüyor. "Cara, şu anda hiçbir şeyi sorgulama hakkın yok," diye mırıldanıyor nefesinin altından Sicilya dilinde, annem şefkatle kalçasını okşarken.

Viskisinden küçük bir yudum alıyor, bal rengi gözleri tekrar benimkilere dikiliyor. Bazen gözlerimi nereden aldığımı düşünüyorum. Güneşin altındayken yeşil, karanlıkta ise bal sarısı. En tuhafı da bu. İnsanlar babamın kim olduğunu bilmeseydi muhtemelen gözlerim yüzünden zorbalığa maruz kalırdım.

"Bizimle yaşayacaklar ve ikisiyle de arkadaş olacaksın, ama Cara, eğer Wicked'a çok yaklaşırsan, uygun gördüğüm şekilde davranırım."

Annem parmağını çenesinde gezdirirken sandalyeye yaslanıyor. Bunu onu sakinleştirmek için yaptığını biliyorum ama yine de beni rahatsız ediyor.

"Aileye karşı yükümlülüklerini unutma."

"Gidebilir miyim?"

Başını sallıyor. "İyi geceler prenses."

"Şunu açıklığa kavuşturalım..." Anaokulundan beri en iyi arkadaşım olan Betty, kitaplarımı dolabıma yerleştirirken bana yaklaşıyor. "Babam iki yeni çocuk getirdi, muhtemelen ailelerini öldürmüş ya da bunun gibi garip bir şey yapmış rastgele çocuklar ve sana iyi davranmanı ama çok da iyi davranmammanı mı söyledi?"

Dolabımı kapattım ve kitaplarımı göğsüme yakın tuttum. "Evet. Bilmiyorum. Ama burada babamdan bahsediyoruz." Betty beni uzun koridorda takip ediyor ve ilk sınıfımıza giden merdivenleri çıkıyor.

"Tamam, anladım. Senin baban, Sic'in kaptanı-" Ona ters ters baktım ve ağzını kapattı. Betty'ye babamdan hiç bahsetmedim, sorun benim etrafımda büyüdüğü için bunu öğrenmiş olmasıydı. Evimize girip çıkan tuhaf adamlar, paramız, arabalarımız, lüks tatil evlerimiz ve özel jetimiz varken, bunu anladı.

"Hey, Ruby!" Bir kız el sallayarak yanımdan geçti. Ona gülümsüyorum. "Günaydın, Rubs!" Jake Bishop sırtarak bana bakıyor.
parmağında basketbol topu.

Ona bir gülümseme gösterdim.

"Biliyorum," diyorum Betty'ye. "İşte bu yüzden bütün bu lanet şey beni geriyor." Fen laboratuvarında onu takip ediyorum, kitaplarımı sınıfın arka tarafındaki masaya bırakıyorum.

"Peki, dikkat dağıtmaya ne dersin?" Betty uzun bacağını diğerinin üzerine atıyor ve düz sarı saçlarını ince bir omzunun üzerinden geçiriyor. "Bu gece bir partiye gitmeye ne dersin - Cuma olduğu için - ve sen de yetim kuzunu davet edersin?"

"Bilmiyorum..." Poppy hakkındaki duyarsız yorumunu görmezden geliyorum. "Bu onun sahnesi mi bilmiyorum ve ağabeyi ona karşı gerçekten aşırı korumacı görünüyor."

"Ve?" Betty boş masasına yaslanıyor, geri kalanımızın kitaplarını ve dizüstü bilgisayarlarını çoktan çıkarmış olduğu gerçeğini görmezden geliyor. "Sen tanıdığım en korunaklı kızsın ve senin bile bir hayatın var." Bay Winsor bir kaos rüzgârı gibi içeri dalıyor. Derse hep geç kalır. Betty nefesinin altından fısıldar, "Sadece sor. Ciddiyim."

Tesla'mı evin yan girişine park edip, takım elbiseli göğüslerinde keleşlerle iki askerin durduğu yere bakıyorum. Onlarla pek bir alakam yok. Çünkü annem de babam da onların bizim için çalıştığını kafama kazımişti. Bir süre sonra doğal geldi.

Çift ahşap kapıyı iterek çantamı yan masanın yanına bırakıyorum, merdiven boşluğunun yanında sohbet eden Papa ve Wicked'i fark edince duraklıyorum. Dün geceki halinden farklı görünüyor ve sadece artık kanlı kıyafetler giymediği gerçeğini kastetmiyorum.

"Principessa, okul nasıldı?" Babam beni kolunun altına alıyor ve başıma nazik bir öpücük kondururken başımı göğsüne yaslayarak iç çekiyorum. Babam her zaman benim tesellim olacaktı ama babam olarak ona ihtiyacım olması, annemin bir koca olarak onun yaşam tarzını hoş görmesi gerektiği anlamına gelmiyor. I

birlikte olmalarına gerek kalmadan ikisini de eşit derecede sevebilir.

Kapüşonlu gözlerin arkasından Wicked'a bakıyorum ve onun zaten bana baktığını görüyorum. Onun gülümsediğini görmek için neredeyse her şeyimi verirdim, sadece nasıl göründüğünü görmek için.

"Betty birazdan gelecek," diyorum babama. "Bu gece dışarı çıkıyoruz-"

"Oscar'ı al." Babam ellerini takım elbisesinin ceplerine sokarak beni kolunun altından bırakıyor.

"Şey, artık on yedi yaşında olduğum için kimseyi götürmeme gerek olmadığını umuyordum..."

"Ruby, sen Cosa Nostra'nın kızı ve Capo Dei Capi'nin kanlı kızısın. Yanında birinin olmadığı bir gün asla olmayacak." Puro tüpünü çıkarır ve en sevdiği sigarasının kalın gövdesini çıkarır. "Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

"İstiyorum," diye sızlanarak merdivenlere doğru ilerliyorum. Wicked'in yanından geçerken kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Takım elbise pantolonu ve kolları kıvrılmış beyaz bir gömlek giymişti; dün gece giydiğinden tamamen farklı bir görünüm.

-Ve görünüşe göre... şey, şu anda ona dokunmayacağım.

Gözlerim onunkilerle birleştğinde, ağzının kenarının yarım bir sırıtışla kıvrıldığına yemin edebilirim. Neden bu kadar mutlu olabilir ki?

"Ciddiyim Ruby. Sen de onları kaçırmaya çalışma. Oscar, o okuldaki çocukların senin varlığın karşısında diz çökmelerinden daha hızlı tepene biner." Koridorda ilerlerken gözlerimi deviriyorum. Wicked'a Poppy'yi bu gece dışarı çıkarıp çıkaramayacağımı sormalı mıydım, yoksa doğrudan ona sorsam daha mı iyi olurdu?

Sanırım öğreneceğim.

Parmak uçlarımı odalarının ahşap kapısına götürerek, Poppy'nin üzerine açılmadan önce tahtaya üç kez vuruyorum. Üzerinde dün gece odalarının dışında bıraktığım kıyafetlerden bazıları vardı ve nemli saçlarına bakılırsa

Duş almış ama mavi gözlerinin kenarları kırmızı ve yanakları şışmış.

"Merhaba." Bunun nereye varacağını bilmeden ona gülümsedim. "Ben Ruby."

"Biliyorum." Eliyle odayı işaret ediyor, içeri girebilmem için kapıyı biraz daha aralıyor. Kapıyı arkamdan kapatıyor. "Lenny söyledi."

"Lenny?" Yatağına doğru ilerledim. "Adının Wicked olduğunu sanıyordum."

"Oh, öyle." Odanın içinde ilerleyerek yavaşça yatağına uzanıyor. "Ama ben ona hep Lenny dedim çünkü kimsenin Wicked gibi bir isme sahip olmaması gerektiğini düşünüyordum." Garip. Kız kardeşin sana neden gerçek adıyla hitap etmesin ki? "Evinde yabancıların yaşaması senin için çok tuhaf olmalı."

Bilgisayar masasının altında duran sandalyeyi çekip yatağına yaklaştırıyorum ve kendimi aşağıya bırakıyorum. "Sorun değil. Benim için sorun değil. Aslında çok fazla insan girip çıkıyor." Arkama yaslanıyorum. "Babamla pek sık görüşemeyiz ama onun kararlarına güveniyorum."

"Güzel olmalı." Bana göz kırpmıyor ve onu ilk kez yakından görüyorum. Düşündüğümde daha genç olabilir... belki de bu iyi bir fikir değil. "Neden burada olduğumuzu sormayacak mısın?"

Başımı salladım. "Hayır. Ben soru sormam. Kaç yaşındasın?" En azından önemli olanlardan değil.

Parmakları kucağında kıvrılmadan önce birkaç saniye duraksıyor. "Neden?" Aptal değil. Onun ve Wicked'in hikâyesi her neyse, üzücü bir hikâye olduğuna eminim.

"Bu akşam bir partiye gideceğim ve katılmak ister misin diye soracaktım ama seni anlıyorum-"

"-lütfen. Evet." Elinin tersiyle burnunu ovuşturuyor. "Kusura bakmayın, çok susamış gibi görünmek istemem ama evet, çok isterim. Gerçekten, sadece dışarı çıkmak için."

Elini tuttum ve onu ayağa kaldırdım. "O zaman gidip hazırlanalım. Seni en iyi arkadaşımla tanıştıracam."

buraya da geliyor. Bir de kışımnda sürekli bir asker olması gerekiyor ama buna alışacaksın." Onun kapısını açıp onlarınkinin karşısındakine geçiyoruz, benimkini iterek açıyoruz ve benim odama giriyoruz.

"Vay canına," diye fısıldıyor yatak odama girer girmez. Binlerce fotoğraf, konser biletleri, uçak biletleri ve yıllar boyunca saklamak istediğim diğer her şeyle dolu mantar pano duvarına bakıyor. Hatıralar bir hayat yaşadığınızı hatırlatır. Bu duyguyu asla kaybetmek istemiyorum. "Odan..."

"Dağınık mı?" Ceketimi masamın yanındaki sandalyeye fırlatıyorum. "Yaşanmış diyebilirim."

Ona gülümsüyorum, ayakkabılarımı tekmeliyorum ve bütün gün dağınık topuz yaptığım saçlarımı bırakıyorum. "Teşekkür ederim. Bu bana yapabileceğin en iyi iltifat."

Dönüyor ve üniformamı görünce duraklıyor. "Ah... üniforma bu mu?"

Bluzuma ve kareli mini eteğime bakıyorum. "Evet, biliyorum. Klişe ama ne yazık ki babam okuldaki hisselerin sadece yüzde kırkına sahip ve bu üniformaları değiştirmek için yeterli değil."

"Yaptığı şey bu mu?" diye soruyor, yavaşça yatak odamda dolaşüyor ve birkaç saniyede bir durup mantar panodaki bir alanı inceliyor.

Kıkırdıyorum. "Hayır, tam olarak değil. Yani, bu onun hobilerinden biri. Birden fazla hobisi var, ama asıl işi bundan daha karmaşık." Telefonumu çıkarıp Instagram'da geziniyorum ve Harvey'nin evinden paylaşımlar görüyorum. Ailesi her şehir dışına çıktığında partiler düzenliyor ve annesi kitap turları için çok seyahat ettiğinden, biz de sık sık oradayız.

"Lenny'ye bir şeyler yaptırıyor. Endişelenmeli miyim?" Kocaman gözleriyle doğrudan bana baktığında, hayır demek istiyorum. Her ne yapıyorsa yapsın, onu kaybetmeyeceğini söylemek istiyorum. Ama ona yalan söylemek istemiyorum.

"Tak, tak, sürtükler!" Betty kapımı iterek açıyor, elinde alkol olduğunu tahmin ettiğim bir kutu taşıyor. "Parti burada." Poppy kapıya göz kırıyor ve tam korkup bir deliğe gireceğini, aşırı dışa dönük kankamdan uzaklaşacağını düşündüğüm anda yüzü bir gülümsemeyle aydınlanıyor ve ayağa kalkıyor.

"Ben Poppy."

Betty duraksıyor, Poppy'ye yan gözle bakarken alkol kutusunu yavaşça masanın üzerine indiriyor. "ok tatlısın... Hasarlı ama tatlı."

Poppy, Betty'nin yargısından etkilenmemiş görünüyor. "Hasar burada kalacak." Bir gün bana açılacağını ve neler olduğunu anlatacağını umuyorum ama buna güvenmiyorum.

Betty ona bir şişe fırlatır. "İ, sonra gideriz." Elinden bir tane alıyorum.

"Kıımızda Oscar var."

Betty sızlanarak sandalyeye çöküyor ve bacak bacak üstüne atıyor. "Babam bırakmak istemiyor mu?"

"Hayır." Bu gece ne giyeceğimi seçiyorum. Sıkışmış belimi ve yayvan kalçalarımı saran sade, dar, siyah bir elbise. Geniş göğüs dekoltesinin üzerindeki ince spagetti askılar üst kısımdan dışarı taşıyor ve alt kısmı dizimin hemen üzerine geliyor. Çok kısa değil, ama dar ve önemli yerleri açıkta bırakıyor. Evden çıkmak için büyük bir ceketle örtmek de kolay. Mikserimi yudumlarken duşta keselendikten sonra elbiseyi sıkıp odama geri dönüyorum ve Betty'nin Poppy ile daha fazla çaba gösterdiğini görünce gülümsüyorum. Poppy acısını bariz bir şekilde gizliyor. Babam onu yetiştirseydi, bu konuda daha iyi olurdu.

"Botları mı giyiyorsun?" Ben gömme dolabımı karıştırırken Betty yatak odamdan sesleniyor.

Tüm tasarımcı ürünlerini atlıyorum ve Etsy'den aldığım vintage botlarımı çıkarıyorum. Siyah deri askeri tarzda ama tabanlarında kalın bir platform var. Baldırın ortasına kadar uzanıyor ve rahat bir şekilde giyildiği için bonus puan alıyor.

Poppy ve Betty bana bakarken saçlarımı yana tarayarak dışarı çıkıyorum.

Poppy'nin gülümsemesi, kendisinin ve kardeşinin ya dış teli taktığını ya da gerçekten harika bir genetiğe sahip olduklarını gösterecek kadar geniş. "Hayatımda gördüğüm en güzel kız olmalısın."

"Şimdi, buna alınabilirim-" Betty yataktan kalkıyor ve kolunu enseme doluyor. "Ama herkes bu kızın ölümcül olduğunu biliyor. Ben onun olduğunu söylüyorum-" Kollarını iki yana sallıyor. "Etnik kökenlerin mükemmel karışımı."

İçkimin geri kalanını boğazımdan aşağı boşaltarak onu nazıkçe itiyorum. "Ben sürerim."

Betty otuz dakika içinde ikinci kez gözlerini deviriyor. "Bu gece içmeye ne oldu?"

"Yapabilirim!" Tezgâhtan anahtarlarımı kaptım. "Oscar geri götürebilir."

Poppy biraz geri çekildi ve ancak dışarıda askerlerden birinin arabamı yeraltı garajından getirmesini beklerken ona döndüm. "Bu gece gitmek zorunda değiliz. Arkada kalıp film izleyebilir miyiz? Dürüst olmak gerekirse, lise partilerinden bıktım."

Evimiz Chicago şehrinin tam içinde, Kuzey Burling Caddesi'nde. Yirmi beş bin metre kare, yüksek beton duvarlar ve siyah telli kapılarla babam işlerinin çoğunu yeraltında tutarken dışarıda mükemmel bir altyapıya sahip. Tanıdığım en kirli adamlar temiz görünenlerdir.

Başını hafifçe sallıyor ve ellerini dar kot pantolonuyla eşleştirdiği gömleğinde gezdiriyor. "Hayır, ben istiyorum."

"Tamam, eğer ayrılmak istersen-" DB 11'imizin önümüzde dururken mırıldandığını duyuyorum. "Ayrılabiliriz. Ne zaman istersen." Poppy'nin hikayesini bilmiyorum, bu yüzden doğru şeyi yapıp yapmadığımı ölçmek zor. Bizim yaşlarımızda olmalı, kardeşi biraz daha büyük, bu yüzden bu kararları kendi başına verebilecek yaşta olduğunu tahmin ediyorum.

Betty kapıyı çekerek açar ve sandalyeyi öne doğru yatırır. "Kay bakalım, güzel kız."

Poppy arkaya kayıyor ve ben omzumun üzerinden bakıyorum, ta ki gözlerim yoldan gelen siyah bir Rolls Royce'a çarpana kadar. Gerçi dikkatimi dağıtan babamın Rolls'u değil. Onun arkasındaki araba.

Gülümsemem azalıyor ve hızla sürücü koltuğuna geçiyorum, kapıyı çarparak kapatıyorum ve bizi uzun araba yolundan aşağıya sürüyorum.

"İyi misin? Mikhail miydi o?"

Derin nefesler çekerken kalbim göğsümde kekeliyor. "Evet."

Betty'nin eli tek kelime etmeden benimkine uzandı. Bu yüzden Betty ve ben hep çalıştık. Ne zaman konuşup ne zaman konuşmayacağını bilir. Arkadaşlıklar zor olabilir çünkü pek çok insan bu sınırlara nasıl saygı duyacağını bilmez, bu yüzden bunu bilen Betty'ye sahip olduğum için şanslıyım.

Kapılı evimizden ana yola çıkarken gaza daha hızlı basıp gözlerimi dikiz aynasına çeviriyorum. "Ee, Poppy, sen nerelisin?"

Poppy'nin gözleri cam gibi olurken ağzı gülümseme denemeyecek bir şekilde kıvrılıyor. "Detroit."

"Ve sizi buraya babam mı getirdi? Detroit'te ne işi vardı?" Sonu daha çok kendim içindi ama Poppy yine de cevapladı.

"Annemle babam öldükten sonra ortaya çıktı."

Betty'nin eli benimkini sıkıyor ve ben neredeyse onun hala elimi tuttuğunu unutuyorum.

"Oh," diye mırıldanıyorum, bizi şehrin dışına ve partiye doğru götürürken. Ölüm beni şaşırtan bir şey değil ve Betty de bunu biliyor. "Kaybınız için çok üzgünüm."

"Yapma..." diye fısıldar. "Yani annem harikaydı ama babam...." Başını sallıyor ve boğazım düğümleniyor. Üzerime bir koruma dalgası çöküyor ve şimdi tek yapmak istediğim arabayı geri döndürüp bizi eve götürmek.

"Her neyse, gecemizi mahvetmek istemiyorum. Gerçekten sadece unutmak istiyorum."

"O zaman bu konuda yardımcı olabilirim."

"İkimiz de yapabiliriz..." Betty nazikçe ekliyor.

Ruby

Howard Jake'in evi, dönümlerce araziye yayılan bir çiftlik evi konağıdır. Ahır tarzı çatılar ve cam duvarlar mimarinin uzmanlığını sergiliyor. Eğer üniversiteye gidecek kadar şanslı olursam bu konuda çalışmak istiyorum ama hepimiz biliyoruz ki bu benim planlarım arasında yok.

Müzik yüksek sesle çalışıyor ve sarhoş gençlerin bedenleri ön taraftaki sundurmaya yayılıyor. Herkes durup garaj yolunda ilerleyen arabama bakıyor. Okulumdaki hiç kimsenin parası olmadığından değil, hepsinin var, ama sanırım zamanla insanlar benim kim olduğuma hayran kalıyorlar çünkü kendime saklıyorum. Betty buna takıntı diyor ama ben hayranlığı tercih ederim. Tıpkı insanların hayvanlara olduğu gibi. Bazen böyle hissediyorum, sanki bir sirkte kalabalığın önünde numaralar yapıyormuşum gibi.

Arabayı durduruyorum ve uzun paltomun fermuarını açıp arka koltuğa bırakıyorum ve telefonumu elime alıyorum. "Girmeden önce bir selfie..."

Poppy arkadan öne doğru eğiliyor ve ben objektife parlak bir gülümseme yansıtırken Betty yanağımı yalıyor. Keskin çenem belirgin, öyle ki Betty bunun ona Angelina Jolie'yi hatırlattığını söylüyor ve kaşlarım kalın ve mükemmel bir şekilde alınmış. Cildim her zaman doğal bir ışıltıya sahip ve koyu renk elbisem sayesinde gözlerim bu gece eladan çok yeşil görünüyor. Dişlerim beyaz ve düz ve yanağımın yan tarafında doğal görünmeyen basit bir çukur var. Saçlarım doğal dalgasını koruyor ve spor programım sayesinde vücudum sıkı ve kıvrımlı.

Herkesin görebildiği kadarıyla... mükemmel.

Olmayan kısımları görselerdi benim hakkımda ne düşünürlerdi merak ediyorum.

Kapıyı iterek Poppy'yi dışarı çıkarıyorum ve anahtarları, benimkinin arkasına park etmiş arabasına yaslanmış olan Oscar'a atıyorum.

"Koruman mı var?" Poppy gergin bir şekilde gülüyor. "Baban ne tür bir polis?"

"Oh, o polis değil." Betty kıkırdıyor ve bundan daha fazlasını söylemeyeceğini biliyorum ama söylemek istiyorum. Poppy benimle bir şey paylaştı, şimdi ben de onunla bir şey paylaşmak istiyorum.

Derin bir nefes alıyorum. "Babam Sicilya mafyasının patronu, Chicago ekibi." Eve yaklaştıkça yüzü daha da belirginleşirken herhangi bir irkilme olup olmadığını izliyorum.

Yavaşça göz kırpmıyor. "Tamam. Bunu tahmin etmeliydim."

"Wicked'de ne gördüğünü ya da neden orada olduğunu bilmiyorum." Ona zayıfça gülümsedim. "Sana bundan fazlasını veremediğim için üzgünüm." İstesem de istemesem de veriyorum.

Verandadaki insanların yanından geçiyoruz ve beni selamlayanlara el sallayıp merhaba diyorum. Hepsi bu kadar. İnsan gruplarının arasından geçip insanların öpüştüğü, çoğunlukla yarı çıplak ya da tamamen çıplak, kokainin kış yanaklarına yayıldığı ve birinin bir kızın vajinasından bongla vuruş yaptığı salonun önünden geçiyorum. İzin verdim

Aramıza mesafe koyarken derin bir nefes alıyorum ve sonunda dışarı çıkıyoruz.

"Kutsal inek!" Poppy çığlık atıyor, hâlâ salonda olup bitenlere bakıyor. "Bu ne?"

Müzik Side Kick'e dönüyor, atmosfer bir anda daha az kaotik bir hal alıyor. Betty zıplayarak Jason Bear'a doğru ilerliyor ve ben de Poppy'nin elini tutarak onu küçük bir ateş çukurunun etrafına oturmuş bir grup insana doğru götürüyorum. Hava pek soğuk sayılmaz ama bu çocuklara herhangi bir sebep verin, hemen bir tane yakıyorlar.

"Bebek giiirrrllll!" Howard kollarını iki yana açarak bağırıyor.

Basketbol takımımızın kaptanı olduğu her halinden belli.

Gömleğini çıkarıp alına bağlamış ve kot şortunu hafifçe aşağı çekerek boxer'ının üstünü göstermiş. "Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım." Yerleştiriyorum Poppy, yumruğunu benimkine vurmadan önce bir sandalyeye oturdu.

"Neredeyse yapmıyordum. Bu benim arkadaşım Poppy." Başparmağımla oturduğu yeri işaret ediyorum.

Hepsi başlarıyla onu işaret ediyor. Basketbol ve futbol takımının yarısı kız arkadaşlarıyla ya da onların kızlarıyla bu gece burada. Betty'ye bu gece gevşeyip iyi bir gece geçireceğime söz verdiğimi biliyorum ama Poppy de burada olduğuna göre aptallık etmek istemiyorum. Betty'nin gece boyunca bize içki veren kişi olduğu gerçeğini bir şekilde atlatmam gerekiyor.

"Yani." Betty, Poppy'nin yanındaki sandalyeye oturur. "Seni buraya onun getirdiğini öğrendikten sonra ağabeyinin ondan ne kadar nefret edeceğini düşünüyorsun?"

"Ağabeyim insanlardan nefret etmez," diyor Poppy ve ben Betty'nin ortalığı karıştırma çabasını görmezden geliyorum. "Sadece umursamıyor."

İnsanların etrafta dans etmelerini, içki içmelerini ve homurdanmalarını izliyorum. Poppy'nin ne kadar içtiği acı verici bir şekilde belli oluyor, bu yüzden üç saat civarında onu elinden tutup ayağa kaldırıyorum. "Ben gidiyorum."

Betty rulo haline getirilmiş yüz dolarlık banknotu bana doğru fırlatıyor ve bu gece için eve götürdüğü kızı kıvırıyor. "Oh, hadi, Rubs. İyi eğlenceler!"

"Onu eve götürüyorum. Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Betty başını yavaşça sallıyor ve onun geride kaldığını zaten biliyor olsam da, üç kez kontrol etmek istedim.

"Betty..." Burada kimsenin ona zarar vermeyeceğini biliyorum, çünkü herkes onun benim kız kardeşim olduğunu biliyor ve... herkes babamın kim olduğunu biliyor. "Sen. Sen. Emin misin?"

Peter, şu anda üzerinde oturduğu adam, bana el sallıyor. "Hadi, Rubs. Onu yakaladığımı biliyorsun."

Ona tatlı tatlı gülümsüyorum. İyi edersin.

Poppy'yi kolumun altına alarak evden çıkmasını ve geldiğimiz yoldan gitmesini sağlıyorum. Oscar'ı arabamın yanında bulduğumda, anahtarlarımı işaret etmek için parmağımla başparmağımı birbirine sürtüyorum ve o da anahtarları bana fırlatıyor, tam o sırada gürültülü bir Harley caddeden aşağıya iniyor ve Oscar'ın arabasının arkasında yavaşlayarak duruyor. Uzun bedeni motosikletten indiğinde arabamın kilidini açıyorum ve kapıları açmak için düğmeye basıyorum.

"Hey..."

Wicked doğrudan bana bakıyor ve ellerini kız kardeşinin yüzüne götürerek onu kendisine bakmaya zorluyor. "Ne kadar içti?"

"Biraz..." Anahtarlarımı arabaya atarken itiraf ediyorum.

"Ya sen?" Bana doğru döndüğünde kalbimin göğsümde hızlandığını hissediyorum.

"Um, buraya geldiğimden beri hiç. Onda ne kadar çok olduğunu fark ettiğimde bıraktım."

Gözlerini benden ayırıyor ve onu dikkatlice arabanın arka koltuğuna oturtup benim kapımın düğmesine basıyor.

Oscar yavaşça geri çekilip arabasına geri dönmeden önce Wicked ve benim aramda bakışıyor. Şimdi sadece o ve ben varız ve onun öfkesini bekliyorum.

"Birincisi, o on dört yaşında, bu yüzden size ne tür şeyler anlattığını bilmiyorum."

Şok yüzüme yayılırken ağzım bir karış açık kalıyor.

"İkincisi" - kapımı kapatır, böylece duyamaz.

-"Neden onu almadan önce bunu bana söylemedin?" Göğsü benimkinden bir fısıltı kadar uzakta ve kollarımdaki tüylerin diken diken olmasının havanın sıcaklığıyla hiçbir ilgisi yok.

"Özür dilerim... Genç olduğumu bilmiyordum. Benim yaşımda olduğumu sanıyordum." Kollarımı önümde kavuşturuyorum ve gözleri kalçalarımın yanından geçip tekrar yüzüme gelmeden önce bu harekete takılıyor. Gözlerinin açıkta kalan bedenimin üzerinde sıcak lazer ışınları gibi gezindiğini hissediyorum.

Başını yana eğiyor ve ay ışığı keskin çenesinden yansıyor. "Sana bir şey söyledi mi?"

Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyor, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. Dikkatimi dağıtmaya çalışırken ya da -bu henüz hiç olmadı- çekici birini bulduğumda yaptığım her şeyi yapıyorum. Ki buluyorum. Bence Wicked gördüğüm en seksi adam. "Birazcık."

"Peki ona bir şey söyledin mi?"

Gözlerim onunkilere takılıyor ve bana bakışı sanki ruhumun derinliklerini görebiliyormuş gibi. "Birazcık..."

"Yo!"

Hızla dönüyorum ve Wicked'ın göğsüne doğru hafifçe geriye düşüyorum. Ağırlığını değiştirmiyor. "N'aber?" Arabama doğru koşar adımlarla ilerleyen Jackson Paul'e sesleniyorum.

Gömleğini omzuna atıyor, gözleri benimkilerin üzerinden geçip Wicked'a takılıyor. Gülümsemesi kayboldu. "İyi misin?"

"Ben iyiyim, Jackson..." Jackson hayatı boyunca bana aşık oldu ama arkadaşlığımızı sürdürmemize izin verecek kadar da saygılı.

"Bu kim?" Parmağını Wicked'a doğru salladı. "O mu geliyor, yoksa küçük Bayan Ruby La Rosa'nın partiden erken ayrılmasının nedeni o mu..." Jackson kolunu bana doladı.

Beni göğsüne çekmek için boynumu tuttu, ancak Wicked elbisemi yakaladı ve beni dikkatlice geri çekti.

Jackson'ın kolunu kaldırıyorum. "O babamın bir arkadaşı, Jackson..."

Yüzü anında düşer. Wicked'a geniş bir gülümseme vermeden önce gözleri büyür. "Oh, hey, dostum. İçeri gelmek ister misin?"

Wicked beni elimden tutuyor ve yüzümü ona çeviriyor. Dokunduğu her yer unutmaya çalıştığım bir anı gibi yanıyor.

Ona bakmak için başımı kaldırıyorum ama gözlerim dudaklarına takılıyor. Köşesi seğiriyor.

"Bunu evde bitiririz."

Sonra geri çekiliyor, Oscar'ın kapısında duruyor ve motosikletine dönmeden önce omzunun üzerinden bana bakmak için hafifçe eğiliyor. Harley'i çalıştırıyor ve derin motor gecenin içinde homurdanırken, içimin dibine bir batma hissi düşüyor.

Neden bana şimdiden babamı hatırlatıyor ve bana patronluk taslarken nasıl bu kadar rahat olabiliyor?

"İyi olduğuna emin misin?" Jackson soruyor, ben içeri girerken kapımı açıyor.

"Evet. Bu gece Betty'ye iyi bak."

Kapımı kapatıyor ve camımı indirdiğimde içeri eğiliyor. "İyi mi?" Arka koltuğu işaret ediyor ve omzumun üzerinden Poppy'nin sırt üstü yattığını görüyorum.

"Onu eve götürmeliyim."

"Tamam, Skippy. Sonra görüşürüz."

Arabamı çalıştırıp uzaklaşıyorum, dikiz aynamdan Oscar'ın takip ederken farlarının yandığını görüyorum. O boşluğun yerini Poppy'nin kafası alıyor.

"Hmmmm. İlginç..." diye mırıldanıyor ve dikiz aynasından gözlerimi yakalıyor.

Yola geri dönüyorum, elimle direksiyonu sıkarak üzerimdeki Wicked hissini silmeye çalışıyorum. "Ne oldu?"

"Kardeşim değişecek, değil mi? Bu sadece başlangıç."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Ona yalan söylemek istemiyorum ama onu korkutmak da istemiyorum.

"Umalım da öyle olmasın." Öyle.

"Senden hoşlanıyor, sanırım..." Poppy ekliyor ve şimdi keşke Betty burada olsaydı da konuşmayı yakabilseydim diyorum.

"Neden böyle söylüyorsun?" şehre giden yollardan gidiyorum.

"Sana dokundu." Yan camdan dışarı bakıyor ve ben ikimizin de sesini bastırmak için müziği açıyorum. Sarhoş ve bana sabah pişman olabileceği bir şey söylemesini istemiyorum.

Yüksek siyah telli kapılar arabamın geldiğini algıladığında açılıyor ve ben de evin yan tarafına, Wicked'in bisikletinin hemen arkasına çekiyorum.

Arabamı durdurup kapıyı açıyorum ve Poppy'nin arkadan inmesine izin veriyorum. "Çok acıktım."

"Gidip sana yiyecek bir şeyler hazırlayalım."

Onu arabadan almama ve ön kapıya götürmeme izin verdi. Ev sessizdi. Ailem evdeyken bile böyledir. İçerisi ölü gibiydi. Beni ailemden çok askerler büyüttü. Bu konuda hiç üzölmemiştim ama sanırım şimdi Wicked ve Poppy'nin de burada olmasına alışmam gerekecek.

Ön kapıyı iterek açtım ve onu büyük merdivenin üst kata çıktığı beyaz ve siyah mermer fuayeden geçirerek mutfağa götürdüm. Annem bu evi tasarlamış ve ben doğmadan önce inşa edilmiş, ama bu arada her şeyi güncel tutmayı başarmışlar. Babamla bir araya geldiklerinde hobi olarak yaptığı ilk şey buymuş.

Bir bar taburesi çıkardım ve evin ısıtma sistemini çalıştırmadan önce onu yere yatırdım.

"Tamam," diyorum, tekrar içeri giriyorum. "Canın ne istiyor? Uber Eats sipariş edebiliriz ya da sana bir şeyler pişirebilirim ama

itiraf etmeliyim ki, bu işte iyi değilim."

Poppy yüzünü avucunun içine yaslamış, zayıf göz kapaklarından bana bakıyor. Bu gidişle ikisini de bekleyecek kadar bile dayanamayacak.

"Uber o zaman." Telefonumu çıkarıp uygulamayı açıyorum ve siparişlere tıklıyorum. Shake Shack'i seçiyorum çünkü daha iyi bir yer var mı, telefonumu tezgâha geri koymadan önce.

"Başardın..." sesi yemek odasına açılan kemerli kapıdan içeri süzülüyor ve ona bakarken omuzlarım biraz geri çekiliyor. Üzerinde bol gri bir eşofman var ve başka bir şey yok. Başımı sallamadan önce vücuduna aval aval bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Evet. Paket sipariş verdim." Tezgâhı itip buzdolabına doğru ilerliyorum ve bir şişe su çıkarıyorum. Kapağı kapattığımda ona ne kadar yakın olduğumu fark ediyorum.

Yaklaşıyor, aramızdaki mesafe acı verecek kadar daralıyor. Gözlerimi kapatıyorum, şişeyi ağzıma götürürken nefesimi dudaklarımın arasından yavaşça üflüyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda karşımda duruyordu.

"Bizim hakkımızda bir şey öğrenmek istiyorsan bana sor, ona değil." Poppy'yi kontrol etmek için başımı yana çevirdiğimde onun kolunun üzerinde yattığını, ağzının hafifçe açık ve gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. Uyuyakalmış. Hiç şaşırmadım.

Sıcak parmaklar çenemin etrafında, yüzümü ona dönmeye zorluyor. "Beni duyuyor musun?"

Gözlerimiz bir kez daha birleştğinde damarlarım lavla doluyor. "Bana söyleyebilir misin?" Fısıltı gibi geliyor ama o kadar yakın ki kendimi tekrarlamak zorunda olmadığımı biliyorum.

"Mmm," içimde iyi hissettiren her bir şeyle doğrudan bağlantısı olan küçük bir homurtu çıkarıyor. "Evet, olabilir."

Dudakları yumuşak görünüyor, hafifçe kabarmadan önce tepede alçalan mükemmel bir yay gibi. Çenesinin keskin kenarları beni kızdırıyor ve ellerimi dudaklarıma değdirmemek için zor tutuyorum.

parmağımı üzerlerinde gezdirdim. "Neden ikinizi de hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyorum?"

Wicked başını hafifçe sallıyor ve benim alanıma daha da giriyor. Çıplak göğsü göğüs dekolteme değiyor ve kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

"Belki de sahip olduğumuz içindir."

Çenemi bırakır bırakmaz, ikimizin de kilitlendiği trans etrafımızda patlıyor ve şimdi'ye geri dönüyorum. Karnımın derinliklerinde bir sızı oluşuyor ve elimi çenemin etrafına koyuyorum, sanki onunkinin yerini alacakmış gibi. Aynı şey değil.

Bir eliyle Poppy'yi yukarı çekerek kemerli geçide doğru ilerler. "İyi geceler, Ruby." Tekrar nefes alabilmek için ikisinin de merdivenlerden kaybolmasını bekliyorum. Bir bar taburesi çekerek yere çöküyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

Babamın ne yaptığını ve ailemin kim olduğunu anlayacak yaşa geldiğimde, mafyadan kimseyle isteyerek birlikte olmayacağıma dair kendime yemin ettim. Anneme, teyzelerime neler yaptıklarını gördüm ve o hayatı asla istemediğimi biliyordum ama nasıl bir his olduğunu da biliyordum. Hayatım boyunca bununla yaşadım ve eğer çıkabilseydim, çıkardım. Ama buna rağmen, hayatım boyunca çekici insanların etrafında bulundum ve sadece görünüşü kastetmiyorum. İş dünyasına, hatta okula bile bulaşmayacağıma yemin ettim. Kendimi Harvard'a girerken ve sanat ve mimarlık alanında lisans derecesiyle mezun olurken hayal ettim. Kendi stüdyomu açmak ve evler tasarlarırken bütün gün resim yapmak, çizmek ve müzik dinlemek istiyordum. Bir muhasebeciyle evlenmek ve basit bir kocayla beyaz çitli yaşam tarzının tadını çıkarmak istiyordum.

Mutlu olmamızı istedim.

Açıkçası, tüm bunlar ulaşamayacak kadar uzak bir hayaldi ve bu yaşamda elde edilemeyeceğini biliyordum.

Erkekler beni hiç
korkutmadı. Şimdiye
kadar.

Uber'i bekledikten sonra Oscar'dan ve ön kapının

yanındaki tanımadığım birinden yağ torbasını alıyorum.

"Ruby, bu Val." Oscar yanında duran adamı işaret ediyor. Benden çok büyük değil. Bu alışılmadık bir şey değil. Babam genellikle daha genç erkeklerle çalışır. Onların daha kolay harcanabilir olduğunu söyler. Taş kalpli pislik.

"Selam..." Çantayı açtım. "Aç mısınız?" "Biz iyiyiz." Val gözleriyle bana gülümsüyor.

"Mmhmm. Sen ve ben çok iyi arkadaş olacağız Val." Salona doğru ilerlerken bir kolumdaki yiyecek torbasını karıştırıyorum ve göğüslerimin arasından telefonuma uzanıyorum. Saat 11:30. "Vay be. Yaşlanıyorum." Poşeti sehpanın üzerine bırakıp bir şişe Don Julio'ya uzanıyorum, sonra tekrar elime alıp uzun koridorda parmak uçlarımla ilerleyerek babamın ofisinin önünden geçiyorum. Geriye doğru adım atıp kapıya hafifçe bastırıyorum ama açılmıyor. Hiç şaşırmadım. Babam ve sırları. Sonuna kadar devam ediyorum, sinema kapısı ile garaj kapısı arasında gidip geliyorum.

Garajın kapısını açmak için bastırıyorum. Yukarıdaki loş ışığın çoktan yandığını fark edince kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatıyorum ve Wicked'in bisikletine yaslandığını görünce duraksıyorum.

İç çekerek basamakları iniyorum ve en alttakinin üzerine düşüp tekila şişesini açıyorum.

"Gerçekten mi? O parti senin için yeterli değil miydi?"

"Her şeyden önce..." Parmağımı kaldırıp dudaklarımı ucuna dolayarak söylüyorum. "Poppy yüzünden içemedim. Peki ya ikincisi?" Dirseğime yaslanıp bir yudum daha alıyorum. "Evde içmeyi tercih ederim." Bana doğru ilerlemeye başladığında, bacaklarım çarparak kapanıyor. Bu çok saçma çünkü zaten açık değillerdi.

Lamborghini'yi, benim Aston'umu ve Rolls'u geçip tam önümde duruyor. Gözlerim botlarından yukarıya, çıplak göğsüne, güçlü karın kaslarına ve boynundaki damarlara doğru ilerleyip gözlerine takılıyor.

Başparmağının altıyla dudağının kıvrımına vuruyor. "Garajda olmanızın bir nedeni var mı?"

Şişeyi yavaşça dudaklarıma götürüyorum, kirpiklerimi aşağıdan ona doğru kaldırıyorum. "Hayır. Sen?"

"Lanet olsun." Eğilip şişeyi elimden kapıyor. Sanırım yeni açılmış Don şişesini kenara fırlatmak üzereyken bana bakıyor ve bir yudum almak için başını hafifçe arkaya eğiyor.

Onun için yana kayıyorum ve yanıma düşüyor, ama bir adım yukarıda. "Babamın seni neden istediğini biliyor musun?"

Bacaklarını karıştırıyor ve bir tanesi acı verici bir şekilde benimkine yaklaşıyor. Şişeyi ondan almak için hafifçe dönmeden önce nefesimi tutuyorum. Gözlerimiz çarpışıyor ve etrafımdaki her şey zihnimin gerisine düşüyor. "Hayır, istemiyorum." Dili alt dudağının üzerinde kayıyor. "Sen istiyor musun?"

Başımı sallayarak, "Hayır" diye fısıldadım.

"Bu geceki adam. Erkek arkadaşın mı?"

Kıkırdıyorum, sonunda şişeyi geri alıp dudaklarıma götürüyorum. Kulağa aptalca geliyor ama onunla bir şişeyi paylaşmak beynime kısa devre yaptırıyor. Nasıl hissettiğini merak ediyorum. Tadını merak ediyorum. Tanrım, Ruby... Tekila işe yarıyor. Sorular arasında çok büyük bir boşluk bıraktığımı fark etmeden önce hızlıca "Hayır. Tanrım hayır. Neden?" Arkamı döndüm. Bu sefer dizim onun kalçasına çarpıyor ve ikimizin de gözleri bağlantıya doğru uçuyor.

Parmaklarını çeneme dolayarak yüzümü ona doğru çevirmeye zorlamadan önce irkiliyorum. "Babam sana dokunmamamı söyledi ve iyi ki de öyle yaptı, babamı öldürdüğüm ve Poppy'yi kurtardığı için ona bir tür sadakat borcum olduğunu düşünüyorum, ama beni dinle-" Başparmağını alt dudağıma bastırarak ağzımı hafifçe açmaya zorluyor. Ağzı bir sırtışla yukarı kalkıyor. "Bana hiç şu an baktığın gibi baktın mı? Seni onun ofis masasında becereceğim ve vücudunun her yerine izlerimi bırakacağım. Umurumda değil." Gözlerim ağzında kalıyor. Öne eğilip onu öpmek istiyorum ama geri çekileceğini biliyorum. "Kabul ediyorsan başını sallat."

Başım aşağı yukarı hareket ediyor ve dudağımı serbest bırakıyor, sanki hiç yanmamış bir fitili ateşlememiş gibi dirseğine yaslanıyor.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum ve bir içki daha alıyorum. Sonra bir tane daha. "Babam gerçekten benden uzak durmanı mı söyledi?"

Kolu vücuduma dolanıyor, uzun parmakları cam şişeyi sıkıca kavriyor. "Evet."

"Bunu daha önce hiç yapmak zorunda kalmamıştı."

Kese kâğıdına uzanıp patates kızartmasını çıkarıyorum ve kalanını ona veriyorum. Başparmağımdaki tuzu emiyorum, gözlerim dudakları ve gözleri arasında geziniyor. "Eğer beni öpmeyeceksen, o zaman bana hikâyeni anlatabilirsin."

Kara kaşları içeri çekildi. "Ne?" Çenesinin yan tarafındaki kaslar gerildi.

Kızartma kovaasına uzanırken içimden bir kıkırdama geçiyor. "Boş ver. Sanırım sarhoş oldum." Bana cevap vermeyince gülümsememi gizlemeye çalışarak ona bakıyorum.

"Seni öpmem için bana şantaj mı yapıyorsun?"

"Ne?" Yüzüm buruştu. "Affedersin ama öpülmek istiyorsam bir erkeğe şantaj yapmama gerek yok." Sinir bozucu suratına bir kızartma fırlatıyorum ve piercingli burnunun ucuna isabet ettiğinde gülmekten kendimi alamıyorum.

"Öyle mi?" diye takılıyor. "Eminim öylesindir."

Dilimi dişlerimin üzerinde yuvarlayarak yerden kalkıyorum. "Tamam o zaman. Bu teoriyi test edelim."

"Ne yapıyorsun?" Başını omzunun üzerinden hafifçe çeviriyor ve gülerken gamzesi yanağına batıyor. "Otur kışının üstüne."

Kapının koluna uzanıp ardına kadar açıyorum. "Oh, Val!" En peri masalı prensesi sesimle sesleniyorum.

Kapı çarparak kapanıyor ve ben kas ve damarlarla dalgalanan bir kola bakıyorum. Sırıtiyorum, yavaşça Wicked'la yüzleşmek için geri döndüğümde eli boğazımda, beni kapıya doğru itiyor. Göğsünü göğsüme bastırdığında organlarım ayak parmaklarımin ucuna kadar eriyor. "Bunu bir daha yap ve ne olacağını gör."

Amaçsızca kapı koluna uzanıyorum, gözlerim dudakları ve gözleri arasında gidip geliyor. Çenesi seğirdiğinde ona sırtıtiyorum.

"Ruby!" Betty'nin sesi kapının arkasında yankılanıyor.
"Kaltak, neredesin!"

Siktiğimin Betty'si.

Wicked'in ağız yarım bir gülümsemeye dönüşürken yüzü alçalıyor ve dudağımın kenarını yalıyor. "Tsk, tsk... sinir bozucu kankam tarafından kurtarıldım." Kalçalarım birbirine kenetleniyor ve inlememek için dişlerimi dudağıma gömüyorum, kapının kolunu çevirip koridorun sonunda duran ve bizi görünce ağız bir karış açık kalan Betty'ye doğru çekerek açıyorum.

"Ah, burada neler olduğunu anlıyorum-" Parmağı Wicked ile benim aramda uçuyor, ama Wicked'in ne kadar gülünç derecede ateşli olduğunu fark ettiği anı tam olarak görüyorum. Yürümeyi bırakıyor, başı yana eğiliyor ve gözleri Wicked'in vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyor, sonra da yüzüne odaklanıyor. "Kırmızı bayraktan başka bir şey olamayacak kadar seksisin."

"Hey! Oturduğunu sanıyordum-" Eli uyluğumun arkasına değiyor ve tüylerim diken diken oluyor. Omuriliğimin tabanında buzlar kayıyor. Kapıya yaslanıyorum. "Ben senin..."

Bana el salladı. "Biliyorum." Tekila şişeme uzanıyor, elinin tersiyle ağızını silmeden önce ikimize de bakıyor. "Küçük Ruby Rose'umuz sonunda dikkatini yeterince çeken biriyle mi tanıştı?"

"Tamam!" Wicked'in kucağından çıkıp öne doğru bir adım atıyorum ve anında onun yanımda olmamasının boşluğunu hissediyorum. Kolumu Betty'ninkine dolayarak hafifçe omzumun üzerinden bakıyorum, tam da Wicked'in bir öpücük konduracağı sırada.

Benim istediğim gibi değil, pislik.

Wicked

Ölüm aklımın bir köşesini yakıyor ama zaman geçtikçe alevlerin söndüğünü fark ediyorum. Yapmam gereken bir iş olduğunu ve bunu iyi yapacağımı biliyorum. Üç gündür La Rosa'nın evindeyiz ve şimdiden kızının her yerine pisliğimi bulaştırdım. Henüz sikimi kaybetmeye değer mi bilmiyorum. Mafyanın nasıl çalıştığını bilmiyorum ama Victor'un eski kafalı olduğunu anladım. Şefkatli bir baba ve koca olmak ile uyuşturucu toplantıları ve yaptığı diğer şeyler arasında gidip geliyor.

Tekrar söylüyorum, buraya nasıl geldiğimden hâlâ emin değilim.

"Başım ağrıyor..." Poppy yan yattı, ben de dönüp yüzümü ona döndüm. Victor'a havuz evine taşınmak istemediğimi söyledim. Burada uzun süre kalmak istemediğim için pek mantıklı gelmedi.

"Güzel. O zaman belki de dersini almışsındır."

Yatağın ucunu işaret ederek yerdeki şilteden kalkıyorum.
"Ruby ile okula gidiyorsun.

Pazartesi. Bununla başa çıkabileceğini ve aptal gibi davranmayacağını düşünüyor musun?"

"Lenny!" Poppy azarlıyor, battaniyelerini vücudundan itiyor ve bacaklarını kenardan aşağı sallıyor. "Evet, yapabilirim. Ve bahsetmişken..." Bilgisayar masasının üzerindeki havluyu silkeliyor ve bana ters ters bakıyor. "Ruby'yle aranızdaki çekimi yatıştırabileceğinizi mi sanıyorsun? Ne zaman ikinizle aynı odada biri olsa garip oluyor ve seni daha önce hiç bir kızla görmedim!" Duşun açıldığını duyuyorum ama kapı hafif aralık, bu da tek bir anlama geliyor. Poppy kız meseleleri hakkında konuşmak istiyor.

Kapüşonumu kapıp başıma geçiriyorum, o başlamadan önce hızla yatak odasından çıkıyorum ama sonunda birine çarpıyorum.

Ellerim Ruby koridora çarpmadan önce onu yakalamak için havalanıyor. "İyi misin?"

"Kahretsin..." Kulağındaki kulaklıkları çıkarıyor ve ben de onu duvara doğru itip ilk gördüğümünden beri ona yapmayı hayal ettiğim tüm kötü şeyleri yapmamak için ellerimi vücudundan çekmeye zorluyorum. İçimdeki hayvan, neyden yapıldığını görmek için onu parçalamak istiyor. Onu mahvetmek şöyle dursun, ona dokunmamam gerektiğini bile bile damarlarımda dolaşan o vahşi telaş. Telefonu elinde çalmaya başlıyor ve ekranında beliren fotoğraf, dün geceki partide kolundan sarkan sikik çocukla çekilmiş bir selfie. Adam ona bakıyor ama kadın kameraya gülümsüyor.

Sikeyim. Dün geceden sonra, onunla nerede durduğunu biliyorum, ama benim aletimde olmadığı sürece, bu bir sorun olacak. İstemediğim bir sorun. Babası büyük bir mafya patronu olacak bir kıza benzemiyor. Şirret bir amigo kıza benziyor ve ben de öyle olduğumu düşünmüştüm ama zaman geçtikçe kendimi sorgulamaya başladım. Sözlerindeki nezaket ve Poppy'yi idare edişindeki kibarlık. Muhtemelen kötü niyetli biri olmadığını biliyorum.

ve eğer varsa, ben onu becerirken canlandığını görmek istiyorum.

Görmezden geliyor. "Diğer odayı kullanmalısın." Dönerek kapalı olan kapıyı işaret ediyor. "Orada senin için her şey var."

"Evet, babam yerleştğinde yapacağım." Teni bronzlaşmış, günün her saatinde parlayan türden, ama şu anda yanaklarında yumuşak bir şeftali rengi var. Bir sirenin gözlerine sahip, koyu renk kirpikleri kalın bir şekilde yayılıyor ve dudakları çoğu kızın elde etmek için binlerce dolar harcayacağı cinsten.

"O iyi mi?" Ruby soruyor ve ben aç gözlerimi vücudunda gezdirmemek için kendimi zor tutuyorum. Dar siyah spor sütyeni ve küçük spor şortu. Lanet olsun, dayanamayacağım.

"Akşamdan kalma ama iyi olacak."

Telefonu tekrar çalmaya başlıyor ve kendimi durduramadan o lanet şeyi avucundan kaptığım gibi arkasındaki boş odaya fırlatıyorum.

"Kötü!" Bana bağırarak için dönüyor ama elimle ağzını kapatarak onu duvara yaslıyorum. Boynunun yan tarafına doğru eğildim, burnumun üst kısmı boğazının etinin üzerinde kayacak kadar. Nefes aldığımda şişlikler yüzeye çıkıyor.

Derin nefesler alırken göğsü inip kalkıyor. "Ne yapıyorsun?" Fısıltısının yumuşaklığı ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Sözüme sadık kalmaya niyetliydim. Ondan uzak durmaya. Ama o ne zaman etrafımda olsa, aletim sertleşiyor ve sabrım azalıyor. "Ne sikim istersem." Dizimi bacaklarının arasına getirip ona doğru bastırdım.

Omuzları geri çekiliyor, parmakları ensemde geziniyor ve beni yüzüne doğru çekiyor. Dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "O zaman öp beni."

Dudaklarına sırtıyorum, parmaklarımı ensesine dökülen saçlarına dolamadan önce dudaklarına nazik bir öpücük konduruyorum. Dili ağzıma kayıyor ve yavaş gitmek için kendimle savaşmak zorunda kalıyorum. Yavaş. Lanet olsun

diğer kızları becermek hep böyle olmuştur. Hepsi deneyimliydi ve benimle neye bulaştıklarının farkındaydılar ama Ruby farklıydı. Ağzımın içine yumuşak, küçük inilti bırakışını şimdiden hissediyorum.

Onu bacaklarının arkasından tutup duvara doğru kaldırırken ağzını hiç bırakmıyorum. Dudakları benimkilerle birlikte hareket ediyor, ona verdiğim her şeyi alıyor.

Sonunda kendimi ondan uzaklaştırıyorum, bir elimi başının yanındaki duvara dayarken diğer elimi onu yukarıda tutmak için kışının altında bırakıyorum.

Bacaklarını belime doluyor, soluk soluğa nefes alırken küçük ağzı hafifçe aralanıyor. "Kahretsin."

Başparmağımın kenarını kışının kıvrımlarına sürterek ona sırtıyorum. "Ayakların üşüyor mu prenses?" Kulak memesini dişlerimin arasında yakalamak için eğildim. "Çiğneyebileceğinden fazlasını mı ısırdın?"

Küçük bedeni avuçlarımın arasında kıvrılıyor ve hata yaptığını anladığını düşünerek onu yavaşça yere indiriyorum. Onun yerine spor sütyenini başının üzerine kaldırıp yere bırakıyor ve parmak uçlarında az önce benim olduğunu söylediği odaya giriyor.

"İçeri geliyor musun?" Dönerek bana hareket ettikçe sallanan mükemmel göğüslerini gösteriyor. Kalçalarının arkası yatağın ucuna çarpana kadar geri geri giderken yanakları pembenin sevimli bir tonuna bürünüyor.

İki seçeneğim var. Küçük mafya prensesini görmezden gelebilir ve her sabah psikopat babasının değerli küçük prensesine ne yaptığımı anlamış olmasından korkarak uyanmayabilirim ya da bir kaltak gibi şikâyet etmeyi bırakıp ona sırtarak kapıyı tekmeleyerek kapatabilirim.

"Pantolonunu çıkar. Ve çok tatlı görünmesini sağla."

Parmağını uyluklarının arasına daldırmadan önce ağzına alıyor, külotunu yana doğru açıyor ve parmağını içine sokuyor. "Bunun gibi mi?"

"Daha sürtük." Dizlerim yatağın ucuna çarpıyor ve parmaklarımı çenesine dolayarak yüzünü bana doğru çevirmeye zorluyorum. Gözlerini fermuarıma indiriyor, küçük eli kabarıklığa geliyor ve daireler çizerek ovuşturuyor. Taşaklarıma sıcaklık hücum ediyor.

Yavaşça fermuarı indiriyor ve sadece külotuyla kalana kadar geri kalanını aşağı çekiyor.

Başına masaj yapıyorum. "Neden senin bakire olduğunu düşündüm ki?"

Kirpiklerini bana doğru savuruyor ve tek bir parmağını pamukla kaplı aletimin dibinde gezdiriyor. "Hâlâ olabilirim." Boxerımın bandını sikimin ucuna doğru kaydırarak alt dudağını yalıyor. Heyecan yanaklarına dokunuyor ve kendimi sakinleştirmek zorunda kalıyorum. Bu saçmalıklar için fazla masum, sadece oyun oynuyor ya da belki de oynamıyor ve herkese yaptığı o küçük numara sadece babası için.

Başka bir şey düşünmeden -Tanrı'ya şükürler olsun çünkü bu düşüncelerin gittiği yeri sevmiyordum- şişmiş dudakları sikimin etrafını sarıyor ve sıcaklık bir adrenalin şoku gibi içimi dolduruyor, taşaklarımın dibine kadar nabız gibi atıyor. Elim saçlarında, telleri çekiştiriyor ve onu uzunluğuma yönlendiriyorum. Değil. Bir. Bakire.

İmkânı yok.

Dili sikimin tabanında geziniyor ve emerken kirpiklerini bana doğru fırlatıyor. Bu asla unutamayacağım bir manzara. Dağınık sarı saçları, koşudan kayganlaşmış cildi ve lekeli rimeli. Ruby zaten güzel, ama şu anda seks gibi görünüyor.

Saçlarından tuttuğum bir yumrukla onu üzerimden çekip ayağa kaldırıyorum. Küçük bedeni tenime değiyor ve parmağımı başının yan tarafında gezdirerek bir nefes çekiyorum. "Seni mahvedeceğim."

Eğiliyor, dili meme ucumun etrafında kıvrılıyor. "Sana izin vereceğim."

Onu kalçalarının arkasından tutup, önceden yapılmış yatağa fırlatıyorum. Kıkırdamadan önce yüksek sesle inliyor ve bir elim ağzında, vücudunun üzerinde geziniyorum.

Kaşlarımı kaldırarak dudağını ısıriyorum. "Kapa çeneni. Diğer baban duyabilir."

Gözleri yarıklara dönüşüyor ve ben boynunun kıvrımına doğru gülerek köprücük kemiğini yalıyorum. Hiç de öyle görünmüyor.

sevimsiz bir tip, ama topların derinliklerine dalmadan önce emin olmalıyım.

Parmaklarımı ayırıyorum. "Sessiz olabilir misin?" Başını sallıyor.

"Aferin kızıma." Dudaklarımı onunkilerin üzerine indiriyorum ve sikimi ıslak amının üzerine sürüyorum. Nefes alıp vermesi derinleştikçe göğsü inip kalkıyor.

Alt dudağını emiyorum, diğer elimi boynunun yanına götürüp geriyorum, başının arkasına masaj yapmadan önce öpücüğü derinleştiriyorum. Sikimi girişine doğru yönlendiriyorum ve durup ona bakıyorum.

"Bil diye söylüyorum, kiminle sevişiyorsan isimlerini istiyorum." Sonra dişlerimi dudağına batırarak sikimi içine sokuyorum. Bariyeri yırtıp durakladığımda etrafımdaki her şey geriliyor.

Elim boğazının önüne geliyor. "Sen bakire miydin?"

"Öyleydi..." Yavaşça gözlerini benimkilere doğru açıyor. "Bunun için üzgünüm."

"Yapma... siktir." Boynumun arkasından tutup beni pozisyonumda tuttuğunda kendimi ondan kaldırmaya gidiyorum.

"Yemin ederim, Wicked, eğer bunu hemen bitirmezsen, başka birini bulacağım."

Derinden kıkırdıyorum, sikimi ondan geri çekiyorum ama boğazını kavrayarak onu yukarı kaldırmaya zorluyorum.

Gözleri muziplikle parlıyor, sanki bunu yaparken tam olarak ne yaptığını biliyormuş gibi.

"Beni başka bir adamla tehdit edersen Ruby, onu öldürürüm ve sana izletirim. Ve bitirmek için sikişmem." Başını yatağa yaslayıp aşağıya, amına doğru iniyorum. Bacaklarını aralayarak dilimi klitorisinin üzerinde gezdiriyorum ve o kadar yüksek sesle inliyor ki yataktan fırlıyorum.

Yerdeki kot pantolonumdan kemeri çıkarıp yatağa geri dönüyorum ve başının etrafına sararak ağzını sıkıyorum.

Yeşil gözleri bana bakıyor.

"Sana sessiz olmanı söylemiştim..." Vücuduna geri dönmeden önce burnunu öpüyorum, klitorisinin etrafında dönüyorum. Girişine kadar kemiriyorum ve burnumu tekrar klitorisinin üzerinde gezdirmeden önce damlayan kanı emiyorum ve yumuşakça emiyorum. Elleri beni yerimde tutmak için saçlarıma doğru uçtuğunda sırtı kavisleniyor ve kalçalarından ter damlıyor.

Klitorisinin üzerinden kıkırdıyorum. "Aç küçük sürtük." Vücudu sarsılıyor ve içinden sıvı fışkırırken bacakları titriyor ve az önce olanlarla yüzünün arasına bakıyorum.

"Ne-?" diye soruyor, kemer yüzünden boğuk bir sesle.

"Siktir. Sikildim." Eğildim ve serbest bıraktığı her şeyi kucakladım, vücudunu tekrar yukarı çıkarmadan önce dilimi kedi etrafında gezdirdim. Tokaya uzandım ve yüksek sesle nefes aldı.

"Ben ne yaptım?"

Başparmağımın ucunu yüzündeki kemerin kırmızı girintilerinin üzerinde gezdiriyorum. Üzerinde daha fazla iz görmem gerekiyor... "Hiçbir şey. Sen gerçekten mükemmelsin, Ruby Rose..."

Kendini yatağa geri bırakırken yanakları pembeleşiyor, eli saçlarımı buluyor. "Beni öpebilir misin?"

"Bunu bana bir daha sormak zorunda kalmayacaksın. Siktir." Dudaklarımı dudaklarına indirdim ve onu öptüm. Sertçe. Sonra yumuşakça. Ne yaparsam yapayım hızıma uyuyor ve kalçaları benimle tekrar buluşmak için kalkmaya başladığında duraklıyorum, ona bakmak için geri çekiliyorum. "Emin misin?"

"Rıza mı istiyorsun?"

"Bilmiyorum..." Ona sırtıyıyorum. "Yapmamamı mı tercih ederdin?"

Gülümsemesini gizlemek için dudaklarını dişlerinin altında yuvarlıyor ve yemin ederim bu gördüğüm en seksi şey. "Ne istiyorsan onu almanı tercih ederim."

Ona doğru bastırıyorum ve bacakları genişliyor. Yavaşça içine doğru itiyorum, sikimin etrafını bir kısaç gibi sıkarken nefesimi tutuyorum.

"Canımın yanmasını istiyorum..." diye fısıldıyor. "Acıyı seviyorum..."

"Kahretsin." Saçlarını avuçlayıp başını geriye doğru çekerek ona sertçe vuruyorum. Yüzü acıyla buruştuğunda, elimi ağzına kapatıp tekrar içine dalmadan önce çekiyorum, bu sefer o kadar sert ki vücudu yatağa doğru hareket ediyor.

Her itişte gözlerinin zayıflamaya başladığını ve vücudunun gevşediğini izliyorum. Elim ağzından çekip, onu öylesine sert becerirken kabaca öpüyorum ki, içini zaten yolunu bildiğim bir harita gibi hissediyorum.

Onu yatağa geri ittiğimde dudağımı dişlerinin arasında yakalamak için eğiliyor. "Sakın kıpırdama."

İnliyor ve ben de dizlerimin üzerinde geriye doğru eğilerek onu kışından kaldırıp üstüme doğru yönlendiriyorum.

"Boşalana kadar sik beni." Diğer elimi boynunun arkasına götürüyorum, kalçalarını yavaşça yukarı kaldırıp kalın sikimin üzerinde gezdirirken onu aşağı çekiyorum. "Sikimden aşağı damladığını hissetmek istiyorum."

Vücudu titriyor ve daha da sertleşiyor, göğüsleri göğsüme sürtünüyor. Nefesi hızlandığında meme ucunu ağzıma alıyorum ve boğazının ön tarafına uzanıyorum. Taşaklarım sıkılaşıırken ve kanım ısınırken amcığı sikimin etrafında kenetleniyor ve nabız gibi atıyor. Bitirdiğini anladığımda, boğazındaki elimle onu vücudumdan kaldırıyorum ve yerde dizlerinin üzerine çöktürüyorum. Sikimi tutup yüzüne vuramadan önce, uzunluğumu tamamen yutuyor ve ucum boğazının arkasına çarpar çarpmaz kendimi kaybediyorum. Dizlerim titriyor ve serbest bıraktığımda vücudumdaki tüyler canlanıyor.

Yere, onun yanına düşüyorum ve başımı yatağa yaslıyorum. Nefesimizi tutmaya ve sevişmeye çalışırken ikimizin arasına sessizlik çöküyor. Keşke kötü hissettiğimi söyleyebilseydim, ama hissetmiyorum. Onun tadına bir kez bakmanın yeterli olacağını düşünmüştüm.

Öyle olmayacak.

Başımı ona doğru çevirip saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum. "Gel. Seni temizleyeyim."

Cam gibi gözlerle bana bakıyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Onu bacaklarının arkasından tutup yatak odasının bitişiğindeki banyoya taşıyorum. Göğsüme yaslanıp gülüyor ama kolunu boynuma doluyor.

Onu duşa indiriyorum, musluğu açıyorum ve ısınmasını bekliyorum. Burada zaten sabunlar ve şampuanlar var, bu yüzden onu suyun altına çekiyorum ve elime biraz şampuan sıkıyorum.

Sıcak suyun altında duruyor ve elini saçlarının üzerinde gezdirerek onları sıvıyor. "Bu işte uzmansın..."

Sabunu küçük, sıkı karnına sürmeden önce duraklıyorum ve kalçalarının arasında sabun köpüklerinden bir iz bırakıyorum. Nefesini içine çekiyor. "Aslında ben kimseyi becerdikten sonra onunla sevişmem."

"Büyüleyici..." diye alay ediyor ama amının etrafında döndüğümde kalçalarını kaldırıyor.

"Yakınından bile geçmez. Ve dürüst olalım, prenses..." Daha önce şişmiş olmasına rağmen dudağını tekrar ısıyorum. "Öyle olsaydım sikimin üzerinde olmazdın."

Gülerken başını geriye atıyor ve ben de onu cama yaslayarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Acıyı sevmen iyi bir şey..."

Birlikte ikinci duş denememizden sonra, Ruby yataktaki çarşafları ayırırken ben aşağıya Victor'un ofisine doğru yol alıyorum. Ona bırakmasını ve daha sonra yapacağımı söyledim ama ısrar etti. Okuduğu bir aşk kitabında adamın onu bir iddia için becerdiğini ve bunu kanıtlamak için kanlı çarşafları arkadaşlarına gösterdiğini anlatıyordu. Benim okuyacağım bir kitaba benziyor.

"Bugün sana ihtiyacım var." Victor ofis koltuğundan kalkıp elindeki bardağı dudaklarına götürüyor ve koyu kehribar rengi sıvıyı döndürüyor.

Cevap bulmaya çalışmaktan vazgeçtim. Hepsinin ıkma sokak olduğunu biliyorum. Bilmemi istediğinde, neden beni seçtiğini söyleyecektir. Ama şu anda, Poppy'yi güvende tutmak için itaat etme kararını vermem gerekiyor ve Poppy'yi güvende tutmak için hapishaneden uzakta olmam gerekiyor.

"Tamamdır." Kendimi masasının karşı tarafındaki koltuğa bırakıyorum. Maun rengine boyanmış ofisinde kararmaya yüz tutmuş ahşap bir masa ve yüksek kitap rafları var. Evleri bana mimarlık ve tasarımıla ilgili gergin bir dergide bulabileceğiniz bir şeyi hatırlatıyor. Tamamen beyaz ve siyah mermer, büyük merdivenler ve kristal avizeler. Duvarlarında asılı sanat eserlerinin, oturduğumuz sokağın aşağısındaki evler kadar pahalı olduğuna şüphe yok. Para damlatıyorlar.

Victor sandalyeden odanın diğer tarafındaki açık şömineye doğru ilerliyor. Bacağını uzatıyor ve askerlerinden biri arkamdan girerken gözlerini benden ayırmıyor. Sanırım adı Tony. Genelde Ruby'yi gezdiren kişiden farklı. "Hazırlar ve bekliyorlar."

Victor ne eğiliyor, parmaklarını omzunun üzerinden geçiriyor ama odağını benden ayırmıyor. "Eğer varsan, sana sonuna kadar ihtiyacım var." Dili dudağının üzerinde geziniyor.

"Ben İtalyan değilim, kıyafet konusunda size sunabileceğim bir şey yok."

Victor gözlerini benden ayırmıyor. Annesinin gözleri mavi olduğu için Ruby yeşil gözlerini ondan alıyor. "Bunun bir önemi yok."

"Gerçekten mi?" Ayağımı dışarı atarak soruyorum. "Bütün bunlardan sonra buna inanmakta güçlük çekiyorum"-elimi odanın içinde gezdiriyorum

-"Eski okul mafyası gibi hissettiriyor. Yeni ağ saçmalığı değil."

Purosunu söndürüp başını kapıdan dışarı uzatmadan önce aramızda bir süre sessizlik oluyor. "Sanırım ğreneceğiz."

Eski bir kilise, karşısında yemyeşil otların bittiği bir tepenin zirvesinde duruyor. Beyaz ahşapları solmuş, boyaları çatlamış ama beni neden buraya getirdiğini biliyorum.

Benim de tahminlerim var. Victor'un mafya babaları kadar tutarlı ve güvenilir olduğunu fark ettim.

Kapımı iterek açıyorum ve arka koltuktan kalkıyorum, arkamdan kapatıyorum ve başka bir arabanın bizimkinin yanına yanaşmasını izliyorum.

Victor purosunu tutan parmaklarıyla şehir limuzinini işaret eder. "Sen benim kim olduğumu bilmiyorsun, evlat..." Başını kiliseye doğru çevirmeden önce arabanın önünde duraklıyor. "Ama sana göstermek üzereyim, eğer kabul edersen."

Onun kim olduğunu bir dereceye kadar biliyorum. Birbirlerinin etrafında nasıl yürüdüklerini izledim ve elinin arkasındaki Anka Kuşu'nu gördüm. Kim olduğunu bilmeden kim olduğunu tam olarak biliyorum. Soru sormuyorum çünkü o sormuyor.

"Kilisenin kapısından içeri adımını attığında, kendi hayatın ve benim hayatım hakkında bildiğini sandığın her şey çözülecek. Sana paylaşmak istemeyeceğin şeyler göstereceğim, ama sana bir şey söylememe izin ver." Bana yaklaşıyor, göğsü neredeyse benimkine değecek. Gözlerimi onunkilere dikeyim. "İçeri adımını attığında kabul etmezsen o kapıdan canlı çıkamazsın, o yüzden sana şimdi bir şans veriyorum evlat." Başını çevirmeden önce purosunu üfleyerek duraklıyor. "Kabul ediyor musun?"

Geçmişimde oldukça boktan kararlar verdim. Poppy ve benim başımızı bir yığın belaya soktum.

Bu farklı.

Başımı salladım. "Evet, beni içeri götür."

Victor'u Gotik tarzdaki binanın merdivenlerinden yukarı doğru takip ederken, kapıyı açıp uzun ve karanlık bir koridoru gösterdiğinde duraklıyorum. Kapının iki yanında iki adam duruyor, ikisi de koyu renk takım elbise giymiş ve ayaklarında parlak mokasen ayakkabılar var.

Victor tereddüt ettiğimi anlamış olmalı, çünkü yüzünü bana dönüyor ve ellerini ceplerine sokuyor. "Bana bir şey sor

Ama üç sorunuzu sorduktan sonra ya bu kapıdan çıkarsınız, Wicked, ya da ceset torbasına konup götürölürsünüz, domuzların sizi götürdüğü türden bir ceset torbasından bahsetmiyorum." Victor La Rosa bir mafya. Ailesi takım elbiseler, silahlar ve üst düzey güvenlikten oluşuyor ve kalın İtalyan aksanını görmezden gelemesiniz.

"Poppy ve beni tesadüfen mi aldınız?"

Yanan purosunu ağzının etrafında yuvarlıyor, bunu her yaptığında cildindeki kırışıklık çizgileri buruşuyor. Gençliğinde yakışıklı bir adam olduğuna şüphe yok ama zaman ona pek iyi davranmamış. Pahalı takım elbiselerine, kolonyasına ve her zaman parmaklarından sarkan Küba purolarına bakılırsa para ona iyi davranmış. Pahalı malikânesini ve arabalarını saymazsak tabii.

"Evet." Gözleri az önceki genç sikkile buluştu. Ruby'nin yeni askeri. Val. Bana geri dönüyor. "Sıradaki soru." Hafifçe arkasına yaslanıyor ve solmuş kapı ağırlığının altında gıcırıyor.

"Sen mafyadasın..."

Beni dikkatle inceliyor ve Poppy ile beni topladığından beri ilk kez bir karanlık dalgaının onun üzerinde gezindiğini ve bana dokunduğunu hissediyorum. "Ben Palermo, Sicilya'danım evlat. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Başımı sallamıyorum. Dilindeki tütünü çıkarıp yere atıyor. "Bu da demek oluyor ki, adam olmayan hiç kimseyle benim işim hakkında konuşmam, ta ki adam olana kadar." Devam etmeyeceğini bildiğim için aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum.

"Ben İtalyan değilim. Yapma bir adam olamam..."

Bir eliyle kapıyı daha da aralayıp diğer eliyle içeriği işaret ederken ağzı yukarı doğru kıvrılıyor. "Aslında evlat, sen..."

Ruby

Babamı ya da Wicked'ı görmeyeli iki hafta oldu. Sanki beni becerdi, daha iyi yaladı, bana onun hakkında bir şeyler hissettirdi ve sonra gitti. Anneme nerede olduğunu sormak istemiyorum çünkü daha önce hiç sormadım ve esas olarak Wicked'i sorduğumu belli etmek istemiyorum. Poppy'yi kullanabilirim, ama birazcık gözü olan herkes onun ağabeyi olmadan hayatının en güzel zamanlarını geçirdiğini görebilir. Bazen babam haftalarca, hatta aylarca yok olurdu. Ve Poppy gibi, bu beni hiç rahatsız etmedi çünkü o yokken özgürdüm... ama bu farklı. Korkuyorum.

Korkuyorum çünkü Wicked geri döndüğünde giden çocuk olmayacağını biliyorum. Çünkü babamın kirli pençeleri derisinin derinliklerinde olacak.

"Ee," diyor Poppy, kendini havuzun kenarından itip benim yüzen bir yataкта oturduğum yere doğru süzülerek. "Nasıl bakire olabiliyorsun? Etrafında ateşli erkekler var.

her zaman. Okulda ve evde." Kardeşinden bahsetmediğini biliyorum ama yine de irkiliyorum. "Babamın mafya babası olması yüzünden mi?"

Ona gergin bir şekilde gülümsüyorum. Güneş ışınları tenimi yakıyor, bu yüzden havuzdan su alıp bronzlaşmış göbeğimin üzerine döküyorum. "Sadece hiç ilgilenmedim ve inan bana, evin etrafındaki erkekler ateşli değil."

Başını yana çeviriyor, gözlüğünü burnunun kenarından aşağı doğru itiyor. Wicked ve babamın gittiği gün, annem Poppy'yi alışverişe götürmemi söyledi. İyi bir zevki vardı. Tüm o tuhaf, hippie tipi desenleriyle benimkinden farklıydı ama iyiydi. "Peki ya o? Revio mu?"

Boğulurcasına öksürüyorum, şezlongumda arkama yaslanmadan önce muhtemelen güneşten erimiş olan margaritama uzanıyorum. "Hayır. Kesinlikle olmaz."

"Ama birlikte olacağın kişi o mu?"

Sert tekilayı yutuyorum. "Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, hayır." Ben cümlemi bitirir bitirmez Revio elini cebine sokup diğer eliyle gözlüğünü çıkararak bize doğru geliyor. Makosen ayakkabılarını ıslatmamak için havuza yeterince yaklaştıktan sonra diz çöküp şakacı bir tavırla bir bardak su alıyor.

"Rubs, bu gece bir etkinliğimiz var. Babamın emri." Ağzım kapandı. Kalbim hızla çarpıyor ama istediğim şekilde değil. Mükemmel bir dünyada Revio'yla el ele tutuşmak zorunda kalmayacağım. Beni rahatsız edecek özel bir şey yaptığından değil, sadece ondan hoşlanmıyorum.

"Saat kaçta?"

Elindeki suyu üzerime döküyor. "Seni sekizde alırım. Şehirdeki evsizler için bir yardım galası var."

Başımı salladım. "Bekliyor olacağım." Az önce geldiği yoldan geri dönmesini izliyorum. Ona cephane vermekten daha iyisini biliyorum ve her zamanki gibi babam ne derse o oluyor.

"Hey, ben de gelebilir miyim?" Poppy yüzen tüpten kayarak ve kendini suyun yüzeyine geri iterek soruyor.

"Elbette, ama yine alışverişe gitmemiz gerekecek."

Poppy daha araya girip bir iş bulup bulamayacağını ya da evde çalışıp çalışamayacağını sormadan, annem elinde bir şişe suyla dış merdivenlerden iniyor. Uzun ipek elbisesinin rüzgârla dalgalanışını izliyorum. Annem çok güzel. Babam onu gördüğü gün ne yaptığını çok iyi biliyordu. "Hey, kızlar, SPF 50 kullandığınızdan emin olun." Fransız manikürlü ayağını suya daldırarak kendini kaldırım taşlı yola indiriyor.

Nefes alıyor, yüzünü güneşe doğru eğiyor. Annemin yıl boyunca koyulaşan altın sarısı bir teni ve parlak mavi gözleri var. Yumuşak dalgalı kahverengi saçları her zaman parlaktır ve yüzünde tek bir kırışıklık bile yoktur. Sadece otuz dört yaşında ama bir şekilde hala yirmi dört yaşında görünmeyi başarıyor.

"Sorun ne bebeğim?" diye soruyor ve bana doğru baktığını fark ediyorum, Poppy ve benim aramda aval aval bakarken ayaklarının etrafındaki suyu itiyor. "Ovmak mı?"

Ona kocaman gülümsedim. "Hiçbir şey anne." Dünyayı hak ettiğin gerçeğinden başka bir şey yok ve şu anda içinde yaşadığımız dünyayı kastetmiyorum.

"Oh!" Annem yerden kalkıp dik durana kadar kendini itti. "Kuzenlerin Sicilya'dan geliyorlar."

Olamaz.

"Zaten buradalar ama biz bu akşamki etkinlikten eve dönene kadar eve gelmeyecekler. Evi dağıtmadıklarından emin ol, olur mu?" Eve geri dönerken Arapça bir şeyler gevelemeye başlıyor.

"Kuzenlerin mi?" Poppy soruyor ve ben şişme yataktan kayarak suya batıyorum.

"Bilmek bile istemiyorsun."

"Oh... ama ben istiyorum!"

Üzerine su sıçratıyorum ve kucağına bir havlu atıyorum. "Havuzdan çık. Gidip babamın parasını harcayalım."

Tüm alışveriş poşetlerimizi yatağımın üzerine atıyorum, güneş gözlüklerimi de onlarla birlikte yere fırlatıyorum. Neyse ki Poppy'nin

alışveriş yapmak. Hoşuna gideni alır ve etrafta dolaşmaz.

İç geçiriyor ve veranda kapımın yanındaki sandalyeye çöküyor. "Babanın bizi neden yanına aldığı hiç mantıklı gelmiyor." Haksız da değil. Babamın ne kadar affedici olmadığını herkesten daha iyi biliyorum. O gece ikisini de eve getirmiş olması? Bu onun iyiliğinden değil. O kadarını biliyorum.

"Özür dilerim, hiçbir şey bilmiyorum."

"Nasıl bir şey?" diye soruyor, elbisenin fermuarını açıp elini mavi ipeğin üzerinde gezdirerek. "Sicilya mafyasının kızı olmak?"

"Dürüst olmak gerekirse..." Yüzümü gömmek için dolabıma doğru ilerliyorum. "Başka bir yol bilmiyorum." Kapı açılmadan önce kapı çalınıyor ve babamın askerlerinden biri diğer tarafta duruyor.

"Dört saat içinde gidiyoruz."

Yatak odamın kapısını tekrar kapatana kadar ona bakıyorum. Telefonumu kaptığım gibi Glam'i arıyorum, böylece hem Poppy'nin hem de benim bakıma başlayabiliyorlar. On beş dakika sonra Giana ve Ria ellerinde makyaj arabaları, saç kurutma makineleri ve düzleştiricilerle kapımdan içeri giriyorlar.

Onlara önce Poppy'den başlamalarını söylüyorum, böylece çabucak yıkanıp ipek bir elbise giyebiliyorum. Elimi yatağımın yanındaki boş duvarda gezdirdiğimde Poppy onlara kardeşiyle ilgili bir hikâye anlatıyor, hem Giana hem de Ria tamamen dalmış durumdalar. Poppy ne yaptığını görmek için arada bir konuşmayı kesiyor ama Giana ve Ria devam etmesi için onu teşvik ediyor.

"Hadi kızım. Daha fazla meyve suyuna ihtiyacımız var! Peki bu kardeş. Biraz oyuncu mu?" Sert sesi bulana kadar duvara vuruyorum.

"Hayır, pek sayılmaz. Ama kendisinden büyük kızlarla yatıp kalktı."

Avucumu duvara bastırıyorum ve duvar açılarak gizli kapıyı ortaya çıkarıyor.

"Vay canına!" Poppy yataktan sıçrayıp arkamdan geliyor. "Ne-" Işığı yakıyorum ve koleksiyonum aydınlanıyor.

Dört Temmuz gibi.

"Ben kendi silahımı alacak yaşa gelene kadar babam onları benim için topluyordu." Parmaklarım Beretta'nın etrafını sarıyor. Işığı tekrar kapatıp kapıyı kapatıyorum ve bacağımı başucumdaki çekmecenin üzerine kaldırıp silahı uyluğumdaki kılıfa geçiriyorum.

Poppy'nin gözleri büyür. "Bir hayır galasında buna neden ihtiyacın olsun ki?"

Gözlerim onu omzuna vuran Giana'ya kayıyor. "Hadi kızım. İşin bitti." Onlar üzerimde çalışırken ben kıpırdamadan oturuyorum. Düz saç ve koyu renk makyaj yapıyorum. Planım elbisemin günışığı sarısını dengelemektir, ama şimdi bunun yanlış elbise seçmişim gibi görüneceğini düşünüyorum. Giana ve Ria beni hazırlarken sessizler. Her zaman öyledirler. Annemi küçüklüğünden beri hazırlıyorlar, şimdi de beni. Diğer aileler de onları kullanıyor ama öncelik her zaman bizde.

Onlar gittikten sonra Chanel çantamı elime alıyorum ve Poppy'ye gülümsüyorum. "Çok güzel görünüyorsun. Hazır mısın?"

Başını sallıyor ama gözlerinden kim olduğumu anladığını görebiliyorum. Ya da en azından tahmin ediyor. Neyse ki bunu asla öğrenemeyecek.

Lobiye doğru ilerliyoruz. Poppy'nin Sons of Anarchy'deki Chibbs'i kötü bir şekilde yeniden canlandırmasına gülüyordum ki yüzünün değiştiğini fark ettim.

Gözleri açılıyor ve parlak bir gülümseme yayıyor. Babam ve Wicked'in durduğu ön kapıya kadar onun görüşünü takip ediyorum.

Babam bana öyle bir gülümsüyor ki yanaklarındaki kırışıklıklar katlanıyor. "Principessa..."

"Baba..." Babamın sırtıma dolanan ağır kolunun üzerinden Wicked'a bakarak irkiliyorum.

Bu Wicked, ama değil...

Yüzündeki boş ifade bir yana, babamla tanışmadan önce her kimse artık var olmadığı fark ediliyor. Poppy'ye vermeye hakkım olmayan bir söz verdim, çünkü artık her şey ortada. Babam beni kabul etmedi.

ve eğer Aile'yle bağlantılıysa, bir amaç için buradadır.

"Annen nerede?" Babam saçlarımın arasına fısıldıyor ve ben de gözlerimi hızla Wicked'dan başka yöne çeviriyorum.

"Üst katta hazırlanıyor."

Kolumu güven verici bir şekilde sıkıyor ve Wicked'a bakmak için dönüyor. "Wicked'la gideceksin."

Donup kaldım. Şokun yüzüme yayıldığına şüphe yok çünkü babam ekliyor, "Ve bu konuda benimle tartışmayın, principessa. Bazı değişiklikler oldu. Wicked ile gideceksin."

Ağzım kapanıyor ve gözlerimi yavaşça bana ters ters bakan Wicked'a çeviriyorum. Gözlerini ondan çekmediğimde gözleri kararıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Aman Tanrım. Ona ne yaptım ve neden gazabının ilk izlerini etimin altında hissediyorum? Ve yine, ben ne yaptım? Biraz acımadı desem yalan olur, ama daha iyi bilmeliydim.

Ofisine giden uzun koridorda gözden kaybolmadan önce babama anladığımı söyleyemiyorum.

"Seni özledim!" Poppy eğiliyor ve kollarını Wicked'ın boynunun arkasına doluyor, ancak kollar tam olarak uzanmıyor. Aynı anne babadan gelen iki insanın bu kadar zıt bir şekilde farklı olabilmesi çok garip. Ve bunu sadece boyut ya da görünüş olarak da söyleyemiyorum.

"Evet, ben de baba." Kollarını boynundan kurtarıyor ve bana odaklanmaya devam ediyor. "Dışarıdaki limuzine git. Seninle orada buluşacağız." Elbisesinin kuyruğunu da yanında taşıyarak kapıdan çıkışını izliyorum. Gittiği her saniye nefes almak daha da zorlaşıyor. Arabanın kapısını kapattığında, Wicked bana doğru yavaş bir adım atarak aradaki mesafeyi kapatıyor.

"Söyleyeceğim her şeyi dinleyeceksin Ruby."

Damarlarımdan ateş fışkırırken ağzım açılıyor. Babam onda olabilir ama ben onda olmayacağım. "İki haftalığına ortadan kayboluyorsun ve geri gelip bana patronluk taslayabileceğini sanıyorsun-" Eli ağzıma doğru uçuyor ve beni duvara yaslıyor. Başım duvara çarpıyor ve yavaşça kalçalarımı birbirinden ayırıyor. Eliyle gözleri arasına bakıyorum ve tekrar geri dönüyorum. Teni temiz ketenle karışık puro ve viski kokuyor ve vücudu kaçıışı olmayan tuğla bir duvar gibi benimkine dayanıyor.

"Ben kaybolmadım. O yüzden size söyleyeyim, principessa. Söylediğim her kelimeyi dinleyeceksiniz, çünkü eğer dinlemezseniz?" Kaşları kalkıyor ve koyu renk gözlerinin üzerinde bir bulutun dolaşmasını ve ağzının köşesinin yavaş bir sırtışla kıvrılmasını izliyorum. Bir keresinde gülümsemesinin neye benzediğini bilmek istediğimi düşünmüştüm. İlk geldiğinde, neye benzeyebileceğini ya da bana nasıl hissettireceğini düşündüm. Gülümsemesini görmenin zaten çok sert olan yüz hatlarını yumuşatacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. Bu onu sadece kötü gösteriyor. Beni rüyalarımda gördüğüm şekilde siken adam artık yoktu.

Yüzümü tutuşundan çekip onu itiyorum. Hareket etmesini beklemiyordum ama etti. Çantamı açıp kompakt aynamı çıkardım ve rujumu düzelttim. Yansımda onu gördüğümde aynayı kapattım. O gittiğinden beri bir şeyler değişti. Babamın elleri kan içinde eve getirdiği o kırık dökük çocuk olmadığını biliyorum, eğer öyleyse bile. Sık sık konuşmayan ama konuştuğunda da bana onun altında yaşadığımı hissettiren çocuk.

Bana dokunulduğunda ölmenin nasıl bir şey olduğunu gösteren çocuk.

O artık kanlı elleriyle kalbimi çalan çocuk değil.

İznim olmadan onu benden koparan çocuk o. "Sadece bu ailedeki rolümü bildiğim için dinleyeceğim." Vücudumun etrafında dönüyor ve tam karşımda duruyor.

"Ama-" Parmağımı göğsüne sokuyorum. "Bir daha bana böyle davranma."

Ön kapıya gitmek için onu iterek geçtiğimde, "Birkaç hafta önce etrafa savrulmayı umursamadığına eminim..." diye seslendi.

Kapıları itip dışarıda bekleyen askerler için yeterince dramatik görüldüğünden emin olduğum yüksek sesle dışarı çıkmadan önce adımlarımda duraklıyorum.

Poppy'nin koltuğunda zıplamasına neden olacak kadar yüksek bir sesle kapıyı çarparak arka koltuğa geçiyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor, gözlerini bana dikmiş.

"Sana babamın onu değiştirmeyeceğini söylediğimi hatırlıyor musun?"

Yan konsolun ortasından bir şampanya kadehi alıyor. "Evet."

"Şey..." Kapının açıldığı gerçeğini görmezden gelerek ona ters ters bakıyorum, "...Yanılmışım."

Kapı çarparak kapanıyor ve kalçası benimkine değdiğinde bana ne kadar yakın olduğunu acı bir şekilde fark ediyorum.

Poppy ikimizin arasına baktı. "Ah..." Boğazını temizliyor. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Hayır." Wicked'dan uzaklaşarak ona bir gülümseme gösterdim. "Hiçbir şey yok."

Wicked'ın eli dizime geliyor ve onu sıkıca kavırıyor. "Evet. Endişelenecek bir şey yok baba."

Poppy'nin temkinli gözleri bana dikildi. "Tamam." İkimizi de işaret ediyor. "O zaman Revio neden Ruby'yi almıyor?"

Wicked'ın dizimi tutuşu geriliyor. Bir uyarı ya da bir söz. Henüz hangisi olduğundan emin değilim.

Başımı sallıyorum, ağzım geniş bir gülümsemeye dönüşüyor. "Karışık bir durum." Karışık değil. İki aile arasında bir şeyler olduğu açık ve bu beni tedirgin ediyor. La Rosa ve Gambino aileleri uzun zamandır yakın bir ilişki içindeler. Babam ve büyükbabam yıllar yıllar önce teknelerle gelmeden önce. Baba eski kafalı, Jo Gambino ise yeni kafalı. İkisi de ölümcül ama

farklı tarzlar. Şüphesiz aramızda bir gerginlik olursa, Cupola müdahale etmek zorunda kalacaktır ve bunu kimse istemez. Babam bile.

Telefonum çantamda vızıldıyor ve Revio'dan gelen bir mesajla kapağın kilidini açıyorum.

"Benimle evlenmeyi atladin. Muhtemelen yeni muhafızına nedenini sormalısın..." Hızla kapatıp tekrar debriyajıma sokmadan önce kelimeler zihnimde tekrarlandıkça kanım buza dönüşüyor.

"Kimdi o?" Sesi oraya aitmiş gibi tenimi kaplıyor ve Wicked'la tanıştığımdan beri altıncı kez, keşke bu kadar yakınımda olmasaydı diyorum. Eski Wicked'ı seviyorum. Ellerini pantolonumun içine soktuğunda en azından sırtan.

Bunu sevmedim. Ellerini pantolonuma bile sokmak istemeyen.

Nefesimi tutuyorum ve sorusunu duymazdan gelerek arka camdan dışarı bakıyorum. Kıkırdıyor ama eskiden bana karşı kullandığı o rahat ses tonu yerine, zımpara kağıdı gibi üzerimde geziniyor ve şimdi kendimi bundan nasıl arındıracağım konusunda endişeliyim. "Bu oyunu biraz oynayabilirsin. Buna izin vereceğim."

"Tamam, soracağım..." Poppy öne doğru eğiliyor ve gözlerini kardeşine dikeyor. "Bu takım elbise de neyin nesi ve neden ikiniz de kavga ediyormuş gibi-" Gözleri şok içinde genişlerken ağzını kapatıyor. "Aman Tanrım! Birlikte olmuştunuz!"

"Poppy!" Olayı büyütmemeye dikkat ederek ona alçak sesle çıkıştım. "Hayır-"

"-Evet, yani?" Wicked kara kaşlarını kaldırarak ona bakar. "Otur yerine baba." Yolun geri kalanını sessizlik içinde kat ediyoruz ve limuzin otelin kaldırımına yanaştığında yemin ederim ki derim yanıyor ve parmaklarım beni bu arabadan çıkarmak için kaşınıyor. Bu noktada, Revio'nun kolay dramını Wicked'in gerçekçiliğine tercih ederim.

Limuzin durur durmaz kapıyı açıyorum ve serilmiş kırmızı halıdan aşağıya koşuyorum. Tasarımların ayrıntılarına bakmak umurumda değil, çünkü gitmem gereken tek bir yer var, o da Wicked'den olabildiğince uzakta olmak. Konferans salonunun açılan kapısını gördüğümde adımlarımı hızlandırıyorum, girişe doğru ilerliyorum, herkes sohbet etmeyi bıraktığında duraklıyorum. Kafalar bana doğru dönüyor. Sanki yeniden beş yaşımdayım ve önemli toplantılar sırasında babamın ofisine dalıyorum.

Burada kimler var bilmiyorum ama her zamanki gibi olduğunu tahmin ediyorum. Cosa Nostra aileleri, şu anda kavgalı olmadıklarımız ve eşleri.

Bir el kalçama geliyor, beni geriye doğru itiyor ve herkes konuşmalarına geri dönüyor. Sanki müzik yeniden çalmaya başlıyor ve sohbet daha da yükseliyor.

"Yanımda kalacaksın Ruby," diye fısıldıyor arkamdan ve dizlerimin tepki olarak jöleye dönüşmesinden nefret ediyorum.

Ellerini üzerimden çekmesini engellemek için yanaklarımın iç kısmını ısıırıyorum. "Yoksa ne olur?"

Wicked vücudumda dolaşüyor, yüzüme o kadar yakın eğiliyor ki neredeyse beni öpecek. "Git etrafı becer ve öğren." Onu iterek yolundan çekiliyorum ve ön sahneye yakın olan masamıza doğru ilerliyorum. İsimlerimizin yazılı olduğu küçük altın kartları okuyorum ve hemen yanımda oturan, el yazısıyla yazılmış Ejderha'yı görüyorum.

Parmağım küçük kâğıt parçasının üzerinde geziniyor, tam o sırada Wicked kâğıdı elimden alıp aşağıya, masanın üzerine doğru çeviriyor. "Buna ihtiyacın yok."

"Biliyor musun, beni gerçekten kızdırmaya başlıyorsun." "Gerçekten mi?"

Sonunda gözlerimi boynunda titreşen öfkeli damarları geçip keskin çenesine ve dudaklarına dikiyorum. "Evet-" Koyu renk gözlerinde karar kılıyorum. "Gerçekten mi?"

Giovi ve Marcu ile bu gecenin nasıl sonuçlanacağından emin değildim. Onlar, eğer bir şey varsa, bana karşı korumacı davrandılar.

tüm hayatım boyunca. Bu düşünce yüzüme bir gülümseme getirdi. Wicked, Papa'yı parmağında oynatıyor olabilir ama kuzenlerim adam oldular ve altıncı nesil La Rosalar. Ne kadar büyük, korkutucu ve acımasız görünürse görünsün, Wicked'in dayanacak bir ayağı yok. Bir La Rosa kadar kötü olmadığını biliyorum. Kimse bir La Rosa kadar kötü değildir.

"Bu gece de benimle eve geliyor musun?" Gülümsememi gizleme zahmetine girmeden soruyorum.

Kaşlarını kaldırır. "Otur lan yerine."

Gala başlarken kendimi sandalyeye bırakıyorum. Bu tür şeylerden nefret ediyorum. Müzayedeler, çok zengin olduğumu söylemenin süslü yolu ama aynı zamanda iyi bir insanmışım gibi davranıyorum. Buradaki kimse iyi bir insan değil. Küçük bir kızken katıldığım ilk hayır galasını hatırlıyorum. On ya da on bir yaşındaydım ve annem bana omuzlarımdan kabarık yastıklar gibi fırlayan saçma bir elbise giydirmişti. O günden sonra yirmi dört saat boyunca onunla konuşmadım. Biraz şımarık olduğumu söylemek yanlış olmaz. Evcilik oynuyor ve babam onu seviyor ve ona değerli bir altın parçası gibi davranıyor, ama hata yapmayın... Babamın çiğnediği bir emir var, o da mükemmel eşimi aldatma emri.

Giovi'nin inci gibi beyaz gülümsemesinin ekranımda parladığını gördüğümde, iki saat sonra debriyajımı alıp ön lobiye doğru ilerliyor, telefonumu çıkarıp kilidini açıyorum.

"Bebeğim..." diye mırıldanıyor ve yanaklarım sırtıtmaktan yanıyor. "Zamanı geldi mi?"

Gülüyorum ve annemin zulasından kaptığım sigara paketini alıyorum. Bir tanesini çıkarıp ucunu ısıriyorum ve yakıyorum. "Evet. Lütfen. Ama babam bana yeni birini taktı, o yüzden-"

"-Papa La Rosa'nın küçük cehennem köpekleriyle başa çıkabileceğimizi biliyorsun." Ben daha duman bulutunu üfleyemeden, parlak turuncu bir Lambo köşeyi dönüyor ve camlarından Fifty Cent'in sesi yükseliyor.

Önümde kayarak durdu ve aptal kuzenimin yüzü boş penceresinin boşluğunu doldurarak bana geniş bir siktir git, ben bir baş belasıyım gülümsemesi attı. Gio bu konuda iyidir. "Atla."

Sigarayı fırlatıp kapıyı yukarı kaldırıyorum ve tam zamanında Wicked'in kapıda olduğunu görerek kapatıyorum.

Gio müziğin sesini biraz kısarak bizi dışarı çıkarırken bedenim sandalyeye çarpıyor. "Revio hâlâ seninle evlenmek için ne kadar sabırsızlandığını hatırlatıyor mu?"

Başımı iki yana sallayıp yüzümü ona dönüyorum. "Hayır ve dürüst olmak gerekirse, şu anda kışımdeki vahşiden ziyade onun kabarık saçmalıklarına katlanmayı tercih ederim."

"Kim olursa olsun, canlarına okuyabilirim." Eğilip yumuşak yanağına bir öpücük kondurduktan sonra koltuğuma geri oturuyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"Papa La Rosa'nın göl evinde parti."

Başımı derinin arkasına yaslıyorum. "Şaka mı yapıyorsun, biliyor mu?"

"Sence bunu kim planladı?" Gio yine bana sırtıyor, kıvrıkcık sarı saçları rüzgârla hareket ediyor. Gio ve Marcu'nun annesi babamın kız kardeşi. Onlar benim birinci dereceden kuzenlerim ama babama da baba diyorlar. Başka bir aileden olan biyolojik babalarıyla pek bir ilişkileri olmadı.

"Göl evinde bir parti vermeni gerçekten o mu söyledi?"

"Evet!" Gio sırtarak vitesleri düşürdü. Uçuyoruz radyonun sesini açarken rampada. "Şimdi sakın ol ve yolculuğun tadını çıkar."

"Kahretsin!" Çantamdan telefonumu çıkardım ve Poppy'nin sohbetini açtım. "Poppy'yi yanımda getirmeliydim."

"Poppy, ha?" Gio önümdeki yola bakarken omzuyla beni dürtüyor. "Ateşli mi?"

Hey! Senden önce çıktığım için özür dilerim. Bu akşamki partinin adresi. Kardeşine söyleme.

Zaten geleceğini biliyordum, özellikle de tüm bunlar babamın fikri olduğu için, ama yine de sonuna eklemek istedim. Bilirsin işte. Güvenlik nedeniyle.

Wicked

Karanlık ara sokağın köşesinde oturup kollarımı kalçalarımaya yaslayarak Victor'un Chicago şehir merkezindeki eski bir apartmanın yangın çıkışında ayak bileklerinden asılı duran adamın etrafında dönmesini izliyorum.

"Lütfen... Kim olduğunu bilmiyorum, peder, yemin ederim..."

"Yalancı." Tony Carpela tükürüğü ağzında yuvarlar ve tam adamın yüzüne nişan alır.

Victor'un ara sokağın ortasında asılı tuttuğu her kimse, şu anda burada bulunan ve tanıklık eden herkesi endişelendirmelidir. Teknik olarak konuşursak, izniniz olmadan bir adamı öldüremezsiniz, ama görünüşe bakılırsa Victor'un onaya ihtiyacı yok ve onu suçladığımı söyleyemem.

"Neden kızımı takip ediyordun?" Victor gri takım elbisesinin altından bir bıçak çıkarıp boynundaki şah damarına sapladı. "Hmmm? İkimiz de biliyoruz ki

Onunla ilgilenen biri olduğunu biliyorsun, bu da bana ilgimi çekmek istediğini gösteriyor."

Bıçağın ucu adamın yumuşak etine batıyor ve kan birkaç saniyede bir asfalta çarparak aşağı akmaya başlıyor. "Şimdi dikkatimi çektin..." Carpela bana doğru yuvarlanmadan önce daha fazla boğuk ses geliyor, elleri ceplerinde ve takım elbisesi biraz hoşnutsuz.

"Onu öldüreceğini biliyorsun, değil mi?"

Hafifçe arkama yaslanıp ayağımı uzatıyorum. "Evet, sadece neden yapmaması gerektiğine dair bir neden bulmaya çalışıyorum."

Tony eğildi, gri takım elbisesinin ceketi kan içindeydi. Muhtemelen adamı arabaya bindirirken olmuştur. Arabalarını takip eden bu orospu çocuğuna rastlamadan önce La Rosas'ın düzenlediği saçma partiye doğru yol aldığımıza göre, hepimiz hâlâ cinayet için değil, lanet bir gala için giyinmiş durumdayız.

"Yemin ederim!" diye seslenir adam. "Bak, orada, orada bir adam var. Genç sayılır ve senin gibi giyiniyor. Onu takip etmem için bana beş bin dolar ödedi."

Victor omzunun üzerinden bakar ve sokak lambasının altından daha geniş görünür.

Ayağa kalkıyorum, omuzlarımı geriye atıyorum ve yavaşça Victor'un yanına doğru ilerliyorum. Başımı eğerek kan izlerini takip ediyorum. "Ne?"

"Eğer onu öldürürsek, bu bir işe yaramayacak-" Elim, boynuna kısmen batmış olan bıçağın sapına gidiyor.

Çıglıkları boğuk fısıltılara dönüşürken yavaşça dönüyorum.

"Tekrar et, ama bu sefer bir isim bırak." Devam ediyorum Bıçağı bükerek.

"Bilmiyorum! Tamam-" Bu sefer onunla göz hizasında olmak için eğildim. Gözleri mavi ama Poppy'ninkiler gibi değil. Daha çok bütün kış bekletilmiş eski bir havuz tabanının rengine benziyorlar.

"Bu dünyadaki son dakikalarını nasıl saatler gibi hissettireceğini bilmeyen bir adama mı benziyorum?" Daha yakına eğildim. "Seni öldürmek için kırk iki yol düşünebilirim,

ve hiçbirisi hızlı değil." Başparmağımı sağ gözünün iç tarafına götürüp yuvasına batırıyorum ve elime kan sıçramasını izliyorum. "şimdi bana bir isim söyle, ben de aileni ziyaret etmeyeceğimden emin olayım."

"Biz aileye dokunmayız," diye fısıldıyor Tony arkasından. "Ona aileye dokunmadığımızı söyleyecek misin?"

Victor ıskalamıyor. "Meşgul görünüyor. Sen meşgul müsün?" "Kahretsin, dostum..." Tony geri adım atarak mırıldandı.

"Tamam, kahretsin!" Alt dudağı titriyor. "Bir isim bilmiyorum! Yüzünde bir dövme vardı. Bir haç. Pahalı bir arabası vardı. Yemin ederim tek bildiğim bu!"

Onu iterek uzaklaştırıyorum, kılıfımdan silahımı çıkarıyorum ve kafasına üç el ateş ettikten sonra silahımın ucunu takım elbiseme siliyorum. "Çocuğuna bakıcılık yapmaya gittikten hemen sonra bu orospu çocuklarının kim olduğunu bulmamız gerekiyor." Dönüp Victor ve Tony'nin beni bekleyen siyah cipe kadar takip etmelerini bekliyorum. "Ne?"

"Hayır-" Görünüşe göre Ruby'nin en sevdiği amcası olan Tony, hafif kilolu karnını ovuşturarak başını sallıyor. "Sen gerçekten lanet olası bir problemsin."

Victor gülererek sırtını sıvazlıyor ve bana doğru ilerliyor. Ceketinin cebine uzanıp küçük bir kutu çıkarıyor, açıyor ve bana bir puro uzatıyor. "Seninle gurur duyuyorum, evlat."

Bunu onun gururu için yapmadım.

Düşünmedim.

Tony Range Rover'ın arkasına park edilmiş arabaya biniyor, tam o sırada Victor eğilip anahtarları bana uzatıyor. "Bu gece o göl evinde olmanı istiyorum. Kızımıza göz kulak ol." Parmaklarımı anahtarlara dolayarak park halindeki Maserati'sine doğru gidişini izliyorum. Cipin etrafından dolanırken, arabayı geri vitese takıyorum ve tam da bunu yapıyorum...

Git kızımı izle.

Ama onun için değil... hatta benim için bile değil.

SUV'u yavaşlatarak durduruyorum, derin araba yolundan aşağı yuvarlanmayı durduramayınca acil durum frenini çekiyorum. Burası sıradan bir göl evi sayılmaz ama bu ailenin ne kadar para içinde yüzdüğünü bildiğim için ne bekliyordum bilmiyorum.

Cebimden anahtarları çıkarıp farları kapatıyorum ve sessizce oturuyorum. Buna ihtiyacım vardı. Yürüdüğüm onca gürültünün arasındaki sessizliğe. Kabul törenimi düşündüğümde bile, daha iyi bilmeliydim. Victor'un Poppy ve beni neden yanına aldığından daha fazlası olduğunu bilmeliydim. Bu tür bir hayırseverlik bizim dünyamızda yok. Her şey bir alışveriş. En kötüsü de o gece bana ne söylendiğini kimseye anlatamamam. O gece kilisenin kapısından girip kendimi kestim ve bir Angel kartı yüzünden kan kaybettim.

Kimseye söyleyebileceğimi sanmıyorum. Orada bulunanlar dışında kimseye...

Kapıyı iterek açıyorum, ayakkabılarım yumuşak çimlere çarpıyor. Sizi cam duvarlar ve koyu boyalı ahşaptan inşa edilmiş bir göl evinin etrafına yönlendiren, etrafı saran araba yolunun ortasına dikilmiş büyük bir ağaç var. Ön tarafa bakan tavandan tabana üç pencere ve kutu tarzı binanın tamamını saran tavansız bir sundurma var.

Ön kapıda duran askerlerden birinin yanından geçip gidiyorum. Başını eğiyor ve ben de ona sıkı bir gülümseme sunuyorum. Onu tanımıyorum ama bu alışılmadık bir durum değil.

Eli altın sapa uzanıyor ama ben başımı sallıyorum. "Hayır. Etrafından dolaşacağım." Dolunay olduğu için normalde olması gerektiği kadar karanlık değildi. Cam olmadığını, ayna olduğunu hemen anladığım cam duvarlardan parlak bir ışıltı yansıyor. Evin yan tarafına doğru sola döndüğümde müzik daha da yükseliyor. Geniş bir çim alan var ama onun arkasında da bol miktarda ağaç var. Son köşeye geldiğimde adımlarımı durdurup manzarayı seyrediyorum.

Hay sikeyim. Detroit'te gittiğim partilere hiç benzemiyor. Göl aşağıda, karanlık bir su yatağına doğru uzanan uzun bir iskele var. Uzakta, diğer taraftaki evlerin ışıklarını görebiliyorsunuz ama kimsenin sizi göremeyeceğini bilecek kadar تنها.

Ya da seni duymak.

Ellerimi takım elbisemin ceplerine sokarken ensemde tüylerim diken diken oluyor. Bu şeyi giymekten nefret ediyorum. Kesinlikle alışmam gereken bir şey. Tabii alışabilirsem.

Hoparlörlerden Wu-Tang sesleri yükseliyor ve küçük ışıklar iskeleye doğru ilerlemeden önce ağaçların üzerinde asılı duruyor. Avlu çok sıkışık görünmeyecek kadar geniş, ama burada çok fazla insan yok. Belli ki sadece davetlilerin katıldığı bir parti.

Gözlerim büyük bir ağacın altındaki şezlongda oturan ve yanında oturan kızın söylediklerine gülen Poppy'ye takılıyor. Kim olduğunu biliyorum, Betty Peterson, nam-ı diğer Ruby'nin en iyi arkadaşı. Müziğin sesi yüksek değil ama ortama bir belirsizlik havası hâkim. Victor'un bu partiyi neden düzenlediğini hâlâ bilmiyorum ama eminim sonunda hepimiz öğreneceğiz.

"Biliyorsun, acı verici bir şekilde kendini belli ediyorsun..." diyor arkamdan. Belli ki sarhoş. Sesi yavaş ve likör damlıyor. Yaklaşıyor olmalı çünkü vücudunun sıcaklığını sırtımda hissedebiliyorum. Gözlerimi Poppy'den ayırmıyorum. Elbette, arkamdaki velet için bir kurşunun önüne atlayabilirim ama kız kardeşim hâlâ önceliğim. "Burada kontrolün bende olmaması nasıl bir duygu?" Sarhoş. Çok sarhoş.

Önümde dönerken yavaş hareketlerini takip ediyorum, adımını atıyor ve eğik bir kafayla bana bakıyor. Başka bir durumda olsa, onun ağzını burnunu dağıtırdım ama şu anda sadece beni kızdırıyor.

Şişmiş dudakları şişenin üstünü sarıyor ve başını geriye eğip yutkunmasını izliyorum.

Gözlerimi ondan ayırmadan buzlu Grey Goose bardağına uzanıp elinden alıyorum.

"Hey!" diye sızlanıyor, ona uzanıyor.

Onu kendimden uzaklaştırıp vücudunu kendi vücudumla durduruyorum. "Yeterince içtin."

"Hayır-ben-"

"Sen-" Onu minik çenesinden kavrayıp gözlerini benimkilere dikmeye zorluyorum. "Bu kadarı yeter." Beni kızdırıyor çünkü Poppy'yi izlemem gerekirken onun sarhoşluk sersemliği dikkatimi dağıtıyor. Evet, Ruby seksi. Evet, bulduğum her fırsatta onun üzerinde izler bırakmaktan zevk alacağım ve evet, ne kadar berbat bir durumda olduğumu biliyorum çünkü kızın bekâretini, sonunda birinci sınıf bir yapışkan olabileceğini bilerek aldım, ama şu anda onunla uğraşmak istemiyorum.

Kaşları çatılıyor ve vücuduma bakarken dudağının kenarında yavaşça bir gülümseme belirliyor. "Bana patronluk taslamak istediğine emin misin?" Her neye bakıyorsa, kendini cesur hissediyor. "Bu benim kuzenim." Etrafımda dolanıyor ve her kimse onun bedenini durduğu basamaktan aşağı sürüklüyor. Sarı kıvrıkcık saçları, bronz bir teni ve açıkçası etkileyici olmayan bir yapısı var.

"Korkmam mı gerekiyor?" Ona hiç dikkat etmeden soruyorum.

"Evet, ahhh... Kendi başınasın..." Ve ben onu tanımasam da, o beni açıkça tanıyor. Çocuk eğiliyor, onu yanağından öpüyor ve insan denizinin içinde kayboluyor. Göz ucuyla bana dönüp baktığını ama ne yapıyorsa yapmaya devam ettiğini görebiliyorum.

"Ne oluyor lan?" Ruby kuzenini takip ederek arkasını döndü. "Genelde bana karşı çok korumacıdır."

Onu iterek yolumdan çekiyorum. "Bil diye söylüyorum..." Başımı yana eğiyorum ve gözlerimi vücudunun her yerinde gezdiriyorum. Yüzünden göğüslerine, yarı açık göbeğinin yanından geçip bacaklarından aşağı iniyor, sonra tekrar yukarı çıkıp göz hizasında buluşuyoruz. "Buraya senin için gelmedim." Gülümsemesi hafifçe azalıyor ve ben de Poppy'ye ulaşmak için insan yatağının içinden geçmeye devam ediyorum. Poppy'yi gördüğüm noktaya dönüp baktığımda

ve Betty dilini bir aptalın boğazına soktu.

Ağaca doğru ağır adımlarla ilerliyorum, adamın gömleğini yakasından tutup geriye doğru iterek Betty'den uzaklaştırıyorum.

"Ne oluyor lan?" Elini saçlarının üzerinde gezdiriyor.

Betty'nin gözleri benimkilere geliyor. "Oh, hey."

"Poppy nerede?"

Bacaklarını açıp eteğini tekrar aşağı indirirken gözlerini omzumun üzerinden ayırmıyor. Betty'yi pek sevmem ama Ruby ile kardeş sayılırlar, bu yüzden Victor ona da dikkat etmem gerektiğini söylemişti. Yolumdan çekilecek kadar değil ama en azından sıkıntılı görüldüğünde. Zor bir pas ve muhtemelen yapmayacağım, ama her neyse.

"Tam buradaydı..." Şimdi boş olan noktaya doğru dönüyor, kaşları şaşkın bir şekilde içeri kıvrılıyor. Sandalyesinden kalkarak ayağa kalkıyor ve dönerek etrafı taramaya başlıyor. "Az önce buradaydı."

Arkamı dönüyorum, gözlerim aşağıya doğru adımlarımı takip eden Ruby'ye takılıyor. "Nereye gittiğini gördün mü?"

Gözlerini deviriyor ve ellerimi boğazına sarıp onu ağaca yaslamamak için kendimle savaşmak zorunda kalıyorum. "Muhtemelen evde birini dövüyordur, Wicked. Bu kadar dramatik olmayı bırak. Burada güvende, yoksa nerede olduğumuzu unuttun mu?"

Görmedim, ama mesele tam olarak nerede olduğumuz. O bunu bilmiyor tabii ki. Saf küçük velet asla bilemez.

Etrafında dolaşıyorum, konuşan ve içki içen küçük insan gruplarının etrafında dönüyorum, sonra evin yan tarafına ve ön tarafa gidiyorum, bekçi ön kapının yanında duruyor, tam olarak onu bıraktığım yerde.

Evi işaret ediyorum. "Poppy'yi gördün mü?"

Soldan sağa bakıyor, benimle buluşmak için basamakları iniyor. "Hayır mı? Ön taraftan kimse gelmedi."

Onu arkamda bırakıp ön kapıdan geçiyorum. Hiçbir şey göremiyorum. Sanki sadece onun için tünel görüşüne sahipmişim gibi, görüşüm etrafımda tek bir daire şeklinde çöküyor. Telefonumu çıkarıp ikinci kata çıkıyorum, bir yandan da rehberimde onun adına dokunuyorum. Telefonu üç kez çaldı-

"Eğer telefonuma cevap vermediysem, bunun nedeni beni rehberimde olmayan bir numaradan aramış olmanızdır. Kaba. Tecavüze uğramış gibi hissediyorum. Beni tanıımıyorsan arama. K, teşekkürler, BYE!"

Onu Ruby'nin yanına, ağacın üzerine yerleştirmek istiyorum ama burada da olmadığını fark edene kadar bütün yatak odalarını tek tek dolaşıyorum. Merdivenlerden koşarak inip arka kapıdan çıkıyorum ve tekrar onun adını tuşluyorum ama bu sefer doğrudan sesli mesaja düşüyor. Bir şeylerin yolunda gitmediğini fark ettiğimde damarlarıma korku doluyor. Poppy bir baş belası olabilir ve iş onu takip etmeye geldiğinde başıboş bir kediye eşdeğer olabilir, ama beni asla bilerek görmezden gelmez. Ne kadar stres yaptığımı ve ne kadar kontrolcü olduğumu biliyor. Telefona cevap vermenin, bana iyi olduğunu ve hıyarlığı bırakmamı söylemenin ve sonra telefonu yüzüme kapatmanın daha kolay olacağını biliyor. Bunu asla yapmaz.

Buna ister kardeş sezgisi deyin ister başka bir şey, ama az önce Ruby ile konuştuğum alana açılan arka kapıları ittiğimde, sanki partiyi farklı bir ışık altında görüyorum. Burada bulunan insan grupları daha yaşlı görünüyor. Ruby'nin etrafında olmasını beklediğim yaş grubundan değiller. Alkol dağılmamıştı ve kimse dağınık ve aptalca davranmıyordu. Ruby'nin her zaman takıldığı Betty'nin yanındaki küçük grup dışında, diğer insanlar neredeyse yersiz.

Merdivenlerden koşarak iniyorum, Ruby ve Betty'nin ve yanlarındaki diğer çocukların yanında duruyorum. İçlerinden birinin daha önceki partiden olduğunu fark ediyorum. "Bütün bu insanlar da kim?" Arkamızdaki insanlara elimle işaret ediyorum. Ruby dönüp beni izlemeye başladığında havadaki enerji değişiyor.

Ağız şaşkın bir çizgiye dönüşürken yüzünü izliyorum. "Aslında bilmiyorum."

"Lanet olsun!" Elindeki votka şişesine vuruyorum. "Şu ana kadar bu insanların hiçbirini fark etmemek için ne kadar içmen gerekti?"

"Biliyorum-" Onu duymazdan geliyorum ve evin yeni biçilmiş çimlerinin ormanla birleştiği tarafa dönüyorum.

"Bu ağaçların arkasında ne var?"

Ruby telefonundan birini arıyor ve kapatmadan önce kulağına götürüyor. "Bilmiyorum. Oraya hiç gitmedim. Sanırım ağaçlar?"

Ona ters ters baktım. "Hiç komik değilsin."

"Öyle olmaya çalışmıyordum." Gözleri yere düşüyor ama morarmış ve sarhoş egosunu ikna etmek için zamanım yok.

Burada bulunan insanları işaret ediyorum. "Babanı ara ve ona bir uzlaşma olduğunu söyle ve eğer kız kardeşimi bulamazsam? Geri döndüğümde insanlar ölüyor olacak."

"Bekle!" Ruby peşimden koşuyor. "Ben de seninle geliyorum." O Victor'u aramaya devam ederken ben onu görmezden geliyorum. Ormanın girişine geldiğimizde arkamı döndüm ve hepsinin beni takip ettiğini gördüm. Yedekte çocuklar. Çitin üzerinden tırmanarak, bir gümbürtüyle yere iniyorum ve telefonumdaki el fenerini açıyorum. Işık huzmeleri ile çit hattını tarayıp herhangi bir yer hareketi var mı diye bakıyorum. İnsanların bu tarafa gelmediği çok açık. Tek bir ayak izi ya da ayakkabı izi yok.

"Hey!" diye sesleniyor çocuklardan biri. "Bir bot izi var..."

Ruby ile çarpışarak geri dönüyorum. Elimin tersiyle onu yolumdan çekerek Jackson'ın olduğu yerde duruyorum ve gözlerimi net bir bot izine dikiyorum. Işığımı yukarı kaldırarak aynı izi takip etmeye başlıyorum. İzler gün gibi açık ama sadece bir set var.

"Baba!" Ruby bağılıyor ve ben de dönüp telefonumun ışığını doğrudan yüzüne tutuyorum. Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

Muhtemelen onu suçlamak adil değil ama şu anda elimde değil. Eğer onun aptallığı dikkatimi dağıtmasaydı.

Poppy'nin nereye gittiğini
gördüm. "Poppy gitti ve-"

Telefonu elinden kaptım ve ormanın derinliklerine doğru
yürümeye devam ettim.

"Orada mısın?"

"Neler oluyor? Konuş benimle."

"Doğru olmayan bir şeyler var. Burada Ruby'nin
tanımadığı insanlar var."

"Wesley ön kapıda mı?" diye soruyor sakince.

"Evet, ama çocuk çok aptal. Poppy özleniyor." Aramızdaki
sessizlik genişliyor. Beklentiden tüylerimi diken diken
edecek kadar geniş. "Ve onun önden atlamadığını iddia
ediyor."

"Tamam, devam et. Birazdan orada olacağım." Telefonu
kapatıyorum ve tam kapatırken benimkinde yeni bir mesaj
görüyorum ve açmak için bilinmeyen numaraya tıklıyorum.

Orada değil.

Yürümeyi bırakıyorum ve etrafımdaki herkes de aynısını
yapıyor.

Yeni bir cevap yazıyorum, daha gönder tuşuna basmadan
bir tane daha geliyor. **Eğer onu tekrar canlı görmek
istiyorsan, bir anlaşma yapmalıyız.**

Sonunda son harfleri de yazıp gönder tuşuna bastım.
Kimsiniz?

Başka bir mesaj geliyor. **Önemli değil. Önemli olan,
değerli kardeşini tekrar görmek için o anlaşmayı
yapman gerektiği, Wicked. Partiye geri dönmeli,
tanıdığın herkese onun nerede olduğunu söylemeli ve
küçük Ruby La Rosa'yı da yanında getirmelisin.**

Kelimeleri okudum ve sonra tekrar okudum. Neyi?

"Ne oldu?" Ruby önümden soruyor ve ben de gözlerimi
onunkilere dikeyim. Eğer bunun babasıyla bir ilgisi varsa,
o zaman bu işin dibine ineceğim.

Telefonumu cebime sokarak cevabımı yazıyorum.
"Arayan Poppy'ydi. O iyi ama gidip onu almamızı istiyor."
Ruby ve beni işaret ediyorum.

"Tanrıya şükür!" Ruby'nin eli göğsüne gelir. Herkes partiye geri dönmeye başlarken Ruby çimenleri iterek ilerliyor. "Alınma ama bizi strese soktuğu için onun kıcını tekmeleyeceğim."

Aracıma binerken telefonumu açtığımda Ruby'nin partiye katılan küçük misafirleriyle vedalaştığı bir mesaj daha görüyorum. **Biraz oyun oynayacağız. Nasıl olduğunu hâlâ hatırlıyor musun?** Yazmayı bırakıyorum. Görüşümü karanlık bulutlar kaplıyor.

Bu da kim lan?

Sormama gerek yoktu. Travmayla ilgili sorun, izlerini geride bırakmasıdır, böylece geri döndüğünde onları tam olarak nerede bulacağını bilir. Ve buluyor da. Her zaman geri gelir.

Sanırım biliyorsun.

Ruby yolcu koltuğuna geçip çantasını yavaşça önüne indirirken ve bana kuduz bir köpeğe bakar gibi bakarken telefonu elime sıkıştırıp avucumu çalıştırma düğmesine bastırıyorum.

"Sorun nedir?"

Ruby'ye söylemek istemediğim için vitesi geri vitesine taktım çünkü bu doğru olduğu anlamına gelirdi. Bu onun bildiğim gibi sözünü yerine getirmek için geri döndüğü anlamına gelirdi... Ve şimdi... şimdi hepimizin hayatının değişmek üzere olduğunu biliyorum...

Wicked

Altı yaşında

Bazı şeyleri diğerlerinden daha iyi biliyordum. Acıyı biliyordum. Kendimi yeterince derinden kesersem tüm acımın dindiğini hissedebileceğimi biliyordum ama sorun şu ki tek bildiğim acıydı. Ve

hepsini serbest bırakmak için... şey... basitçe ölmem gerekirdi. Yine de izledim. Köşede oturdum ve izledim çünkü yakında benim zamanımın geleceğini biliyordum. Herkes benim zamanımın geldiğini biliyordu. Şapel zaman kadar eskiydi. Yani, benden daha eskiydi. Tahta sıralar boştu ama bir tarafta beyaz, diğer tarafta koyu renk pelerinler bana bakıyordu. Koyu pelerinlilerin kapüşonlarıyla durduğu, yüzlerini hayvan maskelerinin kapladığı yerde -bazıları uzun inek, bazıları geyik, bazıları biraz daha insana benziyordu- sağ tarafta Saf, sakin, uzun boylu ve huzur içinde duruyordu. Cübbeleri yüzlerini gizlemiyordu ama beyaz boya yüzlerini kaplamıştı. Herkes sessizdi. Sessizdi çünkü bu gece beklediğimiz bir ritüel vardı.

"Sence acıyacak mı?" diye sordu arkamdan bir ses ve omzumun üzerinden hafifçe döndüğümde benimle aynı yaşlarda başka bir çocuğun endişeyle dudağını çiğnediğini gördüm. Sonra gözlerim sıranın aşağısına kaydı. Kafa üstüne kafa. Çocuk üstüne çocuk. Hepsi benimle aynıydı, sadece farklıydı.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Tek umudumuz, eğer öyle olmazsa, ölümün önce bizi alması."

Mevcut

"Wicked, beni korkutuyorsun..." Ruby'nin eli kolumu okşuyor ve ben de ondan uzaklaşarak bizi otoyolda daha da ileriye götürüyorum.

"Güzel. Korkmalısın."

"Neden!" Otoyolla benim arama bakıyor. "Ne oluyor?"

Ruby'ye onu dahil etmeden söyleyebileceğim tüm farklı yolları düşünüyorum. Keşke Poppy'nin kaçırılması Cosa Nostra ile ilgili olsaydı, o zaman başka birini suçlayabileceğimi bilirdim. Öfkemi başkalarından çıkarırdım ve günün sonunda Victor'un onu geri almamızı sağlayacağını bilirdim. Yapmak zorundaydı. Ama şimdi? Artık kardeşimi tekrar görme şansımın yok denecek kadar az olduğunu biliyorum.

"Wicked!" Ruby bağıırıyor ve sonunda başımı çevirip ona bakıyorum.

Yeşil gözlerini kocaman açmış bana bakıyor, küçük ağzı hafifçe açık. Köşeli bir çenesi ve yüksek elmacık kemikleri var ve cildinde doğal bir altın parıltısı var. Her zamanki siren şeklindeki gözleri her zamankinden daha geniş görünüyor, endişe yüz hatlarına kazınmış.

"Her neyse, üstesinden gelebilirim!"

Bizi Chicago'nun dış mahallelerine götürecek otoyola sürüyorum. Poppy'ye zamanında ulaşmak için gitmem gereken hıza ulaşmak istiyorsam bu otoyoldan çıkmam gerekiyor.

"Biz düşündüğün kişi değiliz." Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz, onları geri almak istiyorum. "Poppy ve ben mi?" Deri direksiyon simidini sıkıyorum. "Biz senin sandığın kişi değiliz."

"Peki sen kimsin?" Ruby sorar, sesi naziktir.

"Öğrenmek üzeresin." Telefonuma uzandım ve bana mesaj atan numarayı aradım.

Üç kez çaldı ve telefon kapandı. "Doğru kararı verdiğinizi umabiliriz."

Ruby'yi görmezden gelerek telefonumu kucağıma koyuyorum. "İşler değişti."

Sessizlik ve Poppy onun elindeyken bu sözleri söylemenin tehlikeli olduğunu biliyorum. "Mmhmm, ben de öyle düşünmüştüm. Bu yüzden güvenliğim burada güvende oturuyor."

Hız göstergesindeki küçük ibrenin yüze düşmesini izliyorum. "Bana İtalyan olduğumu söylememiştin."

"Burada büyüdün ama evet, biyolojik baban İtalyan'dı." Gözlerim kapandı. "Ve evet, Cosa Nostra'daki çok güçlü adamların soyundan geliyorsun. Sanırım seni La Rosa yarattı? Zeki bir orospu çocuğu."

Boğazımı temizliyorum.

"Ne oluyor lan?" Ruby'nin sesi düşer. "Seni bok parçası. Eğer polislerle çalışıyorsan yemin ederim seni kendim öldürürüm!"

Tam babasına ve annesine hiç benzemediğini düşünürken, böyle çete saçmalıkları söylüyor.

Yüzümü ona döndüm, dudağım kıvrılmıştı. "Her şeyden önce, kapa çeneni. Kanunun o tarafında yürüdüğüm gün, taşaklarımı alabileceğin gündür."

Kaşlarını mükemmel bir şekilde kaldırıyor. "Bundan daha fazlasını isterdim." Ve işte oldu. Küçük mafya prensesi sonunda olması gerektiği gibi görünüyor.

Ona sırtıyorum ama yola geri dönüyorum. "Sadece o değil."

"Kız mı?" diye ekliyor ve ben bir şey söyleyemeden arabanın sıcaklığının düştüğünü hissediyorum. Korkusu sarhoş ediciydi. Sanki kaçtığı her yerde korkusunun izini bırakıyordu ama bunu sadece ben hissedebiliyordum.

"Evet, çok ateşli." Sırtışım derinleşiyor ve göz ucuyla başını bana doğru çevirdiğini görüyorum. "Ve daracık bir amciği var."

"Siktir git!" diye bağılıyor ve telefonu ondan uzaklaştırırken kahkahalara boğuluyorum.

"Siktiği kadar pis bir ağız var, ama işte anlaşma..." İkimizi de öldürmemesi için ondan uzaklaşarak ekliyorum. "Onu ya da babasını öldüremem. Her ne kadar bu işlem için söz vermiş olsam da, bana söylemeyi unuttuğun şeyler de var, kim olduğum ve sahip olduğum bağlantılar gibi. Onun için özgürlüğümüzü vaat ettin, Victor hakkında hiçbir şey söylemedin..."

"Beni nereye götürüyorsun?" Başını cama yasladığında kavgası sona eriyor. Yolda yanımızdan geçen ışıkları takip edişini, geçtiğimiz her tabelayı okuyuşunu izliyorum.

Dişlerimi sıkıp boynumu büküyorum. "Söz verdiğim için işlemi yapacağım ama Victor'u bu işin dışında tutmalısın. Bu çok karışık olur. Ruby'yi alman yeterince kötü zaten." Şimdi sessiz ve tam cevap vermeyeceğini düşündüğüm anda boğazını temizliyor. "Sabah görüşürüz."

Sonra hat kesiliyor. Önümüzde dört saatlik bir yol var ve bu onunla benim aramda çok uzun bir zaman demek... ve şimdi ile o zaman arasında neler olabileceği. I

tüm bu boku havaya uçurmamanın bir yolunu bulmalıyım.
Babası için kayıp küçük bir evcil hayvan olmamı istiyor
ama onu bulacak kurdun ben olduğumu bilmiyor.

Ruby

Sanki son üç saattir zaman havada asılı kalmış gibi hissediyorum. Wicked'la tek kelime daha konuşmadım, çünkü her ne kadar neler olduğunu bilmek istesem de nefesimi boşa harcamamam gerektiğini bilecek kadar akıllıyım. Bana söylemek isteseydi şimdiye kadar söylerdi. Aptal gibi davranmam ve alamayacağımı bildiğim cevapları talep etmem kulağa yorucu geliyor. Onun kim olduğunu, Poppy'nin kim olduğunu bildiğimi sanıyordum ama belki de bilmediğimi hissetmeye başladım. Babam evimize bir yılanın girmesine izin verdi ve şimdi bunun bedelini yıllarca ödeyeceğiz.

Öne doğru eğilip radyonun güç düğmesine basıyorum. Tüylerim diken diken oluyor ve elimi çıplak kolumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum.

Wicked arka koltuğa uzanıp kucağıma kapüşonlu bir tişört attı. "Giy şunu." Sesi alçak ama benden uzak tutmayı iyi başardığı karanlık bir tınıya sahip.

Kumaşı kalçalarımın itiyor. "Böyle iyiyim. Teşekkür ederim."

"Principessa, saygısızlığa maruz kaldığınızda kendinizinkini koruyun. Kimsenin sizden bir atlama taşı almasına izin vermeyin. O yeri hak ettiniz." Gözlerimi kapatıyorum ve titrek bir nefes alıyorum. Babamın tüm hayat dersleri ve aptalca tek cümleleri şimdi bir şekilde anlam kazanıyor. Her zaman korunacağımı düşünmüştüm. Dokunulmaz. Kırılmaz olduğumu sanırdım ama doğru ellerde herkes kırılabilir.

"İnatçı bir sürtük olmayı bırak, Ruby." Sesi arka planda alçak sesle çalan şarkının hemen altında.

Kimin söylediğini bilmiyorum ve telefonum olsaydı, şu anda kesinlikle Shazam yapardım.

"Hey!" Parmaklarını yüzümün önünde şaklatıyor, ama umutsuzca istediği ilgiyi ona vermediğimde, parmakları çeneme dolanıyor ve gözlerimi onunkilere dikmeye zorluyor.

Yola dönüp bakmalıyım. Kaza yapmak üzere olmadığımızdan emin olmak için, ama umursayacak iradeyi bulamıyorum.

Onunla ilgili ilk fark ettiğim şey gözleriydi. Karanlıktı, ışıktan yoksundu ama onda her zaman hissettiğimi sandığım hayvani bir şefkat vardı. Dokunuşlarının, öpüşlerinin ve sonra diğer şeylerin gölgesinde. O... Onun da tıpkı benim gibi olduğunu düşünmüştüm.

Yanılmışım.

O da diğerleri gibi.

Parmakları çenemin etrafında sıkılaşıyor. "Şu lanet kapüşonu giy ve git uyu."

Yüzümü tutuşundan çekiyorum ve elini ortaya bırakıyor, radyoya daha yüksek sesle basmadan önce küfrediyor.

Güzel. Beni kaçırdığına göre, huzur içinde oturmama izin verebilir. Sandalyeyi arkaya yaslayıp top gibi kıvrılıyorum, yüzümü kapıya dönüyorum ve ellerimi çenemin altında birleştiriyorum.

Hayatımdaki her erkek Wicked'ın şu anda yaptığını yaptı. Onun farklı olacağını düşünmüştüm. O diğerlerinden daha kötü çünkü sizi hiç de öyle olmadığına inandırıyor. Kötülüğünü bir maskenin ardında saklıyor ve siz onu ancak çok geç fark ediyorsunuz.

Asfalta vuran lastiklerin sesine gözlerimi kapattığımda gözlerim ağırlaşıyor. Umarım beni nereye götürürse götürsün, çabuk olur.

Neden burada olduğunu biliyordum ama yine de onu izliyordum. Eve gelir, babamla bir şeyler yapar ve sonra gelip beni yatak odamda görürdü. O gitmeden önce ben hâlâ uyanık olurdum çünkü neden olmayayım ki? Bana hep ikram getirirdi. Babam her seferinden sonra olanları ona anlatmamı söylerdi. Ödüllerimi çalmak için yaptığından emindim.

Bu gece de farklı olmayacaktı. İyi geceler dilemek için babamın omzuna dokunmadan önce bileğindeki altın saatine bakmasını izledim. Ayıcığımı kaptığım gibi hızla yatağıma koştum, pamuklu çarşafımdan altına girdim ve serin kumaşın sıcak tenime dokunduğunu hissedince iç çektim. Sıcaktım çünkü heyecanlıydım.

Annem ve babam Antonio ziyarete geldikten sonra hep kavga ederlerdi. Neden anlamadığını bilmiyordum... Antonio isteyebileceğim EN İYİ ikramlara sahipti. Ve onları yememi izler, hatta bana yedirirdi.

Yatak odamın kapısının gıcirtısını duyduğumda gözlerimi kapatıp nefesimi tutarak çarşafın altına daha da sokuldum. Yatak odam zaten karanlıktı, çünkü her zaman bu saatte uyuyor olmam gerekiyordu. Ama uyumuyordum. Saat akşam sekizdi! Artık dört yaşında değildim! Beş yaşındaydım! Annem artık daha geç yatabileceğimi söylemişti. Yalan söyledi. Bunu hep yapar. Yetişkinler basitçe fikir değiştirse farklı olduğunu söylerdi, ama bana aynı şeyi hissettirdi.

Yatağıma ağır bir şey battı ve derin bir nefes alarak heyecanımı kontrol altına almak zorunda kaldım. Orada olduğunu biliyordum. Antonio! Babamın en eski arkadaşı. Yani, sanırım. Onu hayatım boyunca tanımıştım, bu yüzden emindim ve zaten annemle babam yanımda tehlikeli birine asla izin vermezlerdi. Büyük kuzenim Marcu bir keresinde bana oturup Goodfellas'ı izletmişti, sonra Scarface'i ve sonra da The Godfather'ı. Sanırım babam biraz Don Vito gibiydi.

"Principessa, uyanık mısınız?" Sesi bir fısıltı gibiydi. Çarşafı hızla yüzümden uzaklaştırdım, üstünden bakabilecek kadar. Babam gibi takım elbise giymişti ama ceketini yoktu. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı. Uzun, sıska kolları ve bacakları vardı. Çok uzundu. Babamdan bile daha uzundu!

Parmakları çarşafımın kenarına geldi ve yavaşça yüzümden aşağı doğru çekti. "İşte benim güzel kızım." Gülümsemem ışıldarken yanaklarım acıdı. Antonio'yu görmeyi her zaman sevmişimdir. Beni güvende hissettirirdi. Sanki önemliymişim ve sadece babam olduğu için önemli değilmişim gibi.

Elini cebine soktukten sonra aşağıya, önüme uzattı. Saçları geriye doğru taranmıştı, gözleri açık kahverengiydi, oyuncak ayımla aynı renkteydi ve teni biraz daha solgundu. Sanırım babamla annem sayesinde tanışmıştı çünkü onlar da arkadaşları.

Gülümsemi, yüzünün etrafındaki siyah saçlar yakasını sıırıyordu. "Sana bir şey getirdim."

Küçük elimi onun elinin içine koydum ve elinde tuttuğu şeker parçasını aldım. Kalbim göğsümde çırpındı ve kanım kulaklarımdan o kadar hızlı aktı ki duyabildim. Küçük şeker parçasını aldım, iki parmağımın arasına sıkıştırdım ve yuvarladım. Minik, sert kabuklu bir şekerdi. Küçüktüler ama çok lezzetliydi. Bahçeden yeni toplanmış taze ahududu tadındaydı. Başparmağımın tırnağı dış taraftaki minik girintinin üzerinde kayıyordu. Minik bir balerin, sadece benim için!

"Hadi, küçük prensesim. Tadına bak. Bu yeni bir lezzet." Yeni bir tat! Bana sadece doğum günlerimde yeni tatlar verirdi! Bu heyecan vericiydi.

"Ama bugün benim doğum günüm değil mi?" Gözlerim büyüdü.

Gülümsemesi derinleşti ve dudakları alnımın üzerinde gezinene kadar yaklaştı. "Biliyorum, ama yakında olacak."

Şekeri dilimin ucuna yerleştirdikten sonra yatağa uzandım ve yaban mersini ve pamuk şekerin şekeri boğazımdan aşağı kayarken kıkırdadım. "Bu çok güzel." Dudakları alnımı sıırıırken gözlerimi kapattım.

"Öyle değil mi?" Alnımdan yanağıma doğru minik öpücükler bıraktı. "Yarın görüşürüz." Gözlerim ona doğru açıldı, bu sefer o kadar yakındı ki nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum.

Hareket etti ve yüzü tuhaf görünüyordu, sanki normalden daha yavaş hareket ediyordu. Şeker yüzünden! Bu yüzden benim favorimdi. "En sevdiğim küçük kız kim?"

Dudağımla ısırarak gülümsedim. "Öyleyim."

Vücudum sarsılıyor ve başımı kapının kenarına çarpıyorum. Gözlerimi açtığımda, döşemenin pürüzsüz derisine bakıyorum. Bu doğru. Hâlâ buradayım. Birinin iyi olduğunu düşünmem için kandırıldığım bir alemde sıkışıp kaldım. En azından yatacak kadar iyi. Her kızın ihtiyacı olduğunu düşündüğüm türden bir ağabey olacak kadar iyi.

Kandırıldım.

"Uyanık mısın?" Sesi uykuya bulanmış. Ses tonunun tanıdıklığı içimi acıtıyor. Sabah birlikte uyandığımızda da aynı tonu kullanmıştı.

Koltuğumu kaldırmak için düğmeye basarak öne doğru yuvarlanıyorum. Hava zar zor kararıyor. Dünün bitişi ile yeni bir günün başlangıcı arasında. On dakika içinde yeni bir güneş dağların ardında belirecek ve düne ait her şey geçmişte kalacaktı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Başımı ona doğru çeviriyorum ve tam o sırada kapüşonunun yakasının yanağımla sıyırdığını hissediyorum. Ucundan tutup kapüşonla yüzü arasına bakıyorum.

"Uykunda kendin takmışsın." Başını yana eğerek çenesinin keskin çizgisini kulağının altına kadar takip ediyorum. Sormak istediğim o kadar çok soru var ki, ama hiçbirini dürüstçe yanıtlayacağına güvenmiyorum. "Soruna dönelim mi?" Doğrudan bana bakmıyor.

"Bunu babamla bana neden yapıyorsunuz? Sana yardım ettik..."

Nefes nefese kıkırdıyor, sadece göğsünden gelen türden bir kıkırdama. "Gerçekten babanın bunu bana yardım etmek için yaptığını mı düşünüyorsun?"

Cevap vermediğimde ve gözlerimi yüzünün çerçevesinden ayıramadığım için hiç cevap vermediğimde, bana bakıyor ve karnıma yumruk yemiş gibi oluyorum.

"Siktir, tabii ki." Başını sallıyor ve sanki başından beri bilmesi gerekiyormuş gibi içinden küfrediyor.

Güneş arkasından doğuyor ve şimdi tüm özellikleri bir şekilde vurgulanıyor. Uykusuzluktan dağılmış yumuşak siyah saçları ve mükemmel simetrik yüzü, yine her nasılsa, açıkça mükemmel olmasına rağmen, kenarlarında hala bir pürüz var. Güzelliği incelikli değil, insan ırkının yüzüne bir tokat gibi iniyor. Bazı erkeklerin sadece sizi çalacak kadar uzun süre dikkatinizi çekmek için şeytan tarafından el yapımı olarak yaratıldığına dair bir uyarı.

"Bilmiyorum!" Ellerim havaya kalktı ve ilgi gösterdiğim için kendime kızdım. Yaklaşan ölümümle ilgilendiğim için. "Babamı tanıyorum! Sert bir adamdır ve gerektiğinde kötü bir adamdır ama Wicked, o aynı zamanda bir aile babasıdır. Cosa Nostra, günlük yaşamlarında evet, yasaların üstünde yaşıyor olsalar da, köklerinin derinliklerinde iyi ahlakları var! Emirleri, kuralları var!" Pencereden dışarı bakarak derin bir nefes alıyorum. "Her zaman çiğnediği tek kural, aletini pantolonunun içinde tutmak."

Sessizlik beni devrilme noktasına yaklaştırıyor, bu yüzden radyoyu tekrar açıyorum. Bu sefer dar alandan süzülen şarkıyı biliyorum... Joyner Lucas'tan "Late to the Party".

"Baban tam olarak düşündüğün kişi değil Ruby." Ona bakmak için arkamı dönmeye zahmet etmiyorum. Bu sadece onun gülünç derecede güzel yüz hatlarının dikkatimi dağıtmasını daha da zorlaştırıyor. Dürüst olmak gerekirse, onun gibi aşırı göt deliğine sahip birinin bu kadar seksi olması hiç de adil değil.

"Sanırım babamın kim olduğunu tam olarak biliyorum, Wicked. Bana söylemene gerek yok. Daha fazla bir şey söylemene gerek yok ve zaten-" Sandalyemde geri dönüyorum, sonunda ona bakmaya cesaret edebiliyorum. "Ben daha çok senin nasıl bir adam olduğun konusunda endişeliyim. Beni nereye götürüyorsun, Wicked? Ve neden?" Sorularıma cevap vermesini beklemiyordum. Eğer o olmak

Mafyanın kızı bana bir şey öğretti, o da kadınların hiçbir şey bilmediği. Ben soru soracak kadar önemli değilim, o da cevap vermek zorunda değil. Değiştirmek için dağda ölebileceğim bir şey.

Dudağının kenarını yalıyor ve ben de gözlerimi hızla önümdeki yola çeviriyorum. "Sana her şeyi anlatabilseydim, anlatırdım. Eğer sana her şeyi anlatabilseydim, anlatırdım."

Gözlerimin arkasında biriken yaşları geri kırıyorum. "Sana inanmıyorum."

"Öyle mi? Umurumda değil." Güneş artık tam tepede ve ben zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum bile, direksiyonu yoldan çevirip Tanrı bilir nereye giden uzun, tozlu bir patikaya girdiğini fark etmiyorum bile.

Az önce geçtiğimiz yolun yavaşça kayboluşunu izlemek için arkama dönüyorum. Kollarımı karnıma sararak gözlerimi kapatıyorum ve ailemle ilgili tüm anılarımı yeniden hatırlıyorum. Her şeyi.

"Beni öldürecekler mi?" Gözlerimi açmadan soruyorum. Ne söyleyeceğini zaten biliyorum ama yine de sormam gerekiyor. Son bir kez yüzümü ona dönerek, gözleri benimkilerle birleşene kadar bekliyorum. "Beni öldürecek misin?" Cevap vermiyor, radyoyu kapatıyor ve bizi yoldan çıkarmaya devam ediyor. Bu sonsuza kadar sürüyor olmalı, çünkü sonunda uzun telli bir kapıya yanaştığımızda kışım uyuşmuştu. Hareket etmedim.

Arabayı kapattı ve oturup bekledik.

"İnip kapımı açmayacak mısın?" Yanımdaki pencereden dışarı bakarak alaycı bir şekilde soruyorum. "Yoksa ne olur?" Uzaktaki uzun kızılçam ağaçlarının çizgilerini takip ediyorum. "Seni ezeceğimden mi korkuyorsun?"

"Bana bak, Ruby." Ben bakmıyorum. Ağlamamak için boğazıma düğümlenen büyük taşla savaşmak zorunda kalıyorum. Beni aldığından beri içimde biriken her bir duyguyu açığa çıkarmaktan. "Ruby..." Yalanlar fısıldayan dudakların söylediği o basit kelime. Ondan nefret ediyorum.

Parmakları boynumun arkasına geliyor ve bağlantıdan dolayı omurgamın tabanından aşağı elektrik fişkirirken sarsılıyorum. Doğrudan ona bakana kadar beni zorluyor. "Ne olursa olsun, özür dilerim." Kelimeleri söylüyor ama dudağının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor.

"Hayır, değilsin..." Alay ederek söylüyorum. "Bundan hoşlanıyorsun."

Kaşları hafifçe yukarı kalkıyor ve sırtışı daha da derinleşiyor. "Haklısın." Başımı iterek kapının koluna uzanıyor ve kapıyı iterek açıyor. "Hoşuma gitti."

Cipten düşüp toprağa çakılıyorum; taşlar avuç içlerimi kesiyor ve ağızma kan doluyor.

Öksürüyorum, derin nefesler çekiyorum ve sırt üstü dönüyorum. Göğsüm sıkışıyor ve bulanık gözlerle gökyüzüne bakıyorum. Güneş bir bulutun arkasına saklanma zahmetine girmiyor. Sanki kendimi bu duruma ben sokmuşum gibi gülerek üzerime vuruyor. Yüzümü bir gölge kaplıyor ve her şey kararıyor.

Bileklerim acıyla karıncalanıyor ve spazmlar başımdan geçerken yavaşça onları çevirmeye çalışıyorum.

Kötü. Beni arabadan dışarı itti. Beni çaldı. Aman Tanrım.

Gözlerim açıldı ve ayağa fırladım. Hava soğuk. O kadar soğuk ki açıkta kalan bacaklarımın tüyleri diken diken oluyor. Önümde mükemmel bakımlı bir çalılık var ve arkamı döndüğümde tam karşımda aynısından bir tane daha görüyorum. Sağlı sollu, sık ama kusursuz bakımlı çitlerden oluşan bir küp tarafından kuşatılmış durumdayım. Yüzümün yan tarafındaki kanı silerek diğer uca doğru ilerlerken ayak parmaklarımın arasına toprak doluyor. Köşeyi dönüp labirent gibi devam ettiği yere doğru yürüyorum. Sonuna kadar koşup başka bir köşeye varıyorum ve nereden geldiğimi görmek için geri dönüyorum. Bu sabah Wicked'in arkasından doğan güneş şimdi gökyüzünde batıyor ve ben yürüdükçe bileklerimdeki ve başımdaki acı daha da artıyor.

Yere düşerek kollarımı bacaklarıma doladım, onları göğsüme bastırdım ve yanağımı bacaklarıma dayadım.

Dizler. Neden böyle oldu? Bu neden oluyor ve bunu yapması için ona ne yaptım?

Kapanış benim Gözler, I kaya sessizce geri
ve ileri, yüzden geriye doğru sayarak.

Doksan

dokuz

Doksan

sekiz

Doksan yedi

Labirentin derinliklerinde bir yerden gelen bir çatırtı duyduğumda gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Ayağa fırlayıp geldiğim yöne doğru koşuyorum, çitlerin arasından geçiyorum. Göğsüm yanarken ve gözlerim yaşarırken bilinmeyen bir yolu takip ederek koşmaya devam ediyorum. Zihnim dönüyor ve sabit duran çitler birleşerek etrafımda renkler oluşturmaya başlıyor. Bir duman bulutu gibi birbirine karışırken, geriye doğru tökezliyorum ve ayağımı kaybediyorum, her şey kararıyor.

Wicked

Şapelin önündeki bankta oturuyorum, dizlerim titriyor ve tanıdık maske elimde. Yarı insan kemiği maske işaretlerle dolu ve yıllar boyunca oymaların girintilerini izliyorum. Çizgi çizgi kesilmiş. Sonlara doğru saymayı unutuyorum. Bir. İki. İki. Üç. Dört. Vur. Ve tekrarla.

"Cellat..." Sesi bir uyarı ipliği gibiydi. Bir gün bıçağımı kafatasına saplayacağımı biliyordum. Bu sadece bir zaman ve güvenlik meselesiydi. Sürekli kaybedecek çok şeyim varken bunu yapamazdım. Poppy her zaman en büyük endişemdi, ama şimdi Ruby ile mi? Ne yaptığımı biliyorsam sikeyim.

Dizim duruyor ve gözlerimi şapelin mihrabında duran Meryem Ana heykeline kilitliyorum. Elleri tespih tanelerine dolanmış, sonra baş aşağı duran bir haça doğru uzanıyor. Gözlerinden kan akıyor ve vücudunun bir kısmı siyah bir pelerinle örtülü. Bu dinle ilgili değil, güçle ilgili.

"Beklediğim gibi iyi tepki vermiyor." Bankta yanıma oturuyor ve şu anda onu öldürmemek için kendimle savaşmam gerekiyor. Sonunda gözlerim yüzüne, takım elbisesinin bittiği ve çenesinin pürüzlü kenarlarının başladığı yere gidiyor.

"Mmmhmm." Yüzünü ısırarak gibi hayvani bir şey yapmamak için dudaklarımı dişlerimin arkasında döndürüyorum.

Kahretsin. Bana ne oldu bilmiyorum. Onu tüm hayatım boyunca tanıdım, Poppy'nin hayatı boyunca. İkimize de her türlü pisliği yaptı -ikimizden de fazla, birçok insana ve çocuğa- ve bir kez bile bu tür bir öfke hissetmemiştim. Kafamın içindeki her mantıklı düşünce sürecine karşı kemiklerimdeki şiddetin uğuldadığını hissedebiliyorum. Sanki zamanın keskin pençelerinin kafatasımın yan tarafını tırmaladığını hissedebiliyorum.

"İstedini aldın." Yavaşça bedenimi ona doğru çeviriyorum. "Şimdi Poppy nerede?"

Cevap vermiyor, gözleri Meryem Ana'ya odaklanmış durumda. Omuzları geriye doğru çökmüş, kontrolü elden bırakmıyor.

"Küçük bir çocukken kaçmaya çalıştığın zamanı hatırlıyor musun?"

Bir hırıltıyı ısırarak geri çekiyorum, çünkü hayatımda ilk kez onun kısıtlaması -kontrollü samimiyeti- beni sinirlendiriyor. "Nasıl unutabilirim ki? O zamanlar beni en sevdiğin oyuncağın yapmıştın."

Gülümsemiyor ama yanağı seğiriyor ve ağzından hafif bir kıkırdama çıkıyor. "Ha. Bu muhtemelen biraz fazla iyimser olmaktır, genç olan." Öyle değildi. Onunla geçirdiğim her günü beynime kazınmış gibi hatırlıyorum. Bir keresinde biri bana, yaşlandıkça çocukluğunuzu daha az hatırladığınızı söylemişti. Bazı anıları hatırlayamamamızın nedeni buydu. Bu bir yalan. Ben her şeyi hatırlıyorum.

"Ruby'den ne istiyordun?"

Ruby La Rosa bilindiğinden çok daha uzun süredir benim deneğim. Hem onun hem de babasının. Gerçek şu ki

Onların peşinde olan insanlar mafyalarından çok daha kötüler. Ve tam da planladığım gibi ailelerine sızdığıma göre, Victor'un da bunu şimdiye kadar öğrenmiş olduğunu söyleyebilirim.

"Ahh-" Burnunun ucuna dokunuyor, sonunda vücudunu bana bakmak için kaydırıyor.

Skully düşman edinmek isteyeceğin biri değil. Bunu herkes bilir. Ama o karşılaşabileceğiniz en kötü insanlardan sadece biri. En az onun kadar kötü biri daha var. Onu her düşündüğümde tüylerimi diken diken eden biri. Ya da Skully'nin Ruby'yi istemesinin sebebi o olabilir. Bunu bilseydim onu buraya getirir miydim? Bilmiyorum. "Meşhur soru..." Duraksıyor ve bunu yapmasından nefret ediyorum. Sesini yükselttiğini hiç görmedim. Yüzünde en ufak bir öfke belirtisi bile görmedim. Skully herhangi bir duygu kaynağı göstermekten tamamen yoksun ve uzun zamandır onun beni eğittiği şekilde eğitilmek istediğimi biliyordum. Duygularımı hiç göstermeyerek nasıl silah haline getireceğimi öğretti. İnsanlar bundan nefret eder. İnsanlar derinizin altına girmek istediklerinde ama bunu yapamayacaklarını bildiklerinde nefret ederler.

"Sadece bir soru..." Ona yaklaşıp kaşlarımı kaldırıyorum. Skully'nin girintili çıkıntılı göz çukurları o kadar koyu ki neredeyse yetersiz beslenmiş gibi görünüyor. Adını da böyle almış. Skully. Buradaki insanlar lakaplarıyla tanınır. Yasal isimlere izin yok. Benimkinin yasal adım olması dışında.

"Cevabına hazır olmadığın bir soru." Ellerini çırpıyor ve banktan kalkarak üzerimde yükseliyor. Kollarımı sandalyenin kenarına dayayarak arkama yaslanıyorum. "Ruby La Rosa artık seni ilgilendirmiyor Cellat. O artık seni ilgilendirmiyor." Omzumu okşuyor ve koridorda ilerlemeden önce bana gergin bir şekilde gülümsüyor. Poppy ortaya çıktığında nereye gittiğini görmek için arkamı dönüyorum, gözleri beni arıyormuş gibi kocaman.

Banktan fırladım. "Baba?" Gözlerindeki yaşları silerek koridorda koşuyor. Ben daha ne olduğunu sormadan kollarıma atlıyor ve ben de onun küçük bedenini yakalayıp kendime çekiyorum.

"Len, Ruby'yi oradan çıkarmalıyız. Bu bir tuzak."

Başımı sallıyorum ve onu kollarından tutup geri çekiyorum. "Hayır, Poppy. Hayır. Her ne sebeple burada olursa olsun, bu önemli." Poppy, Familia'nın boyutunu bilmiyor. Yani, biliyor ama doğduğu andan itibaren onu burada olan pek çok kötülükten uzak tuttum, bu yüzden bir anlamda buradaki hayatını iki kez düşünmeden geçirebildi.

"Kötü! Onu öldürecekler!" Onu hiç şu anki gibi görmemiştim. Yanakları parlak kırmızı, ağlamaktan göz çukurlarıyla aynı renkte ve dudakları çatlamış ve çatlamış, sanki gözyaşları dudak kremi gibi kurumuş.

"Yapmayacaklar." Omuzlarımı dikleştiriyorum.

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Poppy kollarımdan iterek tersledi. "Benim yüzümden burada. Len! Ona zarar vermeden ya da daha kötüsü olmadan onu buradan çıkarmalıyız-" Teni soluyor.

"Yapmayacaklar, Poppy." Dökülen saçlarını tarıyorum. "Biliyorum çünkü ben onun Ejderhası olacağım."

Poppy nefes almayı keser, yüzü bomboş kalır.

"Yapamazsın." "Evet, yapabilirim..."

"Sen-" Poppy başını sallıyor, sanki onu incitmişim gibi geriye doğru adım atıp benden uzaklaşıyor. "Bunu ona yapamazsın, Wicked!"

"Poppy!" Ona doğru kısa ve belirsiz bir adım atarak homurdanıyorum. "Benim onun Ejderhası olmam, onun ölmeyeceğini bildiğimiz anlamına geliyor."

"Haklısın." Poppy ellerinin tersiyle yanaklarını sildi. "Ama bu ona keşke yapsaydım dedirtecek."

Geçmiş

Wicked

İ asla düşündüm çok hakkında Doğum günleri. Onlar burada nasıl kutlandıklarını duyduğumdan daha farklı kutlanıyorlardı.

dışarıda. Onları doğduğumuz güne göre değil, Kurum'da yakıldığımız tarihe göre kutlardık. Yani bugün TI'ya göre on üçüncü doğum günümdü ve evet, çok uzun zamandır buradaydım. Yaşamak istediğim tek yolun bu olduğunu bilecek kadar uzun süredir. Bir sonraki Skully ben olacaktım. Bunu biliyordum. Herkes biliyordu. Bu yüzden onun en sevdiği evcil hayvanıydım, ama bugün? Bugün farklı bir şeydi. Dört dört dörttü. Yarı doğan Ejderha'nın günü. Bugün hayatımın bir sonraki aşamasına geçeceğim gündü.

Kapüşonumun kenarını başımın üzerine çekerek yüzümün yarısını gölgeledim.

"Hazır mısın?" Poppy arkamdan sordu. Onu görmek için arkamı döndüm. Poppy ve ben ilk geldiğimizde yan yana yerleştirilmiştik. Benden birkaç yaş küçüktü, yani o geldiğinde ben zaten üç ya da dört yaşındaydım, ama anında ona karşı korumacı hissettim. Sanki öz kardeşim gibiydi. Aramızdaki bağ o günden sonra büyüdü. TI'da Skully dışında konuştuğum tek kişiydi. Güvendiğim tek kişiydi. Diğerleriyle uğraşmadım, çünkü yarısı Pitt'e gömüldü.

Endişelenmesine izin verdim, bornozumu sıkılaştırdım ve kırıksık olmadığından emin oldum. Eski tımarhanenin arkasında sık çalılıklar vardı ve daha derinlerde bir dizi cam iglo gizliydi. Onlarla ne yaptığını benden başka kimse bilmiyordu. Hepimiz eski akıl hastanesinde yaşıyorduk. Her birimiz numaralandırılmış bir odada.

Poppy omzumu okşadı, tek kişilik yatağıma doğru ilerledi ve siyah bir minderin üzerinde duran bıçağı aldı. Odam basit bir yerdi. Ahşap duvarlar, yatağımın ucuna yakın küçük bir lavabo ve arkada bir perdenin arkasına gizlenmiş bir tuvalet. Yatağın yanında, koyu renk bornozların asılı olduğu ve diğer gündelik kıyafetlerin altta katlanmış halde durduğu ayaklı dolabım vardı. Başka kıyafet giymeزدim. Hiçbirimiz giymeزدik. Yatağımın üstündeki yüksek pencereleri örten eski püskü perdelerle sinmiş sürekli bir koku vardı ve boktan su tesisatı ve gıcırdayan yatak dışında hiçbir şey beni rahatsız etmiyordu

Başka. Zamanla ve çok çalışarak rütbemi yükselteceğimi biliyordum. Daha fazla sivil iş yapabilecek ve Skully'ye ihtiyacı olan şeylerde yardım edebilecektim.

"İşte!" Poppy bıçağı bana uzattı ve parmaklarım bıçağın tabanına dolandı. "Muhtemelen buna şimdi daha çok ihtiyacın olacak." İkimizin arasında bir sessizlik oldu ve Poppy'nin soru sormak istediğini biliyordum ama gerçek şu ki zaten çok şey biliyordu. Onunla çok fazla şey paylaşmışım ve artık bunu yapmayacaktım. "Bana bir konuda söz verebilir misin?"

Ona hiçbir konuda söz veremeyeceğimi bilsem de başımı salladım.

"Bundan kurtulacak mıyız?"

Aramıza tuğladan bir duvar girdi ama elimi çenesine götürüp ucunu daire içine aldım. "Elbette baba." Onu dudaklarıma çektim ve daha önce birçok kez yaptığım gibi başının tepesini öptüm. "Elbette."

Mevcut

Telefonumu alıp arka cebime sokuyorum ve eski odama bakarken duraklıyorum. Herhangi bir Ejderha değil, Skully'nin Ejderhası olmaya başladığımdan beri yıllardır buraya gelmemiştim. Çünkü bir Ejderha öldürmek için Ejderha olmak gerekir.

Bir şeyler hissetmek için parmağımı, birçok kez kendimi kestiğim eski fayanslı lavabonun üzerinde gezdiriyorum. Kaybetmenin verdiği acıdan başka bir şey. Hiçbir şey hissetmek istemiyordum. Skully gibi olmayı o kadar çok istiyordum ki, aptal benliğimi hissetmemek için eğittim.

İşe yaradı.

Ruby La Rosa'ya
kadar. Şimdi onun
olmak zorundayım.

Kemik maskeyi elime alıyorum, bornozumu giysilerimin üzerine atıyorum ve maskeyi yüzüme geçiriyorum. Küçük Ruby La Rosa başına ne geleceğini bilmiyordu ve

En kötüsü de, keşke ben olmasaydım diyecek.

Ruby

Zaman durur. Kendimi gökyüzündeki bulutların arasından düşüyormuşum gibi mutlu hissediyorum ve ne zaman kendimi düşmekten alıkoymaya çalışsam, parmaklarım bulutların boşluğunu kavıyor. Eve gitmek istiyorum. Annemi, babamı ve Betty'yi istiyorum. Hayatımın kaotik bir karmaşa olduğu ama tanıdık bir karmaşa olduğu zamanlara geri dönmek istiyorum. Wicked'in babamın eve getirdiği ve sadece yeni bir yuvaya ihtiyacı olan basit bir çocuk olduğu günlere dönmek istiyorum.

Hayatımın asla bu kadar basit olamayacağını biliyorum. Bunun bana sunabileceği türden bir lükse asla sahip olamayacağımı biliyorum. Ama yine de bunu diliyorum.

Başımı çitlere yaslıyorum, bu sonu gelmeyen labirentten kaçmak için verdiğim mücadeleyi çoktan kaybetmişim. Burada oturarak öleceğim kadar savaşıyor da ölebilirim. Onlara kaçmaya çalıştığım için tatmin olmalarını sağlamaktansa bu şekilde ölmeyi tercih ederim.

"Bu kadar mı?" Sesi beni şok ediyor ve başım karanlık bir köşeye doğru savruluyor ve onu başının üstünü örten uzun siyah bir cübbeyle ayakta buluyorum. Eğer bu yeterince kötü değilse

Yüzünü kaplayan kemik maske. Üst kısmında çizikler var ama beş işaretinin olduğu yer kırmızıya boyanmış. Yüzünün sadece üst yarısını kaplıyor, çenesini ve dudaklarını açıkta bırakıyor. "İtiraf etmeliyim ki daha sıkı dövüşmeni umuyordum."

"Siktir git." Yere tükürüyorum, başımı gökyüzüne kaldırıyorum, dolunay bana ışık saçıyor. Ayı güneşten daha çok seviyorum. Güneş mutluluğu, sıcaklığı, insanların sahte olduğu her şeyi andırır. Ay ise soğuğu, gölgelerde saklanmayı seven insanları simgeler.

Üşüyoru
m. Çok
üşüdüm

Dişlerim gıcırıyor ama kapüşonumu vücuduma sarmaya devam ediyorum. "Benden her ne istiyorsan, onu elde etmek için beni öldürmen gerekecek."

Çitten itiyor ve tam bir şey söylemeyeceğini düşündüğümde ve kendimi botlarının çelik ucunda kaybolmuş bulduğumda, yüzüme bakmak için eğiliyor. "Güven bana, bunu ayarlayabiliriz, ama şimdilik-" Beni yakamdan tutup ayağa kalkmaya zorluyor. "Buradan çıkmanın bir yolunu bul."

"Neden!" Çığlık atıyorum, yumruklarımı vücudumun iki yanına savuruyorum. "Neden söylediğin her şeyi yapayım ki?" Maskesi çok ilginç. Kendimi sık sık dudaklarının kıvrımlarını izlerken bulduğum için sinirleniyorum. "Neden ben-" Eli boğazımın ön tarafına dolanıyor ve beni geriye, çitlere doğru itiyor.

Başını eğiyor ve ağzım kapanıyor. "Çünkü babanı bir daha görmek istiyorsan, sana söyleneni aynen yapacaksın-" Tekrar sıkıyor, beni çalıya doğru daha da zorluyor. "Çünkü yapmazsan Ruby? Seni de diğer üç yüz kişi gibi öldürürüm ve bu kafatasına kaç tane işaret kazınmışsa artık." Her çizgiyi yeni gözlerle izlerken kanım donuyor. Gerçekten. "Yani sana söyleneni yapacaksın."

"Hayır-" Isırıyorum. "Isırmıyorum." Elleri kalçalarımın altından geçiyor ve beni yerden kaldırıyor. Biliyordu ki eğer yapmazsam

Bacaklarımı beline doladığımnda eli boğazımda asılı kalacaktı. Hay sikeyim.

"Yapacaksın." Dudakları dudaklarıma değiyor ve sıcaklık yüzeye çıkıyor. "Ya da bunu yapana kadar yeterince acıtacağım." Ağzımın üzerinden sırtıyor. "Devam et." O gece yaptığı gibi öpüyor beni. "Dövüş benimle."

Dudaklarımı zorla kapatıyorum, elini iç çamaşıırına sürdüğünde başımı ondan uzaklaştırıyorum. Teslim olmamaya çalışıyorum ama nefes alış verişim ısınıyor.

"Beni durduracak mısın?" Başparmağını klitorisime bastırıyor. "Çünkü durdurmayacağım."

Diğer eli ağzımı kapatmak için hareket ediyor ve külotumu kenara çekerken bacaklarımı daha geniş açıyor, parmağı amımın içine dalıyor. Kendimi tutamayarak onun etrafında sıkışıyorum.

"Bana bak, bunu yapman için sana ilaç vermeyeceğim." Bakmıyorum. Gözlerimi çitten çıkan yapraklara kilitliyorum.

Yüzümü kendi yüzüne doğru zorluyor ve başından beri olduğu canavarla yüz yüze geldiğimde kalbim göğsümde sıkışıyor. "Bin bana." Yapmalı mıyım? Eğer yaparsam bu teslim olmak olmaz. Sadece kontrolü ele almış olurum.

Dudakları dudaklarıma çarparken kalçalarımı öne doğru yuvarlıyorum. Bornozunu açıyor ve kemerinin tokasını çözüyor, çenemi ısırırken pantolonunu indiriyor.

"Bu acıtacak..." Vücudumu sert aletinın üzerine bastırıyor ve ben bir çığlık atıyorum, tırnaklarım onun kürek kemiklerine batıyor. İçime doğru itiyor, dudaklarımı öpüyor. "Üzgünüm, bebeğim..." Bir şey kolumu çimdikliyor ve gözlerim suluboya bir resim gibi birbirine karışırken onunkilere uçuyor.

Beni tekrar yere bırakıyor ve ben de vücudumdaki hissin tozunu alıyorum. Tam bir adım daha atacakken ayağımı kaybediyorum ve zihnim bulanıklaşıyor. Yüksek bir siren sesi havayı delip geçiyor ve ben manik bir şekilde kıkırdıyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

Wicked duraksıyor, gözleri çitin köşesindeki bir noktaya takılınca başı yana kayıyor. "Lanet olsun."

"Ne oldu?" Gözlerimi devirerek şaka yapıyorum. "Biri mi kaçtı?

Şanslılar!"

Beni bileğimden tutup dar dönemeçlerden ve patikalardan aşağıya doğru sürüklemeye başlıyor. Beş dakika sonra tünelin sonunu görüyorum. O açıklığa doğru ilerlerken ayaklarımızın etrafına otlar yayılıyor. İlerideki kasabayı gördüğümde gözlerimin buğulanmasını engellemek için gözlerimi açıyorum. Küçük kulübeler birbirinin etrafına inşa edilmiş, büyük ve köhne bir bina duruyor. Terk edilmiş bir hastaneye benziyor.

"Burası neresi?" Beni çimenli dağdan aşağıya, kulübelere doğru sürüklemesine izin verdim.

"Olmak istemediğin bir yerde." Bileğimdeki tutuşunu sıkılaştırıyor, ama kendimi bundan kurtarmaya çalışıyorum. Sonunda arkasını döndü, gözlerini bana dikti. "Çekil lan, Ruby. Bu saçmalık için zamanım yok."

"Ne!" Bağıriyorum. "Beni kaçıracak vaktin yok mu? Uyuşturmaya? Beni uyuştururken sikmeye? Dalga mı geçiyorsun?" Kulübelere yaklaştıkça siren sesi daha da yükseliyor.

Tıslıyor, maskeyi kapıyor ve yüzünden yırtıyor. İşte o zaman saçlarının dağınıklığını ve gözlerindeki paniği görüyorum. "Bu lanet olası Poppy! Şu siren mi?" Tımarhaneyi işaret ediyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Sadece Enstitü'de biri öldüğünde çalıyor, o yüzden kıpırdarsan kız kardeşim olmadığından emin olabilirim."

"Dur bir dakika-" Elimi yüzümün önünde sallıyorum. "Beni kaçırmaya yardım ettiğini mi söylüyorsun?"

"Ne oluyor lan?" Wicked'in kaşları içe doğru eğilir. "Bunu nerede söyledim? O uyuşturucular seni mahvetmiş. Hayır! Seni buraya getirdim çünkü bu görevimin bir parçasıydı. Çünkü eğer getirmeseydim? Poppy'yi öldürecekti!"

"Ve bunlar senin arkadaşların mı?" Yüzümü buruşturuyorum ama korku yüzüme yayılmış durumda. Bunu saklamakta hiçbir zaman iyi olmadım.

"Arkadaş mı?" Wicked şiddetle güler ve başını geriye eğer. Alaycı bir şekilde yapılmış olsa da

Düz beyaz dişleri ve yanaklarının her iki yanındaki iki gamze neredeyse kıcıma tokat gibi iniyor.

Vay be. O lanet gülümsemeyi bir daha asla görmek istemiyorum. Şeytani piç.

"Burada hiç arkadaşım yok Ruby. Bu bir yaşam tarzı, Poppy ve benim bildiğimiz tek tür. Kurallara uymazsan seni öldüren türden." Beni tekrar elimden tuttu ve dağdan aşağı sürüklemeye başladı. Bu sefer karşı koymuyorum çünkü biliyorum. Gösterdiği tüm o çirkinliğin altında, bildiğim Wicked'in gerçek olduğunu biliyorum, peki ya bu? Bu başka bir şey. "Ona seni kurtaramayacağımızı söyledim. Kendini kaybetti ve ağlamaya başladı. Şu anda her yerde. Yıllar boyunca ondan çok şey sakladım ve içimden bir ses burada gevşek dudaklı birinin bunu ona söylemek için elinden geleni yaptığını söylüyor."

"Neden?" Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen soruyorum ama Poppy tehlikeye onay yardım edeceğimden emin olmak istiyorum ve ona yardım etmek için bahsettiği saçmalıkları bilmem gerekiyor. Şu anda onun yardımı olmadan yürüyemesem bile. Saniyeler geçtikçe ilaçların etkisi azalmaya başlıyor ama her neyse tanıdık geliyor. "İkinizin de bu kadar uzun süre yaşadığı bir yerde neden ondan bir şeyler saklama ihtiyacı duydun?"

Sonunda dağın dibine vardığımızda çimenlerin bıçakları ayak bileklerimizi kamçılıyor ve o dönüp bana bakıyor. "Çünkü bu hayat bizim seçtiğimiz bir hayat değildi. İçine atıldığımız bir hayattı."

Uzaktan kapılar çarparak kapanıyor ve pencerelerin kapandığını ve panjurların kapandığını görmek için başımı kaldırıyorum. Rüzgâr etrafımda ıslık çalıyor ve sığınağın arkasındaki ağaç dallarının rüzgârla birlikte eğilmesini izlerken ürperiyorum.

"Neler oluyor?" Gıcırdayan dişlerimin arasından soruyorum, kapı kapı, pencere pencere kapanıp örtülürken izliyorum. Yine de bu bir uyarı işareti değil. Sessizlik. Sadece sessizlik. Küçük kulübelerin arkasında, kumdan kalelerin yarı yarıya yapıldığı ahşap bir oyun alanı var. A

Bunun arkasında tavuk kümesi ve kümesin yanında keçilerin küçük padokta amaçsızca dolaştığı ahşap bir kapı var.

Wicked bana doğru geri çekildi ve elime uzandı. "Kaçmamız lazım..."

"Ne?" Omzunun üzerinden bakarak soruyorum. "Ne oldu?" Kulübelerin arkasındaki ağaçlardan kargalar ciyaklıyor.

Wicked bana doğru geri çekilmeye devam ediyor. Ama bu sefer beni bileğimden tutup kendine doğru çekmek yerine parmakları benimkilerle iç içe geçiyor. "Kaçmalıyız..." diye tekrarlıyor.

Ağaçların arasından ateş yükseliyor ve güneş uzakta batarken parlak kor parçaları gökyüzünde dans ediyor.

"Kötü..." Parmaklarını kendiminkilerle geriyorum. Ona kızgın olmalıyım. Ona kızgınım. Ama şu anda, her ne oluyorsa onun kontrolü dışında olduğunu biliyorum. Ben labirentteyken bana zarar verecek mi? Evet. Büyük ihtimalle. Büyük ihtimalle.

Geriye doğru düşerken başım çarpıyor ve uzaktaki ağaçlar parlak turuncu közlere karışmaya başlıyor. "Wicked-" Elimi alnıma koyup gözlerimi kapatıyorum. Kan başıma hücum ederken beynim parazite dönüşüyor.

"Hey!" Wicked beni koluyla yakaladı. "Siktir."

"Neler oluyor?" Başımın yan tarafında ter birikiyor. Beni kucağına alıyor ve küçük evlerden birinin arkasına doğru taşıyor. Şimdi daha net geliyor, ama kafamın içindeki delici titreşimler neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazla.

"Bana bak. Sana verdiğim ilaçların etkisinden çıkıyorsun."

"Tam bir centilmen..." Üzerimdeki tozları temizleyerek onu itiyorum.

"Beni dinle!" Eli ağzımı kapatıyor, vücudu üzerimde yükseliyor. "Seni buraya getirdim çünkü bunu yapmak benim işimdi. Eğer işimi yapmazsam? Poppy ölür. Şimdi-" Evin köşesinden bakıyor ama eli ağzımı kapatmaya devam ediyor. Tahta sırtıma sürtünüyor ama onun bedeninin benimkine yakınlığı nefesimi sakinleştiriyor. Bana geri dönüyor. "Poppy'de bir sorun var. Ben

Onu bulabilmem için seni bir yere kilitlemem gerekiyor, yoksa iyi misin?"

Başımı sallıyorum ve elini ağzımın etrafından yavaşça çekiyor. "Güzel."

"Bekle-" Elim tekrar koluna gidiyor. "Neden beni öldürmüyorsun?"

"Hâlâ yapabilirim," diye homurdanıyor ve elimi tutup beni başka bir kabinin arkasına çekiyor. Yumuşak mırıltılar boşlukta sürüklenmeye başlıyor ve Wicked'ın parmağı dudaklarıma bastırıyor.

Gözlerimi dikip ona baktım. "Ne?" Ağzımı açıyorum, sadece dudaklarım parmaklarına değiyor.

Eğilip alnını benimkine dayıyor, gözleri kapalı. "Onu öldürdüler."

Duruyorum. Elimini yanağına götürdüğümde kanım donuyor. "Ne? Kim yaptı? Kim öldürdü? Kim kimi öldürdü?"

Beni boğazımdan kavırıyor, gözlerimi onunkilere dikmeye zorluyor. Öfke yok, üzüntü yok, duygu yok. Hiçbir şeyin olmadığı boş çukurlar bana bakıyor. "Kaçman gerek. Şimdi. Ve sakın arkana bakma."

"Kötü-" Boğazımı sıkıca kavırıyor.

"Kaçmalısın çünkü seni ben öldürmezsem, onlar öldürecek." Gözyaşlarımı geri kırıyorum ama ellerim yana düşüyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum-" Yüzüne karanlık bir gölge düşüyor ama o daha ağzını açıp bir şey söyleyemeden ilahiler daha da yükseliyor ve alevleri neredeyse yüzümde hissedebiliyorum.

"Ne kadar talihsiz bir durum..." Wicked'ın bedeninin arkasından bir ses daha geliyor ve donup kalıyor. Tüm vücudu taşa dönüşüyor ama bana doğru yaklaşıyor. Kasıtlı ya da tesadüfi olsun, bunu fark ettim.

Yavaşça arkasını dönüyor, sırtı artık yüzüme dönük. "Ne yaptın sen?"

Burada olan garip şeylerin arkasında kimin olduğunu öğrenmek için yana kaymaya başladım ama Wicked

daha hızlı hareket ediyor, görüşümü engelliyor.

"Kuralları biliyorsun, Cellat. Yine de onları çiğnedin..."

Öne doğru bir adım attı, ama elim onunkine doğru uçarak onu geri çağırdı. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Hiç mantıklı değil. Bu adamdan nefret ediyorum. Beni öldürebilirdi. Yine de içimden bir ses onu korumak istiyor.

Durdu. "Ne. Ne yaptın? Sen. Yaptın."

Uzun bir sessizlik oluyor ve sonunda Wicked'in bedeninin etrafını görmeyi başardığımda, gözlerim takım elbise giymiş, cübbeye örtülü yaşlı bir adamla çarpışıyor. Wicked'a benzer bir maske takıyor, sadece kemik değil. Koyu renk saçları geriye doğru kaymış, sakalının gölgesi var. İri yarı. Wicked'dan bile daha iri. Göğsünde, takım elbisesinin düğmelerinin açık olduğu yerde küçük bir elmas dövmesi var ve gözlerine geri döndüğümde, zaten bana baktığını gördüğümde kanıma korku doluyor.

Wicked beni arkasından daha uzağa itiyor. "Skully'nin benden istediği her şeyi yaptım. Yıllarca. İtaat ettim..."

"Tsk, tsk..." Adamın mokasenleri görünür hale gelir. Yaklaşıyor. Etrafında başka adamlar da var ve yemin ederim ki ilahiler o kadar yakın ki bunu yapan insanlar görüş alanımda olmalı. "Artık benimsin, ya küçük Poppy'n? Şey... ne yazık ki-" Yan tarafa doğru adım atıyor ve her şey bir anda oluyor. Wicked'in bedeni dizleri toprağa çarpana kadar yavaşça yere düşüyor ve az önce gördüğü şey bana bakıyor, açıkta. Baş aşağı duran bir haçın alevleri yarı gevrek bir cesedin ayak bileklerini sarmış. Başı yana eğilmiş, yüzü parçalanmış. Ateşin öfkeli alevleri vücudunun geri kalanını tutuştururken, yüzündeki et iskelet kalıntılarına kadar soyulmuş -ya da erimiş- ve onu en son partide giyerken gördüğüm kıyafetlerini parçalamış.

Wicked tüm köyde dalgalanma etkisi yaratacak kadar yüksek bir çığlık atıyor ve ben de yanına çöküyorum, elimi omzuna koyarak onu kendime çekiyorum.

"İkisini de al-" diyor elmas dövmeli adam ve ben aşığıdan ona bakıyorum. "Onlar artık benim."

Adamlardan biri hem Wicked'ı hem de beni yakalamak için eğiliyor ama ben ayağıımı kaldırıp adamın sikine bir tekme atıyorum. Wicked ileri atılıyor, ceketinden bıçağını çıkarıyor ve bana en yakın olan adama doğru savuruyor. Adam durdu, gözleri irileşti ve elleri boynuna doğru uçu, kan parmaklarının arasından aceleyle fıskırdı.

Geride durup boş boş bakarken gözlerindeki hayatın akıp gidişini izliyorum.

Güzel. Keşke vicdan azabı çektiğimi ya da midemin bulandığını söyleyebilseydim. Ama hissetmiyorum. Poppy'i öldürdüler ve şimdi de bizi istiyorlar.

"Kötü!" Kolları vücuduma dolanırken bağııyorum. Beni bulmak için dönüyor, tam o sırada arkasından biri geliyor ve her şey kararıyor.

Sevilmenin nasıl bir his olduğunu daha önce hiç düşünmemiştim. Sadece ebeveynleriniz tarafından değil, sizi sevmeye programlanmamış insanlar tarafından da. O koşulsuz sevgi. Aynı kanı paylaşıyor olmanızla hiçbir ilgisi olmayan türden. Ben buna hiç sahip olmadım. Belki Betty hariç, ama Wicked ve Poppy'nin sahip olduğu türden değil. Hep kan kardeşi olduklarını düşünmüşümdür, o kadar yakınlardı.

Büyük boy bir yatağı tünemiş oturuyorum. Siyah ipek çarşaf lar ve kürk bir yatak örtüsü var. Tavanda küçük desenler halinde oyulmuş altın süslemeler ve arşitravlar var ve gözlerimi yeterince kısarsam, ortada asılı duran aydınlatma armatürüne oyulmuş oymaları görebiliyorum. Avize tarzı kristaller yukarıdan sarkıyor ve odayı tam anlamıyla incelediğimde, her şeyin zenginliği gözüme çarpıyor. Her şey siyah - yatak takımları, şifonyerler ve hatta yatağı ucunda duran halı. Odanın yan tarafında bir kapı var ve yatağı arkasında basit bir

Boş duvar. Pencere yok. Burada olma sebebimin kırmızı bayrak olduğunu zaten bilmiyor olsaydım, muhtemelen kırmızı bayraktı.

Wicked.

Yataktan kalkıp yürümek için ayağımı kaldırıyorum, o sırada ayağımdaki topuklu ayakkabılara bakıyorum. Ne oldu? Viktoryen tarzda büyük bir aynanın duvara asılı olduğu odanın yan tarafına doğru ilerlerken, üzerimdeki kıyafeti görünce duraksıyorum. Başımın yan tarafında bir çürük var ve biraz yana döndüğümde dikişi görünce irkiliyorum. Poppy. Siyah dantelli bir sutyen ve siyah bir külot giymişim, askıları kalçalarımın altına aşağı sarkıyor. İpek bornozu vücuduma yaklaştırarak etrafımda bağlıyorum ve elimdeki işe geri dönüyorum.

Wicked'ı bulmalıyım. Poppy'ye her ne olursa onu öldürüyor olmalı. Onun için içimi ezici bir koruma duygusu kaplıyor. İkisi için de.

Kapıya doğru koşuyorum, ben yetişemedim kapı açılıyor ve Wicked siyah kotu ve beyaz gömleğiyle eşikte duruyor. Dudağı yarılmıştı ve yüzünde herhangi bir duygu yoktu.

"Ne-"

Gözleri vücudumda geziniyor ve şu anda bulunduğumuz yere rağmen, tekrar yüzüme yerleştiğinde kızarıyorum. "Gidiyorsun."

"Burası da neresi? Kötü, bu senin dünyan!" Fısıldıyorum, bağırıyorum ve o da kapıyı tekmeleyerek yaklaşıyor. "Bu çılgınlık! Bu da ne-"

Beni yanağımdan tutup yüzümü kendine doğru çekiyor. Dudakları dudaklarımı buluyor ve kolumu boynunun arkasına götürüyorum. Niyetinin beni öpmek olduğunu sanmıyorum ama yine de onu öpüyorum. Dilimi alt dudağının ve sıyrığın üzerinde gezdirdikten sonra ayak parmaklarımdan ucunda yükselip başının arkasına masaj yapıyorum. "Birlikte dışarı çıkabiliriz."

Başını yavaşça sallıyor ama diğer kolunu sırtıma dolayarak beni yerimde tutuyor. "Bu farklı, Rube. Bu beni aşıyor, hatta Skully'yi bile aşıyor. Her nerede olursa olsun

ortadan kayboldu. Bu mu?" Burnunun ucunu benimkine srtyor. "Bu Onurlu Toplum'un bile ötesinde." Eli enseme düşüyor. "Dışarı ıkmalısn. Bu gece. Çünkü senin için planladığı Ŗey hayal edebileceğinden bile daha kötü."

"Ama öğrenirse sana ne yapar?" Panik bacaklarımı sakatlıyor ve hafifçe dyorum, ancak o beni yakalıyor ve yatağa taşıyor. "Burası neresi?"

"Bu K Diamond BileŖiėi. Bana bak-" YavaŖa yanımdan aŖaėı inerken yüzümü kendi yüzüne doğru zorluyor. "Beni ldrecekler. Bu kaçınılmaz. Ama eve döndüğünde bunu babana vermeni istiyorum. Sakın okuma, sadece ona ver." Elime bir zarf tutuŖturuluyor, ama gözlerimi Wicked'dan ayırmak istemiyorum, çünkü gözlerimin kenarlarından yaŖlar süzülüyor.

GzyaŖlarını sildi. "Hayatına devam etmeli ve beni ve tüm bunları unutmalısın. Sana söz veriyorum, bir gün her Ŗey anlam kazanacak. Neden orada olduğumu, neden hayatına girdiğimi ve Ŗu anda yaptiğım Ŗeyi neden yaptiğımı-"

Boğazımdaki ŖiŖlikten fke fıŖkırıyor. "Peki bu ne? Ha? Cellat. Ŗu anda ne yapıyorsun ve neden benimle gelemiyorsun?" Parmağımı göğsüne saplıyorum, gzyaŖlarım artık yanaklarımdan taşıyor. "İkimiz de gidebiliriz."

"Hayır, bebeğim. Hayır, yapamayız." Sıcak dudakları dudaklarıma değiyor ve kalbim paramparça oluyor. Wicked hayatıma girdiğinden beri içime dolan tüm duygular, sahip olduğum son kontrol duvarlarını da yıkıyor. Gitmesini istemiyorum. Evimde gibi hissediyorum. Dili dudaklarımın arasından kayıyor ve elleri kıımın arkasına gelip beni kaldırarak kucağına oturttuğunda ona daha da yaklaŖıyorum. DklmŖ saçlarımı bileğine dolayarak yüzümü sabit tutmaya zorlarken kot pantolonundaki kalın çıkıntının üzerinde debeleniyorum. Beni aŖaėıya, çenemin üzerinden köprücük kemiğime doğru öpüyor. Parmaklarım kravatın etrafındaki

İpek bornozu kirli çizmelerinin yanında yere düşerken belime sarılıyor.

Dirseklerinin üzerine yaslanıyor ve başparmağının ucuyla alt dudağının kenarına dokunuyor. "Son bir kez daha şirin görünmesini sağlayacak mısın?"

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken bile, o ne olmamı isterse o olacağım.

Eğilerek sütyenimin düğmelerini açıyorum, ta ki memelerim kuplarından düşene kadar. Onu yere bırakıp ayağa kalkıyorum ve dantelli külotumu yavaşça kalçalarımdan aşağı indirip kendimi onun üstüne bırakıyorum. Külotu bileklerine götürüyorum, her birinin etrafına bağlıyorum ve kollarını başının üzerine itiyorum.

Gülüyor, yüzünde ilk kez gerçek bir gülümseme görüyorum. Poppy'den bahsetmek istemiyorum, belki de bu şekilde başa çıkıyordur -herkes farklı şekilde yas tutar- ama bir an duraksıyorum, onun için soyunmadan önce iyi olup olmadığını sormalı mıydım diye düşünüyorum.

Kot pantolonunu aşağı indirerek, sikinin ucunun girişime çarptığını hissedene kadar kendimi kolanının üzerinde gezdiriyorum. Hafif bir nefes alıyorum, eğilip dudaklarını öpüyorum. "Seninle kalacağım."

Başını sallar. "Hayır, yapmayacaksın." Sonra onu içimde derinlere kaydırıyorum ve gözlerinin başının arkasına yuvarlanmasını ve dişlerinin alt dudağına batmasını izliyorum.

Nerede olduğumu
sormadım. İyi olup
olmadığını.

Ya da neden giymeyeceğim kıyafetler giydiğimi.

Sadece soyundum ve sikinin üzerine düştüm.

Kalçalarımı yukarı kaldırarak kendimi yavaşça onun uzunluğunun üzerinde gezdiriyorum, bana karşı nabzını hissettiğimde ona karşı gıcırdatıyorum. "Buraya gel..." Başını dürtüyor, külotumu bir kolye gibi başının üzerinden geçirmeden önce bileklerini etrafındaki amatör kravatımdan çözüyor. Arkasına yaslandı, ellerini kığımın yanaklarına dayadı ve beni tekrar aşağı indirmeye zorladı

dudaklarının hemen üzerinde durana kadar. Kalçalarını yavaşça yukarı kaldırıyor. "Sür beni."

Odanın diğer tarafına geçerek, kot pantolonunun düğmelerini açıp beline dolayarak bir çekmeceyi açtı ve benim giydiğim kapüşonlu tişörtü çıkardı. Kucağıma atarak işaret etti. "Üstünü değiştir. Seni havaalanına götüreceğim. Victor'un orada seni bekleyen adamları olacak."

Kollarımı geçiriyorum, sonra başımı zorla içeri sokuyorum. "Peki ya sen? Neden ben gidebiliyorum da sen gidemiyorsun?" "Çünkü ben gidemiyorum, Ruby." Bana bir adım daha yaklaştı, Parmaklarını çeneme doladı. "Üzgünüm..."

Gözlerini arıyorum. "Ne için?"

Wicked'in arkasından alkış sesleri geliyor ve kim olduğunu görmek için başımı eğiyorum. Elmas dövmeli aynı adam, şifonyere yaslanarak içeri giriyor. "Bravo, ikinize de. Muhteşem bir video olacak."

Durakladım. "Ne?"

Wicked başını sallayarak geriye doğru adım attı. "Güle güle, bebeğim."

Adam parmaklarını döndürür ve iki adam daha içeri girer. Parmaklarını şıklatır. "Onu havaalanına bırak. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getireceğim." Wicked'in uzun koridorda yürüyüşünü izlerken ihanet çirkin pençelerini tenime geçiriyor. Attığı her adımda kalbimin göğsümde daha yavaş attığını hissediyorum. Daha ağır.

Angrier.

Nefretin ekildiği yerde sevgi büyüdüğünde, çiçek alamazsınız. Sadece dikenler olur.

Ondan nefret ediyorum.

Wicked

Onun saçma malikanesinden çıkıp Kalemler'e giden yolda yürüyene kadar yürümeyi bırakmıyorum. Olmayı hak ettiğim yer orası, bu kesin ve içeride kalıp Ruby'nin çığlıklarını ve dışarı çıkmak için verdiği mücadeleyi dinlemektense kendimi oraya götürmeyi tercih ederim. Şüphesiz hayatının geri kalanında benden nefret edecek, etmesi gerektiği gibi.

Umursamak için kendimi bulamıyorum.

Orman açıklığı, ağaçların ve kırık dalların arkasına gizlenmiş, ormanın etrafına dağılmış iglo şeklindeki kapsüllere açılırken duruyorum. Bunlardan beş tanesi yere serpiştirilmiş, her biri tamamen şeffaf ve açık. Herkesin görmesi, izlemesi ya da ne yapmak istiyorsa onu yapması için.

Aıklığa en yakın olan cama yaslanıp başımı duvara vuruyorum. Onu kaybetmek henüz içime yerleşmedi. Hiç yerleşeceğini sanmıyorum ama yas tutacak zamanım olmadığını biliyorum çünkü şimdi onu öldürmenin bir yolunu bulmalıyım.

Poppy'nin ölümünde payı olan herkesi. O videoyu yapmaktan nefret ettim ama onun iyiliği için olduğunu biliyorum. Onu onsuz istemeyecektir. Enstitü'nün sivilleri olmadığını biliyorum. Gidecek başka yerleri olmadığı için oradalar ama Tanrı dedikleri kişinin karanlık yüzünü ve işlerin yürümesini sağlamak için neler yaptığını ya da Ejderhalarına neler yaptırdığını çok az biliyorlar.

"Bu senin-" Diamond yaslandığım igloya işaret ediyor. "Ben seni gitmeye layık görene kadar burada kalacaksın." Diamond ve Skully kardeşler ama kan bağı yok. Gülünç bir ikili gibiler. Büyürken Diamond'la pek işim olmadı ama TI aracılığıyla onunla ilgili hikâyeler duymuştum. Hiçbiri harika değildi. Görünüşe göre dış dünyada normal bir hayat sürüyor, ailesinin ve çocuklarının burada ya da yerleşkesinde ne tür pislikler yaptığı hakkında hiçbir fikri olmadığı bir hayat. Cübbeler onu ve Skully'yi temsil ediyor. Beyaz cübbeler Skully için, siyahlar Diamond için. Bunu benden başka kimse bilmiyor. Skully, Diamond'a tüm bunların altında iyi bir insan olduğunu hissettirmeye çalışıyor. Bence gerçekten öyle olduğunu düşünüyor... ama aynı zamanda hayal görüyor, yani bu da var.

"Peki bu ne zaman olacak?" Etrafımda dolanıp anahtar zincirini almak için cebine uzanırken gözlerimi onunkilere kilitliyorum. Birini anahtar deliğine sokuyor ve kilidi açıyor.

"Sana özgür olduğunu söylediğimde." Kapıyı aralayıp içeriyi işaret ediyor.

"Bu lanet şeyden kurtulmama izin vermeyeceksin, değil mi?" Kargalar yukarıda kanat çırpıyor, rüzgâr ileride asılı duran dalların arasında ısıklık çalıyor.

Başını yavaşça sallar. "Hayır. Ama endişelenme." Eğilip kapsülün içine giriyor ve alanı işaret ediyor. "İhtiyacın olan her şey burada var." Adımlarını takip ediyorum, boşluğun altına eğilip içeri girdiğimde dik duruyorum. Yan tarafa doğru itilmiş bir çift kişilik yatak, yerde küçük bir halı ve diğer tarafta bir banyo var. Her şey bir şekilde param olduğunu haykırıyor, yine de onunla yapmayı seçtiği şey bu.

Onu bu kadar küçük bir alanda tutmanın öfkesini yutkunarak geçiştiriyorum. Parmaklarımı boynuna dolamamak ve hayatının gözlerinden kan akışını izlememek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum.

Ağzı seğiriyor. "Eğer teselli olacaksa, sevgili Poppy'nin ölümüyle hiçbir ilgim yok..." Yalancı. Onunla her şeyi vardı. Onun adını duyunca irkildim ve düşüncelerimi tekrar toparlayamadan kapıyı çarparak kapattı ve beni içeri kilitledi.

Sessizlik. Hiçbir şey. Ama sessizlik.

Anahtarları önünde sallıyor ve ben öne atılarak cama vuruyorum, sadece sessizlikle yankılanıyor. Parmağını önümde oynatırken yüzüne bir Cheshire Kedisi gülümsemesi yayılıyor. "Hayır, hayır! Merak etme." Başını öne eğiyor. "Hafta sonuna kadar buraya senin için birkaç arkadaş getireceğim."

Benim geldiğim gibi ortadan kayboluşunu izliyorum. Ruby'yi incitmeyeceğini ve sözünü tutacağını biliyorum, bana verdiği söz yüzünden değil, her zaman bir art niyeti olduğu için. Her ne kadar inkar etmeye çalışsa da. Her iki kardeş de her şeyin ve herkesin üstünde olduklarını düşünmeyi severler. Lanet mafyanın bile.

Yatağa uzandım ve odaya baktım. Tuvalet ve lavabonun yanında alçak bir şifonyer var.

Elimi saçlarımın arasında gezdirirken telefonumu cebimden çıkarıyorum ve şarjının yüzde bir olduğunu görüyorum. Son, son yüzde.

Ruby'ye bir mesaj açtım.

Wicked

Bileğimdeki kırmızı girintili çıkıntılı kesiklerin izini sürüyorum, tırnağımı her bir kesiğin keskin kenarlarında gezdirirken uyuşukluktan başka bir şey hissetmiyorum. Burada geçirdiğim her gün için bir dilim. Sayıyorum. Bir. İki. İki. Üç. On ikide izimi kaybettim. Onu son gördüğümde beri haftalar geçti. En son birini gördüğümde ya da konuştuğumdan beri. Her gün kıyafetler geliyor, yemek için de saçma bir bahane.

Usturanın kenarını bileğimdeki çıplak bir noktaya bastırıyorum ve kanın derimin üzerine dökülmesini izliyorum. Gözlerimi kapatarak, kesik son günüm için açıldığında rahat bir nefes alıyorum.

Başımı cam duvara yaslayıp gökyüzüne bakıyorum, yıldızları izliyorum. Her lanet sorun için bir tane. Artık umursamadığım her sorun için. Usturayı yere bırakıp yerden kalkıyorum. Damarına basmadığım bir gün daha. İçten içe Rus ruleti oynadığımı biliyorum. Ama bunu istediğimi de biliyorum. Hissetmek istiyorum

Yavaşça kan kaybından yere yığılırken ölümün serinliği bedenimi ele geçiriyor.

Mutfak lavabosunun üstündeki dolabı çarparak kapatıyorum, tam o sırada anahtar sesleri duyuyorum. Arkamı döndüğümde önde K Diamond'ı, iki yanında ve arkasında korumaları görünce duraksıyorum ama beni durduran K Diamond'ın arkasındaki şey oluyor.

Gözleri bağlı ve kanlar içinde üç adam ayakta duruyor. Benim durduğum yerden şaşkın görünüyorlar ama hiçbiri ağlamıyor ya da herhangi bir duygu belirtisi göstermiyor.

Kenara çekiliyorum ve K Diamond'ın kenara çekilip çocukları çalışma odama çekmesini dikkatle izliyorum.

Ağzının yanında duran küçük bir aleti itiyor, gözleri benimkilerde. "Wicked, yeni ev arkadaşların olacak. İyi davran... ya da davranma." Üçünün arkasına geçti ve ben kaçmak için mücadele edecek gücü kendimde bulamadan gitti. Geldiği yoldan geri kayboldu.

Lavabodan usturayı alıp ilk gördüğüm adama doğru ilerliyorum ve bileklerindeki bağları kesiyorum. Göz bağını yırtıp yüzünü ortaya çıkarıyor. Benimle aynı yaşlarda olmalı.

"Ne oluyor lan?"

"Nereden başlayacağımı bilemiyorum." Adamların geri kalanını kesmeyi bitirip usturayı lavaboya attım.

Başını yere kan damlayan benimkine doğru itiyor. "İyi misin?"

"Hayır." Banktan bir rulo kağıt mendil alıp bileğime sarıyorum.

"Bu ne lan!" diyor bir diğeri, zaten küçük olan alana bakarak. Şimdi hepsi buradayken durum daha da kötü ve içimden bir ses K Diamond'ın hepimizi kırmak için elinden gelen her şeyi yapacağını söylüyor. Bu noktaya gelene kadar yaptıklarının hiçbir önemi yok. Eğitim tekerleklerimi çıkarmak üzere.

"Sen de mi götürüldün?" diye soruyor ilk adam ve sürünün lideri olduğu hissine kapılıyorum.

"Evet." Tezgâha yaslandım. "Siz üçünüz buraya nasıl geldiniz?" K Diamond her ne yaptıysa bir sebebi vardı. Ve içten içe biliyorum ki onun derdi ben değilim ve benim burada olmamın ondan çok Skully ile ilgisi var. Skully sadece benden daha çirkin olan kardeşinin arkasına saklanıyor ve benim asla ortaya çıkıp onun gırtlığını parçalamayacağımı umuyor. K Diamond beni kendi bencil ihtiyaçları için ve muhtemelen ihtiyaç duyarsa Skully'ye karşı bir silah olarak kullanmak için tutuyor.

"Üvey kardeşimi kurtarmam gerekiyordu. Bu orospu çocuğu ona zarar verecekti. İsteddiğini yaptık, ama daha iyi bilmeliydim."

"Hmm." Yaptığı şey konusunda ona fazla yüklenmeyeceğim. Ben de Ruby için aynı şeyi yaptım.

"Peki ya sen?" diye soruyor diğer adamlardan biri. İri yarı biri. Koyu renkli bir teni, parlak gözleri var ve muhtemelen ona karşı gelmeyeceğiniz kadar kendinden emin konuşuyor. Muhtemelen. Ben yine de yapardım.

"Uzun hikaye, benzer."

Diğer inek konuşmadan bir kıkırdama duyuluyor ve gözlerim köşede yanıp sönen küçük kırmızı noktaya gidiyor. Her lanet gün onu kapattığımdan emin oluyorum.

Orta parmağımı tekrar yukarı kaldırıyorum.

"Her zaman büyük bir zevk, Wicked. Şimdi-" Şu anda kimliğini gizlemek için garip bir cihaz kullanıyor olması ilginç. Bu da demek oluyor ki... bu pisliklerden biri onu şahsen tanıyor. Acaba hangisi? Gözlerimi kamera merceğine dikiyorum, dudaklarıma bir sırtma yerleşiyor. Bir sırrın olduğunu biliyorum, seni kel kafalı sikik.

Sanki tepkimi izliyor ve ne dediğimi anlıyormuş gibi uzun bir duraksama oluyor. Buradan çıkmak istiyor muyum? Emin değilim. Hayatımı düşünmek için bile hâlâ hayatta olabileceğimi düşünüyor muyum? Tabii ki hayır.

"Dediğim gibi..." diye devam ediyor. "Önümüzdeki dönemde hepiniz birbirinizi tanıyacaksınız -sizi burada ne kadar tutmaya karar verirsem vereyim-"

"Durun!" Bir adım öne çıkıp kameraya yaklaşıyorum. "Hepimizi bu küçük lanet odada tuttuğunu mu söylüyorsun? Ne için?"

"Kötü..." Sinir bozucu derecede sakın ve hesaplı. Tıpkı psikopat kardeşi gibi. "Evet, öyleyim. Burada geçireceğiniz süre boyunca, gün içinde bir iş yapacaksınız. Günde bir eylem." Duraksadım. Skully'yi iyi tanırım. Hem de çok iyi. Ama K Diamond hakkında hiçbir şey bilmiyorum. "Eğer yapmazsan, sana en yakın olanları öldürürüz ve akşam yemeğinde kimin kim olduğunu test edebilirsin."

Kamerayı tekrar kapattım. "Bana karşı koz olarak kullanabileceğin tek kişiyi öldürdün zaten, pislik!"

Sessizliği yüksek sesli bir kıkırtı bozuyor. Sonunda "Ama öyle mi?" demeden önce saatlerce devam ediyormuş gibi geliyor. Ve unutmayalım, gerçekten, iki tane var." Blöf yapıyor. Ruby için Cosa Nostra'yla bir savaşı göze almasının imkânı yok, bugüne kadar bile... Onu neden istediklerini hâlâ bilmiyorum, ne için? Onu babasına geri vermek için mi? Birkaç ay için yıllarca eğitim aldı ve onu geri vermek için mi? Belki de şu anda göremediğim bir şeyler değişmiştir. La Rosa'ya bulaşmayacağını biliyorum ve eğer şans eseri bunu yapacak kadar aptalsa? Hayatım üzerine bahse girerim ki, o kız en yüksek maaşlı güvenlik görevlisi tarafından evinde zincirlenmiş olur. Victor bile bunu istemez.

"Saçmalıyorsun..." Dişlerimi göstererek bağıríyorum. Onunla, tepkisini ya da düşüncelerini göremediğim lanet bir kamera merceğinden konuşmaktan gerçekten bıktım ve yoruldum.

"Öyle miyim? Bu gece yemeklerinize bir teslimat bırakılacak. Hepinizin bunlara bakmasını ve sonra gerçekten blöf yapıp yapmadığıma karar vermenizi öneririm." Cızırtılı ses kesiliyor ve yine sadece biz kalıyoruz.

"Adın ne senin?" diye soruyor esas oğlan, bana doğru gelerek. Diğer ikisi yatağın üzerinde duruyor, yüzlerinde şok ve öfke karışımı bir ifade var.

Tezgâhın üzerindeki kutudan bir puro alıp ona uzatıyorum. O alıyor ve ikimiz de sessiz kalıyoruz, benimkini parmaklarımın arasında yuvarlıyorum. Ona sahte bir isim verebilirim ama karanlık bir yanım bunu istemiyor.

Zippo'yu yakarak puronun ucunu ısıyorum. Yeterince yanana kadar gövdesinden üflüyorum, sonra da tütünü ağızmdan dışarı atıyorum. "Wicked. Sen mi?"

Cevap vermeyince ona bakmak için başımı çeviriyorum ve yeşil gözleriyle bana baktığını görüyorum. Herifin çok güzel olduğu kesin. Ağızının köşesi bilmiş bir sırıtışla kıvrılıyor. "Sicko."

"Şerefe." Puromu ağızma götürmeden önce onunkine vuruyorum. "Yeni boktan başlangıçlara..."

"Roy, bunun hakkında konuşacak mıyız? Konuştuğumuz gibi.

ne yapmamız gerektiğini söyledi!"

Odanın diğer ucuna geçip arkadaşlarının yanına oturmasını izliyorum. "Biliyorum ama belli ki yolda bir şeyler olmuş."

Dumanı içime çekerek ucuyla onları işaret ediyorum. "K Diamond hakkında pek bir şey bilmiyorum. Daha çok onun aptal kardeşi Skully ile yatıyorum."

Sicko duraksıyor ve duman bulutunun arkasından bana bakıyor. "Bu psikopatın bir kardeşi mi var?"

Tezgâhı iterek kapıya doğru ilerliyorum. "Evet, K Diamond kadar kötü değil ama düşüncelerimi yeniden gözden geçirmeye başladım."

"Senden bir şey mi aldı?" Bu dürüst bir soru. Bu grup her kimse ve burada her ne yapıyorlarsa, iyi insanlar olduklarını biliyorum. Etrafımda büyüdüğüm türden değiller. Ben de öyle değilim.

"K Diamond?" Başımı sallıyorum. "Hayır. Ama Skully? Kesinlikle." K Diamond'ın Poppy ile hiçbir ilgisi yoktu. Bunu içten içe biliyordum ama onun hayatta olduğu konusunda blöf mü yapıyordu? Büyük bir parçam onun doğruyu söylediğine inanmak istiyordu ama elli gün önce vazgeçmiştim. O zamandan beri de pek bir şey umurumda değil.

"Dışarı çıkmak ister misin, kardeşim?" Sicko soruyor ve ben de başımı yavaşça omzumun üzerinden kaydırıp gözlerimi onunkilere dikiyorum.

"Hayır, ama çıkmanıza yardım edeceğim."

"Buradan çıkmak istemiyor musun?" diye soruyor yatağın kenarında oturan inek çocuk, kocaman gözlerle bana bakarak. Muhtemelen çok adil bir değerlendirme değil. O kadar da inek olmayabilir ve bir zamanlar Ruby'ye inek demiştim ve o küçük ucube ilk fırsatta çıplak bir şekilde kucağıma tırmanmıştı. Bektan bir karakter yargıcıyım.

"Bunu yapacak kadar umursamıyorum. Mesele istemek değil. Ne istediğimi bilmiyorum."

Kaşları birbirine çarpıyor ama yanındaki adam, sanırım Sicko ona Orson diyordu, başını sallıyor. Hiçbirimiz başka bir şey söyleyemeden ormandan koyu renk bir cübbe giymiş biri çıkıyor. Başımın arkasındaki tüyler diken diken oluyor. Küçük bir kız. Omuzlarının kısalığından bir kız olduğunu anlayabiliyorum. Arkamda her şey sönüyor ve sonunda yüzünün hatlarını görebileceğim kadar yaklaştığında nefes almayı bırakıyorum.

"Poppy?"

Bornozu başının üzerinde tutuyor ve ben de yumruğumla cama vuruyorum. Yemeğin içine konduğu yere doğru eğilip başıyla aşağıyı işaret ediyor. Kapağı açıp tepsiyi alıyorum ve içeri kaydırıyorum.

"Lenny, beni öldürecek. Bizi buradan çıkarmalısın."

"Yapacağım, baba. Güçlü kal." Tepsiyi içeri kaydırıp Sicko'nun bulunduğu arka tarafa fırlatıyorum ve onun açıklığa doğru koşarak geri dönüşünü izliyorum.

"Siktir!" Yumruğumu cama vuruyorum. "Sikeyim! Siktir! Siktir! Siktir!" O bunca zamandır hayattaydı ve ben bu cehennem çukurunda çürüyordum.

Storm yataktaki yerinden kıpırdamadı ve Orson da küçük alanda sürekli ileri geri yürümeye başladı. K Diamond'ın Storm'u fırlatmasının üzerinden üç gün geçti.

ve hiçbirimiz beslenmedik. Bu destansı boyutlarda bir savaş, sadece hangi silahları kullanmamız gerektiğini bilmiyoruz.

"Anlamıyorum..." Royce elini yüzünde gezdirir. "Benden yapmamı istediği şeyi yaptım ve burası da ne böyle? Bunların hiçbirisi mantıklı değil." Boş boş bakıyor ve ben de yüzüne düşen duyguları izliyorum. Şaşkınlık, öfke, üzüntü ve tekrar. "Gitmemi istiyor, o zaman giderim."

"Buradan çıkmamız gerek."

"Nasıl?" Orson sonunda yürümeyi bırakıp boş gözlerle bana bakarak soruyor. "Ne istediğini bile bilmezken bunu nasıl yapacağız?"

"Sorun da bu zaten. Onun ne istediğini biliyorum..." Usturanın keskin köşesini bileğime batırarak mırıldanıyorum.

Bunu yaptığımda hiçbirisi tek kelime etmedi. Sanki bu anı yaşamama izin veriyorlarmış gibi. Buna saygı duyuyorum.

"Bizim itaatimizi istiyor. Skully için her şey itaat etmekle ilgiliydi. Onlar kardeş, aynı şeyi istiyor olmalılar." "Yani K Diamond yüzünden burada değilsin? Sen buradasın. kardeşi için?"

Usturayı kaldırıp lavaboya atıyorum ve bileğimden kan damlamasını izliyorum. "Doğru." Gözlerim kameraya kayıyor ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Hadi o zaman. Hadi oynayalım..."

Hiçbiri bir şey söyleyemedi, sanki günlerdir bilgisayarın başında oturup bizi izliyormuş gibi konuşmacı araya giriyor. Muhtemelen öyledir.

"Bugünkü göreviniz, eğer atlarsanız ilk gününüz sıfırlanacak ve burada daha uzun kalacaksınız."

"Burada ne kadar kalacağız?" Royce kameraya yaklaşarak sorar. Parmağını kameraya doğru kaldırır. "Kaç gün?"

Sessizlik. Derin bir kıkırdama duyulur. "Şu anda bunu bilmek sana düşmez."

Royce son duygular yüzünü kaplarken yatağa gömülür. Yenilgi.

"Bir gösteri istiyorum." Sesi sahte bir güç duygusuyla yüklü. Sahip olduğunu sandığı ama sahip olmadığı bir şey. "Dördünüzün de bana bunu vermesini istiyorum. Bakalım talimatlara ne kadar uyabileceksiniz, belki bu gece yemek yemenize izin veririm." Boğazımı tehdit eden kıkırdamayı geri yutuyorum. Tl çevresinde Skully'nin kardeşinin ondan daha kötü olduğuna dair fısıltılar vardı. İkilinin kötülükten başka bir şey barındırmayan daha karanlık olanıydı. Skully kendi içinde berbat durumda, bu yüzden daha da kötü bir ikizi olduğu düşüncesi neredeyse düşünölemeyecek kadar iç karartıcı.

"Wicked, seni ve Royce'u birlikte istiyorum." Gözlerimiz çarpıştı. "Birlikte mi?"

Royce sırtı cam duvara çarpana kadar geriye doğru adım atar. "Birlikte mi?"

"Durun!" Storm elleri havada yataktan kalkıyor. "Bu da ne böyle? Bunu yapamazsın." Oda yana doğru eğilmeye başladığında gözlerim zayıflıyor. Netlik kazanmak için çaresizce gözlerimi daha geniş açmaya çalışıyorum ama odanın renkleri birbirine karışıyor. Ter alnımdan aşağı damlıyor ve boğazım düğümleniyor. Ona uzanıyorum, tekrar oksijen alabilmek için yırtıp açmak istiyorum.

Nefes alamıyorum. Göremiyorum.

"O da neydi Storm? Tam olarak ne yapamıyorum?" K Diamond diyor ve ben yanlamasına yere düşüyorum, elim boğazımı tutarken etrafımı sarıyor. "Çünkü ne istersem yapabilirim." Yavaşça boğazımın açıldığını hissediyorum ve iglo'nun üzerindeki ağaçları görüyorum, tekrar netlik kazanıyorum. Gökyüzü açılıyor ve güneş sıcak tenime vurarak bana bakıyor. "Şimdi, Royce ve Wicked? İkinizi de görmek istiyorum." Duvara tırmanıyorum, avuçlarımla zemini itiyorum ve sırtımın çatlağından aşağı dökülen teri siliyorum.

Ben kendimi yerden kaldırırken Royce tökezleyerek bana yaklaşıyor.

"Bilgin olsun," diyorum alnına hafifçe vurarak. "Eşcinsel değilim ama aletim neyi sevecekse onu sevecek."

"Aynen öyle." Royce elinin tersiyle ağzını siliyor. Arka planda K Diamond'ın başka komutlar verdiğini duyabiliyorum ama umurumda değil. Sadece tüm bu saçmalığın bitmesini istiyorum ki siktir olup gidebileyim. Bu cehennemden çıkıp Poppy'ye dönmek istiyorum.

"Ah, görüyorum ki hepiniz zorlanacaksınız." Ses kesiliyor ve gözlerim kapıya kayıyor. Herhangi birini sorgulamaktan daha iyisini bilmeliydim, ama yine de yapıyorum. Şimdiye kadar benden çok şey almış olan birine karşı koymak istiyorum - yaptıklarını üstlenmek için burada olmasa bile.

İlerideki ormandan dört figür çıkıyor ve kapıya yaslanıp gittikçe yaklaşmalarını izliyorum. Birinin elinde bir çanta, diğerinin elinde uzun bir silah var.

"Size daha önce söylemem gereken bir şeyi söyleyeceğim... Bu erkekler sizin alıştığınız erkeklere benzemiyor. Çoğu insanın sahip olduğu yapıya sahip değiller."

"Bu da ne demek oluyor?" Storm bana dönerek ters ters bakıyor. Kaç gündür orada olduğunu takip etmek için kendini kesen bir adamla birlikte garip, küçük bir küpün içine tıkmış olmasına rağmen şımarık davranışlarının yatışmaması çok komik.

"Şey..." Puro kutuma uzanıyorum, kalın bir gövde çıkarıp ucunu kesiyorum. Dudaklarımın arasında yuvarlıyorum, dilimi sert tütüne dayıyorum ve sonunda kapıya ulaşmalarını izliyorum. "Sizi uyarmadığımı söylemeyin."

Royce kayıyor, omuzları geriye eğiliyor. O bir dövüşçü. Buraya getirildiği anda seçti ama bu bir şeyi değiştirmez. K Diamond ne isterse onu alır ve şu anda tüm gücü elinde tutan o. Karşılık vermekten yanayım ama aptal bir orospu çocuğu değilim. Bunun ne zaman olmayacağını anlayabilirim.

Kapının kilidi açılır ve sıradaki ilk adam kırbacı vücudunun etrafında döndürerek içeri girer. Siyah bir kar maskesi takıyor ve

siyah bir ceket ve pantolon. Kim olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil.

"Yere yat!" diye bağıyor ve Strom ona karşı çıkmaya çalışınca, adam kırbacı yüzüne indirerek onu yere seriyor. "Sana... yere yat dedim." Storm yanağını tutuyor ama yavaşça kendini onun önünde yere bırakıyor, Orson da onu takip ediyor.

Bir nefes duman üflüyorum. "Bana iki kere söylemene gerek yok..." Royce'u kot pantolonunun kemer menteşelerinden tutup, kızı sikime değene kadar geriye doğru çekiyorum. Bana fiziksel olarak dokunmayacaklarını biliyorum. Skully acının beni normal insanlar gibi etkilemediğini biliyor. Değer verdiğim insanları incitmek benimde iz bırakıyor. Hissetmeyi sevmediğim türden. Kendimi bildim bileli acıyı hissetmek için bir yol olarak kullandım ve benim gibi bir puştı incitiyorsanız, bu sadece ön sevişmedir.

Royce'un kolu seğiriyor ama gömleğini yavaşça boynunun arkasından çıkarıp köşeye fırlatıyor. Hâlâ bana dönüp bakmıyor, muhtemelen arkadaşlarından birinin dayak yiyeceğinden endişeleniyor. Ki öyle olacak. Üçü buraya geldikten sonraki beş saniye içinde bunun Royce'la ilgili olduğunu, diğer ikisiyle ilgili olmadığını anladım. Onlar sadece ikincil hasar.

"Ah, Wicked. Beni hiç hayal kırıklığına uğratmıyorsun," diyor gruptan K Diamond. "Devam et o zaman. Devam et..."

Üçü de benimle birlikte buraya geldiğinden beri on altıncı gün. Her günü lanet olası robotlar gibi geçirdik, o ne isterse onu yaptık. O ilk seferden sonra, diğer her şey aynı şekilde devam etti. İstediklerini yapıyoruz, istediği oyunları oynuyoruz ama ben biliyorum. Burada yaptığımız şeylerin K Diamond için olmadığını biliyorum; o sadece uygulayıcı. En azından benim için. Son on altı gündür Royce'la aralarında geçen saçmalıkların kişisel olduğunu hissediyorum. Ona yönelik iğnelemeler ve cezalar

bazen sadece onun için geçerli olduğu açık. K Diamond'ın Royce ile kavgalı olması dışında buradaki oyunun ne olduğunu hâlâ bilmiyorum. Skully'yi henüz görmedim ya da ne olduğunu ve neden burada olduğumu anlamadım. Onun da günü gelecek. Sonsuza kadar kaçamaz.

Kurumuş kan kollarımın üzerinde kabuk bağlarken Royce'un kapıdaki küçük deliğe eğilip yemek tepsisini almasını izliyorum. Herkes yemeğe yumulurken o tepsiyi yerde bana doğru kaydırıyor.

"Tadı tavuk gibi ama farklı." Orson dişlerini kahverengi renkli ete geçiriyor ve ben de onun kemiklerin suyunu emişini izliyorum.

"Ben daha çok domuz eti derdim." Storm eti inceliyor. "Bunun yediğimiz ilk et yemeği olması garip değil mi? Yani, diğer tüm öğünlerde sadece yumurta, pirinç ya da patates yedik. Şimdi bize et mi veriyor?"

Garip şekilli kemiği alıp etini ısırdım. Haklıydı. Tadı domuz eti gibi, sadece tavuk dokusu var. Midem guruldarken konuşmalarını duymazdan geliyorum. Tüm zaman boyunca etten mahrum kalmak zordu. Zordan da öte. Eğer bizi buradan çıkarmam gerekiyorsa, bunu yapamam. Ne kendimi yeterince güçlü hissediyorum ne de bunun için gereken enerjiye sahibim. Bu yüzden şimdilik pes ettim. Hepimiz küçük alanda antrenmanlarımıza devam ettik, yardımcı olması için garip şeyler kullandık. Çoğunlukla şınav ve mekik çekiyoruz çünkü yapabildiğimiz tek şey bu. Orson lavabomuzu kırıp ağırlık olarak kullanmaktan bahsetti. Ona yine de kaldırmam gereken demir için yeterince ağır olmayacağını söyledim.

Arkama yaslanıyorum, elimi karnıma koyuyorum ve omzumun üzerinden dönüyorum. Burada bulunduğumuz süre boyunca diğer iglolardan hiçbirinin kullanıldığını görmedim. Bir tanesinin bile. Acaba onları aynı anda mı kullanıyor yoksa teker teker mi yapıyor?

Kapı otomatik olarak açılır, yankılanan bir çınlamayla kilit açılır.

"Royce, Storm ve Orson, kapsülden çıkabilirsiniz." Ayağa kalktım ve onlara doğru koştum.

"Wicked... daha işin bitmedi. Senin uzmanlığına ihtiyacım var.

Bana borçlusun."

Kameraya dönüp yanıp sönen küçük ışığa bakıyorum. "İstediğin her şeyi yaptım!"

"Düzeltilme-" K Diamond cevap veriyor, ancak bu kez ses açık kapıdan geliyor. Her zaman korumalarla dolaşıyor çünkü biliyor. Orosu çocuğu, bir saniye bile fırsat bulsa onu boğduracağımı ve hayatının geri kalanında pipetle yemek yedireceğimi biliyor - tabii ona hayatını vermeye karar verirsem. "Skully'nin istediği her şeyi yaptın. Bir sonraki aşama benim için."

"Peki ya hayır dersem?" Kapıya doğru dikkatli adımlarla yaklaşarak soruyorum. Parmaklarımın seğirmesiyle savaşıyor Orson ve Storm'u itiyorum. "Dur tahmin edeyim, Poppy'ye zarar verirsin." Gözlerimi deviriyorum çünkü bıktım. O burada olduğu sürece, her zaman bana bir şey yapacaklarını bilmekten bıktım. Bir zayıflığım olmasından nefret ediyorum. Poppy'den sonra bir daha asla olmayacak.

Sessizlik öyle sağır edici ki ağaçların birbirine sürtündüğünü duyabiliyorum. Royce öfkesini yatıştırmak için derin nefesler alıyor.

"Şey... hayır, artık onu kullanmama gerek yok," diyor K Diamond ve onu karşımda buluyorum, gümüş bir yüz örtüsü takmış ve gözlerinde siyah lensler var. Şeytani görünüyor ama niyeti de bu zaten. Bu ve kimliğini gizlemek çünkü bu adamın Royce'u, Royce'un da onu tanıdığından zerre kadar şüphem yok. Evet.

"Peki neden?" Kaşlarımı kaldırarak tersliyorum.

Uzun bir nefes alıyor. Sanki ağzından çıkacak bir sonraki kelimenin beni sonsuza dek değiştireceğini biliyormuş gibi.

"İstediğini yaptım, K. Şimdi kız kardeşim nerede?"

"Maalesef öldü." Kelimeler beni yumrukluyor doğrudan karnıma saplanıyor ve geriye doğru tökezliyorum. Bu sefer farklı çünkü biliyorum. Eğer ölmüş olsaydı, hayatta olmasını bana karşı kullanmaya devam edebilecekken neden bana onun öldüğünü söylesin ki?

"Ne?" Dudağım yukarı doğru kıvrılıyor ve kanımın damarlarımda dolaştığını hissediyorum. Onu öldürmek istiyorum. Hayır, onu öldürebilirim. Sadece eğlence için, ama ödüllü avım Skully'ye gidecek. "Kardeşin nerede lan?"

"Ne yazık ki çok geç kaldın, Wicked." Benim alanıma giriyor ve ben ileri atılıyorum, elim boğazına doğru uçuyor. Yanında duran iki muhafız beni geriye doğru itiyor. Normal bir günde hepsiyle savaşılabildim ama zayıfım. Bizi buraya koyarak ne yaptığını biliyordu. Bu şekilde kalmamız için bizi beslememesi gerektiğini biliyordu. Hareketsiz ve işe yaramaz.

"Ne için çok geç?" Kükrüyorum ve K Diamond omzumun üzerinden parmağını sallayarak diğerlerini dışarı çıkarıyor.

Gardiyanlardan biri ellerini bir tarafıma, diğeri de diğeri tarafıma dolamış.

"Sınavınız dışarı çıkmaktı ama bunu yapmadınız. Pes ettin. Zayıfsın." Gardiyanlar beni igloya geri itiyor, cam kapıyı çarparak kapatıyor ve tekrar kilitliyorlar.

Royce'un gözleri benimkilere geliyor ve parmakları önce iki gözüne sonra da bana gidiyor. "Seni yakaladım" diyorlar.

Başımı sallıyorum, yenilgi bedenimi sarıyor. Öfke içimde titreşiyor ama karşılık verecek enerjiyi bulamıyorum. Hepsi dönüp açıklıktan çıkmaya başladıklarında, yanımdaki usturayı alıp yere düşüyorum.

Gömleğimi yırtıp yere atıyorum ve usturayı göğsüme götürüyorum. Derime batırarak, son yaprağın düştüğü kelimeleri oyuyorum. Ellerim yana düşüyor, göğsüm sıkışırken ve boğazım kapanırken gözlerim kapanıyor.

Bu sefer ine saldığı gaz her neyse, umarım beni alır. Uyanmak istemiyorum. Ne şimdi, ne de başka zaman.

İki sivri tavşan kulağı bana tepeden bakıyor ve okyanusu hatırlatacak kadar yeşil gözlerini örtüyor. Yumuşak

Dudakları Ruby'ninkiler kadar olmasa da yeterince büyüktü ve minicik bir sütyen ve külot giyiyordu. Yerden kalkmak için hamle yapıyorum ama elim bir şilteye çarpıyor.

Ben yataktayım. Beni hareket ettirdi.

Elimi göğsüme götürdüm ve kesiklerimin üzerindeki örtüyü hissettim. Ve beni bandajladı. Kim olduğunu ve neden burada olduğunu sormak istiyorum ama K Diamond benden her ne istiyorsa, bunun onunla ilgili olduğunu hissediyorum. Çalışma odası temiz, dördümüzle doluyken son on altı gün boyunca yaşanan mücadelelerden eser yok. Yatağın etrafında yer değiştirene kadar beni bir öncekinden farklı bir ığloya taşıdığını fark etmiyorum. Yatağın üzerinde mandallar, bazı aletleri kaplayan LED ışıklar ve yatağın ayak ucunda büyük bir kutu olması dışında pek bir fark yok.

"Uyandın." K Diamond'ın sesi kutunun içinden geliyor. "Bunu sana yaptığım için üzgünüm Wicked ve bilmelisin ki aramızda hiçbir sorun yok. Kardeşimle her ne yaşıyorsan bu seninle onun arasında. Bu yüzden sana bunu veriyorum..." Derin nefesler alırken omuzlarım yükselip alçalıyor. Bana bir şey vermesi mümkün değil. Zaten çok fazla şey aldı. "Sen şunu yap. Bana burada altı gün daha ver, ben de uygun gördüğümde sana Skully'nin yerini söyleyeyim."

Konuşmak istiyorum. Ona bağırıp çağırmak ve her türlü küfrü etmek istiyorum ama içimde fokurdayan öfke boğazımda düğümleniyor. Onun saçmalıklarına cevap verecek enerjiyi bile bulamıyorum.

"Sana bakan kızın senin hizmetine ihtiyacı var. La Rosa ile aranızdaki videoyu inceledim ve şimdi bunun sana ihtiyacı var. Kabul ediyor musun? O zaman seni serbest bırakacağım."

Kameraya geri dönmeden önce parlak deri tavşan maskesinin arkasından yeşil gözlere bakıyorum. "Evet."

Ona altı gün daha verdim ve tavşan maskeli kız geri gelmedi. Ruhum, kaçış olarak kullanabileceğini bildiği içimdeki alanları tırmalıyor. Kalıyorum

Sırt üstü uzanmış, hilal şeklindeki ayın yavaşça yanımdan geçip sık ağaçların arkasına saklanmasını izliyorum. Artık Poppy'yi düşünmüyorum. Adını ve yüzünü hafızamdan siliyorum çünkü orada olması çok canımı yakıyor.

Kapı kendiliğinden açılıp dışarıya doğru genişçe açıldığında ayağa fırlıyorum. Günlerdir temiz havanın tenime değdiğini hissetmemiştim. Şimdi kaç gün geçtiğini bile bilmiyorum. Koluma bakarken, sanki takip ettiğim günleri karalamaya çalışmışım gibi, derime açılmış kesiklere boş boş bakıyorum.

"Özgürsün, Wicked."

"Bana Skully'yi vereceğini söylemiştin." Kapanmasından korkarak kapıya yaklaşıyorum. Havanın ilk fırçası tenimde geziniyor ve kan dolaşımda ılık çalarak beni sakinleştirdiğini hissetmek için gözlerimi kapatıyorum.

"Ve yapacağım. Zamanla. Şimdilik mi? Özgürsün."

Kıyafetlerimden herhangi birini almaya zahmet etmeden ileri atılıyorum. O kadar hızlı koşuyorum ki rüzgâr yüzüme tokat gibi çarpıyor. Çim bir açıklığa ve tarlaya gelene kadar kirli yollarda koşmaya devam ediyorum. Onun bulunduğu akıl hastanesine doğru gitmek istemiyorum. Bu yoldan çıkmak istedim. Buna ihtiyacım vardı. Ayak parmaklarımın arasında toprağı hissetmeye ve havanın tenime masaj yapmasına.

Tel örgüye ulaştığımda duruyorum, onu avuçlarımla kavriyorum ve dikenli telin bıçak darbelerinin onları delip geçmesine aldırmıyorum. Koşmaya devam ediyorum. Sanki başından beri boşmuş gibi kanın nihayet vücuduma hücum ettiğini hissetmek için. İleride farlar yanıp sönüyor ve bir yola yakın olduğumu anlıyorum. İşlek bir yol. Düşen dalları iterek ve ağaç gövdelerinden kaçarak koşmaya devam ediyorum. Bir açıklıktan geçiyorum ve kaldırım kenarında rölantide çalışan bir araba görünce duruyorum. BMW'nin karartılmış camları beni durduran şey değil. Kapının açılması ve içinden çıkan adamın bana bakması.

"Royce?"

Başını arabaya doğru çeviriyor. "Kardeşim."

Ruby

Ölümü beklerken zaman durur. Sözler zihnimde çıkmayan kötü bir şarkı gibi tekrarlanıyor. Melodisiz, melodisi olmayan, sözsüz bir şarkı. Ölüm, Tanrı'nın kontrolü yeniden ele alma yoludur. Sanki bir hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi çünkü yıllarca tüm kontrolün babamda olduğunu biliyordu. Tüm kontrol babamın elinde. Babama o zarfı vermemin üzerinden tam bir yıl geçti ve ben hala içinde ne olduğunu bilmiyorum.

"Principessa..." Annemin sesi odaya süzülüyor ve hafifçe dönüp ona bakıyorum. Kapının eşiğinde duruyor, sanki benden ne kadar çok şey aldıklarını biliyor ama yine de yapıyor.

Annem omuzlarını dikleştiriyor ve şehirdeki çatı katı dairemdeki yatak odasına kadar devam ediyor. Bunu benim için yapmaları çok uygun. Babamın her zaman tehdit ettiği nedenlerden dolayı beni Chicago'da tutmaları. Tehditlerin boş olmadığını biliyorum ama yine de buradayız, birbirimize bakıyoruz çünkü ikimiz de biliyoruz.

Yıl boyunca yaptığımız tüm tehditlerin, ikimizin de yaptığı şeylerin hiçbir anlamı olmadığını biliyoruz. Hiçbir şey çünkü şimdi? Şimdi babam öldü.

"Sana evde ihtiyacım var, Ruby. Artık burada olmana gerek yok-"

Başımı eğerek sözünü kestim. "Babam orada olmamı istemezdi." Cevap vermesini bekleme zahmetine katlanmıyorum, ağırlığımı kaydırarak aşağıdaki şehre bakan tavandan tabana cam pencerelere bakıyorum. "Sonlara doğru benden nefret etti."

"Senden nefret etmedi, Ruby!" Annem azarlayarak benim alanıma giriyor. Kendini yatağıma bırakırken endişesinin üzerimde yarattığı ürpertiği hissedebiliyorum. "Seni anlamadı ve bu nefretten farklı bir şey."

"Bunu yapamam..." O kadar sert fısıldıyorum ki neredeyse kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Yapamam-"

Sıcak eller yanaklarıma geliyor ve o zaman ağladığımı fark ediyorum. Gözlerimi tekrar onunkilere çevirdim. "Anne, bunu yapamam. Ben o değilim. Ben-"

"Ruby!" Sert sesi beni sarsıyor. Bir uyanış da diyebilirsiniz. Yükümlülüklerimi biliyordum ve bunları uzun zaman önce kabul ettim ama bu korkmadığım anlamına gelmiyor. Annemin yanında korkmaya hakkım var, değil mi? O bunun için burada. Korkabilmeme izin vermek için.

Artık o kadar emin değilim.

Elleri iki yanına düşerken mavi gözleri yumuşuyor. "İkinizin de ihtiyacı olan şeyleri toplayın ve benimle aşağıda buluşun."

Yatak odamın kapısına ulaşmadan önce onu durduruyorum. "Peki ya Wolf?"

"Baban o çocuk için her şeyi istedi Ruby. Onu bizden alan sendin, bu yüzden yeni pozisyonuna geçerken bunu unutma." Kapı kapanıyor ve gözlerimden tek bir damla yaş süzülüyor. Beşiğinde yuvarlandığını duyabiliyorum. Kenara doğru eğilip ona gülümsüyorum ve küçük bedenini şilteden kaldırıyorum.

"Küçük vahşi..." Alnına nazik bir öpücük konduruyorum.
"Sahip olduğun aile soyu ve bizi güvende tutmak için yapmak zorunda kalacağım şeyler için şimdiden özür dilerim." Bu sözleri onun küçük saç yatağına fısıldarken, babamdan bahsetmediğimi biliyorum.

Part Two

Present
Four years later

Wicked

Buzun bardağımdaki altın renkli sıvının içinde erimesini izliyorum. Wolf Pack MC'ye katıldığım noktaya kadar olan hayatımı pek sık düşünmem. Kendimi bir hain gibi hissediyor muyum? Kesinlikle, ama K Diamond'dan önceki hayatım ilerisi için hiçbir şey ifade etmiyor. Hayatımdaki her şeyin yüzeysel olması gerekiyor çünkü değerli bir şeye sahip olmak sadece insanların onu alabileceği anlamına geliyor.

"Wicked!" Royce arkamdan seslendi. "Sana burada ihtiyacımız var, hemen."

"Ne?" Bardaki koltuğumda dönüyorum. "Kahrolası bir denizaltının üzerinde sürtük gibi oturmam yeterli değil mi?" Royce ve ben o gece beni aldığından beri ayrılmaz bir ikili olduk. O benim kardeşim. Şu anda sahip olduğum tek zayıflık ve o koca orospu çocuğunu benden almaya çalışırken iyi şanslar. Sen onun yanında nefes bile alamadan boğazını keser.

"Kapa şu lanet çeneni. Hadi ama..." Sandalyeyi itiyorum ve viskimin kalanını yutuyorum. Tüm bu lanet drama

O ve yıllar önce odamdaki tavşan kız olan yaşlı karısı. Hepsi bu an için. K Diamond'la birlikte bekledikleri an. Birinden intikam almak ve onun ölmek üzere olduğunu bilmek güzel olmalı. Bir gün buna ihtiyacım olacak ama ne yazık ki bu orospu çocuğu Skully hakkında verdiği sözü hâlâ tutmadı.

Adımları ikişer ikişer atarak MC'den herkesin içeri süzülüşünü izliyorum. Lion, başkanımız ve sadece Royce'u değil beni de içeri alan adam, köşede durmuş her şeyi izliyor.

Kenara çekildiğinde, öfkem dağılıyor. Geniş, geyik gözleri ve küçük bir peri yüzü. Saçları artık daha kısa, çenesinin etrafında kesilmiş.

"Poppy?" Kekeleyerek geri çekildim, kafam karışmıştı.

"Hey, ağabey..." Koluna uzanarak onu göğsüme bastırdım ve başının üstüne tek bir öpücük kondurarak kokusunu içime çektim. "Senin öldüğünü sandım. İki kere."

Kolları gövdeyi sarıyor ama iki yanıma ulaşacak kadar değil. "Biliyorum. Özür dilerim."

Geri çekiliyorum, gözlerim küçük alanın içinde uçuşuyor. "Ne haltlar dönüyor burada?" Lion'ın yanında siyah takım elbise giymiş bir kadın duruyor. Poppy, Jade'in yanında ve onların arkasında da diğer kardeşler var. Fury, Khaos, Roo.

"Hepimizin konuşmaya ihtiyacı var." Jade ellerini pantolonunda gezdiriyor, gözleri Poppy'ye kayıyor. "K Diamond'ın kontrolü altındayken serbest bırakmayı başardığım kızların hepsi bir araya geldi. İnsan kaçakçılığı mağdurlarına ve bu ticarete kapılmış çocuklara yardım etmek için bir operasyon başlattık. Yıllar içinde annem-" Duraklıyor ve Lion'un yanındaki kadına bakıyor. Lion, Jade'in babası olduğunu öğrendiğimiz kişi. "Hayatta kalanları çekmeye yardım etti. Bir grup topladık ve ihtiyacımız olduğu sürece bu işi yapmaya devam edeceğiz. Poppy." Jade kız kardeşimi işaret ediyor ve onu kolumun altına sıkıştırıyorum. "Bir süredir

Bizimle. Onunla K Diamond'la tanıştım, Wicked, üzgünüm. Onu dışarı çıkardım, bu yüzden onu bir daha görmedin. Sanırım K bunu bilmeni istemedi çünkü bu zayıflığını gösterirdi." Haksız değil ve K Diamond'ın istemediği bir şey varsa o da zayıf görünmektir.

"Umurumda değil." Poppy'yi kolumun altına sıkıştırdım. "Artık hiçbir yere gitmiyorsun."

Royce sırtarak bana bakıyor. "İyi şanslar, Poppy."

Yerleşkeye yanaştık ve kapılardaki görevliler kapıları bizim için ardına kadar açtı. İçeri girip SUV'u sağ tarafa, bisikletlerin sıralandığı yere park ediyorum. Bu gece sessiz bir gece. Jade'le yaşanan onca dramdan sonra kulüp binası ölü gibiydi.

Arabanın önünü kesiyorum ve dikiz aynasından herkesin arabadan inişini izliyorum; Jade Royce'a gülümsüyor ve diğer kardeşler de onları takip ederek eve giden merdivenlerden yukarı çıkıyorlar. Kulüp binamız aslında endüstriyel büyüklükte bir arazinin tam ortasında yer alan eski bir ev.

"Yaptığın şey bu muydu?" Poppy soruyor ve etrafımızdaki sessizlik gergin çünkü ne sormak istediğini biliyorum. "Len, bu hayatı yaşayamazsın. Sen-"

Yüzümü ona dönüp gözlerimi kısıyorum. "Hayatıma geri dönüp bana ne yapmam gerektiğini ve ne yapamayacağımı söyleyemezsin. Bunu yapabilirim ve hayatımın o kısmını siktir edebilirim baba. Benim için, bizim için hiçbir şey yapmadı. Bu mu? Benim sadakatim burada ve her zaman da burada olacak."

İç geçiriyor ve ona ne kadar sert davrandığımı fark ettiğimde yumruğumu çözüyorum. "Bak, bunu söylüyorum çünkü bir gün Len, senin için geri gelecekler. Bunu biliyorsun."

"Güzel." Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne zaman geleceklerini bekliyor olacağım-şimdi sana nerede kalacağını göstereceğim." Sözleri kötü bir tat gibi beynimin arkasına yapışıyor. Bunu zaten biliyordum ama Poppy'nin bunu yüksek sesle söylemesi korkumu daha da arttırdı. Artık ona tekrar sahip olduğuma göre, bir kez daha kaybedecek

bir şeyim var.

"Çok kötü." Elini benimkinin üzerine koyuyor ve irkiliyorum. Kaşları birbirine çarpıyor ama dokunuşunu kaldırıyor. "Benim bir evim var."

"Hiçbir yer güvenli değil!"

Gözlerini bana dikeyor, ağzının kenarı seğıriyor. "Aslında, evet! Ama geri dönmeden önce birkaç gün seninle kalacağım."

"Nereye?" Sürücü kapısını iterek açıyorum. O arabanın arkasına dolanırken kapıyı çarparak kapattım.

"Chicago!"

Dişlerimi gösteriyorum. "Tabii ki orada yaşayacaksın." Kulüp binasına doğru ilerlerken onun şakalarını görmezden geliyorum. Müzik yüksek sesle çalıyor ve arkamızdaki boşlukta bisikletler gürliyor. Bu gece büyük bir parti olacak. Hepimiz bunu biliyoruz ve Jade ile Royce'un bunu hak ettiğini de biliyoruz. Bu onlar için bir kazanç, bu da hepimiz için bir kazanç.

Birkaç hafta önce meydana gelen patlamadan bu yana evde bazı tadilatlar yapıldı. Birincisi, bu büyük boy cam sürgülü kapı eskiden bir duvarın olduğu yerde. İşe yarıyor. Böylece insanlar kulüp binası ile veranda arasında ya da park kulübesinin karşısındaki sekizgenin altına kadar yürüyebiliyor.

"Ben Jade'e yardım edeceğim." Poppy ayaklarının ucuna basarak beni yanağımdan öpüyor. "Ben iyi olacağım."

Jade'i gördüğünde gülümseyerek ön kapıdan çıkıp kaybolmasını acı içinde izliyorum. Kontrolümü kaybediyorum ve o gidene kadar gözlerimi ondan ayırmıyorum.

"Sabah kiliseye." Royce kolunu omzuma dolayarak bana bir bira uzatıyor. Lion sırtarak bana bakıyor ve ben de kendimi tabureye bırakıyorum.

"Bundan daha sert bir şeye ihtiyacım olacak." Khaos merdivenleri tırmanıp yanımdan geçerken omzumu sıktığı sırada birayı şişenin içinde döndürüyorum. Khaos hepimizin en genci ve en yaramaz olanı. Aletini asla pantolonunun içinde tutamıyor gibi görünüyor ve ne yazık ki bu Fury'nin kızı Silver'a kadar uzandı. Fury, kulüp binasında dolaşan ve kesinlikle hiç kimsenin

bir sorun istiyor. Cezasını çekti. Kesinlikle işlediği cinayetler için parmaklıklar ardında zor zamanlar geçirdi. Nasıl çıktığını sormuyoruz.

"Kız kardeşin çok seksi. İşte, söyledim."

Khaos içeri bakarken gözlerini takip ediyorum, ağızındaki sırtış test ediliyor. "Öyle mi? Belki de denemelisin? Devam et."

Yüzünde boş bir ifadeyle bana bakıyor. "Sence yapmaz mıyım?"

Biramdan bir yudum alarak başımı sallıyorum. "Hayır, bence yapamazsın." Ona Poppy'nin küçüklüğünden beri sadece kızlara ilgi duyduğunu söyleme zahmetine girmiyorum. Egosunun ezilmesini izlemeyi tercih ederim.

"Bak, Royce bana Kyle olayının senin yaptıklarının ve yaşadıklarının yüzeyine bile dokunmadığını söylüyor. Başka biri mi var?"

Sandalyemde arkama yaslanıp derin bir nefes alıyorum. İki yılımı geçmişimdeki tüm o karanlık şeyleri düşünmeden geçirdim. Şeytanlarınız yokmuş gibi davranmak onların sizi kovalamasını engellemez... sadece yarışı yavaşlatır. "Doğru, ama K Diamond artık öldüğüne göre Skully hakkında hiçbir şey bilmeyeceğim."

"Bu Skully denen adam..." Aslan soruyor. "O büyük bir tehdit mi?"

Kızların evin içinde ekmek ve salata hazırlarken gülüşmelerini izlerken onun sözleri üzerine düşünüyorum.

Jade'i buraya geldiğinden beri hiç bu kadar mutlu görmemiştim. "Hayır, hiç sanmıyorum. Eğer o orospu çocuğu ölmemi isteseydi, ölmüş olurdu." "Güzel." Aslan geri kayar. "O zaman yarın kilisede

size bir teklifim var."

Kulüp binasının genel kokusu ot ve amdır, ancak Jade ve şimdi Olivia'nın etrafta daha fazla zaman geçirmesiyle, kulüp kızlarının her şeyden önce dışarı atıldığından emin olurlar.

Arka tarafa, mutfakın arkasına ve kiliseyi tuttuğumuz alana doğru ilerliyorum. Royce'un bunu yarın yapacağımızı söylediğini söylemeye zahmet etmiyorum. Belli ki bu teklifin şimdi söylenmesi gerekiyor.

Royce'un yanındaki yeri alıyorum. Bu bölüm çok büyük değil. Lion, Khaos, Royce, Roo, Fury ve birkaç aday. Lion için idare edilebilir ve Royce ile Jade'e istedikleri o kolay hayatı veriyor.

Lion bir cigara yakıyor, dumanını üflüyor ve masanın etrafında dolaştırıyor. Khaos sigarayı Royce'tan alırken başımı sallıyorum. "Bir sorunumuz var. Şirket içi. Olanlardan sonra bunu bu kadar erken gündeme getirmekten nefret ediyorum ama Royce ve benim kızlarım güvende olduğuna göre, bu konuyu hemen ele almamız gerektiğini düşündüm. Elden geçirilmesi gereken bir bölümümüz var. Oradaki başkan zayıf, hiçbir boku kaldıramıyor ve armasının elinden alınması gerekiyor. Yıllardır kartelle tehlikeli anlaşmalar yapıyor, onu hiç yakalayamadık." Lion'ın gözleri doğrudan benimkilere dikildi. "Illinois bölümü. Daha doğrusu Chicago."

Gözlerimi onunkilerle aynı seviyede tutuyorum. "Illinois mi? Orada bir tane olduğunu bilmiyordum." Henüz söylememiş olsa da benden ne istediğini zaten biliyorum.

Royce yanımda sertleşiyor, kalçası benimkine bastırıyor.

Sessizlik odadaki boşluğu tüketirken Lion sandalyesine doğru geri çekiliyor. "Sana onu almanı teklif ediyorum. Sağ kolun olması için buradan birini yanına alabilirsin ama Royce'u alamazsın."

Royce tıslıyor ve ben derin bir nefes veriyorum.

"Bak." Lion öne doğru eğilir ve başka kimse konuşmaz. "Anlıyorum. Siz kardeşsiniz ve ikinizden de bunu istemek çok saçma, ama geçmişiniz göz önüne alındığında, sahip olunması gereken mükemmel kişi olduğunuzu düşünüyorum."

"Ben Detroitliyim," diye uyarıyorum kaşlarımı kaldırarak.

"Konu Detroit değil ve sizden istediğimiz şey Detroit'teki kimseyi ilgilendirmiyor."

Ne dediğini anladığımda ağzım kapanıyor ve Royce'a dönüyorum. Suçlu görünen bir Royce.

"Seni orospu çocuğu..." Sandalyesini bana doğru çevirdiğinde onu görmezden gelerek nefesimin altında homurdanıyorum.

"Seni oraya götürmek için kullansın diye söylemedim!" Royce bakışlarını Lion'ın üzerine dikti. "Ve bensiz hiçbir yere gitmiyor."

"Royce..." Aslan uyarıyor. "Kızımı yanına alamazsın. Onu daha yeni geri aldım." Royce'un yüzünü suçluluk duygusu kaplarken, elinin saçlarında gezinmesini izliyorum.

"Siktir."

"Ben yaparım." Çenemi sıkarak dudaklarımın arasına bir kürdan yerleştiriyorum. "Ama beni gördüğünde öldürmeyeceğine söz veremem."

"Ne sikimden bahsediyoruz biz?" Khaos grubun etrafına bakarak soruyor. "Seni kim öldürmeyecek?"

"Ruby La Rosa." Lion onun adını söylerken sırtıyor ve lanet olsun, bu adı uzun zamandır duymamıştım.

"Vay anasını. La Rosa'daki gibi mi? Cosa Nostra'daki gibi mi?"

Lanet olası Ölüm Prensesi gibi mi?"

"Ne?" Sandalyemi Khaos'un yüzüne doğru çeviriyorum.

"La Rosalar hakkında ne halt biliyorsun?"

"Ah... O kaltağın deli olduğunu biliyorum ve babası öldüğünde ve kaptan olarak onun yerini aldığı anda, işler daha da kötüye gitti."

Kanım dondu. "Sen neden bahsediyorsun?" Kahretsin. Victor öldü mü?

"Onu şahsen tanımıyorum ama hakkında bir şeyler duydum." "Nasıl?" Yüzümü buruşturarak ona ters ters bakıyorum. "Nasıl olur da

Onu hiç duydun mu?" Yumruklarım kalçalarımın üzerinde sıkılıyor ve Royce bunu fark edince yanımda kıkırdıyor.

"Yani, çünkü o bizim neslimizin en seksi ve en genç mafya babası. Herkes onun kim olduğunu biliyor..."

"Aman Tanrım." Gözlerimi güzel küçük piç Khaos'tan ayırıp Lion'a bakıyorum. "Sakin onu aldığımı söyleme."

"Onu götürüyorsun-" Lion bana sırtıyor.

Kürdanımı kucağına fırlatıyorum. "Siktir git."

Sözünü ilk kesen Royce oldu. "Peki ya L'artisaniant?"

Omuz silkiyorum, hafifçe ona doğru dönüyorum. L'artisaniant hepimizin açtığı kulüp. Her sapkınlık için dört seviye var ve ne kadar yükseğe çıkarsan o kadar kötüleşiyor. Farklı amaçlara hizmet ediyor, bunlardan biri Anonymous'un küçük kızları çalmayı seven yağlı adamlarını bulabilmesi. Ama esas olarak bizim için.

"Orayı da açabiliriz... bana onun dışında becerecek başka bir şey verin."

Herkes kahkahalara boğulur.

Ruby

Chicago'nun göbeğindeki fısıltılar bana bir lise kafeteryasını hatırlatıyor. Bu korkunç görünümlü adamlardan bazılarının ağızlarının olimpiyat madalyası kazanmış birinden daha hızlı çalıştığını düşünemezsiniz. Düşündükçe ciddi hayal kırıklığına uğruyorum.

"Bak, benim bununla hiçbir ilgim yok, yemin ederim. O biz değildik bebeğim!"

Kendimi onun göz hizasına kadar indiriyorum, Louboutin kırmızı tabanlı topuğum alnından sızan kan birikintisinin üzerinde eziliyor. Başımı eğerek, sivri uçlu tırnağımın ucunu göğsündeki bıçak yarasının üzerinde gezdiriyor, derisindeki pigmentin tüm rengini kaybetmesini ve gözlerinin kamaşmasını izliyorum.

"Yemin ederim Ruby! Ben yapmadım. Bunu sana yapmazdım bebeğim! Beni tanırsın!" Dik duruyorum, mutfak adasının kenarında asılı duran bulaşık bezini kapıyorum ve ellerimi onunla siliyorum.

"Düzeltilme," I Söyle, yükseltmek bir mükemmel manikürlü parmak. "Ben senin sikini biliyorum, seni değil." Bezi yüzüne fırlatıp salonda dolaşıyorum, mutlu çiftlere bakıyorum Fotoğraflar çerçeveli yakın Şömine. "Ve Evli misin?"

Omzumun üzerinden dönüyorum, kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. Isık çalışıyorum. "Vay canına. Tam da daha aşağıya inemeyeceğini düşündüğümde, iniyorsun." "Bak, ne istiyorsan al! Para mı istiyorsun? Bu kadar mı? Kim bu insanlar? Dostum, sen de kimsin?" Şu anda güvenlik şefim Tony'ye ya da diğer sağ kolum Val'e bakıyor olmalı. Her an ikisinden biri

onun küçük bebek boynunu kırabilirdi.

Bir fotoğrafı elime alıp şehir merkezindeki ışıkların arasından fotoğrafa bakıyorum. "Çocuk yok mu?"

Roger sığıyor. "Siktir git, Ruby. Ürkütücü seks oyunlarına bayılıyorum ama bu çok ileri gitti!"

Fotoğraf çerçevesini tekrar şöminenin üzerine koyarak yavaşça yüzümü ona dönüyorum. "Bunu hayır olarak mı alıyorum?"

"Siktir git."

Kıkırdıyorum, gözlerim kararıyor. "Oh, tatlım..." Gülümsemem genişliyor. "Keşke ben de öyle yapsaydım diyorsun." Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve Roger'ın yüzü düşüyor. Öfkesi azalıyor.

"Lala, seni bölmek istemezdim-" Val gözlerini Roger'a dikti. "Oyun zamanı, ama New York ekibiyle bir toplantımız var ve zaten geç kaldık."

"Bekle-" Roger'ın eli koluma geldi. "Sen Lala mısın? La Rosa'daki gibi mi? Ruby La Rosa'daki gibi mi?" Kafasını mutfak tezgahının arkasına vuruyor. "Siktir! Bilmem gerekirdi."

"Mmhmm," diyorum bıçağımın ucunu çenesinin kıvrımında gezdirerek. "Bilmen gerekirdi. Kesinlikle bilmeliydin." Bıçağın ucunu şah damarına batırıyorum, kan elimin üzerine dökülüyor. Geri çekilip havluyu tekrar elime aldım ve ellerimi sildim. Dönüyorum, gözlerim Val ile çarpışıyor. "Oh, beni yargılama."

"Ben değilim!" Ellerini kaldırıyor. "Ama gitmeden önce ellerini yıkaman gerekecek ve ben de temizlik ekibini çağıracağım."

Ellerimi mutfak lavabosunda yıkadıktan sonra telefonumu tezgahıtan alıp kapıya doğru ilerliyorum. "Evet, ama beni tanıyanların bunun ben olduğumu bilmelerini ve polislerin tahmin yürüterek küçük domuzcuk kuyruklarını kovalamaya devam etmelerini istiyorum." Parmağımı boşlukta döndürüyorum, kapıyı ikisi için de açık bırakıyorum ve park halindeki G 63'ümöze doğru ilerliyorum. Arka koltuğa kayıyorum, kompakt aynamı açıyorum ve pudralı fondötenimi çıkarıyorum. İkisi de arabaya binip geri geri gittiklerinde, ilk konuşan Tony oluyor. Genelde öyledir. Tony benim mantığım için, Val ise benim kaosum için. Onu köröklüyor. Mantıksız hareketlerimin haklı olduğunu hissettiriyor. Bir nevi benim hype adamım gibi.

"Pekala, söyleyeceğim. Bence İrlandalıları kovman kötü bir hareket."

"Nasıl kötü?" Dikiz aynasından ona kirpiklerimi kırıştıtararak soruyorum. "Büyökbabasının kim olduğunu bile bilmediği için mi kötü, yoksa yıllardır ilk kez ortalığı karıştırdığım için mi kötü?"

"İkisi de çok kötü, principessa. Hepimiz biliyoruz ki herkes sana karşı gelmemesi gerektiğini biliyor ve buna sadık kalmak için büyük çaba sarf ediyor ama Jeremy'nin onu ailesinin yanına alıp bilinmesi gereken her şeyi öğretmeye niyetli olduğunu bile bile küçük bir bok karıştıracısı olup uzun süredir kayıp olan İrlandalı torununu pataklamın kötü." Yalan söylemiyor, öyle olduğunu biliyorum ama bunu neden yaptığımı da biliyorum. Eğer Tony'nin istediği gibi yapsaydık, kötü durumlardan müzakere ederek kurtulurduk. Alnında Jimmy Choo damgası olan bir ceset bırakmayı tercih ederim. Her neyse, İrlandalıları bir şey yapmayacak. Artık yapamazlar.

"Bu toplantı için hazır mısın?" Val yüzünü bana dönerek sordu. Val aynı zamanda Tony'nin yarı yaşında, yani daha toy. Bunu biliyorum. Benden bile genç. Ama işe yarıyor. O ve ben çalışıyoruz. Yanlışlıkla onun güzel yüzünü becermediğim sürece. Ki her gün iç düşöncelerimle

oynuyorum.

"Olabileceğim kadar hazırım." Val bizi şehrin diğer tarafına götürmeye devam ediyor ve ben telefonumu açıp anneme yeni bir mesaj atıyorum. Yıllar boyunca aile hayatımı burada olduğum kişiden ayrı tutmayı kendime görev edindim. Olmam gereken kişi ve kolayca dönüştüğüm kişi. Sanki babam içimdeki canavarı uzun zaman önce görmüş ve serbest kalmaya hazır olana kadar onu beslemeye devam etmiş gibi.

Neredeyse anında cevap verdiğinde "Anne," diyorum. "Yatma vakti mi?"

"Evet, öyle. Dişlerini fırçaladı ve yatmaya hazır. Bu gece geç mi döneceksin? Sanırım Betty yine bizde kalacak." Derin bir nefes alıp ona kadar sayıyorum. Betty eski hayatımdan yeni hayatıma taşıdığım tek parça. Orada olmasının iki nedeni var ama en önemlisi beni ayakta tutması.

"Bir süre orada kalacak anne. Ben sonra geleceğim. Telefonu Wolf'a ver." Küçük bir horlama sesinden önce arka planda bir kıpırtı duyulur. "Bu benim en sevdiğim küçük vahşi olan mı?" Arka planda kıkırdıyor. "Tüm dişlerini fırçaladın mı?"

"Evet!" diyor gururla, kelimeleri kekeleyerek. Wolf gülünç derecede zeki ama henüz bunun farkında değil. Yine de farkına varacak. Bir gün. Ne yazık ki. "Ben de hepsini sildim çünkü Nona eğer yapmazsam Noel çikolatasına izin verilmeyeceğini söyledi!"

Bir kahkahayı bastırıyorum, gözlerim pencereden dışarı, parlak şehir ışıklarına ve kalabalık caddelere kayıyor. Bazı insanlar koşuyor, bazıları bebek arabalarını itiyor ve diğerleri de belli ki gece dışarı çıkıyorlar. "Nona haklı, aşkım. Noel Baba dişlerini fırçalamadığını her zaman anlar!"

"Seni seviyorum, anne."

"Seni seviyorum, oğlum." Telefonumu kapattım ve on derin nefes aldım.

Bir.

İki.

Araba kırmızı ışıkta durdu, ama ben gözlerimi kapalı tutarak hızla atan kalbimi sakinleştiriyorum. Kalbim sadece Wolf ve ailem için atıyor ve bu gece görecekim insanlar onlar değil.

Üç.

Dört.

Gürültülü bir motor gürültüsü yanımda durdu ve eğer bu kadar gürültülü olmasalardı, muhtemelen saymaya devam ederdim. Gözlerim açılıyor ve kimin ya da neyin büyük, gürültülü motorunu küçük sikine karşılık olarak kullandığını görmek için camdan dışarı bakıyorum, o sırada yanımda rölantide çalışan yaklaşık on adam görüyorum. Aynama en yakın olanın iri bir vücudu ve kolları gibi sıkı dalgalanan kasları var. Parmakları yüksek gidonunun etrafında esniyor ve sırtındaki yamayı okuyorum.

Val sırtıtarak, "Bu gece gerçekleşecek olan yama olmalı," diyor.

"Yama bitti mi?" Gözlerimi yanımdaki bisikletten ayıramayarak Val'e soruyorum. Motosikleti parlak beyaz. Arabamı sarsan gürültülü borular onun lastiğinin yanında arkaya takılıyor. "Yama yapıldığını bilmiyor muydum?"

"Yapmazsınız ve yapmayın çünkü sorun değil. Bu medeni bir şey ve eğer iş çığırından çıkarsa sizin bu konuda söyleyecek bir şeyiniz olacağını biliyorlar."

"Hmmm... peki sen nereden biliyorsun?" Dikiz aynasından Val'e bakarak soruyorum.

"Çünkü çocukluğumdan beri en iyi arkadaşım onlarla yolculuk ediyor. Yeni başkanlarıyla birlikte buraya taşınıyor."

"Şey..." Fısıldıyorum. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun çünkü buradaki son seferleri berbattı." Işık yeşile dönüyor ve tam onlardan uzaklaşırken, penceremin yanındaki bisikletin üzerinde oturan canavarı belki görebilirim diye dönüyorum, ama görür görmez, yüzünün yarısının bir kafatası bandanası, diğer yarısının da bir kaskla kaplı olduğu gerçeğıyle umutlarım yıkılıyor.

"Vay be. Bahse girerim çok seksiydi."

"Peki sen nereden biliyorsun?" Tony şaka yaparak soruyor. Tony.

Tatlı, tatlı Tony.

"Meme uçlarım asla yalan söylemez."

Val bir kahkaha patlatıyor ve yolculuğun geri kalanında sessizlik içinde oturuyoruz. Yirmi dakika sonra kumarhanenin girişine yanaşıyoruz. Burası çevrelerce iyi bilinir, çünkü sahibi benim. Ballı Ölüm babam ölmeden önce satın alınmış ama kesinlikle onun yönlendirmesiyle yapılmış.

Arka koltuktan kayarak iniyorum ve gösterişli girişe girerken vale anahtarı Tony'den alıyor. Yüksek tavanlardan kristal avizeler sarkıyor, dekor siyah ve ışıltılı. Resepsiyon masası, siyah mermerin beyaz taşla buluştuğu yan tarafta ve duvarlar yerine her yerde aynalar var. İnsanlar aynaların kibrin ilk işareti olduğunu söyler. Eğer odanızda birden fazla ayna varsa, kibirlisiniz demektir. Ben de bütün oteli onlarla doldurdum.

Üst kattaki otel odalarına çıkan asansörleri atlayarak arka tarafa doğru ilerliyoruz ve sizi kumarhanenin kalbine indiren yürüyen merdivenlere yöneliyoruz. İner inmez sigara ve alkol havayı dolduruyor ve yolumuza devam ediyoruz. Cuma günü olduğu için yoğun bir gece, hem de herhangi bir Cuma değil, on üçüncü Cuma, bu yüzden promosyon müdürüm perili tarzda bir kumarhane gecesi düzenlemenin iyi olacağını düşündü. Herkes garip, karanlık kıyafetler giymiş ve dürüst olmak gerekirse, birkaç yıl önce bunu yiyip bitirirdim. Honey Death'in her zaman gençlerin bir kumarhanede istedikleri şeylerin bir karışımı olmasını istemişimdir, ama bayağı olmadan. Şimdiye kadar çok iyi.

Rulet masalarının yanından geçerken, her zaman yaptığım gibi bakışları görmezden geliyorum, iki güvenlik görevlisinin göğüslerinde silahlarla durduğu arka odaya ulaştığımızda. İkisi de başlarını eğerek kapıları açıyor. "Bayan Lala."

"Hanımefendi," diye düzeltiyorum. "Şimdilik."

Arka kapılar kapanır kapanmaz bir iç çekiyorum ve toplantı odasına doğru ilerliyorum. Bu alan

Bilerek iş toplantıları için, bir, kimsenin kendini kaybedip insanları öldürmeye başlamadığından emin olmam gerekiyor ve iki, ailemden uzaktayım.

Toplantı odasına açılan kapıları itiyorum ve Camitro ile sağ elini masanın bir tarafında, Billy'yi de en değerli iki adamıyla masanın sol tarafında gördüğümde gülümsüyorum.

"Vay canına. Testosteron kokusunu yukarıdan alabiliyorum." "Geç kaldınız, principessa..." Camitro şakayla karışık azarlıyor.

Buruşuk yüzünde hafif bir gülümseme. "Neden geç kaldığınız konusunda endişelenmeli miyiz?"

Dudaklarımı dişlerimin altında yuvarlayarak kendimi masanın başındaki koltuğa bırakıyorum. Neden evet, evet, muhtemelen öyle olmalısın. "Hayır. Hiç de değil. Şimdi, ikinize de nasıl yardımcı olabilirim? Eğer sizin için de uygunsa gün doğmadan önce çocuğumun yanına dönmeyi çok isterim."

Camitro boğazını temizliyor ve sandalyeye yaslanıyor. Işık loş, masanın ortasındaki tepegöz köşeye eğilmek için doğru miktarı sunuyor. "Bir sorunumuz var."

"Ne tür bir şey, ben de öyle düşündüm yoksa burada olmazdım."

"Kuzenlerin ortalığı karıştırıyor ve amcanla bu konuyu konuşacak kişi ben olamam. Onunla en son aynı odada bulunduğumuzda ne olduğunu biliyor musun? Birimiz neredeyse kafasını kaybediyordu." Devam etmesi için elimi sallıyorum. En sevdiğim amcamla Camitro arasındaki hikâyeyi -ya da şikâyeti mi demeliydim- zaten biliyorum. Ve o haklı. Ama neredeyse kopacak olan Amca'nın kafası değildi. Camitro'nun kafasıydı, ki bu da neden bu konuyu konuşmak için bana geldiğini tamamen açıklıyor, çünkü o, ki ben bunu kesinlikle biliyorum, sevgili amcamın dengesiz doğasından korkuyor. Camitro derin bir nefes verdi. "İsim yapmaktan ve korumanız gerekeni korumak için yapmanız gerekeni yapmaktan yanayım ama Gio sattığından daha fazla kokain çekiyor ve bir de faaliyetleri meselesi var. Bunların komisyona getirilmesi gerekiyor."

Kıkırdıyorum, sandalyemde arkama yaslanıp bacağımı diğerinin üzerinden geçiriyorum. "Kimse bir ispiyoncuyu sevmez, Camitro."

"Ben ispiyonculuk yapmıyorum Lala, ama insanların hesap vermesi gereken bir zaman gelmeli ve baban Giovi'nin bir sorun olacağını biliyordu ve bu yüzden amcanın yaptığı pek çok şeye katılmıyordu. O yarım kalmış bir iş, Ruby. Bunu görmen gerek-"

Sözünü kestim. "Ben senin için Lala'yım, Ruby değil." "Lala," diye düzeltti.

Sandalyemi Billy'nin sessizce oturduğu ve ellerini uzun sarı sakalında gezdirdiği yere doğru çeviriyorum. "Peki sen neden buradasın? Senin de mi bu konuda sorunların var?"

"Hayır," diye mırıldanıyor Billy. "Buraya farklı bir nedenle geldim." "Mmhmm. Peki neymiş o?"

"Babanın beş yıl önce birinden aldığı mektup. Hâlâ sende mi?" Kalbim, anıların bir anda üzerime hücum etmesiyle ayaklarımın dibine düşüyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, yüzümü herhangi bir duygudan yoksun tutuyorum. "Hayır. Nedenmiş o?"

"Bir şeyi kontrol etmem gerekiyor ve sende olmasını umuyordum." Gözlerimi onunkilere kilitledim.

"Bir telefon görüşmesiyle sorabilirdin." Billy New York'ta daha küçük bir aileden geliyor. Camitro ile bir dereceye kadar anlaşıyorlar ama Camitro'nun ne kadar zor bir insan olduğu da bir sır değil.

"Yine de gezintiye çıkarız diye düşünmüştüm..."

Sandalyemden kalkıp avuç içlerimi ahşap masaya bastırıyorum. "Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır, Minneapolis'e gitmek için Chicago'yu kullanmamız gerekiyor. Bir sonraki sevkiyatımız için bize yol verebilir misiniz?"

Elimi salladım. "Evet, sorun değil."

"Başka bir şey daha." Billy tam kapıya ulaştığımda söylüyor. Bu konuşmadan sonra bir içkiye, bir sigaraya ve lanet olası bir çizburgere ihtiyacım var. Ama bunun olacağını biliyordum. Billy'nin benden istediği her ne idiyse, bunun

ima ettiği şeyi. Wicked'ın babama ne yazdığı hakkında bilgi istiyor. Kimseyle asla paylaşmayacağım bir şey. "Benim için birini dövmeni istiyorum."

Kollarımı önümde kavuşturarak arkamı dönüyorum. "Bunu neden yapmıyorsun? Hmm?"

Billy babamla yaklaşık aynı yaşta ve sık sık bu yağlı piçin neden hâlâ hayatta olduğunu ama babamın hayatta olmadığını düşünüyorum. "Çünkü o bir kadın."

Gözlerimi kısıyorum. "Benim feminist olduğumu biliyorsun, değil mi? Sen-" Parmağımı ona sokuyorum. "Bir erkeği hırpalamamı sağlama şansın bir kadından daha fazla." Göz hizasına kadar eğilip işaret parmağımla gözlüğüne hafifçe vuruyorum. "Sorun ne, hmmm? Biri seni geri mi çevirdi?"

Camitro, "Lala, ukalalık etmeyi bırak," diye mırıldanıyor ve ben de sırtımı dikleştiriyorum.

"Hayır. Çünkü siz sikiklerden biri benden bir şey istediğinde, bu gibi şeyler oluyor. Çünkü kendin halledemiyorsun. Camitro, amcamı ve kuzenimi halletmem için bana zaman ver. Ya Billy? Belki de evlilik yeminine sadık kalsaydın, böyle bir sorunun olmazdı."

"O! Konuşacak, Lala!" Billy sandalyesinden fırlıyor ve o bu sözleri söyler söylemez hareketlerimi durduruyorum.

Tekrar arkamı dönerek ona yaklaştım. "Seni aptal herif. İşte bu yüzden lanet emirlerinden sapmıyorsun!" Sesimin sonunda bir ısırik var, ama bana bakana kadar sandalyesini döndürüyorum. "Belki de seni pataklamalıyım, ha? Soruna neden olan kökü topraktan söküp atmalıyım."

"Özür dilerim. Biliyorum, biliyorum ama telefonumda mesajlar ve kanıtlar buldu, Lala! O gidiyor-" Parmaklarım boğazına dolanıyor ve hafifçe sıkıyorum. Boğazının elimin altında çatırdadığını hissedecek kadar.

Eğilerek dudaklarımı kulağına götürdüm. "Hanımının yanına gömüleceksin." Onu geri itiyorum ve ellerimi takım elbisemin pantolonuna silerek odadan çıkıyorum.

"İyi misin?" Val arkamdan bana sigara paketimi uzatarak soruyor. Kumarhaneye doğru geri dönerken tüm gözler bize çevriliyor, şüphesiz Billy arkamızda hoşnutsuz görünüyor.

"Hayır." Paketi ondan kapıyorum ve lobiye dönüp dışarıda arabamı bekleyene kadar devam ediyorum.

"Seni bir yere götürmemi ister misin?"

Bir duman bulutu üflüyorum ve serin havaya karşı yoğunlaşmasını izliyorum. "Bu gece olmaz." Bu gece bir içkiye, bir çizburgere ve Wolf sabah uyanmadan önce beni sakinleştirecek en iyi arkadaşşıma ihtiyacım var. Sikle alakası yok.

Eve giriyorum, anahtarlarımı ön kapının yanındaki taş kaseye bırakıyorum ve ceketimi çıkarıyorum. Ayakkabılarımı çıkarıp kahverengi kâğıt torbayı Betty'nin dinlenip kitap okuduğu oturma odasına taşıyorum.

"Biliyor musunuz, eğer bu karakterlerin yarısı gerçekten oturup birbirleriyle konuşsaydı, suçun gizemi kalmazdı."

O kitabını kanepenin arasına sıkıştırıp kitaplığın yanındaki bar arabasından bir şişe tekila alırken ben çantayı sehpanın üzerine bırakıyorum. Noel'e girdiğimiz için dışarısı soğuk ama ev, birden fazla şömine ve ısıtma sistemi sayesinde her zaman sıcak. Buna ihtiyacım var. Yoksa ağlarım.

Betty sehpanın üzerine bir buz kovası ve bir şişe tekilanın yanına iki bardak koyuyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Çantayı karıştırıyorum, patates kızartmalarını çıkarıp bir tanesini ağızma atıyorum. "Bilmiyorum. Hiç sanmıyorum. Sadece garip bir gündü." İkimize de birer içki koyuyor ve yemeğine dalmadan önce benimkini bana uzatıyor.

"Eğer istersen burada olduğumu biliyorsun. Hangisi! Bu arada... Sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Mmmhmm..." Ona sırtıyorum, yanaklarım yanıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Onu terk ediyorum." Bir tane daha doldurmadan önce içkisini yudumlar. Betty bunu ayda bir kez yaşıyor. Onun

Kocası pisliğin teki, elbette ve onu terk etmeye karar verdiğinde her zaman yanında olacağım, ama son baktığımda -ki o zaman taşaklarını tehdit etmiştim- bir daha aldatmayacaktı. Neden biri Betty'yi aldatsın ki? O güzel, karizmatik ve insanların kendilerini ondan önceki hallerinden daha iyi hissetmelerini sağlayan bir yönü var.

"Tamam. Buradaki odaları alabilirsin."

Gülümsüyor ve hamburgerini ısıyor. "Seni seviyorum. Henüz ailemi bu işe karıştırmak istemiyorum."

"Seni seviyorum." Çizburgerimi çiğniyorum. "Şehirde yeni bir bar açılmış. Bu hafta sonu bir bakalım mı?"

Betty'nin gözleri açılıyor, gülümsemesi yüzüne yayılıyor. "Sanki sormak zorundasın da! Adı ne?"

"L'artisanant."

İkimiz de hamburgerlerimizi bitiriyoruz ve kışımı yukarı kaldırmadan önce odayı topluyorum. Wolf'un odasının kapısını kırarak açıyorum ve battaniyeye sarılmış küçük bedenini görünce kalbim göğsümde ısınarak gülümsüyorum. Kapıyı kapattıktan sonra hızla yatak odama gidiyor, duşa giriyor ve pijamalarımı giymeden önce kıyafetlerimi kirli sepetine atıyorum. Telefonumu şarja takıp odamdan çıkıyorum ve Wolf'un odasına geri dönüyorum, tavanı dinozorlar ve arabalarla süslü projektör ışığını kapatıyorum. Yorganı geri çekerek arkasına geçiyorum ve küçük bedenini göğsüme çekiyorum.

"Seni seviyorum."

Ruby

Dünyada iki tür insan vardı. Bunu hayatımın çok erken dönemlerinde öğrendim ve sanırım üzerinde ne kadar çok düşünürsem o kadar açık hale geldi. Babam gibi insanlar ve annem gibi insanlar vardı. Her nasılsa ben ikisinin arasında sıkışıp kalmıştım.

Annem her zaman doğru olanı yapmak isterdi. Ahlaki pusulası hiç şaşmadı. Ama babam? Babamda hiç yoktu. Diğer insanlara nasıl görüldüğüne bakmaksızın her zaman yapması gerekeni yaptı. Aileyi korumak için ne gerekiyorsa yaptı, sadece bizimkini değil, geniş ailemizi ve farklı kıyafetler giyen diğerlerini de. Ben de onun gibi olmak istedim. Bunu biliyordum, o da biliyordu - ne yazık ki annem de biliyordu.

Sabah altıdan beri telefonum susmadı. Ve eğer arayan Billy ya da Camitro ise, ikisini de öldürebilirim.

Tost parçasını karelere bölüp karpuz ve üzümleri tabağının etrafında gezdirdikten sonra

Wolf'u küçük başının üstünden öperek. Bana onu o kadar çok hatırlatıyor ki. Gözleri, gülümsemesi ve gamzesi. "Hemen döneceğim bebeğim. Annenin Noel Baba'yla görüşmesi var!" Telefonumu masadan alıp mutfaktan çıkıyorum ve cevaplamak için kaydırmadan önce koridorda ilerliyorum.

"Ne!"

"Bir sorunumuz var..." Val arka planda kıkırdıyor ve o devam etmeden önce kapıların kapandığını duyuyorum. "Şu yamayı biliyor musun?"

"Evet..." Wolf'u kontrol etmek için köşeden bakarken tıslıyorum. Annem şimdi onun yanında oturuyor ve Betty onu kucağına almak için kaldırıyor. "Bunun benimle ne ilgisi var?" Sertçe fısıldıyorum. "Bugün Cumartesi. Hafta sonlarının aile için olduğunu biliyorsun."

"Evet, biliyorum, bu yüzden önemli olmasaydı bunu sana getirmezdim." Val benim en güçlü askerim. Ona çok yüklenirim ama ona herkesten daha çok güvenirim.

"Tamam-" diye nefes alıyorum. Kendimi kontrol altında tutmak için Pilates ya da Tai chi gibi bir şey yapmam gerekiyor. "Git."

"Şu anda burası biraz kan gölüne dönmüş durumda."

"Ne olmuş yani?" Dişlerimi gıcırdatarak bağıyorum. "Bu MC'nin işi, benim değil!"

"Şey... mesele de bu. Buraya gelmen gerekebilir çünkü bunun seninle de ilgili olduğunu hissediyorum."

Telefonumu kapatıyorum ve kapı çerçevesine yaslanarak mutfığa geri dönüyorum. Betty'nin uçakla Wolf'un ağzına meyve parçaları atmasını ve onun sevimsiz gülümsemesini göstererek kıkırdamasını izliyorum. Gülümsemesi ne yazık ki neredeyse babasınıninkinin bir kopyası.

Gülümsemem düşüyor.

"Kendine bu kadar yüklenme bebeğim," diyor annem, elini kolumda gezdirerek. "Bana bak." Bakmadığımda, nazik elleri yanaklarıma geliyor ve dikkatimi kendi yüzüne çekiyor. Annem ben genç kızlığımdan beri hiç yaşlanmadı. Genleri güçlü ve biliyorum ki

Hayatta kalmak için yapması gerekenleri yapmak zorundaydı. Sanırım çocukların, ebeveynlerimizin zaman zaman ne tür fedakarlıklar yaptıklarını anlamaları için büyümeleri gerekiyor. "Bu senin hayatın. Bunun için buradasın."

"Ama ben sadece senin gibi bir anne olmak istiyordum."

"Bebeğim, sen benim olduğumdan çok daha iyi bir annesin." Omuzlarını dikleştiriyor ve ben de arkasından vuran güneşin zaten mavi olan gözlerini daha da parlatışını izliyorum. "Şimdi git ve yapmak için doğduğun şeyi yap. Eve döndüğünde ailen burada seni bekliyor olacak."

"Biraz taşak kır, kardeşim!" Ben koridorda ilerlerken Betty sesleniyor.

"Toplar!" Wolf tekrarlıyor ve bir kahkaha tufanının merdivenleri çıkarken arkamdan geldiğini duyuyorum. Yaptığım işten nefret ettiğimden değil. Zevk alıyorum. Şu anda bunu yapmadığımı hayal bile edemiyorum ve bana bunu verdiği için babama her gün teşekkür etsem de, Wolf'la ilk birkaç yılını geçirebilmek için onu hayata döndürmek de istiyorum.

Kendimi dolabımın içinde kaybederek siyah bir blazer ceket, beyaz bir üst ve dar siyah deri pantolon çıkarıyorum. Bir çift beyaz sivri Jimmy Choo bot ve beyaz bir el çantasıyla eşleştirerek makyajımı karıştırıyorum. Bu aptallar sürüsü ne yaptıysa bekleyebilir. Evden bugünkünden daha kötü görünerek çıkmam.

Koyu renk saçlarımı tararken, aynada kendime baktığımda duraksıyorum, bir anıyı göz kırparak geri getiriyorum, ancak o beni demir bir yumrukla ele geçiriyor.

Betty'nin beni buraya sürüklediğine inanamıyordum. Bu lanet yere. Bir partiye. Geçen hafta olanlardan sonra, konuşmadığım hafta, Betty'nin dikkatimi dağıtarak beni oyuna geri döndürmeye çalıştığını düşündüm. Ve ona Wicked'la aramızda olanları tam olarak anlatmadım bile.

Lanet olası pislik.

Paketi ona verdiğimde babamın kızmasını bekliyordum. Hem de çok kızmasını. Bana boş bir ifade verdiğinde ve

Zarfın içindeki her neyse onu okuduğumda o kadar kızmıştım ki Wicked'in ne yaptığını ağızımdan kaçırdım. Beni nasıl kaçırdığını ve benimle ilgili küçük planı işe yaramayınca geri adım atmak zorunda kaldığını. Tabii ki babam da bundan sonra bana hiçbir şey vermedi. Ama işler değişti.

Evdeki uzaklığı hissettim. Bir zamanlar sıcakken, şimdi boş hissediyordum. Soğuk. Asla doldurulamayacak bir mesafe gibi. Bundan nefret ediyordum.

"Yine kafayı buluyorsun!" Betty ucuz votka şişesini göğsüme doğru itti, ona daha çok tekila sevdiğimi söylememe rağmen. "Hadi ama! Herkesin her istediğini yapan küçük iyi melek kız olmak sıkıcı olmuyor mu?"

Şişenin dudağını ağızıma götürdüm ve yeterince büyük bir yudum aldım. "Öyle. Ama bu o değil-" Gülmek beni hazırlıksız yakalayınca elimin tersiyle ağızımı sildim.

"Aman Tanrım..." Elim ağızıma geldi ve şişeyi yavaşça yere indirdim. "Betty, geç kaldım."

Anılara göz kırpiyorum, tırnaklarım göğsümü tırmalıyor. Babama yazdığı şifreli mektubu düşünmek istemiyorum.

Yüzümü gözyaşlarından arındırdıktan sonra, makyajıma başlamadan önce nemlendiricimi masaj yaparak sürüyorum. Makyaj hayat için nihai kapatıcıdır. Keşke insanların hırpalanmış ruhunuzda bıraktığı çürükler için de benzer bir şey verselerdi.

Telefonum bir mesajla çaldığında dudaklarımı bitiriyor ve saçlarımı bir tarafa doğru hareket ettiriyordum.

Bu hafta sonu. Sana ihtiyacım var.

Kanım kaynıyor, ama yine de bir mesaj sallıyorum.
Elbette. Orada olacağım.

Çünkü başka seçeneğim yok. O da bunu biliyor.

Çantamı ve telefonumu toplayıp evden çıkıyorum, G 63'üm park edilmiş, bir yanında Tony, diğer yanında başka bir asker var.

"Hazır mısın?" Tony arka kapıyı açarak sorar.

"Hiç olamayacağım kadar."

Bizi Chicago'nun merkezine götürdü. Wolf Pack MC merkezine ya da adına her ne diyorlarsa oraya daha önce hiç gitmemiştim ve gerçekten gideceğimi de hiç düşünmemiştim. Yoksa neden huysuz yaşlı adamların yalan söylediği lanet olası bir motorcu barında olayım ki?

Hayır, teşekkürler.

Beni burada yakalayacağınıza şehir merkezinde bir barda yakalayın. Uzun, telli bir kapıya çekiyoruz. Köhne ya da **bakımsız** görünmüyor. Beklediğim gibi değil ama özel görünüyor. O şeyin içini ya da dışını göremezsin.

Üzerinde yama olmayan siyah bir yelek giymiş genç bir adam sürücü tarafındaki cama geliyor. "Arka taraftalar. Kulüp binasını geçtikten sonra sola doğru düz gidin. Küçük bir toprak yol göreceksiniz, bu yol sizi daha aşağıya ve bir ahıra götürecekt."

Ahır harika.

"Sorun değil." Kapı açıldı ve Tony bizi içeri soktu. Yaklaştıkça nefesim daha da daralıyor. Sanki çok dar bir tişört giyiyorum ve yeterince oksijen alamıyorum. Lanet olsun. Bir Valium almalıydım.

Tam önümüzde kulüp binası olduğunu tahmin ettiğim büyük bir bina var. Önünde demir bir tabela var, üzerinde Wolf Pack yazıyor ve etrafına sandalyeler serpiştirilmiş bir sundurma var. Sürgülü bir kapı içeriye, gerçekten büyük bir alan olduğunu tahmin ettiğim bir yere açılıyor ve ön tarafta bisikletlerin mükemmel bir şekilde sıralandığı yer var. Sol tarafta bir dövüş ringi ya da kafes gibi görünen bir yer ve sağ tarafta da arabalar için park yeri var.

Tony bizi sola ve kulüp binasının köşesine yönlendiriyor.

"Tanrı aşkına!" diyor Tony ve ne gördüğünü anlamak için ön tarafa doğru ilerliyorum. Sık ağaçların arkasına gizlenmiş bir ahır ve ön tarafına gelişigüzel park edilmiş arabalar. Limuzin, siyah, şık ve Avrupai.

Bu hiç iyi değil.

"Neler oluyor? Körlemesine gitmekten hoşlanmıyorum." Araba durmadan Val dışarı çıktı ve arabamızı ardına kadar açık olan ahır kapısına doğru salladı. İçeride, ön tarafta bazıları devrilmiş arabalar ve bisikletlerden başka bir şey göremiyorum. Burada nasıl bir kaos yaşandığının en büyük göstergesi.

Araba durdu ve Tony gelip kapımı açmadan ben dışarı kaydım ve Val'e ters ters bakarak kapıyı arkamdan kapattım.

"Ciddi misin? Burada ne işim var Val? Bir motorcunun kadını mı beceriyorsun? Hmm?" Göğsüne bir fiske vurup gözlerimi deviriyorum ve ıslak zemine basıyorum. Çamurla kan birikintileri birbirine karışıyor ve arkamı dönüp Val'e tekrar bakıyorum. "Seni öldüreceğim."

"Bak, biliyorum, ama dinle! Lala!"

Kolumdan tuttuğu gibi arkamı dönüyorum. "İçinde ne olduğu konusunda seni uyarmalıyım, çünkü hiç hoş değil."

"Gerçekten mi?" Tersledim. "Ben de değilim!"

Val gözlerini devirir. "Kızım, kapa çenenin. Hayır, ama cidden." Elleri kolumda ve gözlerine bakıyorum, bir işaret arıyorum. Herhangi bir şey. "Bu çok kötü. Bu Gio, seni yakaladı-" Cümlesini bitirmesine izin vermeden ondan uzaklaşıp ahıra doğru ilerliyorum, kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Ne yaptın sen, Gio?

Kapıdan içeri giriyorum ve ortada üst üste yatan ceset yığınına görünce duraklıyorum.

"Tamam. Birinin bana neler döndüğünü anlatması gerek."

Yan tarafa döndüğümde hepsi motorcu olan bir grup adam görüyorum. Biri daha yaşlı, biri biraz daha genç ve çekici. Bana sırtıyor ve ben gözlerimi kısıyorum. Tamam, çekiciden de öte ve

Sonra yanında daha da genç biri. "Kimse yok mu? Ben neden buradayım?"

"Benim yüzümden, principessa..."

Ruby

Sesini duyunca arkamı döndüm. Bu olamaz. Hayatım boyunca belki de yanlış olduğunu düşündüğüm zamanlar oldu. Bir şeyler yanlıştı.

"Baba?" Onu diğer tarafta, takım elbisesi kanla kirlenmiş ve yanağı kesilmiş halde görünce donup kalıyorum. Ona doğru koşuyorum, kollarım onu kendime çekmek için ensesine dolanıyor. Şu anda bile, dört inç topuklu ayakkabılar giyen yetişkin bir kadın olarak, babamın kucağında inliyorum. "Neler oluyor?"

"Ah, kızım. Bunca yıldır çok iyiydin."

"Baba, neler oluyor?" Odanın ortasına yığılmış cesetleri işaret ediyorum. En az on tane. "Nasıl ve neden?"

"Şu anda hiçbirini tartışacak vaktimiz olmayan pek çok neden var, prens. Kulüp binasında devam edebiliriz."

"Bekle!" Elimi kaldırdım. "Neden burası? Bu MC'nin bizimle ne ilgisi var?"

"Ben," diye bir ses yankılanıyor arkamdan ve az da olsa tanıdık gelse de gelmiyor.

Gözlerimi devirip kim olduklarını sormak için arkamı döndüğümde karnım yere düşüyor. İşte oradaydı. Bana bakıyordu, hem acımın sebebi hem de tesellim. Beni hem parçalama hem de tekrar bir araya getirme gücüne sahip olan tek adam. O benim kişisel kabusumdu. İnsanda kelebekler uçuşturan türden.

Gözleri boş, hatırladığımdan daha da boş, ama daha büyük. Sanki her zaman olduğu türden bir canavara dönüşmüş gibi. Yüz hatları daha sert, ama bir şekilde hala güzel, ama gözleri... gözleri anılarımda gördüğüm türden değil. Artık daha koyu.

Kalbim göğsümde tekliyor ve boğazım düğümleniyor. Sanki nefes almak gibi basit bir şey neredeyse imkansızmış gibi. Karakterimi, itibarımı inşa etmek için harcadığım onca yıl, onun varlığıyla yerle bir oluyor.

Ağzım açıldı ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Öldüğünü sanıyordum."

Wicked öne doğru bir adım atarak yaslandığı tahtayı itti. "Çok beklersin."

Nefesimi tutarak çenemi sıkıyorum. "Evet, biliyorum." Sonra babama dönüp gözlerine bakıyorum. Kırıksıklıklar alnının ortasına doğru kıvrılıyor, sessiz bir soruyla ona cevap arıyorum.

Başını usulca sallıyor. Hayır. Ona söylemedim.

Düzenli bir nefes alarak babamın koluna girdim ve onu girişten dışarı yönlendirdim. "Bu iyi olsa iyi olur. Neden anneme ve bana yalan söyledin? Neden?" Mercedes'imın arka kapısını açıyor ve önce benim binmemi işaret ediyor. Kapılar kapandığında ve içeride sadece biz kaldığımızda, Tony sürücü koltuğunda, Val de yolcu koltuğunda, sonunda şöyle dedi: "Çünkü ailemize yönelik bir tehdit var. Bana karşı. Annene. Benim etrafta olmam durumu daha da kötüleştiriyordu."

"Artık eve gelebilir misin?" Yüzüne bakarak soruyorum. Sakalı daha uzun, gözleri daha koyu.

"Henüz değil. Yakında." Kalçamı okşadı. "Kulüp binasında, güvenli bir yerde daha fazla açıklama yapacağım."

İçimi çekiyorum, pencereden dışarı bakıyorum ve padokun uzak ucundaki atları yakalıyorum. Çimler sık ve bakımlı, ağaçlar ve çalılar mükemmel bir şekilde korunmuş. Ölümün etrafında bu kadar güzelliğin var olabilmesi çok tuhaf.

Tony arabayı kulüp binasının dışında durduruyor, ben de babamın arkasına geçip verandaya çıkan merdivenleri tırmanmaya başlıyorum. Açık kapılardan kavrulmuş et ve sarımsak kokuları geliyor ve daha girişe varmadan kahkahaları duyabiliyorum.

Ben duraklayınca kahkahalar kesiliyor. Üç kadın verandadan sarkan mutfak gibi görünen bir yerde duruyor. Aşağıdaki asıl kulüp binasının girişinden daha yüksekte. Sanki mutfağın altta olup bitenlerden ayrı olmasını istemişler gibi.

Tony ve Val arkamda duruyorlar, Papa da hemen yanımda. Yan taraftan bir hareketlilik görüyorum, sanırım ahırdaki tüm motorcular aşağıya doğru yürüyor.

"Oh, merhaba," diyor bir kız. Siyah saçları, parlak yeşil gözleri ve günün bu saatinde fazlasıyla parlak bir gülümsemesi var. "Sen Victor'un kızı olmalısın, değil mi?" Diğer kızlardan biri onun yanına geliyor. Sarı saçlı, mavi gözlü ve arkadaşının tam zıttı. "Ben Jade, bunlar da Sloane ve Silver." Hepsi yüzlerinde farklı duygularla bana bakıyor. Jade benimle tanıştığı için gerçekten mutlu görünüyor, Sloane meraklı ve Silver'in de burada olduğu için mutlu olduğunu görebiliyorum.

"Kızlar, evet, bu benim kızım." Babam içeri giriyor ve ben geri adım atıyorum, ihanet bedenimi sarıyor ve bırakmak istemiyorum. Yıllarca onun yerine geçtim ve bana bıraktığı her şeyi üstlendim. Ailemi, hayatımı feda ettim, onun ölümünden sonra yapmam gerektiği gibi kaptanlık yapmak ve aile işlerini yürütmek için, ama tüm bu süre boyunca hayattaydı, ne? En sevdiği oğluya yaşıyordu.

Sert bir duvara çarpıyorum, ayağım takılıyor ve özür dilemek için arkamı döndüğümde Wicked'in bana baktığını görüyorum.

sert gözlerle bana baktı. "Gir şu lanet eve, Ruby." Adımın ısırlması irkilmeme neden oldu. Beni Wicked'in etrafında hiç görmemiş olan Tony ya da Val'e bakmaya zahmet etmiyorum. Yani, onlar sayılmaz. En azından Tony için. Babamla o kadar meşguldü ki, benim aptal ergenliğimi izleyemedi.

"Onu saklıyor muydun?" Yine de omuzlarımı dikleştirip boynumu bükerek ona bakıyorum. Ve bunca zaman sonra, gücümü dize getirebilecek tek kişi hâlâ o.

"Öyleyse ne olmuş?" Wicked bana yaklaşarak mırıldanıyor. "Bu konuda ne yapacaksın, hmmm?" Yanıma yaklaşıp bir şişe bira alarak mutfağa doğru ilerlerken gözlerim kısılıyor. Kendini bar taburesine bırakıyor, kolunu sarışın kızın karnına dolayarak onu bacaklarının arasına çekiyor, gözleri benimkilerdeyken birasından bir yudum alıyor.

"Bu boku öylece bırakacak mısın?" Val, yüzünde yarı bir gülümsemeyle nefesinin altından mırıldanıyor, tam o sırada daha önceki motorculardan biri merdivenleri tırmanıp Val'in sırtına bir çocuk gibi atlıyor. Genç olanın güzel bir gülümsemesi vardı.

"Seni özledim. Sen beni özledin mi?"

Diğer motorcu, daha yaşlı ve seksi olan, ikisinin de arkasından başını sallıyor. "Gidin kulüp binasında birbirinizle oynayın. Kızlar bunu görmek istemez."

"Şey...." Yeşim kaşlarını oynatır.

"Dikkat et," diye uyarıyor ve Jade onu kucağına alırken gülüyor. Kıpırdamadan duruyorum, neler olup bittiğini aklım almıyor.

"Aslan," diyor gür bir ses yanımdan. Daha yaşlı ama diğerlerinden daha az yakışıklı değil. Gri saçları arkaya doğru kaymış, dövmelelerinin hepsi sergileniyor. O da iri yarı, Wicked kadar değil ama yine de iri yarı. Verandadaki küçük yuvarlak masalara bağlı bar sandalyelerini işaret ediyor. "Oturmak ister misin tatlım, böylece konuşabiliriz."

"Oh." Karşısındaki tabureyi çekerken nefesimin altında kıkırdıyorum. "Sana ne kadar tatlı biri olmadığımı anlatamam."

"Üzerinde anlaştığımız bir şey..."

Wicked'in lafını duymazdan gelerek masanın ortasındaki sigara paketini kapıyorum ve bir tanesini ağızma atıyorum.

Siyah Zippo'mun ucunu yakıp masanın üzerine koyuyorum ve bacak bacak üstüne atıyorum, ceketimi çıkarıp arkamdaki sandalyeden sarkmasına izin veriyorum. Güç mücadelelerini iyi bilirim ama şu anda bu Lion ile benim aramda değil, hatta babamla bile değil. Kucağında bir kız olmasının beni yıllar önce olduğu gibi etkilediğini düşünen düşmanım ile benim aramda.

Bir duman bulutu üflüyorum. "Haydi, sevgili babacığım." Gözlerimi ona dikeyorum ve herkesin beni dikkatle izlediğini fark ediyorum. Khaos, sanırım adı buydu, gözlerini göbeğimden alamıyor ve diğer çocuklar da bakmıyormuş gibi yapmaya çalışıyorlar.

Wicked ile uğraşmıyorum.

Babam benimkinin yanındaki sandalyeye oturuyor ve ben de kül tablasına kül atıyorum. "Neler oluyor böyle?"

Aslan öne doğru eğilir. "Ailenin Cosa Nostra dışında da tehditleri var, Lala. Victor'un ve hatta senin kontrolünün ötesinde olan tehditler."

"Dinliyorum."

"Yıllar önce Wicked'in sana o zarfı verdiği zamanı hatırlıyor musun?" Babam usulca soruyor ve sonunda ona doğru bakıyorum, boğazım düğümlenmek üzere. Onun yasını tutmuştum. Onun öldüğünü ve Wolf'un büyükbabasının kim olduğunu asla öğrenemeyeceğini sanıyordum. Bana çok şey öğreten adam. Onun kaçıracağı olayları her düşündüğümde kalbim kırılıyordu ama işte burada. Bir grup yabancıyla oturuyor çünkü ailesine danışmak ve bunu kendi içinde tutmak istemiyor.

İkisinin de ihanetinin tadını geri yutuyorum. "Evet."

"Eğer açmış olsaydınız, görürdünüz."

"Açmadığımı nereden çıkardın?" Sigaramın gövdesinin etrafında sırtıyorum.

"Sana yapmamamı söylediğim için mi?" Wicked onun -her kimse o- altından hırlıyor.

Sırıtmaya devam ederek gözlerimi oldukları yere sürüklüyorum. "Ah, emirlerinize karşı gelmemem ne kadar da Ruby Rose'a yakışmıyor." Sigaramı söndürüyorum. "Notu okudum. Victor, çıktı. Beni ve ne yaptığımı biliyorlar. Mikhail'le evlenmesi gerekiyor." Elimi havada sallayarak bana bir bardak votka uzatan Khaos'a gülümsüyorum.

Babamın gözleri Wicked'a kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Yapabileceğini biliyorum, Bubba. Ama bu başka bir şey. Şirket içinden biri."

"Bekliyorum!"

"Ruby!" Wicked havlıyor ve ben irkiliyorum, gözlerim babamın omzunun üzerinden uçup ona ve kucağındaki köpeğe takılıyor. "Babana bir dakika izin ver, tamam mı?" Ağzım kapanıyor ve sonra açılıyor.

"Her şeyden önce!" İçim yansa da gözlerimi Wicked'dan ayırmıyorum. "Artık bana ne yapacağımı söyleyemezsin, Wicked. Bu hakından yıllar önce vazgeçtin."

Yanakları geniş bir gülümsemeye dönüşüyor, beyaz dişleri ve mükemmel gamzeleri ortaya çıkıyor. Onu ilk gördüğümde fark etmemiştim ama boynunun yan tarafında bir dövme var ve burnundaki hızma hâlâ yerinde duruyor. Tüm bunların ona ne kadar yakıştığına sinirleniyorum. Anında sinirlendim. Hay sikeyim. "Bu çok komik. Gerçekten çok komik." Başını kızın boynunun kıvrımına gömüyor ve tenini ısıırıyor.

Jade'in gözlerini yakalıyorum, kızdan bana, benden Wicked'a birkaç kez gidip geliyor, sonra tekrar bana dönüyor. İkimizin de paylaştığı alttan alta devam eden sessiz sohbetin arasında, aklının arkasında dönen çarkları görebiliyorum.

"Aman Tanrım!" diye ciyaklıyor arkamdan küçük bir ses ve Wicked sandalyesinden öyle hızlı kalkıyor ki sarışın sürtük tökezleyerek yere düşüyor. Kızın sesini anında tanımasam gülerdim.

Tabureden kalkıyorum ve Poppy'nin merdivenlerin dibinde durduğunu görünce duraklıyorum. Saçları uzun ve

sarışın, gözleri şoktan kocaman. Aynı görünüyor. "Baba?"

O kadar geniş gülümsüyor ki kalbim de onunla birlikte genişliyor ve Val'i yolumdan iterek merdivenlerden aşağı düşüyorum. Kollarım boynuna dolanıyor. Onu o kadar sıkıyorum ki, bunun bir rüya olmadığından emin olmak için yeterince sıkı. Kaçamaz. Babama kızgınım. Evde olmasından zevk alamayacak kadar kızgınım.

"Nerelerdeydin?" Koluna bir şaplak attım ama kendi kolumu da onunkine doladım ve onu merdivenlerden yukarı sürükledim. "Tanrı'nın işini bitirdikten hemen sonra bir şeyler içeceğiz."

"Bu çok komik. Tanrı'nın işini yapması için şeytanı mı göndermişler?" Wicked gözlerini benden ayırıp Poppy'ye dikmeden önce kıs kıs gülüyor. "Sana evde kalmanı söylemiştim."

Poppy gözlerini deviriyor ve onu yolundan itiyor. "Evet, sonra uzun zamandır kayıp olan kız kardeşimin burada olduğunu öğrendim. Hiçbir yere gitmiyorum."

O mutfağa doğru ilerlerken ağızımdan çıkmak isteyen kahkahayı bastırıyorum. "Sen şeytanın işini yaparken ben de içeceklerimizi soğutayım."

Kendimi tekrar bar taburesine bırakarak kirpiklerimi Wicked'a doğru savuruyorum. "Şuna bakar mısın? Tıpkı eski günlerdeki gibi."

"Yüce İsa..." Royce mırıldanarak Wicked'ın omzunu tuttu ve onu Poppy'nin gittiği yöne doğru sürükledi. "Her şeyi daha iyi açıklaman gerek."

İçimi çekerek Aslan'la babamın arasına bakıyorum. "Şimdi ne diyordun?"

Babam sandalyesinde arkasına yaslanıp yumruğunu dizinin üzerinde esnetmeden önce ikisi arasında bir bakış geçiyor. "Küçük bir kız olduğun zamanlardan çok şey hatırlıyor musun?" Gözlerimi kırıştırıyorum, başparmağımın kenarını dudağımın altında gezdiriyorum. Kan kırmızısı rujumu kontrol ediyormuş gibi yapıyorum ama aslında nasıl cevap vereceğime karar vermek için yeterince uzun bir ara veriyorum.

"Biraz. Neden?"

Gülümsemesi yumuşarken babamın gözlerinin

kenarındaki deri kırışıyor ve eli dizime dayanıyor. Dövmeleri

Şimdi yaşı, güneşten ve yaşlanmadan solmuş, ama hala belalı gibi görünüyor. "Ne kadar?"

Başımı sallıyorum, Jade'in gözlerini yakalayana kadar evin içine bakıyorum. "Sanırım bir şeyler içmenin vakti geldi."

"Principessa!" Babam elini koluma götürdü.

"Hayır!" Ona tepeden bakmak için arkamı döndüm. "Gittin baba. Arkanda bıraktığın pisliği temizlemek için annemi ve beni bıraktın. Öldüğünü sanıyordum, bu yüzden yaptığım her şeyi senin onuruna yaptım. Seni gururlandırmak için, ve başından beri? Sen hayattaydın. Şimdi de çocukluğum hakkında mı konuşmak istiyorsun? Lanet olası Wicked'in beni kaçırıp bir labirentin içinde, kamp ateşlerinin etrafında oturup insanları baş aşağı haçlar üzerinde yakan bir grup köylü ucubeyle birlikte travmatize ettikten sonra bana verdiği bir paketin içindeki belirsiz bir not hakkında mı? Hmm? Siktir git." Kolumu tuttuğu yerden çekiyorum. "İkinizin de canı cehenneme. Bir içki içeceğim ve sonra belki -belki- yıllar boyunca bana yaşattığınız boktan şeyler için kazara ikinizi de öldürmem." Bir elimde bir şişe tekila, diğerinde iki bardak tutarak Jade'in durduğu yere doğru ilerliyorum.

Yeşil gözleri kocaman. "İçimden bir ses senin tekilacı bir kız olduğunu söylüyor..."

Bardağı ondan alıyorum ve bizi alt kattaki alana götüren merdivenlerden aşağı indirirken arkasından gidiyorum. "Doğru tahmin ettin." Burası kesinlikle beklediğim gibi bir kulüp binası. Arka tarafta, içki dolaplarının üzerinde bayrak asılı bir bar var. Odanın bir tarafında kanepeler, ortasında da bir bilardo masası var. Diğer tarafın karşısında bir striptiz direği ve daha tembel oturma yerleri. Ana kapı açık, böylece doğrudan ön taraftaki park yerini ve bisikletlerin sıralandığı yeri görebiliyorsunuz, ön alana girişi ayırıyor ve barın arkasında, daha fazla masa ve oturma yeri ile açık olan ve barın aynalanacak şekilde sarıldığı aynı bir kapı var. Bu taraf, arkadaki dağları ve yeşilliği görmek için genişletilmiş. Ne yazık ki benim için, barın birkaç metre gerisinde

Orada, dağın tepesinde bir yığın ceset var. Ondan nasıl kurtulacaklarını merak ediyorum. Lanet olası Gio. Babama yardım ettiğini biliyorum.

"Yani..." Jade bizi barın diğer tarafına yönlendiriyor, baş üstü sütunlarından sarkan salıncaklı bir sandalyeye oturuyor. Yanındaki yeri okşuyor. "Buraya geldiğimden beri en sevdiğim yer burası. En azından dağlara bakabiliyorum ve erkeğim tam bir psikopat değilmiş gibi davranabiliyorum."

Gülüştümü durdurmak için dudaklarımı dişlerimin arkasında döndürerek kıs kıs gülüyorum. "Neler olduğunu anlamıyorum."

"Beni tanıımıyorsun," diyor Jade, yüzünü bana dönerek. Arkamızdan müzik sesleri yükseliyor ve daha fazla motorun girişe doğru gürlediğini duyabiliyorum. "Ama sanırım Wicked'la aranızda neler olup bittiğini hissedebiliyorum." İlk yudumu alıyorum, tekila mideme yerleşmeden önce boğazımı yakıp geçerken tıslıyorum. "Sen ve o mu?"

Bu bir soru ve cevaplamaktan çekinmiyorum çünkü istesem bile görmezden gelemeyeceğim kadar açık. "Bu oldu. Olmaya da devam ediyor."

"Gerçekten..." Jade gururla gülümsüyor. "O çok gizemli ve-" "Can sıkıcı mı?" Ekliyorum ve ikimiz de gülüyoruz. İlk defa

Betty hariç, yıllar geçtikçe yaşlandığımı hissediyorum. Sanki içine itildiğim dünya ve hayat bekleyebilirmiş gibi. Ayrıca babamın hala hayatta olduğunu bilmek omuzlarımdaki yükü birkaç dakikalığına da olsa hafifletti.

Jade'in kahkahası kesiliyor ve uzaklara bakıyor. "Wicked'ı ben de gençken tanıyordum. İçeride babana söylediklerinin aynısını duydum ve onunla tanıştığım yerin aynı yer olabileceğini hissediyorum." Parmaklarımı saçlarımda gezdirirken yüzümü ona dönüyorum. Koyu renk ama Jade'inki kadar koyu değil. Siyah telleri açık renk gözlerini dengeliyor, yine de benimkine biraz benziyor. Belki de bir tipi vardır. "Onu tanıyor muydun?" Parmaklarımı esnetiyorum, güneşin parmağımdaki elmas taşa vuruşunu izliyorum. Bu benim ona bir hediyeimdi.

Ben.

"Şey, onu bir dereceye kadar tanıyordum. Sanırım bu şekilde ifade edebilirsin."

Kelimeleri aramızda bırakıyorum. Eski iskeletlere ve onları diriltmek istememeye aşinayım.

"Neler oluyor?" Poppy yanında diğer kızla içeri girer. Gümüş sarısı saçları ve teninin her yerinde dövmeleleri var. İkisi de karşımızdaki kanepeye çöktü.

Poppy'nin arkasından güneşin batışını izlerken gülümsemem genişlerken yanaklarım yanıyor. "Hayatta olduğuna inanamıyorum."

"Aynen öyle! Wicked ile birbirinizi öldüreceğinizden emindim."

"Oh..." Kıkırdıyorum, içkimden bir yudum alıyorum ve saçlarımı yana yatırıyorum. "İnan bana, neredeyse yapıyorduk."

Poppy'nin gülümsemesi genişler. "Harika görünüyorsun. Seni sarışın halinle seviyordum ama esmer cadaloz haline bayıldım."

İç çekerek içkiyi bardağımda döndürüyorum.

"O kadar kötü, ha?" Poppy ekliyor ve gözlerim yavaşça onunkilerle buluşuyor. İlk kez hüznün iliklerime kadar işlediğini ve beni derinden ürperttiğini hissediyorum. Yıllarca evimden her çıktığımda duygularımın önüne bir duvar ördüm. Bu bir ritüeldi.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Evet."

Poppy vücudunu öne doğru iterek elini dizime koyuyor. "Bunu daha sonra konuşabiliriz." Dirseklerinin üzerine yaslanıp kaşlarını oynatıyor. "Ama beni bilgilendir! Evli misin?" Uzaklara dalıp gidiyorum, ahırın bulunduğu ağaçların arkasındaki yüksek tepeli dağların ana hatlarını izliyorum. İçlerinde nasıl bir çirkinlik yattığını bilmiyorlar.

"Hayır!" Fısıldıyorum. "Evli değilim."

"Ahhh, ama o başka şeyler de yapıyor!" Val yanımda diz çöktü.

"Yıllardır yaptığım ilk kız kıza konuşmayı bölüyorsun." Gözlerini arıyorum. "Bu önemli olsa iyi olur."

Kulağıma eğildi. "Ben Wolf."

Bileğimdeki altın Rolex'e bakıp sandalyemden kalkıyorum. "Geri geleceğim!"

"Sen daha iyisin!" Val'i barın önünden takip edip deri ve sigara denizinin yanından geçerken Poppy sesleniyor. Ana kapıdan çıkış yolunu bulduğumda gözlerin benimle birlikte hareket ettiğini hissediyorum. Dışarıdaki hava yüzüme bir kova su gibi çarpıyor ve el çantamdan telefonumu çıkarıyorum. Telefonun ışığı retinalarımı yakarken annemin telefonunu arıyorum ve kimsenin beni takip etmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden dikkatlice bakıyorum. "Val, gözünü dört aç."

Val başını sallıyor ama yere bakıyor. Sanırım Wicked'i gördükten sonraki üç saniye içinde Wolf'un babasının kim olduğunu anlamıştı. Babasının Wolf Pack MC'nin bir üyesi olmasıyla ilgili ironiye giremeyeceğim.

"Anne!" Wolf'un küçük sesi telefonumda yankılanıyor ve ben genişçe gülümseyerek kulüp binasında yaşanan kaosla arama yavaşça mesafe koyuyorum.

"Hey! Nona akşam yemeği için ne yaptı?" Tanıdık parlak beyaz bir Harley'e bakana kadar ayaklarım beni ileriye götürmeye devam ediyor. Işıklarda yanımızda park halinde gördüğümün aynısı. Farkına vararak gözlerimi kapatıyorum ve başımı usulca sallıyorum. Tabii ki oydu. Tabii ki oydu. "Hepsini yedin mi?"

Telefonda homurdanıyor. "Yaptım. Ve Nona bu hafta sonu Noel süslerini asabileceğimizi söyledi!"

Kalbim göğsümde kabarıyor. "Dostum, daha Kasım'dayız." "Ve?" diye soruyor, kelimeyi uzatarak.

Gülümsemem derinleşiyor. "Tamam o zaman. O zaman bu hafta sonu Noel alışverişine gideriz."

"Tamam! İyi geceler, anne!"

"İyi geceler, bebeğim." Telefonumu kapattım ve ekranı kapattım.

"Bir çocuk mu?" Wicked'in sesi beni tam karnımdan vuruyor ve şok içinde sıçrayıp arkamı dönüyorum. Otoparkın karanlığında gölgelenen adamın dış hatları, gözümü kırptıkça acı verici bir şekilde belirginleşiyor. Yüzünün yarısını kapatan kapüşonuyla bir arabaya yaslanmış, ayaklarını bileklerinden çaprazlamış ve ellerini

Cepler. "Seni asla annelik yapan bir tip olarak düşünmezdim."

Kanım kulaklarımda atarken kalbim göğüs kafesimi tırmalıyor. "Sanırım diğerleri aksini düşünür." Başımı omzumun üzerinden çevirdiğimde, daha önce birlikte olduğu kızı barın yanında, kolunu Jade'e dolamış halde buluyorum. "Evli misiniz?" Cevap vermiyor, ben de gözlerimi yavaşça onunkilere çeviriyorum. Burnundan yukarısını göremiyorum ve buradan keskin elmacık kemiklerinin ve yastık gibi dudaklarının gölgesi ve dış hatları neredeyse görülemeyecek kadar sinir bozucu.

"Evet dersem ne yaparsın?" diye soruyor ve ağzının kenarındaki sırtmak istediği yeri kaçırmıyorum.

Elimi omuzlarımda gezdirerek bir adım öne çıkıyorum, adrenalinin etkisi yavaş yavaş geçiyor. "Benden daha cesur olduğunu söyleyebilirim."

"Ruby?"

Ona dönüp bakmıyorum, gözlerimi kızın Jade'in etrafında nasıl hareket ettiğine kilitliyorum. Kolları Jade'in vücudunu sarıyor, başını geriye eğerek gülüyor ve düz dişlerini gösteriyor. Güzel olduğu kesin ama daha fazlasını beklerdim.

"Ruby!"

Wicked'a geri dönüyorum. "Ne?" "Aptal gibi davranmayı bırak."

"Çıkmıyorum. Görünüşe göre onlarla çıkıyorum." Telefonumu çantama geri koyuyorum ve kulüp binasına doğru dönüyorum. Jade ve Poppy ile birlikte güvenli bölgeye geri dönmem gerekiyor. Ondan ve sorabileceği sorulardan uzakta. Wolf'u neden Wicked'dan uzak tuttuğumu bilmiyorum. Sanırım büyük bir parçam kendime bunu onu nasıl bulacağımı bilmediğim ya da öldüğünü düşündüğüm için yaptığımı söyledi ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Bugün burada, tam önümde dururken, bunun doğru olmadığını biliyorum, ama şimdi yıllardır kendime söylediğim yalan bataklık gibi ve ayaklarımı ondan kurtaramıyorum.

"Kiminle çıkıyorsun? Çocuğunun babasıyla mı?" diye soruyor, ben kulüp binasına bir adım daha yaklaşımadan.

Gözlerimi

Babam, barda oturmuş bizi uzaktan izliyor.

Yüzümü tekrar ona dönüyorum. Şimdi daha yakın, kapüşonu yüzünden çıkmış ve boynuna dayanmış. "Erkek mi kız mı?" Bir adım daha atıyor.

Birini geri alıyorum. "Oğlum."

"Hmmm." Gözleri kısılıyor. Etrafımızdaki hava değişiyor ve boğazım sıkılıyor, sanki hava almak imkansızmış gibi. "Yaşlı olmalı? Noel hakkında konuşacak kadar yaşlı mı?"

Tekrar geri adım atıyorum, topuklarım gevşek taşların üzerinde çıtırdıyor. Erkekleri kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde yerim, yine de onun huzurunda sinerim. Her seferinde. Sanki bunca yıldan sonra bile hâlâ o. Sadece beni yumuşatacak kadar erkekliğe sahip olan o. "O çok zeki."

Wicked başını yana eğerek bir adım daha atıyor. Koyu renk gözlerinin tenimin üzerinde dans edişini ve sonra tekrar yüzüme bakışını izliyorum. "Kaç yaşında?" Korku tenimde geziniyor.

Üç adım geri atıyorum, bu sefer daha hızlı. Müziğin sesi yükseliyor ve dışarıda duran insanlar konuşmayı bırakıyor. "Kaç yaşındasın Ruby?" Oh kahretsin. Sesi daha yüksek.

"Siktir." Babamı bulmak için arkamı dönecektim ki Wicked'ın eli koluma girdi ve göğsüne çarpana kadar beni geri çekti.

"Yo!" Val, Tony ile birlikte ilerliyor ama elim ikisini de durdurmak için havaya kalkıyor.

Wicked'ın yüzüne bakarken, şeytani bir şekilde tanımlanmış yüz hatlarının keskin kenarlarını izliyorum. Çökük elmacık kemikleri, kalın kirpikleri, kaşları ve yumuşak dudakları.

"Çocuklar," diyor babam arkadan. "Bunu burada mı yapmak istiyorsunuz?"

İkimiz de onu görmezden geliyoruz, tıpkı çocukken yaptığımız gibi. Gözlerim onun gözlerinde parlıyor.

"Dört."

Sanki yüzündeki tüm öfke ve şüphe buharlaşıp uçmuş gibi yüzü düşüyor. "Senden nefret ediyorum." O

Beni kabaca iterek bisikletine doğru ağır adımlarla ilerliyor.

"Çok kötü!" Ben bağıríyorum ama o beni görmezden gelip kaskını alıyor ve motorunu çalıştırıyor. Garaj yolundan çıkarken gürültülü motor havayı yırtıyor. "Lanet olsun." Arkamı döndüğümde babamı buluyorum. "Eve gidiyor!"

"Kahretsin!" Babam elini saçlarında gezdiriyor ve cebindeki telefonu açıyor.

"Val! Arabayı getir. Hemen." Aceleyle girişe geri döndüğümde Jade ve Poppy'yi buldum, sarışın şimdi Jade'in yanındaydı.

"Poppy, gelmek isteyebilirsin-"

"-Bakın, kim olduğunuzu bilmiyorum ama ben onun yaşlı kadınıyım, bu yüzden-"

Elini iki parmağımla kolumdan çekerek sarışına ters ters bakıyorum. "Wicked için kim olduğun umurumda bile değil." Poppy'ye dönüyorum ve gülümsememi yumuşatıyorum. "Bana kızacaksın ama gelmen gerek."

Poppy'nin puslu gözleri benimkilere takılıyor ama ses tonumdaki aciliyeti duyunca ayağı fırlıyor. "Tamam, geliyorum." Geçerken Jade'in omzunu sıkıyorum, aniden durup sarışın kızla yüzleşmek için geri döndüğünde Poppy'nin sırtına çarpıyorum.

"Ve Sloane-"

"-Ben hallederim!" Jade bizi uzaklaştırıyor ve ben de Poppy'nin kolundan tutarak onu dışarıya, seyircilerin yanından sürüklüyorum. Mercedes'im ön tarafta rölantide çalışıyor, Royce, Khaos ve Lion da bisikletleriyle uzun araba yolundan aşağı inmişler bile. Val bizi götürürken, Tony babamla kalmaya karar verdiğinde suçluluk duygusu göğsümü tırmalıyor. Hâlâ eve gelmeyen babamla.

"Neler oluyor, Rubs?" Poppy usulca soruyor ve ben de başımı cama yaslayıp ağaçların geçişini izliyorum. Ana yola çıkar çıkmaz Val onu yere bırakıyor ve ben de Poppy'ye dönüyorum.

"Bunu sana söylemediğim için üzgünüm, ama kendimi savunmam gerekirse, senin öldüğünü sanıyordum."

Eli kalçama geliyor. "Evet. Tabii ki. Şimdi ne oldu?"

Derin bir nefes alıp telefonumu ona uzattım. Ana ekran düğmesine basıyor ve Wolf'un yüzü ekranı dolduruyor. Işıl ışıl gülümsüyor, her iki yanağında iki mükemmel gamze ve koyu, badem gözleri var.

"Oh..." Ses tonu yüksek, gözleri geniş. Ağzı bir gülümsemeyle kıvrılana kadar nefesimi bırakmadım. "Ben bir teyze miyim?" Parlak gözlerle bana bakıyor.

"Öylesin." Kollarını enseme dolayarak öne doğru fırladığında göğsüm sıkışıyor. "Bu - Aman Tanrım, seni öldürecek." Poppy'nin gülümsemesi sandalyesine geri dönerken azalıyor. "Onunla başa çıkabiliriz."

"Eh." Koltuğuma geri çekildim. "Artık nasıl yapacağımı bilmiyorum ve diğer her şey olup biterken, umursadıklarımı bulabileceğimi sanmıyorum."

"Şu anda ne yaptığım konusunda sizi bilgilendirmem gerekiyor. Bu yüzden bu yolculuk sırasında size bilgi de verebilirim. Wicked ve beni yetiştiren adam çok kötü. En kötüsü. Bir kardeşi vardı ve yıllar önce Wicked ile tanıştığın kişi oydu."

"Sizinkilerin ailesi mi? Wicked'ın öldürdüğü mü?"

Poppy yüzünü buruşturuyor. "Hayır, şu anda değil ama diğer adamın adı K Diamond'dı ve Wicked, Royce ve diğer birkaç kişiyi aylarca bir ine kapattı, onlara gerçekten boktan şeyler yaptırdı ve oynattı. Jade de işin içindeydi ama her neyse!" Bir dur işaretine yanaştığımızda acele ediyor. "Şimdi bir organizasyonun yönetimine yardım ediyorum-"

"-Anonim." Ağzının açık kalmasını izliyorum. "Hepiniz hakkında bir şeyler duydum."

Poppy taytıyla birlikte giydiği küçük eteğini aşağı çekerek başını sallıyor. "Evet, sanırım yapardın."

"Ne yazık ki benim işim tam tersi." Duygularıma göz kırpmıyorum. "Kurtarıcı olmaktan çok uzak."

Bir kahkahayı bastırıyor, tam malikaneye yanaşırken elinin tersiyle ağzını siliyor. Kapılar ayrılıyor

açık ve bisikletler ön kapıda sıralanmış. Annem onları içeri almış olmalı. "Birisi kötü adam olmak zorunda, değil mi? En azından sensin."

Kapıyı iterek açıyorum ve elini elime almadan önce yanıma gelmesini bekliyorum. "Evet. En azından benim."

Ruby

Wolf'u doğurduğumdan beri bu günü pek çok kez düşündüm. Nasıl olacağını ya da Wicked'a nasıl söyleyeceğimi. Kelimelerin nasıl çıkacağını hayal etmekte zorlandım, çünkü başlangıçta onları söylemeyi hiç istemediğimi biliyorum. Ama burada durmuş, Wolf'un odasındaki yatağının üzerinde, uzay projektörünün ışıkları titrerken onu izlerken, kendimi bu kadar kötü hissedeceğimi hiç düşünmemiştim.

"Annem hâlâ aynı."

"Sana güvenmemesi gerekirken hâlâ güveniyor olması gibi mi?" Ayakkabılarımı kapısına bıraktıktan sonra odaya girerken soruyorum. "O zaman evet," diye tıslıyorum. "O da aynı."

Wicked, Wolf'a bakarken çenesi sıkılır. "Onu benden sakladın mı Ruby?"

"Şşşt!" Kolunu kavriyorum ve sıcaklığı soğuk avuç içimle çarpışınca irkiliyorum. Onu yatak odasından dışarı sürüklüyorum ve kapıyı kapatıp ona bakana kadar bekliyorum.

Gözlerindeki acıyı gördüğümde bu suçluluk on katına çıkıyor. Duyguların olasılığını hiç keşfetmemiş bir adam, yine de duygularını ondan çaldım. "Özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim. Sadece nerede olduğunu ya da sana ne söyleyeceğimi bilmiyordum."

"İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz!" diye çıkışıyor, uzun koridorda adımlarken yumruklarını iki yanında sıkıyor. Benim odamın tam karşısında, eskiden onun yatak odasının olduğu yere açılan kapının önünde durdu. İlk kez birlikte uyuduğumuz odanın.

Poppy arkamdan gelirken onu takip ediyorum ve ona Wolf'u uyandırmamasını söyleyemeden kapısı kapanıyor. İç çekerek, Wicked'in durduğu yere doğru ilerliyorum, sırtı bana dönük ve kolu eski yatak odasının kapı çerçevesine dayanmış.

"Elimden gelenin en iyisini yapmadığımı kabul ediyorum. Ama başka nasıl yapacağımı bilemedim. Babam öldü" -ölüm kelimesini göz devirerek söylüyorum- "ve ben de hemen onun yerine geçmek zorunda kaldım. Nerede olduğunu ya da dışarı çıkıp çıkmadığını bile bilmiyordum. Wicked, seni son gördüğümde beni kaçırmıştın ve insanların beni lanet bir labirentte uyuşturmasına izin vermiştin!"

Bir anda eli boğazıma yapışıyor ve beni duvara doğru itiyor. Bana bakıyor ve gözlerinin sertleşmesini izliyorum. Az önce gördüğüm acı gitmiş, yerine öfke gelmişti. "Bu gece beni görür görmez söyleyebilirdin."

Ona acımı gösterme zevkini tattırmak istemediğim için gözlerimi ona dikiyorum. "Yapmayacağımı kim söyleyebilir?"

"Oh, bilmiyorum..." Daha da sıkıyor ve yanaklarımın şiştiğini hissediyorum. "Belki de kaçmaya çalıştığın içindir." Beni geriye doğru itiyor ve parmağıyla beni işaret ediyor. "O senin olduğu kadar benim de ve şu andan itibaren Ruby? Bu tam olarak böyle olacak." Ben boğazıma masaj yapıp duvara yaslanırken ve ısırma isteğiyle nefes alırken o büyük merdivenlerden hışımla iniyor. Gözlerim önümdeki yatak odasına takılıyor ve orayı yıllar önce olduğu gibi görüyorum. Beni becerdiği o tanıdık yatak,

masanın üzerinde bile. Homurdanıyorum ve kapının kolunu tutup çarparak kapatıyorum.

Sadece o anıları değil, onlardan gelen acıyı da kapatmak.

Zaten büyüdüğünde Wolf'a bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Hey dostum, demek baban bunu bilemeyecek kadar kafayı yemiş. Bunun işe yaramayacağını biliyordum çünkü ben de en az Wicked kadar berbat durumdayım.

Aşağıya inerken telefonum cebimde çalıyor ve erkeklerin konuştuğunu duyuyorum. Şüphesiz Wicked ile.

"Ne?" Telefonu kapattım.

"Geç olduğunu ve hafta sonları çalışmadığınızı biliyorum ama kulüp binasına geri dönmeniz gerekiyor. Victor'un konuşmasını bitirmesi gerekiyor ve yeni bir gelişme oldu."

İç çekerek aramayı sonlandırıyorum, o sırada annemin Wicked'in yanında durduğunu görüyorum, kollarını kavuşturmuş. Derin bir sohbete dalmış görünüyorlar. Hatta annem gözlerinin yaşardığı ve aralarındaki kırıksıklığın belirginleştiği o şeyi yapıyor. Wicked anneme karşı yumuşuyor. Hep öyle yapardı.

"Gitmem gerek," diyorum ikisine de. "Kulüp binasında bana ihtiyaçları var."

"Ruby!" Wicked havlıyor ve ben ön kapının hemen önünde duruyorum, ayaklarım yere sağlam basıyor. "Bir avuç azgın motorcuya kışını göstererek kulüp evime geri dönmeyeceksin."

Yavaşça dönüyorum, kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum. "Senden emir almıyorum, Wicked. Ben senin küçük kulüp sürtüklerinden biri değilim." Ön kapının yanındaki kancada asılı duran ceketimi kaptığım gibi omuzlarıma atıyorum ve adımlarımı ikişer ikişer atıyorum.

"Hadi, Menace." Val, G-Wagon'un sürücü kapısını açtı. Duraksıyorum, başımı yana eğiyorum, sonra yan tarafa geçip garaja doğru yürüyorum. "Oh, hadi ama! Lütfen işimi zorlaştırma!" Merdivenleri koşarak inerken, birisinin bana doğru yaklaştığı hissini görmezden geliyorum.

Cebimdeki anahtarlarla garaj kapısına bip sesi çıkarırken ve kapı tamamen açılmadan önce camın altından kayarken beni takip etmek omurgamdan aşağı süzülüyor. Pastel turuncu Aston Martin DB 11'imın anahtarlarını kaptığım gibi içime bir adrenalin hücum ediyor ve kapıyı kaldırıp çarparak kapatırken ciyaklıyorum, tam da Wicked avuçlarını yolcu camına çarparken kilitliyorum.

İşaret ediyor. "Aç şu lanet kapıyı, Ruby!"

Onu tersledim. "Hayır." Gösterge ışıkları canlanıyor ve vitesi boşa alıp Val'in beni beklemekte olan Mercedes'inin yanından geçerek garajdan çıkmadan önce mırıldanan motorunu birkaç kez deviriyorum.

Bluetooth'um radyoya bağlı bir şekilde yola çıktığımda kablolu kapılar çoktan açılmıştı.

Kalp atışlarım göğsümde düzleşirken rahat bir nefes alarak dikiz aynasına baktığımda sadece Mercedes'i değil, arkasından çok da uzak olmayan tekli farları da görüyorum. Wicked'in hayatıma geri dönmesiyle ne beklediğimi bilmiyorum. Zor olacağını mı düşünmüştüm? Elbette. Etrafında olması zor bir adam ve ben de kolay bir kadın değilim, ama bu şekilde değil.

Küçük yeşil telefon LED gösterge panelinde dans etmeye başlıyor ve ben de direksiyon simidindeki telefon düğmesine basıyorum. "Ders istemiyorum."

"Biliyorum. Ama lanet olsun. İkiniz de tüm zaman boyunca bu kadar zehirli mi olacaksınız?"

"Val, o zamanlar bizi tanı mıyordun. Bana neler yaptığını bilmiyorsun. Wolf'u dört yıl boyunca ondan saklamam bir şey değil."

"Lala," diye uyarıyor Val. "Biliyorsun bu tür şeyleri kendi içimizde tutmalıyız. Yarım kalmış bir işin olduğunun ortaya çıkmasını istemeyiz."

"O sadece yarım kalmış bir iş değil, Val. Bu adamlar mı? Bu kulüp? Her şey bir yana, Wicked-" Duraksıyorum, bir sonraki kelimeleri nasıl söylemem gerektiğini, hatta hiç söylememem gerektiğini düşünüyorum. Çünkü Val biliyor muydu? Wicked'in yaratılmış bir adam olduğunu bilen var mı? Kendimi yaklaşıırken buluyorum

Kimsenin bilmesini istemediğim için sırrın etrafında dolanıyorum. Bunun yerine "Önemli değil," diyorum. "Sadece yolculuğun tadını çıkar." Kırmızı telefon düğmesine basıp hızlanıyorum. Yirmi dakika sonra, tanıdık caddeden aşağı iniyor ve telli kapıların dışında duruyorum. Buraya son geldiğimde olduğu kadar kalabalık değil, sanki biz ayrıldıktan sonra parti boşalmış gibi. Dürüst olmak gerekirse, arka bahçelerinde bir yığın cesedin olduğu bir parti düzenlerken ne düşünüyorlardı ki? Kapılar benim için anında açıldı ve kapıdan hızla geçerek kulüp binasının hemen önüne park ettim. Jade, Silver ve sarışın - gerçekten bir isme ihtiyacı olan sarışın, sanırım Jade ona Sloane diyordu - hepsi içeride.

Tek ayağım dışarıda kayarken, gürültülü bir motor gürültüyle yanımda durdu ve Wicked'in motorundan yuvarlanıp kaskını yere atmasını izledim.

"Sana ne dedim ben Ruby?"

Gözlerimi devirerek arabadan çıktım ve kapıyı çarparak kapattım. "Beni rahat bırak, Wicked." Onu iterek yolumdan çekilirken, girişten herkesin bizi izlediğini fark edince duraksıyorum.

"Biz bu işi hallederken ikinizin de uslu durması gerekiyor!" Babam parmağını ikimizin arasına soktu.

Başkan Lion, kulüp binasını işaret ediyor. "Ruby, kiliseye gelebilirsin. Konuşmamız gereken şey seninle ilgili."

"-ne sikim?" Wicked tartışıyor ve Lion Royce'a gitmeden önce ona kaşlarını çatıyor.

Hepsini görmezden geliyorum, Lion'a başımı sallayarak geçiyorum. Bu gece Wicked için sabrım yok. Enerjimi çoktan tüketmişken olmaz. Saatler önce.

Hâlâ burada olan birkaç motorcunun yanından geçerken, eğer benden tamamen uzaklaşmazlarsa, odanın diğer ucundan Jade ve Poppy'nin gözlerini yakalıyorum. Poppy Jade'e doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldadığında hareketlerim ağır çekimdeymiş gibi oluyor. Jade'in gözleri şaşkınlıkla açılıyor, sonra üzgün bir şekilde Sloane'a gülümsüyor.

Saçımı kulağımın arkasına atıyorum ve Lion'ı bara bitişik yan kapıdan takip ediyorum. Ortada, MC amblemi ahşaba ustalıkla oyulmuş uzun dikdörtgen bir masa var. Deri sandalyeler masanın altına itilmiş ve en baştaki küçük sehpanın üzerinde bir tokmak duruyor. Sanırım Lion orada oturuyor. Kafanın arkasındaki duvarda, çapalarla asılı eski bir motosiklet var. Pencere yok ve dürüst olmak gerekirse, burası dışarıdan daha fazla kış gibi kokuyor.

"Şuradaki sandalyeye otur Ruby." Lion masanın diğer ucundaki sandalyeyi işaret ediyor. Dikkatlice çekiyorum ve kendimi aşağıya bırakıyorum.

"Acele edebilir miyiz lütfen? Sabah kalkıp oğlumu Noel alışverişine götürmem gerekiyor." Aslan'ın hareketlerini takip ediyorum, oturacağını sandığım sandalyeyi geçiyor ama onun yerine sağ taraftaki yeri alıyor. Diğer herkes içeri doluşuyor ve teker teker masanın etrafındaki yerlerini almalarını izliyorum. Royce Lion'ın karşısında, Khaos Royce'un yanında ve bu böyle devam ediyor. Diğer üyeler isimlerini bilecek kadar umurumda değil.

Onu görmeden önce içeri girdiğini hissediyorum. Tüm atmosfer değişiyor ve bunun aramızdaki gerilimden mi yoksa ondan gerçekten nefret ettiğimden mi kaynaklandığını bilmiyorum ama odaya girdiği anda sanki gölgesi beni kısıp almış gibi oluyor. Ne zaman onun yanında olsam üzerimde kara bulutlar dolaşüyor. İlk fark ettiğim şey fazladan koltuk olmadığı.

İkinci şey ise masanın başındakini alması. Yavaşça eğiliyor ve tam oturacakken başı hafifçe yukarı kalkıyor ve ağzının kenarı nefret dolu bir sırıtışa dönüşüyor.

Bir anda kayboluyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıp gözlerini doğrudan bana diyor. Panikliyor muyum gibi görünmemek için nefes alışımı yavaşlatarak masanın altından bacak bacak üstüne atıyorum ve şimdi beni buraya koyduğu için Lion'a lanet ediyorum.

Gözleri benimkilere her değdiğinde tenimi karıncalandıran elektriği koruyamayınca geri çekiliyorum ve

Sağımdaya oturan babam. "Neler oluyor?"

Babama ilk kez gerçekten bakıyorum. Cildi, zamansız canavardan mı yoksa stresten mi bilinmez, onu son gördüğümde daha solgun. Ama gözleri hiç değişmemiş.

Bana dönüyor, elimi kendi eliyle tutuyor ve parmağı parmağımdaki elmas taşın üzerinde gezinirken duraklıyor. Masanın ucundaki Wicked'a doğru hafifçe bakıyor. Onu yakaladığımı biliyor mu bilmiyorum ama ben yakaladım.

Elimi onun dokunuşundan çekiyorum. "Baba!"

"Bu doğrudan MC'yi ilgilendirmiyor, sadece seni getirmek için ikimizin de zarar görmeyeceğini bildiğim güvenli bir yere ihtiyacım vardı." Gözlerine bakarak daha fazlasını bekliyorum. "Wicked'in yıllar önce bana vermen için sana verdiği zarf, içeriden bir sızıntımız olduğunun teyidiydi." Sanki bir sonraki kelimeyi bulmaya çalışıyormuş gibi konuşmayı kesiyor. "Güvenebileceğimizi düşündüğümüz ama İrlandalılarla gizli çalışan biri."

Çekiniyorum.

"O da neydi?" Wicked masanın başından araya giriyor ve tüm başlar ona dönüyor.

"Ne neydi?" Isırıyorum, keşke bir sigaram ya da parmaklarımı meşgul edecek bir şeyim olsaydı da masanın üzerinden uçup onun gözbebeklerine doğru pençelerimle ilerlemek istemeseydim.

"Victor İrlandalılardan bahsettiğinde yaptığın o seğirme mi?" Öne doğru eğilip kollarını masaya dayıyor. Boğazının kenarındaki bariz dövmesini görmezden gelmeye çalışıyordum. Görebildiğim tek dövme bu ve biliyorum ki bu onun tek dövmesi olmayacak. Bir gül, ama tepesinde çiçek yerine bir elmas var. "Neydi o?"

Khaos kıkırdıyor, dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırıyor. Öne doğru eğilip sigarayı parmaklarımın arasında ondan kapıyorum, yüzündeki gülümsemeyi görmezden geliyorum. Sigarayı ağızda ısırarak kendimi sandalyeye geri bırakıyorum. "Bilmiyorum, Wicked. Benim hakkımda benden daha çok şey biliyor gibisin..." Külü fırlatıp

Ucunu dudaklarıma götürürken sırtıyorum. "Neden bana ne anlama geldiğini söylemiyorsun?"

Onu görmezden gelip babama dönmeden önce gözleri ağzımla elimdeki sigara arasında gidip geliyor. "Kim?"

"Bir asker. Genç. Bu yüzden barakadaki ceset sayısı on." Düşüncelerimi poker suratımla gizleyemeden kaşlarım birbirine çarpıyor. Boğazımı temizliyorum ve bir doz daha nikotin çekiyorum içime.

"Oops."

"Ne demek 'oops'?" Wicked odanın diğer tarafından homurdanıyor.

"Şey..." Söyleyeceğim sonraki sözler için alkol almayı dileyerek sandalyemde kıpırdanıyorum. "Jeremy'nin uzun süredir kayıp olan torununu beceriyordum. Onu altına almayı planlıyordu ama ben onu öldürdüm. Domuzun tekiydi ve benden çalmaya çalıştı."

"Tanrı aşkına-" Babam masayı geriye itiyor, sandalyesi hafifçe geriye doğru yuvarlanıyor. "Burayı neden havaya uçurmaya çalıştıkları anlaşıldı. Jeremy ve ben bunu düzelterek. Ruby, o zamandan beri başka ne yapıyorsun?"

"Evet, Ruby?" Wicked'ın çenesinin yan tarafındaki kaslar gerildi. "Başka kim var? Ruslar da mı?"

Ona acımasızca gülümsüyorum. "Peki Wicked bunu nereden biliyordu? Onunla daha gençken tanışmıştın. En sevdiği babasını öldürdükten sonra - eğer bu gerçekse." Wicked oturduğu yerden kıkırdıyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Ona hiç aldırmış etmiyorum. "Nasıl? Nereden bilebilir ki?"

Babamın yanakları genişliyor, gözlerinin kenarları öyle bir kırışıyor ki bir sonraki söyleyeceği şeyin hoşuma gitmeyecek bir şey olacağını biliyorum. "Bubba, Wicked Cosa Nostra'dır."

Başımı tekrar Wicked'a çevirdiğimde, masanın etrafında titreşen sessizliği görmezden geliyorum. Odanın üzerinde bir şüphe gölgesi dolaşıyor. Belki de babamın bize yalan söylediğini öğrendiğim için artık ona güvenmiyorumdur,

Belki de başka bir şeydir. Ama şu anda bunu içimde hissediyorum. Benden bilgi saklıyorlar.

"Bana nedenini söylemek ister misin?"

Wicked sırıtıyor ve bana Wolf'u hatırlatan o mükemmel gamzesini gösteriyor. "Victor'un o gece Poppy ve beni alması bir kurtarma değildi Ruby." Parmakları önünde duran bir puronun etrafını sarıyor. "Bu bir geri alma işlemiydi."

"Hmmm." Babama dönüyorum. "Hangi aile? Eğer bizimkiler dersiniz, ikinizi de öldürürüm."

Babamın gözleri sandalyesinde geriye yaslanmadan önce hafifçe açılıyor. "Hayır, Ruby. Benim torunum ensest ilişkinin ürünü değil. Tanrı aşkına," diye nefes verdi. "Amante ailesi."

Sapsarı kesildim, korku keskin pençelerini kalbimin tabanında gezdiriyordu. "Amante mi?" Amante ailesini herkes bilir. Aşkın yanlış ellerde olmasının trajik hikâyesi.

"Kayıp

Aile mi?"

Babam başını yavaşça sallıyor. "Aiy, Bubba." Dönüyor ve ben de gözlerini Wicked'a doğru takip ediyorum.

"Çocukları olduğunu bilmiyordum."

Wicked o kadar geniş sırıtıyor ki düz beyaz dişlerini gösteriyor. Ondaki mafyayı ilk kez fark ediyorum. Babamın onu neden adam yaptığı hiç mantıklı gelmemiştir. Tüm kurallara ve emirlere aykırıydı.

"Peki sen neden buradasın? Motorculuk mu oynuyorsun?" Avuçlarımı uyluklarımda gezdirerek soruyorum. Ailesine ne olduğunu hatırlıyor mu? Muhtemelen hatırlamıyordur. Bir keresinde travmanın anıları bastırma eğiliminde olduğunu okumuştum.

"Çünkü onlar benim ailem ve dışarıdan nasıl görüldüğü umurumda değil. İrlandalılar bunu biliyordu ve bu yüzden buraya geldiler. Ben Wolf'u bilmeden önce onlar Wolf'u biliyorlardı Ruby ve onun babası olduğumu biliyorlardı. Amını ıslatman neredeyse hayatlara mal oluyordu."

"Senden nefret ediyorum."

Lion araya giriyor, "Bunun bir aile meselesi olduğunu biliyorum, ancak bu MC tam olarak geleneksel değil ve normlara bağlı kalmıyor."

Wicked'in üyemiz olmasının her zaman kısa vadeli bir şey olacağını düşünmüştük ama-"

"-ama yamayı saklamaya karar verdim. Bu artık benim ailem, Cosa Nostra değil. Bununla ilgilenmiyorum."

"Ama sen yaratılmış bir adamsın." Alay ediyorum. "Kan girer, kan çıkar."

"İkisini de yapabilirim." Purosunu söndürür. "En azından ihtiyaç duyulduğunda."

"Peki babam neden kendi ölümünü taklit etmek zorunda kaldı?"

Babam sandalyesinden kalkıp odanın köşesine doğru ilerliyor. Tedirgin, bunu gözlerinden anlayabiliyorum. "Çünkü onu öldüren aile, çocukken onunla olan ilişkiyi biliyor. Karmaşık bir durum, principessa. Tüm detayları ben halledeceğim."

"Tabii ki. O Sergio Amante'nin oğlu." Kıkırdıyorum, başımı sallıyorum ve parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirerek yana kaydırıyorum. "Sergio yaşlı biriydi, Komisyon'un Capo Dei Capi'siydi-" Dirseğimi masaya dayayıp alnıma masaj yapıyorum. "Gio ve Marcu'nun ondan neden korktukları anlaşılıyor. Babamla ne kadar yakın olduğunuzu da şimdi anlıyorum. Bunu daha önce göremediğime inanamıyorum." Boğazımdaki şişliği yutkunarak geçiriyorum. Tadı ihanet ve sigaraya çok benziyor. "Yani babam ölü numarası yaptı çünkü seninkini ortadan kaldıran aile şimdi senin hayatta olduğunu öğrendikleri için onun kanını istiyor..." Masadan fırladım. "Bir oğlun olduğunu biliyorlar mı?"

Wicked dişlerini gösterir. "Bir oğlum olduğunu bile bilmiyordum. Otur yerine."

Vücudum anında alçalıyor. "Peki kim o? Aileni öldüren kim? Onları dışarı çıkarabiliriz."

Wicked başını omzunun üzerinden hafifçe kaydırarak arkasındaki Papa'ya bakıyor. İkisinin de benden sakladığı bilgiler var. Bu çok açık ve sürpriz değil. İkisi de en başından beri birbirlerine bağlılar. Babamın gerçekten ölmediğini duyduğumda neden şaşırdığımı bilmiyorum. Ceset yoktu. Başka bir açıklama yok ama

vurulduğunu ve onun öldüğünü söyledi. Ne kadar aptal ve safım, kederime o kadar kapılmışım ki soru sormadım.

"Bu gece eve geliyorum, Bubba. İnebilirsin." Gözlerinin kenarları kırışıyor.

"Bunu ondan almakta iyi şanslar. Duyduğuma göre, dışarıda çok iyi vakit geçiriyormuş ve arkasında kan izleri bırakıyormuş." Wicked'in gözleri benimkilerin üzerinde, kararıyor.

"Kıskandın mı, sevgilim?"

"Siktir git," diye fısıldıyor, bana göz kırpmıyor.

"Tanrım..." Royce ikimizin arasına bakarak mırıldandı. "Bu yaklaşan savaşı halletmemiz gerekiyor."

"Anlaştık." Aslan'ı buldum. "Bu işi üstlendiğiniz için hepimize teşekkür ederim. Sonsuza dek size borçluyuz."

"Bunu biliyorlar, Ruby!"

Masanın başındaki çocuğu görmezden geliyorum. "Peki, yeni Kayıp Aile olmak üzere olan aile kim?"

Papa "Volkov" diye mırıldanmadan önce bir sessizlik oldu.

Damarlarımdaki tüm kan çekiliyor ama gözlerimi ona kilitliyorum. "Tamam."

"O da neydi?" Wicked yine ısıırıyor ve artık canıma tak etti. Oturduğum sandalyeden kalktım. "Ruby!"

Babamın sessizliği yeterince yüksek, çünkü o biliyor. Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyor. Çünkü başından beri biliyordu.

Parmağımdaki yüzükle oynuyorum. "Nişanlım."

"Senin lanet neyin?" Kollarındaki kaslar dalgalanarak sandalyesinden kalktı. "Herkes dışarı! Hemen!" Bedenler odadan dışarı çıkar. "Sen de, yaşlı adam!"

Babam geçerken başımın üstünü öpüyor. "Özür dilerim, Bubba. Bunu öğrenmesinin zamanı gelmişti."

"Biliyorum..." Etrafımdaki hava daralıyor ve kapı kapandığında, koşma dürtüsü sırtımın alt kısmına doğru tırmanıyor.

"Yani bana düşmanımla yattığını mı söylüyorsun?"

"Kayıp Aile'yi kimin öldürdüğünü bilmiyordum!"

"Wolf'un ailesi, Ruby. Wolf'un ailesini öldürdüler ve onun benim olduğunu öğrendiklerinde, ona ne yapacaklarını düşünüyorsun, hmm?" Son sözlerini bitirene kadar bana ne kadar yakın olduğunu fark etmedim.

Geri çekiliyorum. "Bilmiyordum Wicked, yemin ederim. Bilmiyordum." Onun adını söylemek dilimin ucunda hiç tuhaf hissettirmedi, sanki oraya aitmiş gibi.

Beni masaya yaslıyor, parmakları çenemin etrafını sarıyor. Derin nefesler çekerek, tahtanın kenarını sıkarak kendimi dengede tutmaya çalışıyorum. "Bu dünyada nefret ettiğim her şey sensin Ruby."

"O zaman neden bana bu kadar yakınsın?"

Yaklaşıyor, dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor. Dudakları dudaklarımın üzerinde gezinirken nefesimi tutuyorum. "Seni öldürecek kadar yakın."

Gözleriyle dudakları arasına bakarak sırtıyorum. "Ya da beni becer."

Kıkırdıyor, kalçalarını içime doğru eğiyor ve siki karnıma sürtündüğünde bir iniltiyle savaşıyorum. "Bir daha asla." Sonra beni geriye doğru itiyor ve kapıya doğru ilerliyor. Gitmeden önce omzunun üzerinden döndü. "Düğüne bir davetiye bekliyorum. Oh, ve Ruby? Çocuğumu onun yanına yaklaştırırsan seni öldürürüm." Hışımınla çıktı ve ben uzun süre tuttuğum nefesimi bıraktım. Boğazım şişti ve gözlerimi sıkarak masaya doğru eğildim. Bunun için beni asla affetmeyecek, bunu biliyorum ama zihnimin derinliklerinde bir yerde, sanırım daha sert mücadele etmesini istedim. Benim için daha çok mu? Bilmiyorum.

Sonunda odadan çıktığımda adımlarım yavaştı. "Seni affedecektir, bebeğim." Babam genellikle damarlarımdaki yangını yatıştırır. "Sen ve o kaçınılmazsınız. Bunu herkes biliyor."

Başımı sallayarak yanağımdan aşağı süzülen gözyaşlarını yakalayamadan siliyorum. "Hayır, baba. Yapmayacak. Neden?" Gözlerimi ona dikiyorum. "Neden bana öldürme emrini verenin Mikhail Volkov'un babası olduğunu söylemedin?"

"Fark eder miydi, Bubba? İkimiz de biliyoruz ki bundan kurtulmanın bir yolu yok."

İçimi çekerek dışarı çıkmaya başladım.

"Nereye gidiyorsun?"

Arkamı dönüp onu inceliyorum. Hayatım boyunca ona güvendim ama kafamın arkasında benden bir şey sakladığını bilen kaşıntıdan kurtulamıyorum. "Artık döndün. Kendi yaşıma geri dönebilirim."

"Ruby," diyor nazikçe, ama onu ve diğer herkesin bakışlarını görmezden geliyorum.

Val, Aston Martin'imin diğer tarafında duruyor ve kaşlarını oynatıyor. "Artık benden kurtulamazsın."

Sürücü koltuğuna geçtim. "Bu noktada umurumda bile değil." Wicked'in eve döneceği günü yıllar boyunca birçok kez düşünmüştüm. Hepsi kafamda farklı şekilde canlandı. Ama az önce olanları ben bile düşünemiyordum.

Arabayı çalıştırıyorum, camdan dışarı baktığımda onu Sloane kucağında, bacakları beline sarılmış ve ağızları birbirine yapışmış halde yakalıyorum.

Çekiniyorum.

Arabayı ileri sürüp gaza bastığımda Val usulca, "Özür dilerim, prenses," diye mırıldandı.

"Üzülme. Babam döndüğüne göre artık hayatımı geri kazandım." "Kısmen..." Val araya giriyor. "Madem nişanlandınız

bir ay içinde evlenecek."

Boğazımda yükselen safrayı yutuyorum. "Evet. Sanırım."

Wicked

Sloane kıcını kasıklarıma sürüyor ve ben geri çekilip ona bakıyorum. "Jade ve Poppy ile git."

"Ama bu gece seninle kalıyor muyum?" diye sızlanıyor, parmağını boynumda ve yan taraftaki dövmenin üzerinde gezdiriyor.

Ondan biraz uzaklaşıyorum. "Hayır, Roy'la kalabilirsin." Ona hafifçe dokunuyorum ve o da Jade'i kulüp binasının arkasına kadar takip ediyor. Jade'in arkadaşı olduğu için doğru tutmaya çalışıyorum ve Sloane'un Ruby'yi kızdırma konusunda yardımcı olmadığını söylersem yalan olur, ama aletim sıkıldı. Artık düşünmem gereken bir de oğlum var, her şey değişti.

"Hepimiz senin otelinde mi kalıyoruz?" Royce yanımdaki sandalyeye çökerek soruyor. "Herkes ahırda, yakılmasına yardım ediyor." Yanan etin ve metalin kokusunu buradan alabiliyorum; tek kelime etmesine gerek yoktu. "Sen iyi misin?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum, barın üzerinden uzanıp parmaklarımın değdiği ilk şişeyi kapıyorum. "Sanırım lanetlendim."

Royce derin bir kıkırdamayla ucuz viski şişesini elimden alıyor ve dudaklarını şişenin ucuna doluyor. "Hayır, dostum. Sen sadece lanetini buldun. Arada fark var."

"Lanet olsun. Ben baba olamam, Royce. Ne oluyor lan? Ben mi?"

Cevap vermeyince koltuğumu ona doğru kaydırıyorum. "Yaptığım pislikler mi?"

"Alınmak yok." Royce elinin tersiyle ağzını sildi. "Ama annesinin daha kötülerini yaptığını söyleyeceğim." Ruby'den bahsedildiğinde göğsümde oluşan yarayı görmezden geliyorum. Lanet olsun, nefret ettiğim her şey o değil mi? Tek sorun, benim nefret etmemem.

"Onu görmeyeli yıllar oldu, kardeşim. Ve ondan sonra becerdiğim hiçbir orospu kafamda var olmadı," diyorum alçak sesle, nefesimin altında. "Onun içine girdiğim anda biliyordum ki, bu dünyada yürüyen hiç kimse onun aletimin etrafında hissettiklerini değiştirebilecek kadar güçlü olamazdı."

Royce bir kahkaha atarak sırtıma vuruyor. "Vay anasını. O geldiğinden beri davranışlarıyla kardeşlerin ve kızların ödünü kopardığını biliyorsun. Yepyeni bir yönünü gördüm. Hiçbirimizin beklediğini sanmıyorum."

Ayaklarımı tekmeleyerek gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Onu bir düzlüğe atmak istiyorum..."

Royce duraksıyor, şişe ağzından bir santim uzakta. "Kız çok seksi, bunu anlıyorum -ve Jade'e böyle söylediğimi söylersen, bunu inkâr ederim- ama bu oyuna dahil olamam, kardeşim. Biliyorsun, sikim kalktı."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum, ağzım bir sırıtışa dönüşüyor. "Senden katılmanı istemiyordum. Kiskanma."

Royce burun kemiğini kaşıyor. "Khaos?" Şişenin kapağına hafifçe vurarak başımı sallıyorum.

"Evet."

"Emin misin?" Royce dikkatle sorar. "Demek istediğim, o genç ve zaten birçok kez onun hakkında konuştu. O da

kızışmış bir köpek gibi olacağım."

Bir kahkahayı bastırıyorum. "O evleniyor, ben sadece onun içindeyken düşündüğü şeyin benim sikim olduğundan emin olmalıyım."

"Vay be. Bunun bir parçası olmayı gerçekten çok isterdim."

Sonraki iki günü Royce ile Chicago'daki yeni L'artisaniant'ı gezerek geçirdim. Sanırım içten içe Royce ayrılmak istemiyor. Ben de gitmesini istemiyorum. Başka bir L'artisaniant açmak ya da işletmek zor değil. Uzun zamandır bu işin içindeyiz ve burada çalışmak için sıraya giren insanlar var. Bazıları evden geliyor, bazılarını da buradan ayarlıyoruz. Otelimin st katında olması da yardımcı oluyor. Otel ailemden emanet fonuyla birlikte kaldı. Her şey ortaya çıkana kadar vakıf fonuna dokunamadım.

Kulübe açılan kapıları iterek açıyorum, eşikte duruyorum, koyu mermer duvarları ve aynalı tavanı görüyorum.

Royce yanımdan, "İyi görünüyor," diyor ve ikimiz de Orson ve Storm'un bulunduğu bara doğru ilerliyoruz. Storm şu anda bir kodlama dehası ve Orson da profesyonel basketbol oynuyor.

"Bu San Fran'dakinden daha iyi olabilir..." Orson bardağının üstünden bana bakıyor, barın arkasındaki kızı szyor.

"Katılıyorum." L'artisaniant'ın teması zayıf kalpliler için değil. Her seviyede, sapkınlık yoğunlaşıyor. Birinci seviye genellikle insanların gezindiği yerdir, üçüncü seviye Royce'un kaldığı yerdir, ama sonra... onun da bir sınırı vardır. Hepsi benim asla dörtten aşağı inmediğimi bilir.

"Bu gece açılıyor." Storm ikisinin kalanını yudumlarken gözleri Royce ve benim aramda gidip geliyor. "Ne oldu?"

Royce araya girmeden, "Hiçbir şey," diye cevap veriyorum. "Ama bir konuda yardımına ihtiyaım var. Sana onun adını göndereceğim ve bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum."

"Bir çocuğu var," diye sırtıyor Royce bardağının arkasından. Ona ters ters bakıyorum. "Pislik herif."

"Ne!" Ellerini havaya kaldırır. "Henüz açılmadı. Hâlâ hayatlarımız hakkında konuşabiliriz" -saatine bakıyor- "yaklaşık kırk dakika."

"Kahretsin," diye cevaplıyor Storm başını sallayarak. "Senin yerinde olmak istemezdim."

"Evet, öyle." Royce nefesinin altında kıkırdıyor.

"İkiniz de kapayın çenenizi."

Sandalyeden kalkıp barın arkasındaki ikinci kata çıkan yürüyen merdivenlere yöneliyorum. Yürüyen merdivenin her iki tarafı cam vitrinlerle çevrili. Her odada insanlar içerde performans sergiliyor. Sikişiyorlar. Her neyse.

Bardağı ağzıma götürüp ikinci seviyeye geçiyorum. Birinci katın doğrudan bir kopyası, sadece bar arkaya doğru olacak şekilde çevrilmiş. Kabinler geniş alanın bazı kısımlarını kaplıyor, kafesler de ileride duruyor. Duvarlar koyu kırmızı, mobilyaların hepsi krom. Personel etrafta dolaşıyor, açılışa hazırlanıyor. Arka tarafa geçip yürüyen merdivenle üçüncü kata çıkıyorum, her iki tarafta da aynı vitrinler var. Duvarlar sütlü bir bej tonunda, tavanlar yine aynalı ve bar yan tarafta. Kabinler artık biraz daha az özel, siluetleri göstermek için her alanda bir ışık var. Ayrıca yan taraftaki özel odalardan birine geçme seçeneği de var.

Dördüncü kata çıkan yürüyen merdivenin dibinde duruyorum. Yarın Wolf'la tanışacağım ilk gün, çünkü Ruby ona neler olduğunu anlatmak için biraz ağırdan almak istedi. Bütün gece içmek istemiyorum. Annemin ona birkaç gece dışarı çıkıp Victor'un işini yıllarca devraldıktan sonra biraz stres atması gerektiğini söylemesi bir yana, küçük Ruby La Rosa'yı evden çıkarmak için bundan daha fazlası gerekeceğini biliyorum.

Yürüyen merdiven beni dördüncü kata çıkarıyor. Beyaz duvarlar, bar mobilyaları ve deri kanepeler odanın etrafına dağılmış durumda. LED ışıklar her bir kanepenin üzerinde sıralanıyor.

oda boyunca. Sandalyeler gelişigüzel yerleştirilmiş ve tavanın yanı sıra arka duvarın tamamı aynadan oluşuyor. Burada özel oda yok. Burası herkes için serbest bir alan. En son dördüncü katta kaybolan biri ağlayarak polise gitmiş ve suç duyurusunda bulunmaya çalışmış. İşe yaramadı. L'artisanant'a adınızı attığınız anda bir Gizlilik Sözleşmesi imzalıyor ve haklarınızdan vazgeçiyorsunuz.

Bara doğru ilerliyorum, Poppy'nin yaşlarında genç bir kız şişeleri dolaba diziyor. Beni görünce arkasını döndü ve sışradı. "Kahretsin! Özür dilerim!"

"Burada her şey hazır mı?"

"Evet," diye cevap veriyor ve gözlerim isim etiketine takılıyor.

Cassie. "Biz hazırız."

"Kaç yaşındasın?" Gözlerimin vücudunda gezindiğini saklamadan soruyorum.

Yanakları pembeleşir. "Yirmi üç."

"Pekala..." İki kere kontrol edeceğim. Çok genç görünüyor, ama biz bunu yaparız. Genç olanları buluruz çünkü Anonymous'un avladığı sürüngenler için iyi yem olurlar.

Cebimden telefonumu çıkarıyorum ve Victor'un adının ekranda yanıp söndüğünü gördüğümde kilidini açıyorum.

"Ne oldu?"

"Bu hafta gündeme gelen bir konu hakkında konuşmamız gerekecek."

Kendimi sandalyelerden birine bırakıyorum. Bir bardak bana doğru kayıyor ve bana gülümseyen Cassandra'ya bakıyorum. Bu kulüp için fazla masum. Hay sikeyim. Storm ne düşünüyordu? "Şimdi söyle bana."

"Bu senin Cosa Nostra'ya olan bağlılığınla ilgili. Seni babanın olduğu yerde istiyorlar."

Viskiyi ağzıma atıyorum, boğazımda yandığında tısılıyorum, arkamda bal ve duman notaları bırakıyor. "Bunun geleceğini tahmin etmiştim."

"MC'nin artık senin hayatın olduğunu söylediğini biliyorum ama oğlum..."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum, tavana bakarken ona istediğini veriyorum. "Biliyorum. Sadece eğitim için zamana

ihtiyacım var

Khaos benim yerimi alacak. Onları bırakamam ve Royce ile Lion'ı da bu konuda karanlıkta bırakamam. Onları bilgilendirmem gerekecek." Genellikle mafya işleri sadece ev içinde bırakılır. Dışarıda kimse olmaz.

"Katılıyorum. Bilmeleri gerek. Gerçek şu ki, Wolf bir La Rosa değil, o bir Amante. Ailen artık kayıp değil Vittorio." İçkinin kalanını bir dikişte bitiriyorum.

"Pekâlâ. Sonra konuşuruz." Telefonu kapattıktan sonra mesajlarıma göz gezdiriyorum. Telefonumda Instagram logosunu görünce duraksıyorum. Merak ediyorum. Dokunup açıyorum ve onun adını yazıyorum. İlk o çıkıyor. Kullanıcı adına göz kırpmıyorum. **Uncut.** Mücevherleri kastettiğini biliyorum ama yine de dokunamadığım bir nedenden dolayı beni rahatsız ediyor.

Profili herkese açık, ben de tıklıyorum. On iki bin takipçisi var, altısını takip ediyor. Başımı sallayarak kıkırdıyorum. "Her zaman lanet bir züppe."

Yüklediği son fotoğrafa tıklıyorum. Aston Martin'inin sürücü koltuğunda telefonu elinde tutarken çekilmiş bir selfie, üzerinde dar, küçük siyah bir elbise var, göğüsleri dışarı fırlamış ve saçları dümdüz. Yanındaki kızın Betty olduğunu görünce gözlerimi deviriyorum. İkisi de dışarı çıkmak için giyinmiş ve ben de gönderildiği tarihe bakıyorum.

Kırk altı dakika önce.

Gözlerimi kısıyorum ve yorumları açmamak için kendimle savaşıyorum. Bir sonraki fotoğrafa geçiyorum, o ve Wolf'un bir fotoğrafı. Kalbim göğsümde yavaşlıyor ve arabama atlayıp hemen ikisini de alma isteğimle savaşıyorum. Wolf onun kollarında gülüyor ama doğrudan kameraya ve onu tutan kişiye bakıyor. Ruby boynuna ahududu üflüyor. İkisi de kayak kıyafetleri giymiş, karda gibi görünüyorlar. Bu birkaç ay önce paylaşılmış. Bir sonrakine geçiyorum ve kanım donuyor.

Bir restoran masasında oturuyor, makyajı tertemiz ve dar, küçük beyaz bir elbise giyiyor. Sikeyim. Mikhail onun yanında oturuyor, takım elbise giymiş, sakalı mükemmel bir şekilde kesilmiş. Eli kızın kalçasında, gözleri

fotoğraf makinesi. Fotoğrafları saplantılı bir şekilde inceliyorum. Gözleri donuk bakıyor, sanki giydiği ışıltı ve cazibe, içinde hissettiği çirkinliği gizlemek için hiçbir şey yapmıyormuş gibi.

Evet. Her şey değişmek üzere.

Başta dönüp takip et'e basıyorum.

Oyun başladı.

Ruby

Yıllar önce dışarı çıkmayı ve çılgınca koşturmayı seven bir kız olmadığım sonucuna vardım, bu yüzden anne olmak benim için işe yaradı. Ta ki babam ölünceye kadar.

İki gün önce döndüğünden beri evdeki ortam gergin. Annemin ihanetini hissedebiliyorum. Kendisi kaçıp giderken neden onu ve beni bütün pisliğini toplamamız için bıraktığını. Wolf'u yatırdıktan sonra, annem Betty ve benim dışarı çıkmamız konusunda ısrar etti, çünkü babamla birlikte halletmeleri gereken işler vardı. İkimize de bu gece eve gitmememizi söyledi, işte şimdi buradayım, şehirdeki otelimin çatı katındayım ve yolun tam karşısına bakıyorum.

"İyi misin?" Betty arkamdan yaklaşıp bana bir içki uzatıyor. Ondan içkiyi alıyorum ve rüzgârdan korunmak için geriye doğru adım atıp salona geri dönüyorum.

"Evet. Anlaşılan otelin içine bir bar koymuşlar." Büyük bir yudum alıyorum. "Bu gece bir bakalım derim."

Betty köşedeki deri koltuğa yığılır. "Elbette."

Hoparlörden bir bip sesi geliyor ve küçük ses kutusuna doğru koşarak düğmeye basıyorum.

"Hanımefendi, Jade, Poppy ve Sloane sizin için burada mı?"

"Bırakın kalsınlar. Teşekkürler, Michelle."

"Tanrım," diye homurdanıyor Betty, topuklu ayakkabılarını çıkarıp bacaklarını kanepede kışının altına kıvrarak. "Bu gerçekten iyi bir fikir mi?" Dolabın arkasından 42'lik şişeyi çıkarıp bir sürü bardak alıyorum.

"Evet. Aile işi yüzünden dışarı çıkamayacağımı ya da bir hayatım olamayacağını söyleyen sendin!" Köşeden başımı uzatıp baktığımda sadece kanepenin üzerine dökülen siyah saçlarını görüyorum. Oturma odası tamamen cam duvarlardan ve tasarımın etrafında kıvrılan geniş bir verandadan oluşuyor. Sol taraftaki duvarda büyük bir televizyon asılı, altında da bir şömine yanıyor. Alt katta üç yatak odası ve üst katta çatı katı tarzında bir ana oda. Bu daireyi hep sevmişimdir. Babam ölmeden önce burada yaşamayı seviyordum. Şimdi bunu söylerken kendimi çok aptal hissediyorum. Erkekler yalancıdır. Hepsi yalancıdır.

"Doğru!" Betty sesleniyor. "Yarına kadar çocuksuz olduğunuza göre biz de öyle yapabiliriz."

Asansörün kapıları açılır ve Jade küçük kırmızı bir elbise ve siyah topuklu ayakkabılarıyla dışarı çıkar. Arkasında saçlarını sıkı bir midilli şeklinde toplamış Poppy ve onun arkasında da Sloane. Sarı saçları omuzlarına dökülmüş, mavi gözleri ışıltılı. Bu gece makyajımı abarttım. Keskin kanatlı füme gözler, bej dudaklar, koyu bronzlaştırıcı ve fondöten. İyi vakit geçirmek için dışarıdayım, uzun bir süre için değil, bu yüzden bunu yaparken iyi görünebilirim.

Jade kollarını bana doladı. "Çok seksi görünüyorsun!"

Poppy belimi sıktı. "Sen iyi misin? Geçen gün Wicked'in sana çok kızdığını duydum."

Omuz silkiyorum, bardakları siyah mermer tezgahın üzerine kaydırıyorum. "Tıpkı eski günlerdeki gibi."

Poppy kıkırdayarak bardağı kapıyor ve hâlâ bana bakmakta olan Sloane'un yanındaki bar taburelerinden birine oturuyor.

"Ahhh! Senin hakkında çok şey duydum-" Betty arkamdan içeri giriyor ve Poppy'ye doğru koşarak ona sarılıyor. "Selam evlat. Uzun zaman oldu..."

Jade ve Sloane, Sloane'u görmezden gelen Betty'ye merhaba diyor. İyi bir arkadaş olduğunu biliyorum ve bunun bir parçası da Sloane ve benim konuşmamızı beklemek. Beni takip ediyor.

"Bak," diye nefes alıyor Sloane. "Jade benim en iyi arkadaşım ve bunun garip olmasını istemiyorum, o yüzden her şeyi masaya yatırabilir miyiz?"

42'den küçük bir yudum alıyorum. "Elbette." Onun üç katı büyüklüğünde adamlarla uğraştım, kafama silahlar doğrultuldu, bıçaklar derimi sıyırdı. Beni zerre kadar korkutmuyor, ama böyle düşündüğü için ona şükürler olsun.

Sloane saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Doğru, Wicked ile görüşüyorum."

Yavaşça göz kırpıyorum, ağzımın köşesi küçük bir sırıtışla kıvrılıyor.

"Komik olan ne?" Gülümsememi yakalıyor, gözleri kısılıyor.

"Ahh..." Jade onu kolundan tutuyor.

Sloane'a dönmeden önce Jade'e başımı sallıyorum. "Onunla görüştüğünü düşünmen beni çok eğlendiriyor."

"Neden?" Sloane başını geriye atıyor, açıkça gücenmiş. "Tüm o belalı, seksi cadaloz, mafya sürtüğü havanı anlıyorum ama ben yıllardır onunla yatıyorum."

"Umm-" Poppy araya giriyor ama ben başımı hafifçe ona doğru sallıyorum.

"Bu çok eğlenceli Sloane, çünkü sana nedenini söyleyeceğim." "Aman Tanrım," diye mırıldanıyor Poppy, Betty ile uyum içinde.

İçkimi tezgâha bırakıp gözlerimi Sloane'a dikiyorum. Kelimeler ağzımdan çıktığında onun kıvranışını izlemek istiyorum. "Onun dikkatini çektiğinde, yani tüm dikkatini çektiğinde bunu anlayacaksın çünkü Wicked'la birlikte sana sahip olması gerekiyor. Hepinize. Bir erkeğin sahip olduğu tüm hayvani eğilimler seni becerirken ortaya çıkar. Size sahip olmak için sizi beceriyor,

seninle yatmak için değil." Ağzının hafifęe aralandığını fark edince duraksıyorum. "İşte böyle biliyorum. Ona sahip olduğunu düşünüyor olabilirsin tatlım, ama o sana sahip değil ve vücudunda tek bir çürük, yara izi, hatta boğazında iz bile olmamasına bakılırsa, bu bana sadece sana sahip olmadığını değil-" Gözleri tezgahın üzerine düştüğünde bir suçluluk duygusu hissediyorum. "Ama onun içinde yaşayan canavar da öyle. Tanıdığım canavar."

Etrafımıza sessizlik çöküyor ve dudakları dişlerinin arkasında kıvrılmış olan Jade'e bakıyorum.

Sloane onun için doldurduğum bardağı kapıyor ve geri fırlatıyor. Cevap vermesini bekliyorum ve nasıl cevap vereceği bana ikimizden birinin yoluna devam edip edemeyeceğini gösterecek. "Ben zaten biliyordum."

Jade iç çeker, omuzları gevşer.

"Tanrım, bilmiyorum. Kendimi kaptırdım. Kendimi kaptırdım-" Gözleri benimkileri yakalıyor. "Kör ya da aptal değilim. İkinizin de sahip olduğu şeyi görüyorum ama hata yapma, sana sadakat borcum yok. Eğer o adam beni yakalar ve seni kiskandırmak için beni kullanmak isterse, hemen onun eline düşerim."

Kaşlarımı hafifçe kaldırarak ona bakıyorum. Kendime olan saygımdan iki puan kırıyorum. "Ve bilmeni isterim ki bunu bana şimdi itiraf etmen kıskanmayacağım anlamına geliyor."

"Ayrıca, özür dilerim! Ama kaltak, o onun tek sevgilisi!" Betty atılır. "O zamanlar bizi tanımıyor olabilirsin ama o ve Wicked'dan başka kimse yok. Wicked ve Ruby. Kandırılıyorsun! Ve ayrıca!" Betty sanki yeni hatırlıyormuş gibi tersliyor. "Lanet olası çocuğunun annesi! En harika çocuğun!"

Sloane omuz silkiyor. "Yine de fikrimi değiştirmiyor."

"Sloane," diye uyarıyor Jade ama Sloane çoktan elini cebine atmış, içi beyaz toz dolu bir poşet kapmış. Jade poşetle benim arama bakıyor. Çocuğumdan uzakta olduğu ve burnuma yaklaşmadığı sürece umurumda değil.

Poppy, Sloane'dan rulo haline getirilmiş banknotu alır. "Ne?" Poppy bana ters ters baktı. "Sadece kola."

"Hayır, Poppy..."

Poppy gözlerini bana dikti, küçük ağzında küçük bir gülümseme vardı. "Az önce benim önümde kardeşimin seksinden bahsettin. Bu benim travmam için."

"Aman Tanrım." 42'lik şişenin kapağını kapatıp Betty'ye kısa bir süre bakıyorum. Ağzı düz bir çizgi halinde, kaşları yukarı kalkık. Bu bakışı bilirim. Bu gece bittiğinde, Betty'nin yumruğu Sloane'un suratında olacak.

"Yumru ister misin?" Sloane burnunda rulo haline getirilmiş banknotla bana bakıyor.

"Hayır, teşekkürler." Tekrar yüzüne bakmadan önce kıyafetini inceliyorum. "Nereden geldiğini biliyorum."

"Bana evini göster, kızım!" Jade bar taburesinden sıçırıyor, kolu benimkine dolanıyor. Bizi salona kadar geçirdikten sonra onu doğruca üst kata çıkan merdivenlere götürüyorum. Yeterince uzaklaşır uzaklaşmaz Jade kolumu sıkıyor.

"Onun için çok üzgünüm."

"Olma. Betty her karanlık bir şey yaptığında özür dilemek zorunda kalsaydım, özür dilemekten asla vazgeçmezdim." Gülüyorum, onu ana odaya götürüyorum. Odanın ortasında yüzen bir yatak, tepesinde de aynalı bir tavan var. Banyo arka tarafa sıkışmış ve odanın ön tarafı tamamen cam. Dışarı açılan ve şehrin işlek caddelerine bakan verandaya açılan sürgülü bir kapı var.

Kapıyı sürgüyle açıp verandaya çıkıyorum ve saçlarımı sert rüzgârdan uzaklaştırıyorum. Jade arkamdan, "Biliyor musun, Wicked'i uzun zamandır tanıyorum," diye mırıldanıyor ve omzumun üzerinden hafifçe döndüğümde onu kapının eşiğine yaslanırken yakalıyorum. Onu daha uzun zamandır tanıdığımı söyleme zahmetine girmiyorum. Onun hakkında bildiğini sandığı şeylerin, gerçekte kim olduğuyla karşılaştırıldığında hiçbir şey olmadığını. Benimle ilk tanıştığında ahlakının ne kadar karanlık ve çarpık olduğunu ve beni elde etmek için oynadığı oyunları. "O her zaman sessizdi. Diğerlerine göre biraz mesafeliydi." İtiyor

kapıdan çıkıp verandada bana katılıyor. Karşımızdaki otele bakıyorum, en tepedeki ışıkların yanıp söndüğünü fark ediyorum.

"Ama onu hiç seninle olduğu gibi görmemiştim."

Kıkırdıyorum, başparmağım anılardan uzaklaşmak için kolumun üzerinde daireler çiziyor. "Eskiden nasıl olduğunun yanında bu hiçbir şey. Ve bunu sadece iyi anlamda söylemiyorum."

"Hey!" Poppy arkamdan araya girdi. Wolf'tan önce, muhtemelen Wicked'la anlaştığımız tek şey oydu. "Gidelim mi?"

"Hayır." Odama geri dönüp merdivenlerden aşağı iniyorum. Poppy'nin peşimde olduğunu hissedebiliyorum ama ancak mutfağa döndüğümde onunla yüzleşebiliyorum.

"Dışarı çıkacağımızı sanıyordum!"

"Biz-" Elimle odanın etrafını işaret ediyorum. "Öyleyiz. Ama kardeşinin ikimizi de saçlarımızdan sürüklemesini istemiyorsan gideceğimiz yere giremezsin ve seni bilmem ama ben bu gece bunu yapmak için epey zaman harcadım."

Poppy kollarını önünde kavuşturarak gözlerini kırıştırıyor. "Yine de geliyorum. O bununla başa çıkabilir."

Omuz silkiyorum, Betty ve Sloane'un tezgahın karşısında birbirlerini kutsamalarını görmezden geliyorum. "Peki."

Asansör bizi otelin en alt katına götürüyor ve mermer zeminde yürürken topuklarımız şingirdiyor. Val kapının yanında duruyor, yüzünde parlak bir sırıtış var.

"Söylemem gerek, bu gece hepiniz harika görünüyorsunuz." Sloane'un yanında ata binerken gözlerimi deviriyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor kulağının arkasına bir sigara koyarak. "Alınma ama Paps çok uzağa gitmeni istemiyor. Güvenli olmadığını ve karantinaya girmeye yakın olduğumuzu söylüyor."

Sigarasını elinden kapıyorum ve işlek caddenin kaldırımında bekliyorum. Caddenin karşısındaki otelin kapısından insanlar giriyor. Arabalar hızla geçiyor ve Val'in ağır ayak seslerinin arkamda koştuğunu duyuyorum. "Hayır! Sanmıyorum-" Arabaların arasından yolun karşısına geçip girişe doğru ilerliyorum

Kapılar. Görevlilerin yanından geçerek asansöre doğru ilerliyorum, döndüğümde diğer kızları ve çok geride olmayan huysuz Val'i görüyorum.

Asansörün düğmesine basıyorum, gözlerim bir kameranın bana baktığı odanın köşesine kayıyor. Kapılar açılıyor ve hepimiz küçük alana yığılıyoruz. Kapılar kapandıktan sonra Val yüzünü bana döndü.

"Ruby. Ben ciddiylim. Şu an oyun oynamanın sırası değil, özellikle de Mikhail Rusya'dan dönmek üzereyken. Neden çatı katında içmiyorsun?" Konuşmasını duymazdan geliyorum, özellikle de konu Mik ve Rusya'dan bahsetmeye geldiğinde. Alkol kanımı ısıttı ve hissedebildiğim tek şey damarlarımdaki elektrik. Sloane'un etrafında iki kez dilini boğazına sokarak dans edişini izlemek zorunda kaldım.

"Burası neresi?" Jade soruyor, kapılar açılıyor. Ana bara doğru ilerliyorum. İnsanlar etrafa dağılmış, hafiften müzik çalıyor. Samimi bir havası var. Bar olduğu için beklediğimden daha fazla loca var ama neyse.

Betty kolunu benimkine dolayarak beni gruptan uzaklaştırıyor, tam o sırada Jade tabelaya bakıp duraklıyor. Ağzı açık kaldı, geriye doğru adım atarken yüzündeki tüm renk kayboldu.

"Jade!" Omzumun üzerinden sesleniyorum ama artık çok geç.

Betty'nin tutuşu eşsizdir.

Betty'nin boynunun yan tarafına doğru kıkırdayarak, "Mik eve dönmek üzere olduğundan ve düğüne kadar dışarı çıkmama izin verilmeyeceğinden bu gece eve birini götüreceğim."

"Bu düğün hakkında daha sonra konuşacağız ama evet, katılıyorum. Bu gece ikimiz de eve birini götüreceğiz, o yüzden şu kaltağı sepetleyebilir miyiz lütfen?"

Bir yürüyen merdiven görene kadar barın arkasındaki yolu takip ediyoruz. "Tuhaf." Her iki taraftaki canlı seks şovunu yakalayıp bindik. "Vay anasını... burası seks kulübü mü?" Chicago'da ben söylemeden hiçbir şey olmaz, bu yüzden

Bu kulübün fark edilmeden sızmayı başarması beni çok sinirlendiriyor.

"Tamam, bu benim titreşimim!" Betty dans ediyor. "Bir içkiye ihtiyacımız var. Mekânı gezmeden önce buradaki bara gidelim." Yürüyen merdivenlerden iniyoruz ve bu kez odanın arka tarafındaki barın etrafındaki kalabalık dans pistinin derinliklerine dalıyoruz. İnsanların bir karışımı var. Bazıları takım elbiseli, bazıları genç.

Betty göğsüme bir bardak -bilmiyorum- sokuyor ve iniltir ve birbirine çarpan deri sesleri eşliğinde özel odaların önünden geçerek devam ediyoruz.

"Gittikçe kötüleşiyor gibi hissediyorum. Hadi yukarı çıkalım!" Topuklarımız yürüyen merdivene vururken Betty gökyüzünü işaret ediyor. Dördüncü kat olduğunu gördüğümüzde üçüncü kata doğru ilerliyoruz.

"Bu beni rahatsız ediyor. Benim haberim olmadan bu lanet barı açmayı nasıl başardılar? Böyle bir şeyi planlamak aylar, hatta yıllar sürer!" Dördüncü seviyeye ulaşır ulaşmaz müzik yumuşak bir ritme geçiyor. İçkimin tamamını yutuyorum ve Betty'yi odaya sürüklüyorum. Bu kez duvarlar bej beyazı, deri koltuklar beyaz ve dağınık kabinler alanı dolduruyor. Odanın ortasında dans eden küçük bir grup var ve Betty'yi onlara doğru sürüklüyorum, zihnim alkolden ve Lithe'nin sarhoş edici sesinden dönüyor. Burayı kimin işlettiği konusunda daha sonra endişelenebilirim. Şu anda kaybolmak istiyorum. Unutmak istiyorum. Her şeyi ve herkesi.

Betty içkilerimizi en az beş kez doldurdu ve bu sefer Lithe'nin "Wish They Seen My Face" şarkısı çalıyor. Müziğini seviyorum ve tanıdık sesinin beni içine çekmesine izin veriyorum. Dışarı çıktığımda erkekler tarafından yaklaşılmamak benim için alışılmadık bir durum değil. Çoğunlukla insanlar benim kim olduğumu biliyor, bilmiyorlarsa da yanlarındaki biri biliyor. Kimse bana yaklaşıyor, ben onlara gidiyorum.

Gözlerimi açtığımda güzel bir düğme ve kot pantolon giymiş, içkisini alt dudağına dayamış genç bir adamla karşılaşıyorum.

Sırtarak ona doğru bir adım attım. Evet. Benimle eve

geliyorsun.

Bir el kıpırdamadan karnımın alt kısmına çarpıyor ve aşağı baktığımda bronz tenli, dövme kolunun yukarıya doğru uzandığını görüyorum. Hay sikeyim. Beni geriye doğru iterken kalp atışlarım hızlanıyor ve göğsüne çarpıyorum.

Burnunu boynumun kıvrımına doğru sürüklüyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" Ona karşı dans etmeye devam ediyorum, yüzümdeki sırıtma çok kendini beğenmiş. Burada ne aradığını sorma zahmetine bile girmiyorum. Belli ki Jade'in daha önce içeri girmeyi bıraktığında gördüğü kişi bu. Babasının onun için koyduğu kurallara boyun eğip uyabilir ama ben motorcunun kadını değilim. Bir motorcunun bir motorcu istememesinin sebebi benim.

Elinde dönüp dururken başımı ona doğru eğiyorum ve giydiği şeyi görünce tükürüğümü boğazıma tıkıyorum. Wicked gitmiş; karşımda tüm ihtişamıyla bir Amante kraliyeti duruyor.

"Çok yazık," diyorum yarım bir gülümsemenin arkasından. "Takım elbise içinde her zaman çok iyi görünmüştündür." Parmağım yanağına değdiğinde eli havaya kalkıyor ve onu durduruyor.

Saçları yapılmamış gibi görünüyor, dudakları alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Burada ne halt ediyorsun Ruby?"

"Ne istersem," diye cevap veriyorum, bileğimi tutuşundan kurtarmaya zorluyorum ve ona yaklaşıyorum. Ayak parmaklarımın ucuna kadar eğilerek dudaklarımı kulağına götürüyorum. "Sloane aşağıda bu arada." Arkamı dönüp bardan beni izleyen genç adama doğru ilerlemeden önce geri geri giderek onun alanından çıkıyorum. Parmaklarım yakasına dolanamadan bir kol belime dolanıyor ve geriye doğru sürükleniyorum. Sonunda beni yere bıraktığında odanın arka tarafındaki küçük bir kabinin içine girmiştik. Buranın aydınlatması daha karanlık ama deri koltukların üzerinde küçük LED şeritler var. Sanırım biz diğer insanları, onların bizi gördüğünden daha fazla görebiliyoruz.

Wicked'in kolu başımın üzerinde, kabinleri ayıran cam duvara dayanmış durumda. Başını çevirdiğinde nefesim bir kademe yükseliyor ve elmasın dış hatlarını görüyorum

Boynunun yan tarafında bir dövme var. Siyah ve gri. Detaylar mükemmel bir şekilde sıralanmış. Elmacık kemikleri çökük, çenesi ameliyatta kullanılan neşterlerden daha keskin. Her zaman olduğu gibi üzerimde yükseliyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Sessizlik. İkimizin arasındaki tek ses şarkının derin tınısı. Beni bu şekilde dışarı sürüklediği için ona bağırarak istiyorum ama kelimeleri çıkaramıyorum.

William Singe'den "Love You Like Me" çalıyor ve gözlerim yüzümde gezinmeyi bırakıp benimkine gelirken Wicked'ın gözlerini yakalıyor.

"Ne yapıyorsun, Wicked?"

Arkamdaki cama bastırıldığı eli, göğsü göğsüme değene kadar yavaşça aşağı kayıyor. "Ne sikim istersem." Eğilip dilini alt dudağımın kıvrımında gezdirdikten sonra ayağa kalkıyor. "İntikam mı istiyorsun?"

"Evet," diyorum, kaşlarım çatık. Kalbim serserileştiğinden beri dikkatimi dağıtan tek şey bu.

Duvarı iterek başını omzunun üzerinden çeviriyor. Sonunda geniş kollarının arasından bakıyorum ve Khaos'un yanımdakinin tam karşısındaki aynı beyaz koltukta oturduğunu görüyorum.

Wicked'a dönüp bakıyorum. "Yıllar boyunca bana yaptığın onca pisliğe karşılık bu pek de adil bir takas sayılmaz."

"Öyle mi?" Wicked'ın kaşları havaya kalktı. Daha yakına eğiliyor, eli iç uyluğuma geliyor. Başım geriye doğru düşüyor ve boğazımın arkasındaki iniltiyle savaşıyorum. "Başka biriyle evlendiğini hatırlatmama gerek var mı?"

Tamam, haklı olduğu bir nokta var.

Onunla Khaos'un arasına bakıyorum. "Gerçekten bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Yapabileceğimi biliyorum." Wicked cam duvarı iterek sonunda bana nefes alabileceğim bir alan açtı. Sloane yanımdaki kanepede kendini beğenmiş bir şekilde oturuyor. "Bakalım önce kim kimi kıracak."

Khaos'un ellerinin üst baldırlarımın önüne geldiğini hissedene kadar yavaşça geriye doğru adım atıyorum. "Oyun başlasın."

Kendimi bekleyen Khaos'un üzerine bırakarak tırnağımı onun güzel yüzünde gezdiriyorum. Khaos çok sevimli. Kesik giyen biri için fazla sevimli. Ama yol adı Khaos, sanırım bu da var.

Bebek mavisi gözleri göğsümde geziniyor ve ben elbisemin arkasına uzanıp fermuarı açıyorum, ta ki elbisem düşene ve göğüslerim ortaya çıkana kadar. Cerrahım sağ olsun, mükemmel bir şekilde oturuyorlar.

"Lanet olsun." Khaos'un eli bir elime, ağzı diğer elime geliyor. Parmaklarımı saçlarına gömüyorum, uzun saçlarım kuyruk sokumumun kenarına değene kadar başım geriye düşüyor ve kalçalarına sarılmak için kendimi aşağı indiriyorum.

"Çok tatlısın." Saçlarını karıştırıyorum ve başını bana doğru eğerek parlak bir gülümseme yayıyor. Onun elinden kurtulup geri çekiliyorum ve omzumun üzerinden Wicked'a bakıyorum. Sloane onun önünde diz çökmüş, eli saçlarına gömülmüş ama odak noktası benim üzerimde. Tekrar Khaos'a dönüyorum. "Ama sen kesinlikle işe yaramayacaksın." Elbisemi toparlayarak hızla kabinden çıkmaya çalışıyorum, ancak Wicked'in kolu şeffaf cama çarpıyor. Gözlerim onunkilere takılana kadar dövmelerinin izini sürüyorum. Bana nasıl baktığını görünce damarlarımda ateş dolaşüyor.

"Nereye gidiyorsun?"

"Sevişecek başka birini bulmak için." Yere doğru hızlı bir bakış attı. "Keyfini çıkarın..."

Cam duvarın arasından dans ederek bara doğru ilerliyorum, Betty ve Jade'i çoktan içki sipariş etmiş buluyorum. Müzik artık daha yüksek, aydınlatma ise ayrıldığım zamankinden bile daha sönük.

Yeşim yüzünü buruşturarak gülümsemeye zorluyor. "O şeyi sana da yaptılar mı?"

Bir shot bardağı alıp geri içiyorum. Betty ihtiyacım olacağını fark edince daha fazla sipariş veriyor. "Hayır. Çünkü ona bu zevki tattırmayacağım."

"Pekala." Jade dönüyor, dirseklerini bara dayıyor. "Bak, burada bir sürü var."

"Hayır." Bir kadeh daha içiyorum, sert acısından sonra yüzümü buruşturuyorum. "Wicked'i kızdırmak için basit bir çocuktan daha fazlası gerekecek. Zahmet edemem." Telefonum göğüslerimde titremeye başlıyor, elimi uzattığımda ekranda babamın adının yanıp söndüğünü görüyorum.

"Alo?" Bir kulağımı tikiyorum ve kimsenin kabinden çıkmamış olmasına aldırmadan kalabalığın arasından ilerliyorum. Sallanan kapıları iterek banyoya girdiğimde babamın sesini duyuyorum.

"Ruby..." Sesi farklı geliyor. Gergin. Bana hiç doğum adımla hitap etmiyor.

"Ne oldu?"

Yüksek sesle nefes alıyor. "Eve gelmeniz gerek. İkinizin de." Kanım bedenimi terk ediyor ve kapıyı çekip açıyorum, bara geri dönüyorum ve çıplak bedenlerin arasından geçerek kabinin olduğu yere doğru ilerliyorum. Parmaklarım karıncalanıyor, zihnim dönüyor. Doğru olmayan bir şeyler var. Bunu hissedebiliyorum.

Tam kabine ulaştığımda, Wicked dışarı kayıyor, yüzünde bir kaş çatma var. Beni gördüğünde, o da gitti.

"Sorun nedir?"

"I-" Dizlerimin bağı çözüldüğünde koluyla beni yakalıyor. "Sanırım kötü bir şey oldu. Eve gitmemiz gerekiyor. Hemen." Wicked elimi tutmadan önce gözlerimi arıyor ve bizi beden denizinde ilerletirken parmaklarımız iç içe geçiyor. Ondan sonra yaptığı hiçbir şeyi görmüyorum. Ne herkese bizimle orada buluşmalarını söylüyor, ne de başka bir şey. Göğsüme bir kask sokup bisikletini çalıştırdığında bile mücadele etmiyorum, çünkü bir şeyler yanlış. İster babamın ses tonundan, ister içgüdülerimden olsun, bunu hissedebiliyorum.

Kollarımı Wicked'ın bedenine dolayarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve motor altımdan homurdanırken içime çekiyorum, o bizi ileri doğru savururken rüzgâr sert parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. Gövdesine tutunuyorum, en son onunla bir motorun arkasında olduğum zamanki anılarımı görmezden geliyorum. Ne olmuş olabilir ki? Belki de Val'dir. O yaptı.

gecenin erken saatlerinde kayboldu, ya da Gio? Kahretsin. Aklıma başka bir ihtimal gelmiyor.

Sokağımıza girdiğimizde, polis ışıkları kaldırım kenarında kırmızı ve mavi renkte yanıp sönüyor ve haber ajansları kameralarını kapının hemen dışına park ediyor.

"Ne oluyor lan?"

Wicked'in motoru kalçalarımın arasında rölantide çalışıyor, sonra gaza basıp bizi tellerle çevrili kapılardan geçiriyor ve kapılar açılıyor. Kaldırıma park etmiş koyu renkli bir araba ve bir polis aracı var. Mavi plastik tulumlar ve beyaz patikler giymiş adamlar evden çıkıyorlar. Wicked motoru park etmeden önce, kendimi onun etrafından çözüyorum ve bacağımı fırlatarak babamın durduğu ve bir polis memuruyla konuştuğu yere doğru uçuyorum.

"Baba!"

Beni yakalamak için tam zamanında dönüyor ve takım elbisesinin gömleğine bulaşmış, yüzüne bulaşmış ve saçlarına yapışmış kanı görüyorum.

"Kurt-" Babam kollarımın üstünden tutarak beni sarsmadan önce kelimeler ağızımdan ancak çıkıyor.

"Hayır, principessa, o Val'in yanında-" İkinci otoparkımızın olduğu yeri işaret ediyor ve kalp atışlarım yavaşlıyor, onun

Val'in iri bedenine sarıldığını gördüğümde omuzlarım çöküyor ve Wicked'in ikisine doğru ilerleyişini izliyorum.

Planım ağırdan almak, onları yavaşça tanıştırmaktı ama Wolf'un koyu sarı kafası Val'in üzerinden kalkıp küçük kolları anında Wicked'a uzandığında bir suçluluk duygusu boğazımı sıkıyor. "Ama-"

Babama dönüyorum, zihnim artık sadece bir ebeveynin anlayabileceği hızda çalışmıyor. "Ne oldu?"

"Annen arıyor."

Geriye doğru adım atıyorum, zemin ayaklarımın altında kayıyor. "Ne?"

"Henüz hiçbir şey bilmiyoruz-"

Sözümü kesiyor ve ben geriye doğru düşmeden önce bir kol beni tutuyor ve etrafımda Wicked'in kolonyasının kokusunu alabiliyorum.

"Anne-" Wolf'un eli yanağıma uzanıyor ve gözyaşlarımı siliyor.

Küçük tombul elini tutuyorum, dudaklarımı dudaklarıma bastırıyorum ve alnımı onunkine yaslıyorum. "Anne-" Kelimeler boğazımda düğümleniyor. "İyi olacağım, bebeğim." Babama dönüyorum, şu anda üç sağ koluyla konuşuyor, konuştuğu polis memuru evin içine geri dönerken ellerini ceplerine gömüyor.

Baktığımı fark etti ve polislerin duyamayacağı şekilde bize doğru döndü. "Siz üçünüz çatı katına çıkmalısınız."

Başımı sallayarak evimizin ön kapısına bakıyorum, bir zamanlar tertemiz olan inci beyazı badanalı kapı şimdi kıpkırmızı olmuş. İrkilerek uzaklaşıyorum. "Onu görmek istiyorum."

"Hayır, Ruby." Babamın sesi sertleşiyor ve eli yanağıma gelip gözlerimi nazikçe onunkilere çeviriyor. Victor La Rosa'nın sert dış görünüşünün ardında, yıkılmış bir koca görüyorum. Sanki annemle kavga ettikleri yılların hiçbir anlamı yokmuş gibi, çünkü şimdi bu dünyada ruhsuz bir şekilde yürümek zorunda. "Principessa, bu sadece hedefli bir saldırı değildi. Bunun için yapıldı-" Babamın gözleri bir an için omzumun üzerinden kayıyor, kapının dışındaki medyayı kastediyor. "Bu muhtemelen yetmişli yıllardan bu yana yaşanacak en büyük savaşın başlangıcı. Hepinizin güvende ve buradan uzakta olmanızı istiyorum. "

Wicked'ın parmakları benimkileri buluyor. Ondan uzaklaşmıyorum ama Papa'dan da geri adım atmıyorum. "Sen yokken bu kaleyi yıllarca ayakta tuttum. Başa çıkabilirim!"

"Hayır." Sesi sertleşir. "Şimdi gidin. Yarın gelip hepinizi göreceğim." Sırtını Tony ve Colin'e, iki esas adamına dönmesini izliyorum. Evin arka tarafından başka takım elbiseli adamlar geliyor, polis arabalarına pislikmişler gibi bakıyorlar.

"Rubs, hadi ama. Tüm anahtarları hala garajında asılı mı tutuyorsun?"

"Evet." Gözyaşlarımı yanaklarımdan siliyorum, kalbim göğsümde sıkışıyor. Tek pencereden yukarı bakıyorum

Üçüncü katta bulunan ve aşağıdaki araba yoluna bakan ışık yanıyor. İki parmağımı öpüyorum, hafifçe ona doğru üflüyorum ve istavroz çıkarıyorum.

Ruby

Kaybetmekten çok kaybettiğimi hissediyorum. Göğsümün derinliklerinde zonklayan bir boşluk var ve zaman geçtikçe bu boşluk daha da genişliyor. Annemi kaybettim. Benim değişmezim olan tek kadını. Çoğu zaman kıymetini bilmediğim. Dizlerim güçsüzleşirken suçluluk duygusu çirkin elini boğazıma doluyor. Yere düştüğümde çatı katının ön kapısından zar zor geçiyorum ve gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, acı göğüs kafesime vuruyor. Elbisemin fermuarına uzanıyorum, zorlayarak indiriyorum ve sonra tekmeleyerek vücudumdan çıkarıyorum. Hiçbir şey göremiyorum. Gözlerimi sıkıp kapattığımda yakıcı bir acıdan gözlerim yanıyor.

"Hadi dostum. Duş almak ister misin?"

Gözyaşlarımı yanaklarımdan zorlayarak yerden kalkıyorum ve tam Wicked'ın sırtı bana dönükken ve yukarı doğru çıkarken kendimi düzeltiyorum.

"|-"

Adımlarını durdurup omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Yapma Ruby. Yapman gerekeni yapmana izin ver. Bende

onu." Wolf gözden kaybolur kaybolmaz yere düşüyorum ve acının tenimde gezinmesine izin veriyorum. Orada ne kadar kaldığımı bilmiyorum, bir topun içine yuvarlandım ve mermer fayanslara hıçkırarak ağladım. Yüzüm ıslak ve gözlerim şiş. Vücudumun yerden kesildiğini ve kolların beni sardığını hissettiğimde zamanın ağırlığını yüzümde hissediyorum. Sıcak göğsüne kıvrılıp yanağımı boynuna yaslıyorum, nefes alıp veriyorum. Beni merdivenlerden yukarı taşıırken etrafımda bir güvenlik bariyeri oluşuyor. Oda loş, havada okaliptüs kokusu buğulanıyor.

Tenine karşı iç çekiyorum, dudaklarımı göğsüne bastırıyorum. Duruyor ve yatak ağırlığının altına girene kadar beni yavaşça aşağı indiriyor.

"Hatırladın mı?" Sesim üzüntümden çatlıyor. "Difüzör yağı hakkında."

Önce cevap vermiyor ve gözlerim nihayet yüzüne gittiğinde kalbim göğsümde sıkışıyor. Vücudu sıkı kaslarla sarılmış, karın kasları derinlemesine kesilmiş ve belirginleşmiş. Wicked her zaman sağlamdı ama bu bambaşka bir şey... Kolunda gezinen dövmeler, altlarındaki şaheser için dikkat dağıtıcı değil.

Kendini yavaşça aşağıya bırakıyor, elini dizine koyuyor ve bana doğru dönüyor. "Evet, yaptım." Bana doğru uzanıyor ve gözlerim kapanıyor. Parmağı şakağıma dokunduğu anda omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Annen için üzgünüm, bebeğim."

Gözlerim yavaşça aralanıyor ve duvarımda asılı duran sanat eserine boş boş bakıyorum. "Hak ettiklerini bulacaklar."

"Hey!" Sesi sertleşiyor ama tonu yumuşak kalıyor. Nazik. "Bana bak." Gözlerim ona kayıyor. Wicked acı verecek kadar çekici, gözlerindeki sertlik, hızması, dövmeleri ve... göğsüne kazınmış henüz dokunmadığım yara izi olmasa klasik yakışıklılık olarak kabul edilebilecek bir şekilde. "Benim yanımdayken öyle biri olmak zorunda değilsin. Bunu biliyorsun." O ve ben bir süredir

yeniden bir araya geldiğimizden beri birbirimizin etrafında, ama biliyorum. Onu tekrar gördüğüm ilk andan beri ona güvenebileceğimi biliyordum. Sanki ayrı geçirdiğimiz onca yıl yokmuş gibi.

"Bu yanımlı gören tek kişi sensin," diye kısık sesle cevap veriyorum, gözyaşlarım artık yanaklarımda kurumuş. Elini uzattığında, aramızdaki elektrik zaptladığinde derin bir nefes alıyorum. "Bu gece burada kal."

Eli durur. "Seni becermeyeceğim."

Ona ters ters baktım. "Senden bunu istedim mi?"

"Hayır." Yataktan kalkıyor, odanın içinde ilerliyor ve gri eşofmanını tekmelemeden önce ışığı kapatıyor. Kaba. "Ama o zaman senden hiç izin bekledim mi?"

"Hayır," diyorum karanlığa doğru.

"Wolf onu yatırır yatırmaz yere yığıldı. Burada mı kaldınız?" diye soruyor şilte arkamda batarken.

"O yokken babamlarda kaldık, ama onun için her zaman burada bir oda tuttum-"

"-Vault House. Anladım." Kasa evi, temelde güvenli ev dediğimiz şeydir. İhtiyacınız olduğunda kaçabileceğiniz bir ev.

"Yine de burada çok zaman geçirdik. Bazen, yönetmem gereken koca bir mafya yokmuş gibi davranırdım. Burada sadece Ruby La Rosa, Wolf'un annesi olabiliyordum. Ama dışarıda? Bu evden ayrılır ayrılmaz."

Kolunu bedenimin üzerine koyuyor ve beni göğsüne çekiyor. "Sen Lala La Rosa'ydın, siyahlar içindeki şeytan."

"Evet," diye fısıldıyorum, ona daha da sokularak. Teninin kokusunu içime çekecek kadar ağzımı kolunun arkasına eğiyorum. Sabun, nikotin ve temiz deterjan. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Nasıl olsa yapacaksın," diye saçlarıma doğru hırlıyor.

Ağzım açılırken göz kapaklarım kurşuna dönüyor. "Neden beni o labirente soktun?"

Uyku beni ele geçiriyor ve karanlığa sürüklüyor.

Wicked'in içine daha fazla sıkışmak için yan dnuyorum ve kolum serin bir noktaya geliyor. Yataktan kalkıp komodinin üzerinde şarjda duran telefonuma uzanıyorum. Dün gece yatmadan önce oraya koymuş olmalı.

Dün gece.

Acı bir kez daha kalbime yayılıyor ve annemin yüzünü her düşündüğümde sanki bir bıçak göğsümün derinliklerine saplanıyor.

"Günaydın," diyor Wicked arkamdan ve ben de dönüp ona bakıyorum.

Wolf'un küçük elleri bana uzanıyor ve ben de parmağımı ikisine doğru kısıvıyorum. Wicked onu yatağımıza yatırıyor ve o da küçük bedenini sürüyerek yanıma geliyor, battaniyenin altına giriyor. "Anne zgn..."

Wicked'a bakarak küçük başını öpüyorum. Birbirimizi tekrar gördüğümüzden beri çok şey olduğu ve Wolf'u ondan sakladığım için beni sulayamayacak kadar suçlu hissettiği için mi, yoksa benden sakladığı yaklaşan bir fırtına olduğu için mi bilmiyorum ama ayıyı drtmemeye karar verdim.

"Günaydın." Wolf'a gülümsüyorum. Koyu renk gözleri o kadar

Wicked'inki gibi, sadece daha parlak. "A mısın?"

Battaniyemden ve yatağın üzerinden kaymadan önce başını sallıyor. Küçük bedenini koridorda koşturuyor. "Untle! Untle!"

"Hey, dostum..." Royce'un sesi odama doluyor ve gülümsemem düşüyor.

"Kahretsin-" Wicked daha ileri adım atarak kapıyı arkasından kapattı. "Böyle yapma." Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Ailenin önemini en iyi sen anlarsın Ruby."

İçimi çekiyor, yatağa doğru ilerliyorum ve parmaklarımı siyah saçlarımın arasından geçirip yana doğru itiyorum. "Biliyorum. Motorcuların nasıl olduğunu da biliyorum ama şu anda?"

"O ailemden biri. Poppy ya da senin dışında sahip olduğum en büyük aile."

Alt dudağımı çiğneyerek yatak örtülerinin altından sıyrılıyorum. "Tamam. Bak, gidip babamı görmem gerek-" Arkamı dönüyorum ve bana dik dik bakışı karşısında anında felç olmuş gibi hissediyorum. Üzerimdeki kıyafete bakıyorum, dün geceki sütyen ve külotun aynısı. "Ne var? Beni çıplak görmemiş gibi davranma."

"Var ve sorun da tam olarak bu zaten."

Banyoya dalıyorum ve duşa giriyorum. Yoga pantolonum ve dar bir V yaka tişörtümle giyindikten sonra Wicked ve Wolf'u aşağıda televizyon izlerken buluyorum. Royce karşısında, Khaos da yanında. Oda deriyle dolu ve normalde bu beni rahatsız ederdi ama şu an için babamla birlikte olmam gerekiyor.

Kendimi yere bırakıp Converse'imın bağcıklarını bağlıyorum ve birkaç saniyede bir Wolf'un gözlerini televizyondan ayırmamasını izliyorum.

Telefonum halının üzerinde titremeye başlıyor ve ekranda Mikhail'in adının yanıp söndüğünü görüyorum. Fark etmediğinden emin olmak için Wicked'a bakıyorum. Nasıl oluyor da Wicked'ı lanet nişanılımla aldatıyormuşum gibi hissediyorum?

Cevaplamak için kaydırarak telefonu kulağıma götürüyorum. "Merhaba."

"Az önce duydum," diyor soğuk bir sesle telefonda. "Babanla buluşmaya gidiyoruz."

Kanım dondu. "Hayır. Bensiz olmaz."

"Son baktığımda, sana cevap vermek ya da taleplerini yerine getirmek zorunda değilim, Lala." Duraklıyor ve umut parmak uçlarımı karıncalandırıyor.

"Haklısın, belki de-"

"-Ama ikimiz de ailelerimize kan yemini ettik ve söz verdik. Ben bunu tutmaya niyetliyim." Bu karıncalanmalar söner. "Toplantıyı bitirir bitirmez seni arayacağım ama Ruby, düğünden sonra evime ne getireceğine karar vermeye başlaman gerekecek." Telefonum kulağımdan kayıyor ve aramayı sonlandırma düğmesine basıyorum.

"Ne var?" Wicked soruyor, ama ben kendimi yerden kaldırıp mutfağa geçiyorum ve dolapları açıp şunları buluyorum

kahve kapsüllerim. Kahveye ihtiyacım var. Şimdi.

Tam kapağı kapatıp düğmeye basarken asansörün kapıları açılıyor. Val içeri giriyor, ellerini ceplerine sokmuş ve gözleri endişeyle dalmış.

"Ne oldu?" Wicked mutfağa girip Val'i görmezden gelerek tekrarlıyor.

İkisinin arasına bakıyorum. "Arayan Mikhail'di."

Wicked kıkırdıyor, buzdolabına yaslanıp ayak bileklerini çaprazlıyor. Hâlâ gömleksiz ve üzerinde temiz bir eşofman altından başka bir şey yok. Sanırım Royce ya da Khaos getirmiş.

"Siktir," diye dudak büküyor Val, mutfağa daha da girerek. "Üzgünüm Ruby. Seni bu işin dışında bırakacağını sanmıyorum. Baban geri dönmüş olsa bile, iki aile arasında bir barış köprüsüne ihtiyacımız var, yoksa her iki tarafın da kaybedebileceği bir savaşı göze almış oluruz."

Elimi kaldırarak konuşmasını engelliyorum ve kahve makinesine dönüp bir kupa çekiyorum ve içine koyu renkli java döküyorum. Tezgâha yaslanıp nefes alıyorum, nefes veriyorum ve bir yudum alıyorum. Kafein kanıma karışırken kaslarımın çözüldüğünü hissediyorum. "Biliyorum. Az önce bunu açıkça belirtti." Cevap verirken Wicked'a bakmayı reddediyorum, gözlerimi Val'den ayırmıyorum. "Beni buluşacakları yere götürmeni istiyorum."

"Yapamam, Rubs. Seni burada tutmak için kesin emirlerim var ve o artık evde olduğuna göre-"

Gözlerim kapanıyor ve büyük bir yudum daha alıyorum, bu sefer boğazımın arkasındaki tüyler yanıyor. "Anladım."

Val bana yaklaşıyor ama güvenli bir mesafe bırakıyor. O yaklaştıkça odadaki enerjinin değiştiğini hissediyorum. "Annen için üzgünüm."

"Evet." Ona göz kırpiyorum. "Ben de."

Wicked

Gece karanlıktı ve ben ormanın açıklıklarında koştum, bacaklarım daha fazla koşamayana kadar koştum ve koştum. İlerideki ağaçların yarıklarından onu görebiliyordum. Beyaz, terk edilmiş binayı. Terk edilmişti, en azından insanların bildiği kadarıyla. Pencereleden bazılarının ışıkları titriyordu ve ben ileriye doğru adım attım, önümü görmek için gözlerimi kısarak baktım.

Koyu renk cübbesi ve belindeki kan kırmızısı kravatıyla orada duruyordu. Yüzünü göremiyordum ama ona yaklaştıkça öfkenin damarlarımda dolaştığını hissedebiliyordum. Ön tarafta park etmiş bir şehir arabası vardı, camları renkli ve farları ıslı ıslıldı. Skully kapüşonunu başından çıkardı ve arabaya doğru eğildi.

Arka kapılar açıldı ve bir kızın cesedini kollarında taşıyarak dışarı çıkarmasını izledim.

Alnımdaki teri silerek hafifçe geriye doğru düştüm.

Bir el sırtıma geldi ve beni ileri doğru itti. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Döndüm ve diğer üyelerden biri olan Jordan'la yüz yüze geldim. "Genç görünüyor."

Jordan kenara çekilip dalı önümden çekerek, "O daha genç," diye cevap verdi. Kendi başıma egzersiz yapmakta bir sakınca görmüyordum ama her zamanki gibi Jordan her konuda üzerime gelmeyi seviyordu. Bunun kıskançlık olduğunu hepimiz biliyorduk. "O da farklı. Skully'ye göre bu farklı."

İkimiz de ağaçların arasından ilerledik ve ben arabanın önünden geçmek üzereyken durakladım. Gözleri gözlerime kilitlendi ve kısa bir an için yumruğumu arabaya fırlatmak istedim.

"Hadi, sikik!" Jordan önden seslendi. "Yoksa yemezsin."

Gözlerimi ondan ayırdım, solmuş eski basamakları koşarak çıktım ve ön girişe doğru ilerledim. Bu gece çok sessizdi ve aklımın bir köşesinde bunun onunla bir ilgisi olup olmadığını merak ettim. Onunla henüz tanışmamıştım, onu tanıımıyordum bile ama Jordan haklıydı. Onda Skully'nin ihtiyaç duyduğu ya da istemediği bir şey vardı. Sadece düşündüğüm gibi olmamasını umuyordum.

Koridorda ilerlerken tam zamanında başımı çevirdiğimde Skully'nin şapeldeki haçın altında oturduğunu gördüm. Parlak kırmızı ışıklar vitray pencerelerden parlıyordu ve alan küçük olduğu için sıradaki sandalyeler birbirine biraz fazla yakındı. Arka planda çatal bıçak sesleri ve uzaktan gelen kızarmış tavuk kokusunu duyabiliyordum ama beni görmek isteyeceğini biliyordum.

Girişe doğru bir adım attım.

"Kapıyı kapat."

Arkama uzanıp iki kapıyı da kapatmadan önce durakladım. Arkamı dönerek ona doğru adım attım, başım gözlerimi göstermeyecek kadar eğikti. Ayrıca, onu nereye koymuştu? Burada mıydı?

Bankının hemen arkasına gelene kadar soğuk alanda yankılanan adımları saydım. Kendimi aşağıya bırakarak nihayet başımı kaldırdım. "Beni mi görmek istediniz?"

"Cellat..." Tek bir isim, tek bir anlam. Nefret etmem gerektiğini bildiğim halde nefret etmedim. Sadece bu kızla yaptığı şeyin her zaman yaptığı şey olmamasını umuyordum. "Bu gece yeni bir damla aldım." Sandalyemde arkama yaslandım, dinlemeye hevesliydim. Sanırım bu özelliğimi diğer çocuklardan daha çok seviyordu. Dinlemek umurumda değildi. Bunu tercih ederdim. Eğer yeterince yakından dinlerseniz, insanlar size her zaman kim olduklarını söylerdi. "Ama bu farklı. O ürün için değil." Kaşlarım saç çizgime çarptı. Durumun böyle olduğuna dair ani bir rahatlama hissettim. "Haftada bir kez, on yedi yaşına gelene kadar kapımızın önüne bırakılacak."

"On yedi mi?" Yumruklarımı sıkarak cevap verdim. "Peki şu anda kaç yaşında?"

"On iki."

Yüzümü buruşturdum. Çekmemeliydim. Bu benim için daha önce hiç önemli olmamıştı. Cellat olarak adlandırılmamın bir nedeni vardı, on üç yıl boyunca bile işimi ustalıkla yapmıştım. O da biliyordu, ben de biliyordum.

"Belli bir yaşa geldiğinde sizi alacaklar. Kardeşiniz olarak yanınızda gidecek birini seçebilirsiniz." Poppy. Onu alacağımı hemen anladım.

"Neden?" Sormamam gerektiğini biliyordum ama elimde değildi. Dilim geri kalan her şeyim gibi o kadar da kısıtlı değildi. "Onu farklı kılan neydi?"

"Bilmen gerektiği zaman-" Yüzünü bana döndü ve beyaz gözleri benimkilere kaydı. "Bileceksin."

"Harika," diye homurdandım, dizim titriyordu. "Onu asamayacaksam neden haftada bir geliyor? Onun üzerinde Dragon pratiği yapabilir miyim?"

O kadar derin kıkırdadı ki sesi şeytani çıktı. "Dünyadaki tüm eğitimlerin iyi olduğunu düşünmeme rağmen, hayır. Haftada bir gece geliyor."

"Ya çığlık atarsa? Herkes çığlık atanlardan nefret eder."

Skully Meryem Ana'ya bakarak, "Öğrenmeyecek," dedi. "Çünkü bunu asla öğrenemeyecek."

Anıya göz kırpıyorum. Tabut aşağıya inerken bile kalbimin etrafında sürekli kaynayan öfkeden kurtulamıyorum. Eğilip Wolf'u başının üstünden öperken gözlerimi Victor'dan ayırmıyorum. Koyu renk gözlüklerimin ardında beni göremediğini biliyorum ama hissediyorum. Bunu özgürce yapabilmek iyi hissettiriyor.

Ruby eğilip beyaz bir gül alıp dudaklarına götürüyor ve annemin tabutuna bırakmadan önce yapraklarını usulca öpüyor. Çocukken bile annem iyi bir insandı. Temiz kalpliydi ve bir genç kızın hayatında ihtiyaç duyduğu her şeye sahipti. Bu kaybın Ruby için çok büyük olacağını biliyorum, ama her zamanki gibi bunu saklayacak, ancak onu en karanlık bölgelerinde bulmak ve onunla oturmak her zaman benim işim olacak.

Geri adım atar ve Mikhail'in eli onun elini bulur. Aynı öfke canlanıyor, sadece daha sıcak. Kim olduğumu tam olarak bildiğini bilerek tatmin olmak isterdim ama ne yazık ki bilmiyor. Şimdi giymek zorundayım: Ruby'yi yıllar önce kazara hamile bırakan motorcu. Evet ve aptal herif buna gerçekten inanıyor.

Royce içime girdi. "Bundan sonrasını ağırdan almak istediğini biliyorum ama kardeşim..."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, gözlerimi Victor'a kilitleyerek. "Yeterince bekledin."

"Biliyorum," diye tekrarlıyorum, Wolf'u göğsüme bastırarak.

Küçük kollarını kaldırıp boynuma doluyor, ben de onu güllerin yanına götürüyorum, eğilip iki tane alıyorum ve birini ona veriyorum. "Bunu Nona için bırak." Küçük dudaklarını büzüyor ve ben de onu toprağa bırakıyorum.

Yaprakları öpüyorum ve parmaklarımdan düşmesine izin veriyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum nefesimin altında. Ne için üzgün olduğumu sadece o biliyor ve bu hep böyle kalacak.

Wolf deri cebimden telefonumu kapıyor ve onu yere bırakıp Ruby'ye doğru koşmaya başlıyorum, bir yanımda Royce, diğeri yanımda Khaos ve Chicago bölümünden elimin altında kalan diğeri üç kardeşle birlikte kalabalığın arasına karışıyorum. Kulüp binasının arkasında bekleyen üç kişi daha var, iki kişi de bisikletlerimizin yanındaki güvenlikte. Burada iki dünyanın tam tersi bir durum var. Mafya ve MC. Doğru tarafta olduğumu biliyorum.

"Bir planın var mı, kardeşim?" Royce fısıldıyor. Başımı sallıyorum. "Var, ama bundan hoşlanmayacaksın."

"Oroşpu çocuğu, eğer eve gitmezsem Jade önümüzdeki bir ay boyunca sikimi tabakta yiyecek, bu yüzden acele etmemiz gerekecek."

"Biliyorum," diyorum. "Sadece onu tüm bunlardan uzaklaştırmaya çalışıyorum." Ben bunları söylerken hem o hem de Khaos dönüyor.

"Evet... iyi şanslar."

"şansa ihtiyacım yok. Lanet olası bir kafatası bulmam lazım." Wolf koşarak yanıma geldi ve bana telefonumu uzattı. "Ve Lion'a haber vermelisin. Daha fazla adama ihtiyacımız olabilir."

"Tamamdır."

Bir planım var ama her şey çözüldüğünde onu sonsuza dek kaybedeceğimi biliyorum. Muhtemelen oğlumu bile, ama buna değer çünkü o zaman bunu hak edenler cezalandırılabilir.

Ruby

Cenaze törenini atladım ve Mikhail'in bizi eve bırakmasına izin verdim. Sessizlik beni öldürüyor ve bir yanım bunca zaman sonra neden hâlâ benimle evlenmeyi kabul ettiğini bilmek istiyor. Erkeklik gururu gerçekten bu kadar kırılgan mı?

Muhtemelen.

"İçeri girmek zorunda değilsin." Arabayı otelin önüne çeker, vale alanının etrafından dolanır ve vitesi park eder.

"Biliyorum. Şunu açıklığa kavuşturalım, düğün iki hafta sonra." Arabadan inmek için sabırsızlanarak kapı koluna uzandım.

"Evet, Mik. Annemi yeni gömdüm ama elbette." Kapıyı iterek açıyorum, çarparak kapatıyorum ve uzaklaşırken onu tersliyorum. Fuayeye doğru ilerlerken Val'in resepsiyon masasının yanında durmuş beni beklediğini görüyorum.

"Sana çalışanlarla flört etmemeni söylediğimi sanıyordum?" O yanıma gelirken masanın arkasındaki genç kıza gülümsüyorum.

Asansörlere doğru ilerlemeye başladık. "Çok ateşli. Üzgünüm, kendime engel olamıyorum."

"Zavallı kızı rahat bırakın."

Kapılar ayrılıyor ve içeri giriyoruz. Kapılar tekrar kapandığında Val sessizliği bozuyor. "Gerçekten iyi misin?"

"Öyleyim." El çantamı omzumda düzeltiyorum. "Wicked'in geri dönmesi ve onunla ortak ebeveynlik yapmak da işleri kolaylaştırdı."

"Sadece... ortak ebeveynlik mi?" Val bana kaşlarını oynatıyor ve ben cevap veremedenden kapılar çatı katıma açılıyor.

Mutfaktan geçerken, Wicked ve Wolf kanepede rahatlamışlardır.

Wicked ayağa kalkıyor ve mutfağı işaret ediyor. O buzdolabına yaslanırken ben çantamı tezgâhın üzerine bırakıyorum. "Önümüzdeki birkaç gün kulüp evinde biraz zaman geçirmem gerekecek. Sen ve o da gelebilir misiniz?"

Dudağımı çiğniyorum, gözlerim seğiriyor. "İkimizi de davet etmen çok akıllıca."

Dudağının köşesi kıvrılıyor. "Onun yalnız gelmesine izin vermeyeceğinden adım gibi eminim."

İçimi çekerek kendimi bir yemek sandalyesine bırakıyorum. "Sanırım tüm bunları bir noktada konuşmamız gerekiyor, ama haklısın, çok erken ve babası olduğunu bilse bile şu anda benden uzak kalmasını istemiyorum." Öne doğru eğildiğimde parmaklarım bir sigara için kaşınıyor. Lanet olsun. Bırakmak çok zor. "Ama anlıyorum, o yüzden geleceğiz. Açıkçası, şu lanet düğünü planlamam gerekiyor, bu yüzden Betty de orada vakit geçirecek."

"Peki." Wicked gözlerini devirerek salona geri döner. "Ben çantasını hazırlayayım."

"Biliyorsun..." Wicked ortadan kaybolduğunda Val araya girer.

"Kapa çenenin Val," diye mırıldanıyorum, başımı sandalyenin arkasına yaslayarak.

"O sürtük Sloane orada mı?" Wolf'u kemerlerine takarken Betty, Wicked'in duyabileceği Şekilde yüksek sesle soruyor.

Yolcu koltuğuna geçip Wicked'ı terslerken ona ters ters bakıyorum. Kaskını kafasına geçirip motorunu çalıştırırken bunu ilk onun yapacağından eminim.

"Sormadım." Arka kapıyı kapatarak sürücü koltuğuna geçtim ve alıştırma düğmesine bastım. G 63' almak bir aile arabası hamlesiydi, ama bir daha başka bir tane alacağımı sanmıyorum. "Neden olmasın?" Yeraltı otoparkından çıkarken Betty soruyor, dikiz aynasına bakıp Wicked'ı görüyorum

yakından takip ediyor.

"nk o zaman nemsiyormuşum gibi görünür." "nk umursuyorsun."

Müziğin sesini açıyorum ve şehrin diğer tarafına kadar onu görmezden geliyorum. Bizi durdurup kapıdaki görevlinin kapıyı açmasını beklediğimde öne doğru eğilip gözlüklerini çıkartıyor. "Vay anasını. Bu bir Şekilde hem beklediğim gibi değil hem de beklediğim gibi."

"O kadar da kötü değil," diyorum, bizi ileriye doğru itiyor ve sağa, garajın altına yanaşıyoruz. Wicked arabamı yanıma park ediyor ve Betty gülüyor.

"Bunu ikiniz mi planladınız? Beyaz Harley ve beyaz Merc?"

Ona cevap verme zahmetine bile girmiyorum. Bir Şekilde, iki hafta içinde bir düğün planlamam gerekiyor ve tüm bunların arasında, istemediğim bir düğün. Annem ldğnden beri babamı bir kez gördüm ve bana hala onu kimin öldürdüğünü söylemiyor. Polislerin bilmediğini söylüyor ama ben buna inanmıyorum. Herkes Cosa Nostra'nın polislerle iş yapmadığını bilir. Kim olduğunu bileceklerdir ve şüphesiz Papa intikamını planlayacaktır. şimdilik vazgeçtim ama düğünden sonra cevapları talep edeceğim. Hak ettiğim cevapları.

Kapım açılıyor ve ben sıçrayıp Wicked'la yüzleşmek için dönüyorum. "Tanrım, yapamaz mısın?"

"Kurallar."

Omuzlarım dikleşiyor ve çenem geriliyor.

"Bir numara mı?" Kaşları hafifçe kalkıyor. "Khaos ya da Royce dışında kimseyle konuşmuyorsun."

Ağzım cevap vermek için açılıyor ama parmağını çenemin altından geçirip kapatıyor. "İki mi? Burada benim malımsın, ne dersem onu yaparsın."

"Artık sikiştiğini biliyorum-" Parmakları yanaklarıma dolanıyor ve dudaklarımı sıkarak kapatıyor.

Ona ters ters bakıyorum.

"Üç mü?" İçimde dönen öfkeyi görünce gözleri parlıyor. Pislik herif. "Yaşlı kadınlar etraftayken onlarla konuşabilirsin."

Yüzümü onun elinden çekip alıyorum. "Hangisinin hangisi olduğunu nasıl bileceğim?"

"Oh, anlayacaksın," diye mırıldandı Betty. "Yaşlı kadınlar normal giyinecek, kulüp fahişeleri ise fahişe gibi giyinecek."

Wicked'in yüzü buruşur. "Ne tür bir bok izliyordun sen? Hayır, burada işler öyle yürümüyor. Yaşlı kadınlar ne isterlerse onu giyerler ve bunu yaparken korunurlar ve burada-" Wicked gözlerini Betty'ye çeviriyor. "Onlara kulüp fahişesi denmez. Onlar gidon."

Betty onun bakışına uyuyor. "Bu nasıl daha iyi olabilir ki?"

Wicked arabanın arkasına doğru ilerliyor, Wolf'un kapısını açıyor ve onu dışarı çekiyor. Betty arabadan çıktıktan sonra arkadan bana bakıyor. "Ciddiyim Ruby. Beni test etme." Bakışlarını tutuyorum, aramızda yanan ateşe gaz döküyorum. Gözleri ağırlaşıyor. "Ya da yap ve ne bok yediğimi gör." Geri adım attı ve kapıyı çarparak kapattı.

SUV'den kayarak bagajı açıp benim ve Wolf'un çantasını çıkarıyorum ama Wicked onun yerine çantayı benden alıyor. Onu takip etmediğimi fark edince durup omzunun üzerinden dönüyor. Wolf'u tutuşu ile arka plandaki kulüp binası arasında göz kırpmıyorum. Yan tarafa park edilmiş motorlar ve motorların arkasındaki UFC ringi.

"İyi olacaksın, Rubs."

Ona gülümsüyorum, Converse'im gevşek çakılların üzerinde çitirdiyor.

Daha kulüp binasına girmemiştik ki insanlar tezahürat yapmaya, Wicked'in sırtını sıvazlamaya ve Wolf'un yanaklarına dokunmaya başladı. Khaos, arkasında Wolf Pack MC arması olan küçük bir deri yelek tutarak yanımıza geliyor ve bana göz kamaştırıcı bir gülümseme gösteriyor. "Anne... buna izin verecek misin?"

"Her şeyden önce!" Başımı salladım. "Bana bir daha asla böyle anne deme-" Çünkü bu biraz ateşliydi. "İkincisi..." Herkes susar. Tezahüratlar ve mutluluk. Wicked ayağa kalkıyor, gözlerime bakıyor. O ve ben pek çok konuda aynı fikirde değiliz, ama onunla her zaman hissettiğim bir şey var ki o da bana saygı duyduğu.

Bazen.

Sadece ben istemediğim zaman değil.

"Tabii ki." Onlardan uzaklaşmadan önce Wolf'un başını okşuyorum ve barın arkasında içki hazırlayan Poppy ile konuşmakta olan Betty'nin yanına bir tabure çekiyorum.

El çantamı masanın üzerine bırakarak nefes veriyorum ve sandalyeye çöküyorum. "Lütfen bana burada yaşadığını söyleme?"

Poppy gülerek tekila dolu bardağı uzatıyor. "Aslında burayı seviyorum. Ailem gibi oldular ve zaten artık Anon'la birlikte sahada çalışıyorum." Sona doğru yuvarlanıyor ve yanıma oturuyor. "Bu iyi bir şey çünkü Wicked ve Wolf'a yetişmem gereken yıllar var."

Küçük bir yudum alıyorum. "Seni anlıyorum." İç çekerek tabureye geri oturuyorum. "Yine de burası hakkında ne demek istediğini anlıyorum. Tam olarak"-gözlerim odanın içinde geziniyor-"nahış, ki bu hiç mantıklı değil."

"Ehhh... ikiniz de kafayı bulmuştunuz. Ben asla yapamam." Betty kalabalığa dönmeden önce içkisini bir kürdanla karıştırıyor. "Ya da belki-" Başını eğiyor. "Neden çoğu yakışıklı?"

Poppy ve ben kahkahalara boğulduk. İlk kez Poppy ile oturup onun nasıl olduğunu gerçekten görebildim. Ona Wolf'un doğumunu, nasıl kan kaybettiğimi ve neredeyse beni uyutmaları gerekecek kadar çok kan kaybettiğimi anlattım. Hissediyorum

Wicked ile henüz bu konuşmayı yapmadığım için biraz suçluluk duyuyorum ama zamanımız olacağını düşünüyorum.

Bir saat sonra telefonumu çıkarmış, fotoğraflara bakıyordum.

Ekranımı Betty'ye gösteriyorum, Poppy çoktan şefkatli teyzeyi oynamaya gitmiş. "Sadece bunu giyeceğim."

Betty gözlerimi arıyor, yeşil derinlikleri hüznle doluyor. "Bebeğim, bence onunla evlenmemelisin."

Telefonumu geri çekip daha fazla göz gezdiriyorum. "Başka seçeneğim yok. Seninle aynı seçeneklere sahip değilim." Bir başkasına dokunuyorum. "Bu mu?"

Ona bakmıyor bile. "Tamam, ama yemin ederim ki eğer karanlık bir şey yaparsa onu öldürürüm."

Yüzüme sıcak su sıçratarak yağlarımı sürüyorum ve aynadaki buğuyu siliyorum. Oda beklediğim kadar kötü değildi ve Wicked odada Wolf'u bekleyen küçük bir yatak olmasını sağlamıştı. Bu gece huzursuzdu, ama bunun olup biten her şeyle bir ilgisi olduğunu anladım, çünkü dokuza kadar Wicked'la alt katta kalmak istedi.

Banyo kapısı açılıyor ve ben dönüp lavaboya yaslanıyorum, bir yandan da saçlarımı omzumun üzerinden geçiriyorum. "Çok kötü!" Küvetin üzerinde asılı duran ipeksi bornoza uzanıyorum ama eli bileğimi yakalayıp beni durduruyor. Kahretsin.

"Bacaklarını aç."

"Ne!" Kendimi onun elinden kurtarmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor.

Beni koltuk altlarımdan tutup leğenin üzerine kaldırıyor. Eli üst baldırıma geliyor ve diğer elini iyice açıyor. Neyse ki basit pamuklu külot giyiyorum, yoksa bu onun için doğrudan bir gösteri olurdu. Zaten olduğundan daha fazla.

Başparmağı külot çizgimin üzerindeki dövmenin üzerinde geziniyor. "Sen, lanet olası ne?"

Yüzüm buruşuyor, gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Parmakları çeneme dolanıyor ve beni onları açmaya zorluyor. "Gençtim, öfkeliydim ve kendimi savunmam gerekirse, beni travmatize ettin!"

Sessizlik aramızda uzanıyor, gözleri benimkileri arıyor. Deri pantolonunu ve beyaz gömleğini çıkarmadan önce ağzı yavaş bir sırtışıyla yukarı kıvrılıyor.

"Um... ne yapıyorsun?" Rahat etmek için leğeni daha fazla karıştırıyorum.

"Oh." Kemerini çözdü. "Bunun için seni kesinlikle becereceğim."

"Ahhh..." Ellerim onu geri itmek için göğsüne gidiyor ama o bileklerimi tutup kafama vuruyor ve aynayı kırıyor.

Bacaklarımı ayırarak benden bir fısıltı uzakta duruyor. "Derine Wicked fucking lies dövmesi yaptırabileceğini mi sanıyorsun, bu-" Parmağı üzerimde geziniyor ve ben nefesimi emiyorum, parmaklarım porselen leğeni sıkıyor. "-mükemmel bir amcık ve ben onu inatçı bir şekilde becermeyecek miyim?" Parmağı dudaklarımın arasından kayıyor ve başımı cama yaslayıp sırtımı kamburlaştırıyorum.

"Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini hatırla, tamam mı?" Parmağını içimde kıvrıyor ve kulağıma dönüp lobumu ısırmadan önce hafifçe masaj yapıyor. "Çünkü canın yanmak üzere."

Bacaklarımı beline dolayarak onu kendime yaklaştırıyorum. Elini başımın arkasındaki kırık cama götürüyor ve tekrar aramıza getirdiğinde boğazıma dayıyor. "Yıllardır bu mükemmel gırtlaklı kesmeyi ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin." diye inlerken sikinin başı açıklığıma baskı yapıyor.

Sonunda içime girmeye zorladığında gözlerim kapanıyor ve parmaklarım kürek kemiklerine gömülüyor. Kalın siki ıslak duvarlarıma sürtünüyor ve bacaklarım onun etrafında kasılırken dişlerimi alt dudağıma gömüyorum. "O zaman yap."

İçimde daha da derinlere inerken camın keskin kenarları tenime batıyor, göğsüme düşüyor, boynumu yalıyor, çeneme çıkıyor ve kulağımı ısırtıyor. "Başkalarıyla birlikte olduğun için seni mahvetmeliyim." Sıcak nefesi kulağıma değiyor ve tırnaklarımı sırtının alt kısmına geçiriyorum. "Ama ben de birkaçını becerdim."

Elindeki bardağa uzanıyorum, onu elinden çekip alıyorum ve şimdi boğazına doğru kaldırıyorum. "Yemin ederim, Wicked..." Beni daha sert sikmeye devam ettikçe nefesim ağırlaşıyor, vücudumu lavabonun daha yukarisına doğru zorluyor.

"Yap hadi." Dudaklarımın üzerinden sırtıyor, yumuşak dilini alt dudağımın kabarıklığı üzerinde gezdiriyor. Kalçaları öne doğru eğiliyor ve beni kabaca öpüyor, klitorisim pelvisine sürtünürken bacaklarım onun etrafında geriliyor. Orgazmım içime işliyor, tam o sırada bardak boynunu kesiyor ve ben bardağı yere bırakıyorum, alnım yeni kesiğin üzerine düşüyor, şakağımdan kan damlıyor.

İçime daha sert girmeye devam ediyor ve sonunda başımı kaldırıp gözlerim onunkilerle çarpışıncaya kadar bir kez daha yükseldiğimi hissediyorum. Eğilerek dilini boğazımda açtığı kesiğin üzerinde gezdiriyor, ben de parmağımı onunkinin üzerinde gezdirip dudaklarının arasına itiyorum. Başını arkaya yatırırken gözleri başının arkasına kayıyor ve yemin ederim ki bu gördüğüm en seksi şey.

İki elini kığımın arkasına götürüyor ve beni kaldırıp duşun yanına taşımadan önce vücuduna doğru çekiyor. Bir eliyle duş perdesini kavrarken diğer elini beni tutmak için kığımın tutuyor, boynuma sarıyor ve sıkıca çekiyor.

Solunum yolum anında tılandı. Derin, hırıltılı bir nefes çekiyorum ve o endişelenmek yerine yüzüne karanlık bir sırtma yayılıyor. Boynundan ve dudaklarının kenarından damlayan kanla, lanet bir manyak gibi görünüyor. "Bundan zevk alacağım. Seni tam da olman gerektiği gibi becermek -" Duş perdesini sıkıyor, aç iniltileri

ağzından kaçıyor. "Bok gibi. Bunun nasıl olduğunu biliyor musun, küçük Ruby Rose?"

Derin bir nefes almaya çalışıyorum ama oksijen eksikliği beni boğuyor, bu yüzden nefes nefese kalıyorum. Lanet olsun. Beni ciddiye öldürecek. Kalçalarını bana doğru çeviriyor ve ben inlememek için alt dudağımı ısırıyorum.

Ağzı benimkine değişiyor. "Aletimin üzerinde, benim merhametimde ve yok etmek için sadece benim." Kendimi yeniden inşa ettiğimi hissettiğimde ısı midemde dalgalanıyor ve ayak parmaklarıma doğru ilerliyor. Arada bir perdeyi sıkıp beni havadan mahrum bırakırken, her hamlesine karşılık vererek ona doğru çekiliyorum. İçimde yarattığı gerilim havada patlarken dudakları dudaklarıma çarpıyor ve ayak parmaklarım içeri kıvrılıyor, alnım onunkine yaslanıyor. "Benim."

Başımı ona doğru sallıyorum. "Senin."

Ertesi sabah kollarımı iki yana açarak uyanıyorum. Gelmek istemiyordum ama neyse ki Wolf'un uyuduğu dün geceden sonra bile nefes borularımın temizlendiğini ve yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum. Wicked'in ağır kolunu bedenimden uzaklaştırıp onu uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kalkıyorum ve Wolf'un yatağının yanındaki pencerelere doğru ilerliyorum. Perdeler sade bir beyaz ve sabahın erken saatlerinde gün ışığında gerçekten temiz görünüyor. Duvara yaslanmış çift kişilik bir yatak ve hemen yanında bir banyo var. Wolf'un yatağı Wicked'in tarafında ve küçük ağzı açık bir şekilde horladığını görmek için ona bakıyorum. Belli ki ikisi de en az birbirleri kadar kötü.

Perdeleri kısmen aralayarak, kısa bir süre önce cesetlerin yandığı kulübenin yakınındaki otağa bakıyorum. Kulübenin büyük bir kısmı, şüphesiz her türlü kanıtı yok etmek için onunla birlikte kül olmuş, ama gözüme çarpan çim alanlardaki atlar oluyor. Yemyeşil dağlar ve doğal olarak büyüyen tombul ağaçlarla ne kadar güzel bir manzara. Burada olduğum sürece içimi bir huzur kaplıyor.

Perdeyi kapatıp Wicked'in atılmış tişörtünü yerden alıyorum ve başıma geçiriyorum. Kalçalarıma oturuyor ve önünde Wolf Pack MC logosu var ama işimi görür. Büyük ihtimalle boğazımda morluklar olduğunu ve boynumdaki bandajın sorgulanabilir olacağını biliyorum. Umarım kimse bunu gerçekten sorgulamaz. Açlıktan ölüyorum ve Wolf uyandığında o da uyanacak.

Fırçayı saçlarımda gezdirdikten sonra beyaz, kabarık çoraplarımı giyiyorum ve yavaşça kapının kolunu çeviriyorum. Üst kattaki kulüp binasının birden fazla kapısı var. Merdivenlere inen koridor fotoğraflarla süslü. Üyeler, aileler, bisikletlerinin yanında duran erkeklerin eski fotoğrafları ve sabıka fotoğrafları.

Wicked'in yüzünü gördüğümde kıkırdıyorum, yüzü düz ve hareketsiz. "Sana şunu söyleyeyim koca oğlan, babam o gece seni kurtarmasaydı bu senin son sabıka fotoğrafın olacaktı." En alt kata inen merdivenlerden koşarak iniyorum, bir elektrik süpürgesinin yüksek sesli cırtlağını ve Eminem'in sert rap'ini duyuyorum. Kim olurlarsa olsunlar iyi bir zevkleri var.

"Ah! Hayır! Ben öyle demedim. Sürtük, sağır mısın?"

Merdivenlerin dibinde yavaşlıyorum, bilardo masasının yanında süpürge yapan bir kadın görüyorum. Uzun siyah saçlarını dağınık bir şekilde toplamış, üzerinde rahat bir Levi's gömlek ve dar bir kot pantolon var.

"Sadece söylüyorum, Gracie, lanet olsun!" diye bağırıyor siyah saçlı kız süpürge'nin üzerinden. "Çiğneyebileceğinden fazlasını ısıırırsan, boğulduğunda paniğe kapılma!" Öfkeyle süpürmeye devam ediyor ve ben de bara bakıyorum, orada bir kız duruyor, geniş kahverengi gözleriyle bana bakıyor. Yüzünü saran sarı kıvrıkcık saçları ve yumuşak bronz bir teni var. Eğer sivilcelerle karşılaşmayacak kadar şanslıysanız, sadece ergenliğinizin sonlarında olan türden. Ki ben öyle değildim.

Süpürgeci kız iç geçiriyor, güç düğmesine basıyor ve bir eli kalçasında sarışına dönüyor. "Yapma-" Gözlerini takip ediyor ve sarışın konuşmayı kesiyor.

beni görüyor. Siyah saçlı kız çok güzel. Keskin elmacık kemikleri, yanaklarına dağılmış çiller ve tüm doğru yerlere isabet eden kıvrımlar. "Oh."

"Bak, o lanet lekeyi halıdan çıkarmaya çalıştım ama -" Biri müziği kapattığı sırada odaya başka bir kadın giriyor. Sanırım bunlar yaşlı bayanlar.

"Selam..." Kelimeleri dilimde test ediyorum. Kendimi hiç tanıtmak zorunda kalmadım çünkü herkes kim olduğumu hep biliyordu. Bu hem iyi hem de kötü bir şeydi. İyi bir şeydi çünkü sıkıcı tanıştırmalarla vakit kaybetmem gerekmiyordu ama kötü bir şeydi çünkü onları öldürecekimden korktukları için mi bana iyi davrandıklarını asla bilemiyordum. Ya da birinin onları öldürmesinden.

"Günaydın!" diye sesleniyor önce sarışın, bardakları kuruladığı barın arkasından. "Sen Wicked'in yaşlı karısı mısın?"

Yoluma devam ederken bir kahkahayı yutuyorum. "Hayır, çocuğunun annesi ve eski sevgilisi... Sanırım." Kendimi bar taburesine bırakıp üçünü de dikkatle izliyorum.

"Ben June." Yaşlı olan nihayet Grace'in yanında duruyor ve temizlik şişesini yere bırakıyor. "Kirby'nin yaşlı kadını, nam-ı diğer saçları kırılaşmış ama şeytani bir şekilde harika görünen yaşlı kadın." Yaşlı kadın başını siyah saçlı kıza doğru itiyor. "Ve bu da Diane. O, şey... biraz karışık."

"Karmaşık," diye homurdanıyor Diane, yanımdaki tabureye çökerek. Arkasına yaslanıp gözlerini benimkilere diyor. "Baban artık başkanımız olduğuna göre, bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.

-Bu seni ve o sevimli çocuğu kulüpte daha sık göreceğimiz anlamına mı geliyor?"

Cevap vermek için ağzımı açtığımda aklıma geldi. Gerçekten kim olduğumu bilmiyorlar. Her ne sebeple olursa olsun, adamları suç dünyasının bazı yönlerini onlardan sakladılar.

Kıskandım. Keşke o lükse sahip olsaydım. Sadece bir saniyeliğine dünyanın ne kadar çirkin olduğunu bilmemek için.

"O değil-" Başımı sallıyorum. "Ama evet. Büyük olasılıkla bizi daha çok göreceksin."

"Bu çok iyi!" Gracie bana geniş bir gülümseme yayıyor, iki gamzesi mükemmel bir şekilde çukurlaşmış. "Sen de San Francisco bölümünden misin?"

Diane bana doğru eğildi. "Asıl sormak istediği, Khaos ile yatmasını sağlayabilir misin?"

Gracie Diane'e kaşlarını çatınca kahkahalara boğuluyorum. "Khaos'u yatağa atmak zor değil. Sadece güzel bir gülümsemesi olduğunu söyleyin ve çocuk dizlerinin üzerine çöksün."

Gracie gergin bir şekilde güler. "Hayır, teşekkürler. Bir çocuğum var. Bunu yapacak zamanım yok."

"Öyle mi?" Şaşırarak sordum.

"Evet. Üç hafta sonra altı aylık olacak. Hey, gelip Wolf'u partisine getirmelisin."

Ona gülümsedim, içten bir gülümseme çünkü her ne kadar kaç yaşında olduğunu sormak istiyorum, biliyorum bu beni ilgilendirmez.

"Pekâlâ!" June ellerini birbirine vuruyor. "Hadi gidip kahvaltı yapalım."

Onları aşçı mutfağının olduğu arka tarafa kadar takip ediyorum. Tam bir sanayi tipi fırın, çalışma tezgahı ve kiler odayı dolduruyor ve her şey temiz. Bu üçü yüzünden olduğunu düşünmeye başlıyorum.

"Hepsine kahvaltı hazırlayıp arkalarını mı topluyorsunuz?" Sanki buranın sahibiymişim gibi buzdolabının kapağını açıyorum. "Asla yapamam. Benden bunu yapmamı bekleyseydi sanırım Wicked'ı uyurken ezip geçerdim. Seviyorsan alınma ama, anlıyorum."

"Tabii ki hayır!" June gülerek büyük bir karıştırma kabı ve tahta kaşık çıkarıyor. "Kendimiz ve çocuklar için pişiriyoruz. Artan olursa onlar yiyor."

Gracie başını sallayıp fısıldayarak, "Yalan söylüyor. Kesinlikle onlar için yemek yapıyor."

June onu görmezden geliyor ve ben de krepleri çırpmaya başlamasını izliyorum. Hamur büyük bir orduyu doyurmaya yetiyor, bu yüzden Gracie'nin haklı olduğunu biliyorum.

"Yardım ister misin?" Belime bir önlük bağlayarak soruyorum. Diane ve Gracie kendi yiyecekleri üzerinde çalışıyorlar.

"Evet tatlım, meyve suyu için buzdolabındaki meyveleri doğramaya başlayabilirsin, çekirdeklerini ve tüm o pis şeyleri çıkar."

Emirlere uyuyorum, ihtiyacım olan kapları bulmak için mutfağı dolaşıyorum. June yanıma gelip tavayı ısıtmaya başladığında muzları pişirmeye başlamıştım. "Kırb'le tanışmadan önce aşçıydım." Eli tabağın üzerinde geziniyor, ısınmasını bekliyor. "Onunla evlendiğimizde hayatımda bir gün bile çalışmayacağımı söylemişti. Başta onu ciddiye almadım ama sonra gerçek olduğunu anladım. Bunlar benim alışık olduğum türden motorcular değildi ama onları sevmeye başladım. Onu ve kulübü seviyorum. Her neyse," diyerek hamuru sıcak tabağa dökmeye başladı, "işte bu yüzden herkes için yemek yapıyorum. Bunu bir angarya olduğu için yapmıyorum. Yemek yapmayı sevdiğim için yapıyorum. Bunu özlüyorum."

Meyve parçalarını makineye atıyorum. "Neden geri dönmüyorsun?"

Bana dönmeden önce sözlerimi düşünüyor. June'da bir anne sıcaklığı var. Kenarları kırışan nazik gözleri ve kalp şeklinde küçük bir yüzü var. O da çok güzel. Üçü de öyle. "Çünkü onu seviyorum ve onun bana daha çok ihtiyacı var." Meyve sıkacağına çalıştırırken onun sözlerini düşünüyorum. Bu ben olabilir miyim? Ailemi bırakıp Wicked için motorcu karısı olmak? Sadece bu düşünce bile vücuduma bir sıcaklık örtüsü gönderiyor. Kendimi gülümserken buluyorum.

Ama asla
yapamadım. Kan
girer, kan çıkar.
Gülümsemem
düşüyor.

"Peki ya sen?" Gracie arkamızdan soruyor, bir yandan fırındaki sosisleri çevirirken bir yandan da yumurtalarla uğraşıyor. "Sen ne iş yapıyorsun?"

Dudaklarımı dişlerimin arkasına kıvırıyorum. Onlara söylemeliyim ama arkadaşlığın gerçekliğinden paylaşmak istediğimden daha fazla keyif alıyorum. En azından şu an için.

"Uzun hikâye." Sinirli bir şekilde gülüyorum.

Diane'in gözleri bana kayıyor, ağzında küçük bir gülümseme var. "Lütfen bana benim gibi bir OF yaratıcısı olduğunu söyle ki bu sürtükler bu konuda sikime binmeyi bıraksınlar."

"OF?" Püre haline g e l e n e kadar makineyi çalıştırarak soruyorum.

"Sadece Hayranlar."

"Oh!" Başımı sallıyorum. "Hayır ama bunu yapman çok hoş. Bir yetişkin olarak porno yıldızı olmayı her zamankinden daha çok düşündüm." Hepsi gülüyor.

"Bakın, Wicked'e saygı duyuyorum ve eminim hepimiz onu tanıdıkça daha da çok seveceğiz, ama bana Psycho titreşimleri vermiyor. Paylaşmak isteyeceğini sanmıyorum."

Wicked hakkındaki yorumu görmezden gelerek başımı eğiyorum. Wicked'i Royce, Khaos, Wolf ve benden başka kimse tanımayacak. Ve Lion. Ve Papa. Kafamda bu listeyi sayıklarken, babasını öldüren ve travma geçirmiş bir halde evime gelen yalnız çocuğun etrafında böylesine güzel bir aile kurmuş olması bana garip geliyordu. Travmasını atlatıyordu.

Keşke hepimiz bunu yapabilesek.

"Psycho kulübün bir başka üyesi ve Diane'in durum arkadaşlığının yarısı."

"Ahh... Ben de bir durumun içindeyim," diye şaka yaparak meyve suyunu daha büyük bir sürahiye boşaltıyorum.

"Bu şekilde değil." Gracie nefesinin altından homurdanıyor.

"Farklı ve daha açık olmamız sonumuz olmayacağı anlamına gelmez!"

"Hayır, buna inanıyorum!" June kıkırdarak tabakları topluyor. "Hadi gidip servis yapalım."

Diane bizi sabah güneşinin doğrudan yüzünüze vurduğu arka kapılardan geçirirken sürahiyi ben taşıyorum. Binanın tüm uzunluğu boyunca uzanan büyük bir dikdörtgen açık hava masası var. Sandalyeler alt alta dizilmiş ve her birinde yirmiden fazla insan oturuyor. Çocuklar, yaşlılar ve gençler, deri yama üyeleri ve masanın başında Wicked, kucağında Wolf ve başının arkasında güneş var. Herkes çoğunlukla pijamalarını giymiş, bu yüzden bu halimle kendimi rahatsız hissetmiyorum. Öyle olmasalar bile rahatsız olacaklarını sanmıyorum.

Ben de öyle. Burada kendimi güvende hissediyorum. Wicked'in etrafında her zaman hissettiğim türden bir güven.

Felç oldum ve hareket edemiyorum. Burada bulunduğum süre boyunca kendimi eski ben gibi hissettim. Özgür, sevilen, hoş karşılanan. Kulübün etrafında olmak, evimin gerçekten ne kadar soğuk olduğunu fark etmemi sağladı. Bunu fark ettiğimde karnımda bir huzursuzluk hissetsem de masanın yanına doğru ilerleyip kendimi Wicked'in sağına bırakıyorum.

"Hey," diye Wolf'u elinden alıyorum ve karşı taraftaki bir alana doğru koşmasını izliyorum. Kum havuzu, su oyun alanı, taze yeşil ağaçlar ve bitkilerle inşa edilmiş ahşap bir oyun alanı var. Gözlerimi Wolf'tan alamıyorum, çünkü o başka bir çift çocukla oynarken gülüyor.

Bir el kalçama geliyor ve gözlerim Wicked'inkilere kayıyor. Herkes kendi konuşmasında kaybolmuş durumda, bu yüzden şu anda yüzüme dikkat etmediklerini biliyorum, ama Wicked'in kaşları yüzümü görünce birbirine düğümleniyor. "Ne?"

Ona burada her şeyin çok mükemmel olduğunu söylemek istiyorum. Burada, onunla birlikte olmak bana hayatımda hiç acı çekmemişim gibi hissettiriyor. O her şeyi alıp götürüyor ve hep götürdü. Bana ne yapmış ve yapıyor olursa olsun, ışığa ulaşmak için karanlığın ötesine bakmayacağımı; onunla birlikte karanlıkta var olacağımı. Ona, büyüdüğü adamlar gurur duyduğumu, Wolf'un isteyebileceği en iyi baba olduğunu ve ona hala sonsuz güven duyduğumu söylemek istiyorum. Ona, onun için ölebileceğimi, onun için kanımı akıtabileceğimi ve tek bir şeyden bile şüphe duymayacağımı söylemek istiyorum.

Ama yapmadım. Sadece ona bakıyorum ve beni boğan gözyaşlarımla savaşıyorum. Çünkü bunların hiçbirini ona söyleyemem.

Çünkü başka biriyle evleniyorum.

"Hiçbir şey." Ona gülümseyerek en tatlı yalanı söylüyorum. "Hiçbir şey yok."

Ruby

Son iki günün anılarını kafamda tekrar tekrar **canlandırıyorum**. Evimdeyim, harika anılar yarattığım çatı katındayım ama yine de kendimi evimde gibi hissetmiyorum. İçimde durmak bilmeyen boş bir zonklama var ve bu zonklamanın durduğu tek an, kulüp binasındaki pasajları düşündüğüm an. June, Diane ve Gracie'ye. Kucağında Wolf'la Wicked'a.

"İyi misin?" Betty beni şaşkınlığımdan çekip çıkararak sordu. "Yani, belli ki Wicked değişmemiş, ama düğünden önce bunu örtbas etmen gerekecek, tek söylediğim bu."

Kahvemden bir yudum alıp üzerine üflüyorum. "Yapacağım ama Mik'in umurunda değil. Bunu benden daha fazla istemediği çok açık."

"O orospu çocuğu sadece seninle değil, bir La Rosa ile evlendiği için çok şanslı. Hepimiz ailelerinin son zamanlarda rütbelerinin düştüğünü çok iyi biliyoruz." Betty her şeyi bilir. O benim değişmezim ve şirket içi olmaması umurumda değil. O benim, yani bu yeterince iyi.

"Sanırım benden bir şey saklıyor," diye fısıldıyorum, boynumda annemin bana verdiği kolyeyi tutarak.

"Eminim bir sürü şey saklıyordur!" Betty dilini şaklatarak iPad'deki resimler arasında geziniyor.

"O değil. Kötü..."

Hareketleri duraklıyor ve bana baktığını anlıyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

Masadan kalkıyorum ve kupamı lavaboya boşaltıyorum. "Bilmiyorum. Wicked'la ilk tanıştığımızdan beri sanki birbirimizin duygularına ayarlanmış gibiyiz. Benden bir şey sakladığını içimde hissedebiliyorum."

Betty yargılayıcı bir kaş kaldırıyor. "Sadece söylüyorum, kankan seni kaçırıp labirentte kovalarken ve şimdi seni becerirken koluna bir iğne sokmaya çalışırken bunu söylemedin, değil mi?"

"Betty!" Sandalyeme geri dönerek ona çıkıştım. "Bu saçmalığı sana yıllar sonra yüzüme vurasın diye söylemedim."

Gülümsemesi yumuşuyor ve uzanıp elimin üstünü okşuyor. "Haklısın. Özür dilerim. Bana daha fazlasını anlat." Betty gerçekten de isteyebileceğim en iyi arkadaş. Annesi ve babasının o dört yaşındayken Atlanta'dan taşınması benim için en büyük hediye idi ve bugün hala ev yemekleri için oraya giderim.

"Öyle olduğunu hissetmekten başka ne diyebilirim bilmiyorum ama bu küçük bir şey değil. Büyük bir şey."

"Annenle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?" Betty yumuşak bir sesle soruyor, saç örgülerini düşük bir at kuyruğu şeklinde topluyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Wicked bir katil ama Wolf'a bunu yapmayacağını biliyorum."

"Doğru." Betty saçlarını omzunun üzerinden savuruyor. "O zaman belki ona sorarsın?"

Gözlerimi deviriyorum. "Elbette. Betty, Wicked gibi birine soru soracağın tek zaman, sana yalan söylenmesini istediğin zamandır." Gözlerimi uzaklara dikiyorum. "Öğreneceğiz."

Asansörün kapıları kayarak açılır ve babam ceketinin düğmelerini çözerek içeri girer. "Principessa."

"Merhaba!" Kollarımı babamın boynuna dolayarak sandalyemden kalkıyorum. Gözlerinin etrafındaki kırışıklık çizgileri daha da derinleşmiş ve sakalları kalınlaşmış. Stresli olduğunu söyleyebilir miyim? "Her şey yolunda mı?"

Masadaki sandalyeye oturuyor ve arkamdaki Tony'ye kısa bir bakış atıyor. "Evet. Betty, bize bir saniye izin verir misin?" Babama Betty'nin yaptığımız işle ilgili her şeyi bildiğini söylemeye zahmet etmiyorum. Bu sadece başımı belaya sokar.

Betty dışarı çıkıp üst kata çıktığında, babam boynundaki kravatı gevşetir. "Düğünü öne çekmeliyiz."

"Ne!" Sandalyeme yaslandım. "Neden?"

Babam elini cebine atar ve bir Küba purosunu çıkarır. "Çünkü ittifaka ihtiyacımız var, Bubba. Wicked'i öğrendiklerinde neler olacağını sana anlatmıştım. Onlar bir şey yapmadan önce bunu hızlıca yapmalıyız. Bencil olmayı bırak!" Sesi sertti ve purosunu dudaklarında dolaştırmasını izlerken irkildim. Bir duman bulutu üflüyor. "Ve bir şey daha, artık Wicked'a güvenmiyorum."

Bu sözler beni evliliğimle ilgili olanlardan daha çok etkiledi. "Ne?" Sandalyemden fırladım, babama bakmadan önce Tony'ye bakmak için döndüm. "Wicked senin için bir oğul gibi!"

"Benim bir oğula ihtiyacım yok Ruby!" Babam yine tersliyor ve sonra yavaşça sandalyesinden kalkıyor. Sessizlik gerginlik olarak adlandırılmak için yeterli. Babam tekrar masanın etrafında dönüyor ve beni çekerek başımdan öpüyor. "Sen ve torunum düğün bitene kadar ondan uzak durun."

Geldiği yöne doğru kaybolurken hiçbir şey söylemiyorum. Duruyorum. "Annemi kim öldürdü?" Bu düşünce aklımdan hiç geçmemişti ama Betty'nin birkaç saniye önce bunu ortaya atmasından sonra hâlâ tazeliğini koruyor.

Babam asansöre girerken ve kapılar kapanırken tek kelime etmiyor.

Sandalyeye çöküp ellerime bakarak iç geçiriyorum.

"Akla yatmayan bir şeyler var..." Betty mutfakta belirir. "Endişelenmen gerekenin Wicked olduğunu sanmıyorum, Rubs." Gözlerim onunkilerle buluştuğunda korkudan irileştiler. "Bence baban."

"Saçmalama!" Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Babam her zaman ailesi için doğru olanı yaptı."

Betty cevap vermeyince tekrar ona bakıyorum ve gözlerinin kenarları yumuşuyor. "Biliyorum tatlım, ama bazen birini sevdiğimizde herkesin gördüğünü görmeyiz."

"Wicked'ı görmem gerek." Masadan kalkıp anahtarlarımı kaptım. "Wolf'u izleyebilir misin?"

"Elbette." Betty beni başından savıyor ve içeri adım atmadan önce asansörü bekliyorum. Kıpırdamadan oturamıyorum. Neler olup bittiğini bilme ihtiyacı içimi kemiriyor ve eğer Wicked bana söylemezse, bunu ondan zorla çıkaracağım. Asansör en alttaki otopark katında duruyor ve DB 11'e basıyorum, tüylerim diken diken oluyor. Dönüp etrafıma bakıyorum. Benimki hariç boş park yerleri var, o da çatı katı bölümüne park edilmiş.

Düğmeye tekrar basarak kapı koluna uzanıyorum, tam o sırada bir el ağzımı kapatıyor ve geriye doğru sürükleniyorum. Tekme atıp çığlık atıyorum, kollarım bir şeye -herhangi bir şeye- uzanmak için arkamda uçuşuyor, o sırada ileri doğru itiliyorum ve karanlık bir göz bağı başıma zorla geçiriliyor. Minibüsün sürgülü kapısı kapanıyor ve üzerimdeki ağır beden kalkıyor.

"Seni orospu çocuğu!" Ağır bir yumruk kafama inmeden ve her şey kararmadan önce çığlık atıyorum.

Ruby

Sert beton zemine damlayan su, kafamın içindeki çarpıntının ritmine uyuyor. Gözlerimi yavaşça aralıyorum, elim şakağımın yan tarafına dokunduğunda irkiliyorum. Sonunda bulanıklıktan göz kırpiyorum ve gözlerim tavana takılıyor. Boya çatlaklarından yosunlar büyüyor, hasarlı yarıklardan su sızıyor.

Ellerim hareket edemeyince yerden kalkmaya çalışıyorum. "Lanet olsun!" Bileklerime dolanmış zincirleri çekiştirerek çığlık atıyorum. Ne kadar kötü bir pozisyonda olduğumu fark ettiğimde acı ayak bileklerimi ısırtıyor.

"Orospu çocuğu!" Başımı yana çeviriyorum, ensemden aşağı kan damlıyor.

"Bunu söylemek hiç hoş değil..." diye mırıldanıyor köşeden bir ses. Tüm acım sönüyor. Oda ne kadar küçük olsa da, boyalı beton duvarlara ve zemine rağmen, köşedeki karanlık gölgesi göze çarpıyor.

"Sen de kimsin lan?" Gölgelerden dışarı adımını atıyor ve bir hava dalgası tenimde geziniyor. Şok beni ele geçiriyor

kasları ve kelepçeleri tekrar çekiştiriyorum. "Antonio?" Yatağa doğru ilerleyip yukarıdan bana bakarken şaşkınlık kalbimi sıkıştırıyor. "Neler oluyor?"

"Ah, tatlı çocuk." Parmağının ucunu yüzümün kenarında gezdiriyor ve zihnimde küçüklüğümde kalma anılar canlanıyor. "Sen babamın en iyi arkadaşı mısın?"

"Mmhmm," diye mırıldanıyor. "Başka kim olduğumu biliyor musunuz, principessa?" Antonio soruyor, parmakları dirseğimin içinde gezinirken dudakları kulağımı okşuyor. Yüzümdeki kan çekiliyor ve gözlerim onunkilere dikiliyor. "S ile başlıyor."

"Seni orospu çocuğu. Seni öldürmeliyim!" Kelepçelerimin zincirlerini sıkıyorum, damarlarımda yakıcı bir öfke dolaşiyor.

"Neden?" Koluma bir iğne batarken Skully saçımı yana doğru tarıyor. "Sevgilin sana söylemedi mi? Ama başından beri benimle çalışıyordu." Gözlerim kapanıyor, ağzım kuruyor. Uyanık kalmak için mücadele ederken kemiklerim kurşuna dönüşüyor. Odanın renkleri ve dokuları birbirine karışmaya başlıyor.

"Beni görebiliyor musun, küçük çocuk?"

"Ben-" Ağzımı açmaya çalışıyorum ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor.

Dönüyor, sanırım, ve geri gelmeden önce kayboluyor. "Beni duyabildiğini ve bunu hatırlayacağını biliyorum, o yüzden bunu dinle Ruby La Rosa. Wicked'ın hayatına girmesinin bir sebebi var. Her şey planlanmıştı... Ona hâlâ güveniyor musun?" Soğuk bir şeyin uyluğumun içini sıyırdığını hissediyorum ve onları kapatmaya zorluyorum, ancak bir nesne tarafından durduruluyorlar. Beni yukarı doğru çevirip ayağa kaldırdığında oda dönüyor, kollarım ve bacaklarım geriliyor. Yerde değildim... Bu da ne? Tam karşımda karanlık bir figür var ve ona odaklanmaya çalışmak için gözlerimi zorla açıyorum, sadece kalp atışım hızlanıyor ve ağzım bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Bana verdikleri sözü tutmadılar," diye açıklıyor. Neden hâlâ konuşuyor? Bir içkiye ihtiyacım var. Öne doğru sarsılıyorum ve yatağın altındaki tekerlekler hareket ederek beni yatağa yaklaştırıyor.

Kapı. Biri kapıyı ardına kadar açıyor ve ben hareket ediyorum. Bir kara deliğin içinde daha da uzağa.

Yüzler bir görünüp bir kayboluyor, bana yaklaşıyor ve sonra geri çekiliyorlar. Arkada bir yerde turuncu alevler patlıyor ama ben başımı bile kaldıramıyorum.

"Dozunu artırın. Çok bilinçli."

"Hayır, kısmen olması gerekiyor." Metaller birbirine çarpıyor ama ben gözlerimi açık tutmak için savaşıyorum. Çaresizce. Yapamadığım zaman hayal kırıklığı beynime pençelerini geçiriyor. Gerçekliğe olan bağlılığımın yavaş yavaş koptuğunu hissedebiliyorum. Isı kalçalarımı yalıyor ve ne olduğunu görmek için ağır gözlerimi zorla açıyorum. Alevler. Birisi kenarda durmuş, elinde yanan bir çubuk tutuyor.

"Organlarını istemiyor musun?" diye soruyor arka planda biri ve zihnim yetişiyor ama bedenim acele etmiyor.

"Hayır. Onun için başka planlarım vardı."

"Ya şimdi?" diye soruyor adam çatal bıçak şingirtıları arasında. "Şimdi, yeterince temiz görüldüğünden emin olacağız." "...efendim? Bu kardeşinizin nişiydi."

"Onu öldürene kadar."

Sonunda gözlerim kapandı.

Saçlarım alnıma yapışıyor ve gözlerim yavaşça açılıyor. Her yerim ağrıyor. Bacaklarım, vücudum. Ellerimi ve ayak parmaklarımı oynatıyorum, sonra yavaşça kollarımı aşağı indirip bir topun içine kıvrılıyorum. Sadece uyumak istiyorum. Uyumak...

Gürültülü bir çarpma beni sarsarak uyandırıyor, bu sefer tamamen uyanığım. "Ne!"

Başım ağrıyor, vücudum ağrıyor ve bir anlığına nerede olduğumu unutuyorum.

Wicked'in gözleri bana dikildiğinde vahşi ve yıkıcı bir hal alıyor ama ileri fırlıyor ve bağlı olduğum tahta yatağın zincirlerini koparıp beni kucaklıyor. Göğsünden yanağıma kan bulaşıyor ama ben kalıyorum.

Beni kapıdan çıkarırken ona sarıldım. Ne kadar zamandır buradayım? Günlerdir mi? Aylardır mı? Aman Tanrım, Wolf.

"Hey!" Alnımdan öpüyor. "Merak etme, yanındayım." Bir kapıyı tekmeleyerek açtığı anda ellerinin altında sarsılıyorum ve soğuk hava yüzüme çarpıyor. Bir kapı açılırken bisikletler ateşleniyor ve ikimizi de yavaşça arka koltuğa oturtuyor, gitmeme asla izin vermiyor.

"Ne kadar-" Aynı soğukluk kemiklerime yapışırken bedenim titriyor. Buz damarlarımdan geçerken titriyorum. Başım rahatlamak için kaşınıyor. Lanet olası gözlerimin kafamın arkasında yanmasını durduracak herhangi bir şey.

"Dört saat." Sesi alçak ama nazik.

"Dört saat mi?" Dişlerim takırdayarak tekrarlıyorum. "Haftalar olduğunu sanıyordum."

"Psh"-Wicked kıs kıs gülüyor-"sanki seni daha erken bulamayacakmışım gibi. Sadece dört saatimi aldığı için üzgünüm." Arabayı süren her kimse devam ederken kolumun üzerinde daireler çiziyor.

"Bana yalan söyledin," diye fısıldıyorum, boğazım kurumuş ve gözlerim kapalı. Sadece uyumak istiyorum.

"Bana onunla çalıştığını söyledi, onun için değil."

"Siktir."

Uyku bastırıyor.

Wicked

İleride kendi kendini yok edeceğini biliyorum. Deşifre etmesi için kucağına bırakmak üzere olduğum her şey adil değil. Bu yüzden ona bu kadar uzun zamandır söylemedim. Hâlâ da söyleyeceğimi sanmıyorum, çünkü onu kaybetme riskim varsa, bu bunu garantiler. Sadece benden değil, diğer insanlardan da.

"Henüz uyanmaya hazır değil, Wicked," diyor Jade, bir bardak viskiyi uzatırken. "İyileşmesine ve kendine gelmesine izin vermelisin." Royce yanıma bir sandalye çekerken parmağımı bardağa vuruyorum.

"Biliyor musun, burada olduğum için çok şanslısın, ha?"

Başımı sallıyorum, sıvıyı geri püskürtüyorum. "Çünkü mememi bırakmıyorsun."

"Lanet olsun." Royce bana ters ters baktı. "İyi ki yapmamışım çünkü onları emmeme ihtiyacın var."

"Sana her zaman ihtiyacım olacak kardeşim." Boğazımı temizliyorum ve o da omzuma vuruyor. "Her şeyi öğrendiğinde aklını kaçıracak Roy." Başımı sallayarak koştum.

parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum. "O Jade gibi değil. Yaptığım her aptalca şey için beni affetmiyor. O kaltak kinini, amının sikime yaptığından daha sıkı tutuyor." Jade gözlerini devirerek arka taraftan kayboluyor, içeri girerken Khaos'un yanından geçiyor, parmaklarının arasında bir sigara sarıyor. Onu dikkatle izliyorum, bir cevaba ihtiyacım var.

Başını sallıyor. "Kaçtı." Bir şişe alıp benimkinin yanındaki diğer sandalyeye oturuyor.

Çenem o kadar sıkılıyor ki dişlerimin çatırdadığını duyabiliyorum. "Siktir."

"Biliyorsun o da akıllıydı. Arkasında hiçbir şey bırakmadı. Sadece beş kişi kullandı, biri hariç hepsini öldürdük ve orada kurulan her şey atıp gitmek içindi. Kendi başına bir yakıcı bina kullandı." Khaos sandalyesinde arkasına yaslanır. "Yine de akıl hastanesini kontrol etmeli miyiz?"

Hâlâ orada olmayacağını biliyordum. Yıllar önce onu bulmak için geri döndüğümde o pisliği temizlemişlerdi. Orada tek bir şey bile bırakılmamıştı. "Evet. Belki."

"Peki ona söyleyecek misin?" Royce yanımdan soruyor ve ben yüzümü ona dönmüyorum. Buradaki kulüp, etrafımızda olan biten tüm saçmalıklara karşı hoşgörülü davrandı. Bunların hepsi bana bağlı. Çoğunlukla hepsini dışarıda tuttum. Bu benimle ilgili bir savaş, kulüple değil ve her ne kadar bir kardeşin sorunu kulübün sorunu olsa da, onları bu işe karıştırmamayı seçtim. Onların aileleri var. Cosa Nostra'nın seve seve ortadan kaldıracağı aileler.

"Hayır. Henüz değil. Bekleyeceğim."

"Ne için?" Royce öne doğru eğilir, dirseklerini bara dayar. "Ne için bekleyebilirsin ki?"

Çenemi sıkıyorum. "Düğün."

"Peki bunu neden yapasın ki? Kızların hepsinin orada olmak istediğini biliyorsun."

Koltuğumda dönüp ona bakıyorum. "Güvende olacaklar. Peki neden?" Başımı sallayıp uzaklara bakıyorum. "Çünkü o

kendi gözleriyle görmedikçe bana inanmayacaktır. Bu benim tek seçeneğim."

"İleriye dönük olarak senden istediğim bir şey var, Wicked. Ve bu topluluğun dışında olduğu için hoşuna gitmeyebilir." Bir kutu kibrit alıp şöminenin üzerindeki her mumu yavaşça yakmasını izledim. "İçeride tuttuğum kız, bir gün benim için bir şey yapmanı istiyorum ve bundan hoşlanabilirsin ya da hoşlanmayabilirsin. Bunu henüz anlamış değilim..." Kollarımı bankın kenarına doğru açtım. Skully ne zaman benden bir şey yapmamı istese, bunun kötü olacağını biliyordum. Ama beni oyaladığına göre, bir sonraki sözlerinin hoşuma gitmeyeceğinden emindim.

"Seni ve Poppy'yi bir eve yerleştireceğim. Bir gece benden bir mesaj aldığı anda, koruyucu babanı öldüreceksin. Şimdi bu olay bir çığ gibi büyüyecek." Yüzünü bana döndü ve kollarını önünde kavuşturdu. "Bir aile tarafından alınacaksın. Onun ailesi." Kendimi tahtaya göre ayarladım. Yaptığı işler genellikle bundan daha az bağlayıcı olurdu ve ben daha on üç yaşındaydım. Bunu ne zaman yapacağımı umuyordu? "Gerisi sana bilmen gerekenler temelinde anlatılacak. Şu anda sana fazla yüklenmek istemiyorum." Öne doğru el salladı. "Odana git."

Banktan kalkarak koridorda ilerlemeye başladım. Kapılara geldiğimde, "Bu işi halletmek için güvenilebileceğim tek kişi sensin" dediğinde döndüm. Koridorda ilerleyerek odalara çıkan merdivenleri geçtim. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak eski hemşire ve doktorların hasar görmüş fotoğraflarının yanından geçtim. Ancak odama döndüğümde yatağa uzandım ve beyaz dolgulu duvarlara bakmaya başladım.

Yatağımın başucundaki çekmeceyi açtım ve sekiz yaşındayken Skully'nin bana verdiğinden beri pek bakmadığım fotoğrafı aldım. Bir adam ve kadın yan yana duruyordu. Adam koyu renk bir takım elbise giymiş, gri bir kravat takmıştı ve ağzında bir puro vardı. Kadının uzun siyah saçları vardı.

başının üstünde ve ağzında bir sigara. Kısmen onun önünde duruyordu, sahiplenici bir eli onun önündeydi. Skully bana başka bir şey söylemese de onların annemle babam olduğunu anladım. Onlara ne olduğunu merak ettim. Beni neden buraya koyduklarını. Neden bir ebeveyn çocuğunu terk edilmiş bir akıl hastanesine bırakıp gider ki? Onlardan nefret ediyordum.

Fotoğrafı buruşturup çekmeceye geri attım ve yatağıma düştüm. Kapı çalındı ve içeri girmek için bağırdım. Büyük olasılıkla Poppy'ydi. Genelde uyuyamazdı ve benimle uyuması gerekiyordu. Ailesi onu benden bir yıl sonra buraya bırakmış. Ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Buradaki kimse bilmiyordu.

Kapımı açtım ve Henry'nin diğer tarafta durduğunu görünce duraksadım. Henry ile arkadaş değildik ama her nasılsa bana haber getiren kişi olmayı hep başarırdı. "Dokuz-oh-iki." Başımı tekrar kapıya vurdum ve koridorda ilerleyişini izledim. Henry hepimizden büyüktü ama bana bir öğretmenin evcil hayvanını hatırlatıyordu. Skully için her şeyi yapmaya çok hevesliydi. Ama sonra... ben de öyleydim.

Kapının arkasına uzanıp palamı aldım ve kapüşonumu başımın üzerine geçirdim. Kapımı kapattıktan sonra aşağıya doğru ilerledim ve her kapının üzerindeki numaraları tek tek saydım. Seksen yedi... Aşağı inerken palanın keskin ucunun duvarları çizmesine izin verdim, nefesimin altında sayıları sayıyordum.

902.

Kapıyı iterek açtığımda battaniyenin altına sıkışmış, göğsü inip kalkan bir ceset gördüm. Mükemmeldi. Buna bakmama gerek yoktu. İçeri girdim, bıçağımın ucunu omzun üzerine yönlendirdim ve boynun yan tarafında nabız gibi atan damarı kestim. Kan kesikten düzgünce aktı ve başımı eğdim. Henry arkamdan içeri daldı, battaniyeyi çekip aldı ve kana bulanmış cesede baktı.

Bir kızdı. Gençti. Kızları becermekten hoşlanmazdım. Hiçbirini sevmezdim ama en çok kızları severdim.

Henry yatağa düştü, başı öne eğikti. Başı yana düştüğünde, onun Henry'nin kız kardeşi Delany olduğunu gördüm.

"Ben yapmadım-" diyorum.

Henry çenesini sıkarak başını salladı. "Sadece git." İkimiz de hangi odada kimin kaldığını bilmiyorduk. Skully onları iki gecede bir değiştirirdi ve bu her zaman bir Rus ruleti gibiydi.

"Siktir." Bacaklarımı göğsüme doğru çekerek duvardan aşağı kaydım. Bu Henry'ye benden nefret etmesi için daha da fazla neden verecekti.

Ruby

Ben diğer kızlar gibi değilim. Düğün günüm hakkında hiç düşünmedim. Olacaktı çünkü ben babamın tek çocuğuyum ve kesinlikle beni Cosa Nostra'ya güç veren her neyse onunla evlenmem için koridordan aşağı itecekti.

Bu durumda, düşmanımızla bir ittifak söz konusudur, çünkü Papa kabul etse de etmese de, iki aile arasındaki barış, birleşik düşmanlarımıza nasıl görüldüğünden daha fazla anlam ifade etmektedir.

"Hey, bebeğim!" Betty arkamdan giriyor ve Wolf'u yere yatırıp küçük ayaklarını odanın içinde koşturarak kucağıma atlıyor.

"Çok güzel görünüyorsun, anne!" Küçük eli yüzümün yan tarafında duruyor ve başparmağımla yanağını çevreleyerek gözlerini arıyorum.

"Teşekkür ederim, bebeğim." Gözlerim, kaşları kalkık bir şekilde orada duran Betty'ye kayıyor. "Bana öyle bakma."

"Bakın!" Ellerini havaya kaldırıyor. "Ben sadece buna karşı olduğumu söylüyorum. Wicked gelip seninle Beyaz Atlı Prens olduktan sonra ne oldu?"

Başımı sallıyorum, sallanan sandalyede bir ileri bir geri sallanıyorum, aklım kalçalarımın etrafında biriken dantel elbisede kayboluyor. "Hiçbir şey. Benden sakladığı her neyse onu öğrenmeme izin vermiyor."

"Çocukken seni yatağında uyuşturan psikopat ihtiyarla Skully dediği kişinin aynı kişi olduğuna dair bir şey söyledi mi?"

Wolf'u yere yatırdım ve o da Betty'nin yanına koştu. "Hayır. Uyuşturucu sersemliğiyle ağzımdan kaçırdıktan sonra ona hiçbir şey söylemedim."

Betty Wolf'u kucağına alır. "Mmhm. Sen benden daha iyi bir kadınsın ama bunu zaten biliyoruz."

Sandalyeden kalkıp saçlarımı omzumun üzerinden tarıyorum ve Betty'ye dönüyorum. "Çok güzel görünüyorsun. Orada olamayacağım için çok üzgünüm."

"Bir şey olursa ikinizin de ateş hattında olmanızı istemiyorum."

"Biliyorum." Ellerini omuzlarıma götürerek aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Keşke orada olsaydım, biliyorsun. Her zaman senin nedimen olacağımı düşünmüştüm."

Elini sıktım. "Bu sefer değil."

Kapıya doğru hızla ilerliyor. "Kulüp binasına vardığımızda sana mesaj atarım ve umarım bu deri giyen çocuklardan birini öldürmem."

"Kibar ol!" diye bağırdığımda kapı kapandı. Bunu yapmayacağını hepimiz biliyoruz.

Geri kalan eşyalarımı toplayıp jartiyeri kalçama kadar sıyrıyorum ve aynada son bir kez kendimi kontrol ediyorum.

Sunak çok uzun ve kilise çok beyaz. Fazla dindar. Sonuna kadar attığım her adımda derisi yanan bir ateist gibi hissediyorum. Mik'in elimi tutmasına izin verdim.

Karşılıklı yeminler edildi ve ben arka odada duran derileri bilerek görmezden geldim.

Kabul ediyorum diyoruz.

Beni koridordan geçiriyor ve babam bana gururla gülümsüyor. Çok fazla gurur...

Oturmayı değil ayakta durmayı tercih eden arkadaki grubun yanından geçerken adımlarım yavaş. Gözlerim Wicked ile çarpışıyor ve saniyeler geçiyor.

Mik yanıma oturup telefonunu açarken arka koltuğa kayarak kapıyı kapatıyorum. Beni bu noktaya getiren her şeyi düşünürken içimde bir boşluk zonkluyor. Otobüsün altına itmeyi tercih edeceğim biriyle evlenmek.

Araba duruyor ve elimi tutup beni arka koltuktan dışarı çıkarıyor. Zaman geçtikçe kafamdaki çarklar daha hızlı dönmeye başlıyor. İrlandalılarla ne savaşı? O zamandan beri sessizler. Bunu neden yapmam gerekiyordu? La Rosa soyadı insanların korkması için yeterli. Lanet Bratva ile ittifak yapmamıza gerek yoktu. Para, güç, açgözlülük açısından nedenini anlıyorum ama bir ordu olarak? Ya Bratva bunun yerine beni öldürmeye karar verirse ya da daha iyisi, evliliğim boyunca beni istismar ederse? Güvenliğimi sağlayacak hiçbir şeyim yok. Babama güvenmekten başka bir şeyim yok.

Ki bende var.

Otelimizdeki konferans salonu, burnumu sızlatan bir koku yayan çiçek aranjmanlarıyla süslenmiş. Nefret ediyorum ama umurumda da değil.

Babam kulağıma eğilirken elini belime koyuyor. "Mutlu musunuz, principessa?"

Ona gülümseyerek solmuş elini okşuyorum. "Elbette." Onu görmeden önce enerjisini hissediyorum. Saniyeler geçtikçe daha da harlanan bir alev gibi.

Acil çıkıştan çıkarken yanımdan geçip gidiyor. Belki bir sorun vardır. Betty ve Wolf kulüp binasındalar. Kendimi durduramadan, konuşmanın dışında kalıyorum ve yoluma devam ederken babam bana ters ters bakıyor

Wicked'ın gittiği kapıdan. Beni dışarı çektiğinde kapıdan dışarı adımımı bile atmamıştım.

"Ne oldu?" Gözlerine bakarak soruyorum. "Bir sorun mu var?" Kapıyı arkamdan çarparak kapatıyor, kollarındaki kaslar dalgalanıyor.

"Çok kötü!" Dönüp kilitli kapıyı itiyorum. "Bunu bilerek yaptın. Neden? Neden bunu yapıp ikimiz için de işleri zorlaştırıyorsun?"

Eli kapıdan düştüğünde bedenlerimiz birbirine sürtünüyor. "Bunu olması gerekenden daha kötü hale getiriyorsun."

Parmağını başımın yan tarafına getirip dudaklarıma doğru götürüyor. Tenim karıncalanıyor. "Hayır, ama yapmak üzereyim." Başparmağını dudaklarımdan arasından geçiriyor ve etrafımdaki stresten mi, yoksa aramızdaki bağın ikimiz üzerindeki vahşi etkisinden mi bilmiyorum ama kalçalarım ileri doğru savruluyor. Elbisemi yukarı çekip beni kalçalarımdan kavrayarak kapıya çarparken başparmağı dudaklarıyla birlikte kayboluyor. Kalçamın etrafındaki dantel jartiyeri kavrayarak yırtıyor. İsteddiği her şeyi ona sunarken bacaklarım beline dolanıyor.

"Bunu sen istedin," diye fısıldıyorum ağzına karşı, birkaç saniyede bir dişlerimi dudaklarına batırıyorum. "Onunla evleneceğimi bile bile beni gelinliğimin içinde becermek." Boğazımı kavlıyor ve beni kapıya doğru geri itiyor. Başımın arkasında acı patlıyor ama yine de dudaklarımdan onun tadını emiyorum. Wicked ruhum için zehirli, ama zehrin bir özelliği de bağımlılık yapması. O her zaman bizimle ilgilenecek. Yine de ona bağırarak istiyorum. Annemi neden öldürdüğünü sormak istiyorum. Çünkü öldürdüğünü biliyorum ve ne derler bilirsiniz, yapmam gereken şeyin farkına vardığımda boğazım daralıyor. Sadece son bir kez. Bıçağım kalbini bulmadan önce son bir kez.

Fermuarı ve kemeriyle boğuşuyorum, ağır siki ellerimi doldurduğunda inliyorum. Pürüzsüz ve sert, yavaşça pompalıyorum, gözlerindeki işkenceyi izliyorum. Muhtemelen yapmadığım bir savaş

Anlayamayacağım biri çünkü beni asla asker olarak istemedi. Şimdi bedelini ödeyeceğiz. Birimiz buradan canlı çıkamayacak.

"Kiminle istersen evlenebilirsin Ruby." Kalçaları öne doğru eğildi. "Her zaman benim olacaksın." Boğazımı sıkıca kavlıyor, gözleri benimkilere dikilmiş. "Benim olduğunu söyle."

Cevap vermiyorum, dilim alt dudağımın üzerinde kayıyor. Ölümde bile, sevgilim.

"Söyle Ruby." Başımı tekrar geriye itiyor ve amım kasılırken ağzımdan bir inilti dökülüyor. Cevap vermiyorum, onu yalanlarla besleyemiyorum. "Onun karısı olabilirsin ama her zaman benim küçük fahişem olacaksın." Yüksek sesle nefes alıyorum, klitorisim ihtiyaçla karıncalanırken alnım öne düşüyor. Becerilmeye ihtiyacım var. Onun tarafından. Sadece o tarafından. Sadece o olacak.

Bıçağını yukarı kaldırıp kenarını tenimde gezdiriyor. Ona karşı gevşiyorum, yavaşça öğütürken gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı düşmesine karşı koyuyorum. Sürtünmeye ihtiyacım var. Onun tarafından sahiplenilmeye, hükmedilmeye ve zarar görmeye ihtiyaç duyuyorum.

Eline tükürüp çıplak amıma götürüyor ve vücudum titriyor. Evet. Tam da istediğim şey. İhtiyacım olan. Kalçalarım açgözlü bir orospu gibi ileri atılıyor ve o da kalçalarımı kalın sikinin üzerine yönlendiriyor. Ağırlığımı ona verdiğinde inliyorum, dişlerimi pürüzsüz yanağına batırıyorum.

"Kötü..." Dili boynumun yan tarafındaki kesiğin üzerinde kayıyor, vücudum ileri geri zıplayacak kadar sert bir şekilde içime girerken her damlayı emiyor. Ben onu bırakmak istemeyerek etrafında kenetlenene kadar içime girmeye devam ediyor. Bırak onu. Yavaşça, parmaklarım onunkileri buluyor ve gözyaşlarım gözlerimin kenarlarına batarken onları bıçağın tabanına sarıyorum. Parmakları tabanın etrafında sıkışıyor, ama öyle yapsa bile, sıranın bana geleceğini düşünecekti.

Uzaklaşıyor ve parmaklarımı saçlarında kaybediyorum. Tenimden aşağı dökülen ter, arkasındaki dolunayın ışığında parlıyor. Gelinliğim ikimizin etrafında kabarıyor, boynumdan

aşağıya ve korsajıma kan damlıyor.

Gözlerimiz çarpışıyor ve bir an için bunun bitmesini istemiyorum.

"Senin bir önemin yok." Kelimeler ağzından sadece benim için yazılmış bir melodi gibi çıkıyor. Kirli, aşağılayıcı konuşmasına devam ediyor ve her bir kelime beni kenara doğru itiyor.

"Seni böyle beceriyor, ha?" Gözlerime bakacak kadar geri çekildi. Kahretsin. Hayır. Bana dokunmadı bile. "Seni nasıl becerdiğini göster ki onu yok edebileyim."

Kalçalarımın arasından döllerim damlıyor. "Lütfen..."

"Hayır," diye tersliyor, parmağı boynumdaki kesiğe saplanıyor. Bütün düşüncelerim kayboldu. Son derece güvendiğim tek kişiyi öldürmek için yaptığım tüm planlar. Kayıtsız şartsız sevdiğim. Bıçağı derisine saplamayı düşünürken onu boynundan sıkıyorum ve kesikten kan akmasını izliyorum. Aletinin etrafında patlıyorum, orgazmım bir aldatma dalgası gibi içimi parçalıyor. Çekiliyor ve beni yere indiriyor, gelinliğimi bitiriyor.

"O benim düğün hediyem miydi?" Ona usulca soruyorum, mahvolmuş olsa da elbisemi düzeltiyorum. Döl de dahil olmak üzere hiçbir şeyi nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! İçeriden silah sesleri geliyor ve kanım donuyor. Gözlerim onu buluyor.

"Hayır." Ağız şeytani bir sırıtışla kıvrılıyor. "Yani."

Onu göğsünden itiyorum, kapıyı açmak için dönüyorum ama işe yaramıyor.

"Beni dinle, Ruby!" Beni tekrar ona dönmeye zorluyor ve elim yanağına gidiyor.

"Siktir git, Wicked!"

"Bu ne lan!" Beni bileklerimden tutup başımın üzerine kaldırmaya zorluyor. Kesikten yavaşça kan sızıyor ama endişelenecek kadar değil ve zaten şu anda kendimi düşünemiyorum. O odaya girmem gerekiyor. "Senin derdin ne şimdi? Hmm?"

"Sen!" O kadar yüksek sesle bağıriyorum ki başım zonkluyor.

Kıkırdıyor, başını sallıyor ve beni serbest bırakıyor. "Hadi git o zaman küçüğüm. Babana koş ve onun gerçekte kim olduğunu gör."

"Sen neden bahsediyorsun be?" Tekrar bağıyorum, onu itiyorum ve elbisemi alıp merdivenlerden aşağı, karanlık ara sokağa doğru koşuyorum. Sessiz sokağı dönüyorum, ön sürgülü kapılar açılıyor. Daha hızlı koşmaya çalışıyorum ve koştuğumu da sanıyorum ama konferans salonunun kapılarının yaklaştığını düşündüğüm her seferinde bir adım geri çekiliyorlar.

Kapıları zorlayarak açıyorum, etrafa bakarken kulaklarım çınlıyor. Cesetler yere saçılmış, yırtık çiçek yaprakları etrafıma dökülüyor. Ruslar bir tarafta, Papa diğer tarafta. La Rosa ordusunun geri kalanı nereye gitti? Val, Royce'un yanında ve MC arkaya doğru daha uzakta, Jade ve Poppy'nin iyi olduğundan emin olmak için hızlı bir tarama yapıyorum.

"Ne oluyor lan!"

Babam yere tükürüyor ve bana ters ters bakıyor. "Neden bebeğinin babasına sormuyorsun?"

"Ya da-" diyor Wicked arkamdan, ama onu duymazdan geliyorum, babama ulaşmak için cesetlerin ve kan birikintilerinin üzerinden itip geçiyorum. Tony'nin cansız bedenini babamın ayaklarının dibinde görünce irkildim. Tony beni hayatım boyunca tanıdı ama o babamın esas adamıydı.

Babamın önünde diz çökerek ellerimi dizlerinin üzerine koydum. "Bana annemi öldürdüğünü söylemiştin. Özür dilerim. Bunu yapamazdım. Bunu Wolf'a ya da kendime yapamam. Onu seviyorum baba. Onu eve getirdiğin günden beri seviyorum."

Babam ellerimi dizlerine vuruyor ve ben Tony'nin yanında yere düşüyorum. Wicked ileri atılıp Papa'yı boğazından yakaladığında şok beni kanayan boynumdan kavırıyor. "Muhtemelen beni kızdıracak şeyler yapmayı bırakmalısın, ihtiyar."

"Kötü!" O kadar yüksek sesle bağıyorum ki ses tellerim boğazımdan kopuyor. "İndirin onu!" Mikhail ve Bratva'nın beni dikkatle izlediğini görmek için arkamı dönüyorum. "Bırakın bunu. Bu bir aile meselesi."

Mik köşeye sıkışmış masalardan birine yaslanarak, "Belli ki," diye mırıldandı. "Söylesene Wicked, ona Skully'den neden bahsetmedin?"

"Kapa çeneni," diye hırlıyor omzunun üzerinden.

Mik parmağını sallayarak kıkırdıyor. "İkimiz de onun bunu bilmesi gerektiğini biliyoruz."

"Neyi biliyor musun?" Kendimi yerden kaldırıyorum ve Wicked'ı gömleğinden tutup geri çekiyorum. Hareket etmiyor. Bir tuğla duvarı yerinden oynatmak gibi.

Wicked, Papa'yı yere indirir. "Bana inanmadın, bu yüzden sana göstermem gerekiyordu."

"Bana neyi göstereceksin?" Yerdeki cesetlere, özellikle de Cosa Nostra'ya bakarak söyleniyorum.

Mik kıkırdar, öne doğru adım atar ve yere dökülen cesetlerden kaçır. "Haklısın, bu bizim savaşımız değil ama-" Eğildi, yumruğunu saçlarıma doladı ve beni geri çekti. "Eğer bu gerçekten eğlenceli olsaydı, senden harika bir eş olurdu."

Kanım donuyor ve arkamı dönüp hiç istemediğim canavarla yüz yüze geliyorum. "Ne?" Her taraftan gelen kafa karışıklığı beni boğuyor.

"Sen neden bahsediyorsun Mikhail?" Babam tükürüyor ve onu hiç bu kadar soğukkanlı görmemiştim. Gözleri Mik'in üzerinde uçuyor ve adamlarının üzerine düşüyor. Mikhail'in babası o çocukken öldü, bu yüzden Bratva'nın çılgın gemisini yöneten tek kişi o.

Boğazımdaki acıyı yutarak Wicked'a dönüyorum. Babamı serbest bırakıyor ve oturduğu sandalyeye geri bırakıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, benden sakladığı tüm acı dengemi bozuyor. "Seni Skully'ye götürmek için hayatına girdim Ruby. Poppy ve ben, Bratva üyesi olduğumu bilmediğim bir koruyucu aileye yerleştirildik-" Gözleri omzunun üzerinden uçuyor, Mik'in üzerindeyken çenesi geriliyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Skully bana birlikte olduğumuz aileyi öldürmemi emretti. Ben de yaptım. Yapmak zorundaydım ve ona karşı başka seçeneğim yoktu, yoksa

incit Poppy." Wicked masaya yaslanıp ayak bileklerini çaprazlayarak omzunun üzerinden bakıyor ve yavaşça bana doğru ilerleyen Val'e başıyla işaret ediyor. "Onları öldürdüğümde babanın dikkatini çektim. Bu yüzden beni yanına aldı. Her şeyi bilmesi gerekiyordu. Baban seni çocukluğundan beri Skully'ye yediriyor. Bir keresinde seni uyuşturulmuş ve akıl hastanesinde sürüklenirken gördüm ve onu da gördüm."

Gözlerimi kırptırıyorum. Bu doğru olamaz. "Kimi gördüm?" Wicked'ın gözleri babama kayıyor. "Onu." Gözlerim babama takıldığında kalbimi acı kaplıyor. "Ne oldu?"

Hayır..."

"Yapmayacağımı biliyorsunuz, principessa." Sonunda babamın sesi kesildi. "Anneni öldürdüğü için kıcını kurtarmaya çalışıyor."

Babamın saçmalamasını kesmek için hiçbir şey yapmayan Wicked'a bakıyorum.

Wicked kıs kıs güler, çenesi sıkılır. "Bana inanacağını umuyordum, Rubs."

"Şey-" Mik yanıma yaklaşıp bana telefonunu uzattı. "İyi ki görüntülerim var."

Wicked'ın gözleri Mik'e dikilir. "Elinde kanıt olmamasına ne oldu, pislik?"

Devam ediyor. "Çünkü böylesi daha eğlenceli." Geniş bir sırtıyla göz kırptırıyor. "Bu lanet evliliği ben de senin kadar istemiyordum, bu yüzden sözleşmeyi yasal olmaktan çıkardık. Gerçek şu ki, babanın bir yan işi var, Ruby La Rosa, ve bu onu kıcından ısırmaya geldi. Komisyonu siktir et. Seni kendimiz için alacaktık, bilirsin işte, intikam falan-" Mik sigarasını ısıyor. "Ama sonra Wicked daha iyi bir şeyle geldi. Onun yerine babanı alıyoruz! Muhteşem."

Mik ile babamın arasına giriyorum, telefonu elimde tutuyorum ve gözlerimi Mik'e dikiyorum. "Onun yanına gitmiyorsun."

"Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm, karıcığım, o yüzden lütfen..." Elimdeki telefona bakıp sırtıyor. "Oynat tuşuna bas."

Victor La Rosa ne yapması gerektiğini biliyordu. Karısı onun için her zaman önemli olacağını bildiği tek kişiydi. Tabii ki evlendiği kişi hakkındaki gerçeği öğrenene kadar. Vücuduna göre çok geniş bir gururu vardı.

Gece soğuktu. Her zamankinden daha soğuktu. Bunu ağaçların sonbaharda çıplak kalmasına bağlıyordu.

"Victor." Antonio eliyle eski, köhne akıl hastanesine açılan kapıları işaret etti. Antonio da Victor'dan farklı değildi. İkisi de diğerinin diğerinden ne istediğini biliyordu ama ikisi de bunu yüksek sesle söylemek istemiyordu.

Victor kapıdan içeri adımını attı, parlak mokasenleri şeffaf fayanslara vuruyordu. Antonio'yu takip ederek koridorun sonuna kadar ilerledi ve orada kendisini bir kapı bekliyordu. "Bütün iş konuşmalarını burada yaparız, çünkü böcek takarsan vurulursun."

Victor hakaretin başının üzerinden uçup gitmesine izin verdi. İkisi de Victor'un polislerle çalıştığı günün, mezardan aşağı atılacağı gün olacağını biliyordu. Omertà'yı kırmakla ilgilenmiyordu.

Antonio'nun yanında yerini aldı ve gözlerini önündeki heykele odakladı. Bakire Meryem kan ağlıyordu. "Denesen daha tuhaf olamazdın-" Victor ona döndü. "Kardeşim."

"Mmhmm. Biliyorum." Antonio ellerini kucağında kavuşturdu. Kardeşinin ne söylemeye geldiğini biliyordu ama ağzından çıkacak kelimeleri merakla bekliyordu. Antonio doğduğundan beri bu anı bekliyordu. Antarktika'da buzların erimesini izlemek gibiydi.

"On yedi yaşına geldiğinde hazır olacak. Dünyalarımız arasında benim kızım olarak bilineceği için hassas bir şekilde ele alınması gerekecek. İnsanlar sorular soracaktır. Bu iş çabucak halledilemez. O noktaya kadar ona ihtiyacım var." Victor elini salladı. "Onu alana kadar ilaçlarını üzerinde deneyebilirsin. Pearl yine de sorular soracaktır, bu yüzden bunu halletmemiz gerekecek."

Antonio kardeşinin gözlerini görmek için ilerledi. Yalan söylediğini her zaman anlardı. "Katılıyorum ama sormak zorundayım, kız teslim edilmeden önce ona söyleyecek misin?"

"Onu teslim edemezsin Antonio," diye çıkıştı Victor kardeşine, onun bilgisizliğine bir kez daha sinirlenmişti. Ailesi onu bu yüzden aileden sürgün etmişti. Belli ki K Diamond'la yeni bir aile kurmuştu. "Onun hayatına birini yerleştirmen gerek. Ailelerimizin dışından birini. Senin küçük-" Victor omzunun üzerinden kapıların yanında duran genç çocuğa baktı. "Deneyler."

"İnsan anatomisi bir hobi olmaktan çok uzaktır ve eğer yaptığım iş olmasaydı, kardeşim, pek çok insanın organları olmazdı, değil mi? Çünkü sistem insanların öldüğünü görmeyi tercih ediyor."

"Tanrı gibi davranma. Sistemden daha fazla insan öldürüyorsun."

Antonio yumuşak bir sesle, "Bu da doğru," dedi. "Yine de endişelenmeyin. Ben bu işi halledeceğim. On yedi yaşında olacak. Hayatına öyle birini sokacağım ki, asıl görevi onu bana getirmek olacak. Ona yaklaşmak."

Victor'un gözleri Antonio'ya takıldı. Kardeşini tanıyordu. Hilekâr biriydi ama Ruby'ye ihtiyacı olduğunu bildiği için bu konuda ona güvenmişti. "Bu her kimse Cosa Nostra ya da herhangi bir mafya, yeraltı kanun kaçağı ile bağlantılı olamaz. Basit bir hayatı olan basit bir insan olmalı. İçine girebileceğim biri. Kolayca manipüle edilebilirler." Victor ayağa kalktı, ellerini takım elbisesine sildi ve kardeşine başıyla selam verdi. "Yaptığın şey yüzünden hem seni hem de Pearl'ü öldürmem gerekse bile kızını geri alacaksın."

Victor tam odadan çıkmak üzereyken Antonio, "Ben de onu istiyorum," dedi. "Onun ölmesini istiyorum. Eğer bunları alamazsam, La Rosa, senin bile kaçamayacağın kadar iğrenç bir savaş başlatacağımı biliyorsun. Benden kaçamazsın..." Perili binadan kahkahalar yükseliyordu.

Babama döndüğümde telefon parmaklarımın arasından kayıp gidiyor, önümde gelişen sahneyi kavrayamıyorum. "Nasıl olur da..."

Yüzü ona inanmamı sağlamaya çalışmaktan tamamen iğrenmeye dönüşüyor. "Çünkü sen benim kızım değilsin. Çünkü sen annenin aldatmacasının ürünüsün!"

Wicked dilini şaklatıyor. "Yerinde olsam bir sonraki sözlerime çok dikkat ederdim, Papa La Rosa."

"Ama-" Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Hiçbir şey anlamıyorum."

Mik arkadan sesleniyor ve metalik ve çürümüş et kokusu içimi kaplıyor. "Sevgili baban, yani gerçek baban, sahtesinin ona verdiği için çok daha zekiydi. Seni anne-babamın evine yerleştirmesi, Wicked'a Victor'un dikkatini çekmek için onları öldürmesini emretmesi ve Victor'un bu zavallı masum sivilin körü körüne yönetilebileceğini düşünmesi..."

"O zaman neden bunun için hepimizi öldürmedin?" Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken Mikhail'e doğru dönerek bağıyorum.

"Çünkü küçük karıcığım, evcil canavarın seni başından beri korudu."

"Doğru," diye mırıldandım, inanamayarak. "Beni lanet bir labirente sürükledi ve uyuşturdu! Sakın bana bunun koruma olduğunu söyleme!"

Mik'in kaşları kalktı. "Ve sonra gitmene izin vereceğim." Omuzlarını silkerek kaldırıyor. "Bunu nasıl yaptığına cevap veremem ama neden bunun yerine hepinizi öldürmediğimizi söyleyebilirim ve bunun tek nedeni de Wicked?" ağzının kenarları karanlık bir sırıtışla yukarı kıvrılıyor. "Daha iyi bir ültimatom verdi. Ben La Rosa ve Antonio'yu alırım, sen de herkesin sevdiği en kötü mafya kaltağı olmaya geri dönersin ve bizimle sonsuza kadar savaşırsın bir ittifak kurarsın, Wicked da-" Gözleri omzunun üzerinden geçmeden önce ona doğru parladı. "Kardeşimi zarar görmeden geri vereceğim."

"Abi?" Gözlerini takip ediyorum. Val bana gülümseyerek yanımdan uzaklaşıyor. "Hayır."

Val'in kolları vücudumu sarıyor, beni sıkıca kendine çekiyor. Başımı öpüyor. "Üzgünüm, bebeğim."

"Hayır, değilsin," diye homurdanıyorum göğsüne doğru.

Kıkırdıyor. "Hayır, gülmüyorum. Tamamen çok eğleneliydin."

"Seni tutabilir miyim?"

Dudakları kulağıma değene kadar eğiliyor. "Bana her zaman sahip olacaksın."

Wicked'in Val'den neden bu kadar nefret ettiği şimdi daha iyi anlaşılıyor. Yavaşça babama dönüyorum, gözyaşlarım çoktan kurumuş. "Acı çektiğimi biliyorsun baba. Vurulduğum, yaralandım" -Wicked'a yan gözle baktım- "ve hayatımın çoğunda manipüle edildim. Ama sen? Sen benim değişmezimdin. Sen benim ilk aşkım ve kalbimdin."

Papa-Victor hiçbir şey söylemiyor. Ağzı kapanıyor ve yumrukları uyluklarının iki yanında sıkılıyor.

"Bunların hiçbirini neden bilmediğimi ya da anlamadığımı anlamıyorum."

Wicked bana yaklaşıyor, ben Tony'nin bedeninin yanındaki sandalyeye çöktüğümde diz çöküyor. "Yapamazdın." Wicked tekrar ayağa kalkıyor ve babama dönüyor. "Tabii ki hepimiz ailemin kim olduğunu öğrendik ve Victor benim Sicilyalı Cosa Nostra kanı taşıdığımı öğrenince rotasını değiştirmek zorunda kaldı. Rotasını değiştirmek zorunda kaldı."

Babam yere tükürerek alay ediyor. "Baban zayıf biriydi."

"Umurumda bile değil." Wicked sırtlıyor. "Onu umursadığınızı bilmiyordum."

"O-" Mikhail Tony'nin göğsünün üstüne basarak yaklaştı. "Birincisi, asla ailesinin üzerine sıçmazdı."

Mik'in koluna uzandım. "İntikamını almak istediğini anlıyorum ama bir şey istemem gerekiyor."

Mikhail'in yüzü sanki bana istediğimi vermek istemiyormuş gibi buruşuyor. Devam etmem için elini sallamadan önce nefesinin altından Rusça bir şeyler kusuyor.

"Skully'yi istiyorum. Hem benim hem de Wicked'ın olması adil..."

Mik'in gözleri ikimizin arasında gidip geliyor. Yaşadığım onca şey düşünülduğünde, çok fazla şey istediğimi sanmıyorum. "Eğer bunu yaparsam, bana borçlu olursun, küçük karıcığım."

Karanlık bir kıkırdama omurgamdan aşağıya doğru ilerliyor. "Ona bir daha öyle dersin, pipetle yemek yersin. Mafya patronları dilleri olmadığında o kadar da korkutucu değildir." Wicked'in sözleri sakın ama ağzındaki sırıtış şakacı.

Mik başını sallayarak ona göz kırpmıyor. "Tamam. Ama bana borçlusun."

"Eğer teselli olacaksa, anneni severdim." Victor ceketinin içinden bir puro çıkarır. "Ne yazık ki bu sana hiç sirayet etmedi. Sen onun ihanetinin bir hatırlatıcısıydın. Sana her baktığımda, principessa, seni öldürmemek için kendimi zor tutuyorum. Senin kaderin çok daha kötü olurdu."

Sözleri duygularımın önüne çektiğim bariyerden sekiyor. "Çıkarın onu buradan."

Mikhail'in askerleri onu yakalamak için itişip kakışırken gözlerimi kapatıyorum. Gözlerimi açmadan önce etrafımızı sessizlik sarana kadar bekliyorum, Wicked'in parmakları çenemi sıyrıyor. "Özür dilerim bebeğim."

Başımı sallayarak, göğsümde parçalanan kalbimin acısını içime çekiyorum. "Sorun yok. Şimdi bu psikopatı bulmalı ve her şeyi yatağa yatırmalıyız." Wicked elimi tutuyor ve beni Royce, Jade, Poppy, Khaos ve MC'den diğer birkaç kardeşin olduğu yere çekiyor.

Jade kolunu benimkine doluyor ve başını omzuma yaslıyor. "Özür dilerim. Hadi seni eve götürelim."

Sanki tekrar nasıl yürüyeceğimi bilmiyormuşum gibi akıcı bir şekilde hareket ediyorum. Beni arabamın arka koltuğuna oturtular ve bizi kulüp binasına götürdüler. Gelinliğimdeki kan lekeleri olan biten her şeyi sürekli hatırlatıyor. Her şeyin sürekli bir hatırlatıcısı olacak.

Wicked'la yüzleşmek için döndüm. "Bu yüzden mi ölü numarası yaptı?
Mik yüzünden mi?"

Wicked'ın gözleri yanlara doğru yumuşar. "Evet, bebeğim. Burada olmamın ve onun yardım etmesinin patlak vermek üzere olduğunu biliyordu. O öğrenmeden önce Mikhail'e ulaşmalıydım. Gittiğimiz o ay Mikhail'le temas kurmayı başardım ve her şeyi açıklığa kavuşturdum."

Başımı sandalyeye yaslayıp ağaçların penceresinin önünden geçişini izliyorum. "Bunca zamandır mı?"

Uzanıp kemerimi çözüyor ve beni kolunun altına alıp kendine çekiyor. "Zamanın sonuna kadar. Seni daha önce kurtaramadığım için özür dilerim. Ne yapacağımı bilemedim."

"Beni çalma ve kurbanlarından biri olarak kullanma planını ne zaman değiştirdin?" Avuç içimi uyluğunun üzerinde gezdirerek usulca soruyorum. Kasları zıplıyor.

"Labirentte gitmene izin verdiğim gün. Bunu yapmamam gerekiyordu." Gözleri sıkıca kapandı.

"Bekle." Arabadan kalkıp gözlerini aradım. "Beni bıraktığın için mi o odaya kapatıldın?"

"Ya sen ya bendim ve K Diamond'ın seninle bir sorunu ya da ihtiyacı olmadığı için, Skully geri dönmeden önce olduğu sürece pazarlık yapabileceğimi biliyordum. Ama o hiç geri gelmedi..." Düşüncelere dalmış gibi kaşlarını çatarak pencereden dışarı bakıyor.

"Özür dilerim-" Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor ve kontrol altında tutmak için çok uğraştığım duygularım serbest kalıyor. Sanki gözyaşları sel olup içime akıyor ve onları durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum. "Ben de çok yaramazdım."

Kıkırdıyor ve başımı göğsüne bastırıyor. "Tam da seni sevdiğim gibi."

Kulüp binasına kadar yol boyunca sessiz kaldık. Üzerindeki gerginliği hissedebiliyorum ve arabayı kenara çektiğimizde, bunu görebileceğim kadar tedirgin.

"Neyin var?" Elimi nazikçe tutuyor ve beni arabanın arkasına doğru kaydırıyor.

"Hiçbir şey. Gel, Betty bunları görmesin diye Wolf'u odasında uyutuyor."

Beni kulüp binasına, üst kata ve odamıza yönlendirmesine izin verdim. Hiç vakit kaybetmeden doğruca duşa giriyorum. Wicked, parmakları omurgamın kenarlarını sıyırmadan önce duşu benim için açıyor. Suyun altına giriyorum, vücudumu yıkarken suyun kırmızıya dönmesine izin veriyorum. Son birkaç ay içinde annemi ve babam olduğunu düşündüğüm kişiyi kaybettim ve bir başkasını kazandım, ama bu sefer onun çok daha kötü olduğunu hissediyorum. Bir insan nasıl olur da bir çocuğu bu kadar uzun süre kendi çocuğu gibi büyütebilir ve hiçbir şefkat ya da ilgi göstermez? Bana söylediği her şey. Davranışları. Bir yalan. Bu konuyu önümüzdeki hafta Komisyon'a götürüp olanları anlatmak zorunda kalacağımı biliyorum ve bu da La Rosa ailesini istikrarsız bir durumda bırakacak.

Mesele şu ki, ben istemiyorum.

Bu Victor'un dünyasıydı. Artık onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Temizlenip giyiniyorum ve tekrar yatak odasına girdiğimde, Wicked'in hâlâ uyuyan Wolf'u yatağına yatırdığını görüyorum.

Bana doğru yürüyor, bir kolunu sırtıma doluyor ve beni kendine çekiyor. "Kardeşlerle kiliseye gitmem gerekiyor. Burada iyi misin?"

Başımı sallıyorum, başımı çenesinin altına yaslıyorum. "İstemiyorum, Wicked."

Aramızdaki sessizlik uzuyor ve ne demek istediğimi anladığını biliyorum. "Biliyorum bebeğim. Bir yolunu bulacağız."

Ondan uzaklaşıp gözlerimi onunkilere dikiyorum.

"Biz Şekil o birlikte," o onaylar ve midem bulanıyor.

"Bu gece neredeyse seni öldürüyordum." Suçluluk duygusu değişken bir duygudur. Acımasızdır.

İnci gibi beyazlarını göstererek gülüyor. "İlk kez olmazdı."

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Sıcaklık vücuduma doluyor, ta ki ateşe dönüşüp aşağıya doğru dalgalanana kadar.

Bacaklarıma ve karnıma yerleşiyor. Beni kalçalarımın arkasından tutup kaldırıyor ve banyoya geri götürüyor.

"Aşağı inmen gerektiğini sanıyordum."

"Bekleyebilirler," diye dudaklarımın arasından homurdanıyor ve Wolf'tan uzaklaşmak için banyonun kapısını tekmeleyerek kapatıyor. Omzumdaki ipek askıyı çekiştirerek çenemin kıvrımını ısıyor, eli göğsüme geliyor. Dilimi ağzına almadan önce meme ucuma bir fiske vuruyor. Bacaklarımı beline dolayarak beni arkaya çeviriyor, uzun saçlarımı bileğine doluyor ve aynada ikimizle yüz yüze gelene kadar geriye doğru çekiştiriyor.

Işık çenesinin dış hatlarına vuruyor ve boynundaki gül dövmesini ortaya çıkarıyor. "Gülün nesi var ve dürüst ol."

"Ruby Rose dövmesini mi kastediyorsun?" Gözleri benimkilere nazikçe bakıyor ama tutuşu sıkılaşıyor.

Kalbim göğsümde parçalanıyor, bu sefer onu içeri almak için. Bunu yaptığına inanamıyorum. Bana arkadan giriyor ve ben bir inilti çıkarıyorum. Beni arkadan kavrarken eli ağzıma çarpıyor. Sert, hızlı, belimi kavrayışı bir çürük bırakmaya yetiyor. İki saniye sonra, etrafını sarıyorum ve bırakıyorum, kendini kot pantolonuna geri soktuğunda kollarına yığılıyorum. Beni döndürerek saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

"Bu senin içindi, benim için değil. Sonra geleceğim ama uyanık kalma." Boynumdaki kurumuş kanı öpüyor. "Seni uykunda becereceğim."

Kalçalarım sıkıştı, dudaklarımdan yumuşak bir inilti çıktı. "Lütfen yap."

Gitmek için döndüğünde kollarımı önümde kavuşturuyorum. "Nereye gidiyorsun?"

Omzunun üzerinden bakıyor. "Kardeşleri bilgilendirmek için. Hadi uyu, Ruby." Victor'un acısını görmezden gelerek yatağa girmeden önce onun gitmesini bekliyorum. Wicked'ın sevgisi, bundan kaynaklanabilecek tüm baba sorunlarını bastırarak kadar güçlü.

Wicked

MC her zaman bir aile olmuştur. Sanırım bu yüzden kulüp binasının sınırları içinde bir yuva buldum, çünkü büyürken hiç böyle bir şey yaşamadım. Oradaki her şey bir maskeydi, sahteydi, çünkü öyle olmak zorundaydılar.

Royce sağımda, Khaos solumda. Khaos'un yanında Kirby, Psyko ve Felon, Royce'un yanında ise diğer üyeler Pope ve Rellik yer alıyor. Başkanlığı devraldığımda birçoğunu kaybettiğimiz için kızgın değildim. Hepsi bir aptal tarafından yönetiliyordu. Geldikleri gibi gittiler.

"Bu gece burada olduğunuz için teşekkür ederim," diye başlıyorum hepsine bakarak. "Ciddiyim. Bu sizin üstlenmeniz gereken bir şey değil, benim sorumluluğum ama desteğiniz için minnettarım."

"Kardeşim, biz kalmak için buradayız. Sizin olan bizimdir..." Psyko kollarını iki yana açarak konuşuyor. Çocukken vurulduğu için gözlerinden biri bembeyaz. Psyko, çocukken

Duyduğuma göre, MC'deki en sadık kardeşlerimizden biriymiş.

"Duyduk, duyduk," diye masanın etrafından sesler yükseliyor.

"Kardeşim," diye mırıldanıyor Royce, bardağının üzerinden bana bakarak. "Devam et."

"Yaşlı karımın babası sandığımız kişi değilmiş. Onun babası değil. Onu biyolojik babası olan Skully'ye geri göndermem için başından beri onu kandırıyormuş." Sandalyemde arkama yaslanıp yanmamış puromu parmaklarımın arasında gezdiriyorum. "Kaçırdığım bir şey var." Eksik parçaları bulmak için beynimi zorluyorum.

"Bilmiyorum." Khaos sigarasını yakıp dudaklarına götürüyor. "Bence bu oldukça siyah ve beyaz, kardeşim." Külünü savurur. "Skully seni gönderdi, Bratva'nın bir parçası olduğunu bildiği sahte anne babanı ve Mik'in anne babasını öldürttü, bu da dikkatleri seninkileri öldüren Victor'a çekecekti, bu da ona eve iki sokak kedisi getirmesi için bir neden verdi, karısı ve Ruby de bir şey düşünmeyecekti. Bu şekilde görevini yerine getirebilir ve Ruby'nin güvenini kazanarak her haber ajansının manşetine çıkacak bir görüntü olmadan onu alabilirdin. İhtiyar Victor senin Sicilya kanı taşıdığını öğrendi ve senin kabul töreninden sonra Mikhail'in anne-baba meselesi ve Skully'nin kurduğu tuzak yüzünden onun peşinde olduğunu öğrendi ve birkaç yıl boyunca sahte bir ölüm numarası yaptı."

"Ama mesele de bu." Puromun kalın gövdesini parmaklarımın arasında yuvarlıyorum. "Pearl'ü neden öldürsün ki? Ruby'ye söylediği son sözler bile annesini sevdiğine dairdi."

"Lanet olsun. Muhtemelen bunu onu kasaba göndermeden önce öğrenmeliydik, ha?" Felon masanın ucundan bana sırıtarak şaka yapıyor.

"Hayır, bize hiçbir şey söylemezdi..." Royce elindeki Zippo ile oynuyor. "Wicked haklı. Doğru olmayan bir şeyler var. Eğer o değilse Victor annesini hiç öğrendi mi? Onu kim öldürdü?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum amına koyayım."

"Artık Bratva ile aynı yataktayız, bu yüzden ne yapılması gerekiyorsa yapılsın, bu süreçte onları kızdırmadığımızdan emin olmalıyız." Khaos şakağına vuruyor. "Ya -şimdi hepiniz üzerime atlamadan önce beni dinleyin. Sistemlerini mi hackleyeceğiz? Anonymous da dahil olur çünkü son baktığımda Skully hâlâ Kurum'daki kadın ve çocuklara zarar veriyordu."

Akıllı küçük pislik.

Ruby

Bu gece uyumanın kolay olmayacağını biliyordum ama en azından bir ya da iki saat uyumayı umuyordum. Telefonuma uzanıp bilinmeyen bir numaradan gelen mesajı açtım.

Sapakta buluşalım. Hangisi olduğunu biliyorsun. Ve yalnız gel. Battaniyemi üzerimden atıyorum, yataktan kayarak çıkıyorum ve Wolf Pack kapüşonlu tişörtümü ve yoga pantolonumu giyiyorum. Wolf farkında olmadan huzur içinde horluyor ama Wicked'in aşağıda olduğunu biliyorum. Kiliseye gittiklerinde kapıda insanlar mı oluyor? Sanırım bunu öğrenmek üzereyim.

Betty'yi hemen arayıp gideceğimi ve gelip odamızda uyumasını söylemeden önce "**Bu önemli olsa iyi olur**" diye bir cevap yazıyorum.

Avludan parmak uçlarımda geçerek G-Wagon'umun kolunu sıkıyorum ve sürücü koltuğuna kayıyorum. Bölmenin çekmecesini açıp içindeki dokuzu kontrol ediyorum ve arabayı çalıştırıp park yerinden geri geri çıkararak ileri doğru sürmeden önce yoga pantolonumun bandına sokuyorum.

Köşede yamasız deri kesimli genç bir adam beliriyor, arabaya bakmak için gözlerini kısıyor.

"Siktir." Sahte bir gülümseme takınarak camı indiriyorum. "Hey! Dışarı çıkıp kasabadan bir şeyler almam lazım. Kapıyı aç."

Genç, kıvrıkcık saçlı ve masum bir yüzü var. Zavallı çocuk muhtemelen neye bulaştığı hakkında hiçbir fikri yok. "Bilmiyorum... Wicked kimsenin girip çıkmayacağını söyledi."

"Mmhmm... peki ben kimim?" Kaşlarını kaldırarak soruyorum. "Wicked'in yaşlı kadını mı?"

"Doğru. Kapıyı açın lütfen."

Başını salladı, aceleyle kapıya gitti ve kapıyı açtı. Hiç vakit kaybetmeden gaza basıp hızla yola çıkıyorum. Wicked'in onsuz gitmeme izin vermesi mümkün değil ama bu benim işim, onun değil. Bildiğim şekilde halletmeliyim. Başa çıkmak için yetiştirildiğim şekilde. Ben hızlandıkça ağaçların geçişini izliyorum. Tanıdık yollardan aşağı dönerek, kapılar görünene kadar bekliyorum, bu sefer tüm ışıklar kapalı. Çocukken, onun mükemmel küçük kızı olarak arazinin etrafında güvenle koştüğüm anıları beynimi dolduruyor ve G-Wagon'u kapılardan geçirirken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Umursadığım için kızgınım. Göründüğüm kadar duygusuz ve kalpsiz olmadığım için. "Kahretsin, anne."

Arabasını yanına park ediyorum, kapımı açıyorum ve dışarı çıkıyorum. "Geleceğini düşünmemiştim..."

Gözlerimi devirip kapıyı çarparak kapattım. "Şey, kemerim bağlı, bu da var."

"Sana bunu yapacağımı düşünmen beni yaraladı..." Gio elini sahte bir acıyla göğsüne koyar. "Hey, kuzen, ne olduğunu duydum."

Kollarının bedenimi sarmasına izin verdim ve kucaklamasına iç geçirdim. "Ne yapacağımı bilmiyorum, G. Berbat durumdayım. Tüm bu olanlardan sonra. Ne yapmam gerekiyor? Hayatıma devam edip ihtiyacım varmış gibi La Rosa'ya mı koşayım?"

Kolunu omuzlarıma doluyor ve beni ön kapıya doğru yönlendiriyor. "Sen hâlâ bir La Rosa'sın, neden olmasın?"

"Ama yanlış olan," diye homurdanıyorum, gözlerimi kaydırarak. "Bak, büyüklerimiz içerde diğer birkaç kıyafet üyeleri ve komisyon üyeleri." Yürümeyi bıraktım. "Beni dinleyin. Bu işi kendi içimizde halletmemiz gerektiğini biliyorsun. Wicked her ne kadar bir soydan gelse ve teknik olarak yaratılmış bir adam olsa da, bu MC'yi ilgilendiremez. Bunu biliyorsun." Biliyorum. Daha fazla açıklama yapmasına gerek yok çünkü ikinci babanın -Victor- her şeyi açıkladığını biliyordum.

Fuayeye girdiğimde karnım yere düşüyor. Tanıdıklık artık bir teselli değil, sahip olduğumu sandığım şeyin acısı. Yalan söylenen küçük kız için bir acı. Gözlerim büyük merdivenlerden yukarı fırlıyor ve irkiliyorum.

"Papa evi kutsadı ve senin için temizlettik. İstemediğini biliyorum ama artık senin." Onu duymazdan geliyorum ve koridordan geçip sohbet seslerinin geldiği aile odasına doğru ilerliyorum.

Eşikte durduğumda duraklıyor ve aniden yeniden çocuk oluyorum, teyzelerime ve amcalarıma süper kahramanlarımış gibi bakıyorum. Bu bir ya da iki şekilde olabilir. Benden nefret edebilirler, beni öldürebilirler ya da beni yanlarına alıp yol gösterebilirler. Hangisi daha kötü bilmiyorum.

"Bubba." Teyzem, Gio'nun annesi, beni nazikçe kucakladı ve başımın üstünü öptü. Anneme en yakın olan oydu. Her zaman yanımdaydı, birlikte yemek pişirir ve pişirirdik.

Sırtını sıkıyorum ve sonunda odanın ortasındaki salona oturmadan önce her birini gözden geçiriyorum. Annemin eskiden oturduğu yere. "Olanlar ve olayın ele alınış biçimi için özür dilerim." Ellerimi kucağıma koyup omuzlarımı dikleştiriyorum. "Ne yazık ki bize fazla seçenek bırakmadı ve Bratva'nın tüylerini diken diken etmeyi başardı, onu onlardan almanın bir yolu yoktu." Kimse konuşmuyor ve ben odanın içinde dolaşarak tüm

onların gözleri. Amcalarım eski kafalıdır. Eski kafalı dediysem, her yönden.

"Artık görevi sen devralacaksın Ruby Rose. Bundan kaçış yok, biliyorsun değil mi?" Amcam İtalyanca konuşmayı bitirdi. Bunun olacağını biliyordum ve sanırım aklımın bir köşesinde bundan kaçmanın bir yolu olmadığını da biliyordum. Seçim yapma lüksüm yok. Ölüm, cinayet, suç ve etrafımdaki aile lüksüne sahibim.

"Anlıyorum, evet."

"Güzel," diyor Tommy Amca, deri koltuğa yaslanıp bileğini dizine dayayarak. "Kaçış olmadığını biliyorsun bebeğim ve biz seni seviyoruz. Biz senin aileniz. Victor'un seçimlerini sahiplenmiyoruz, ne yaptığını da bilmiyorduk. Senin onun çocuğu olduğunu düşündük."

Teyzem burnunu çekerek burnunu siliyor. "Annen onu kendi elleriyle öldürürdü."

"Benden ne yapmamı istiyorsunuz?" Odaya bakarak hepsine soruyorum. "Sanırım hâlâ birkaç askerim var ama Val'e yaptığım gibi güvenebileceğim birini bulmam gerek-"

"Siktiğimin Rus'u."

En iyi arkadaşımı bıçaklamasını görmezden geliyorum.

Gio odaya daha da girerek sandalyemin kolçağına korumacı bir şekilde oturuyor. "Bunu halledeceğiz. Akbabalar içeri dalmadan önce aileni buraya getirmeli ve o tahtı geri almalısın."

"Bunu yapabileceğini biliyoruz Ruby Rose. Sen Victor'dan çok daha iyisin. Sokaklarda saygı kazandın, sadece kendin olarak elde etmek için çalıştığın saygıyı." Tommy Amca ayağa kalkıyor, ceketinin düğmelerini ilikliyor. Odadaki diğer amcalarıma ve teyzelerime, başıyla onaylayan komisere bakıyorum.

Konuşuyor. "Bu komisyon içinde de kabul edildi, Lala." Hepsi aynı kasvetli ifadeyi paylaşıyor, ama haklılar. Bunu alabilirim. Yapabileceğim tek şey Victor'un çürüyen cesedine bir tokat atmak.

"Tamam. Bunu yapacağım." Biz araziye adam yerleştirene kadar geride kalacak olan Gio hariç hepsinin gidişini izliyorum. Şömineye doğru yürüyorum, birkaç parça odun ve çıra atıyorum, şöminenin üstündeki kibritleri alıyorum ve çakmadan önce alevi yükseltiyorum.

"Annemle ilgili cevaplara ihtiyacım var, Gio. Birinin onu neden öldürdüğü hiç mantıklı değil. Victor'un bir canavar olduğunu biliyorum ama bunu o yapmadı. Bunu biliyorum. Bunu herkes biliyor."

Elinde yeni doldurulmuş bir bardak tekila ile arkamdan geliyor. Ona gülümseyerek Don Julio'nun ballı sıvısından bir yudum alıyorum.

"Peki ya Skully? Hakkında fazla bir şey bilmiyoruz, bu yüzden izini sürmek için çalışan birkaç adamım var. Kimse o kadar iyi saklanamaz."

Arkamı dönüp şöminenin üzerine oturuyorum, tam o sırada telefonum göğüslerimin arasında titriyor. "Kahretsin."

"Cevap ver. Yara bandını şimdi yırtıp atabilirim."

Oku telefonumun üzerinde kaydırıyorum.

"Biliyorum."

"Ruby, bir daha böyle bir şey yaparsan seni gebertirim."

"Özür dilerim." Yüzümü buruşturdum. "Gio'dan bir mesaj aldım, Wicked, ve biliyorsun-"

Derin bir nefes veriyor ve suçluluk duygusu beni ele geçiriyor. Muhtemelen buraya geldiğimde ona mesaj atmalıydım. "Biliyorum. Ne oldu?"

"Görünüşe göre buraya taşınıyoruz." "Mmm. Ben de öyle düşünmüştüm."

"Kan içeri-" Uzaklara bakıyorum. "Kan dışarı."

Wicked birkaç saniye sessiz kalır. "Bebeğim, bu muhtemelen iyi bir şey. Şu anda bunu hissetmediğini biliyorum ama senden çalmaya çalıştığı gücü geri almalısın."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum Gio'ya bakarak. "Evi temizlettiler ve biz konuşurken askerler buraya naklediliyor. Omuzlarımda bir sürü iş var, bu yüzden önümüzdeki birkaç günü bir dadı bulmaya çalışarak geçirmem gerekecek, çünkü hep annem vardı." Nefesimi tutuyorum. "Gidiyor musun

taşınmak ister misin?" Wicked ve ben ilişkimizle ilgili hiçbir şey tanımlamadık, çünkü ikimiz de tanımlamak zorunda kalmadık. Sanki hiç zaman geçmemiş gibi, ne zaman birbirimizin yanında olsak birbirimizin içinde var olduk.

"Şimdi olmaz bebeğim. Burada tokmağı yeni aldım, etrafta kalmam ve her şeyin bağlandığından emin olmam gerekiyor. O zaman yapabileceğim, tamam mı?"

Kalbim sıkışıyor ama nedenini anlıyorum. "Anladım."

"Tamam, her şeyi yarın getiririz. Sen gece orada kal, ben de Wolf'u getireyim. Yanında biri var mı?"

"Gio."

Wicked kıkırdar. "Küçük sikik."

"Artık o kadar da küçük değil!" Gio yüksek sesle bağırıyor. Nasıl duydu anlamadım.

"Tamam, görüşürüz o zaman." Telefonu kapattım ve şöminenin üzerine koydum.

"İkinizin nesi var böyle? İki insan arasında çok fazla hasar var. İkiniz nasıl bu kadar sevimli bir çocuk yaptınız bilmiyorum."

Başımı sallayarak sehpanın üzerindeki sigara paketine uzanıyorum ve bir tanesini dişlerimin arasına yerleştiriyorum. Ahşap sütunlu, bembeyaz tavana bakıyorum. Victor'un seçtiği sanat eserleri hâlâ duvarlarda asılı duruyor ve öfkem derimin altında kabarcıklar oluşturuyor. "Yarından önce bu evi biraz dağıtacağız."

Wicked

Ondan sakladığım bir sır var.

Ve bunu öğrendiğinde, geri dönüşü yoktur...

Ruby

"Bu çok daha iyi." Ellerimi kalçalarımaya koyarak ve başımın önüne bağıladığım bandana ile alnımı silerek evin etrafına bakıyorum. Dün gece evin etrafındaki işlerin çoğunu Gio ve ben yapmıştık ama bu sabah kapılarda, ön kapılarda ve arka tarafta çoktan yaptırıma tabi tutulmuş askerlerimiz vardı. Her şeyi temizlememin bir parçası da bana Victor'u hatırlatan her şeyi ortadan kaldırmaktı. Evde onu hatırlatacak hiçbir şey istemiyordum.

"Wolf ne zaman burada olur?" Gio buzdolabını açıp bir sürahi portakal suyu çıkararak soruyor.

"Bu gece. Stokları yenilemem gerek."

"Bilmiyorum," diye dalga geçiyor, elinin tersiyle ağzını siliyor. Portakal suyunu tezgâhın üzerine koyuyor. "Bu stok yenilemesini kim yaptıysa iyi iş çıkarmış."

"O ben oluyorum." Juno el sallıyor, takım elbisesinin kollarını sıvıyor ve mutfağa giriyor.

Juno yirmili yaşlarının ortalarında ve onu takip eden bir ünü var. Sanırım bu yüzden teyzem ve amcam onu

Ben.

"Teşekkürler Juno," diyorum gülümseyerek. "Yine de kasabaya gitmem gerekiyor. Wolf için ihtiyaçlar."

El çantamı süpürüyorum. "Biz yokken başını belaya sokma."

Şampuan, saç kremi, sabun- "Çamaşır deterjanını unuttum. Arabayla burada bekle."

Juno omzumun üzerinden bakıyor. "Bilmiyorum..."

"Walmart'tayım Juno. Burada bana hiçbir şey olmuyor." Cevap vermesi için bir saniye bile beklemeden koridorda koşarak deterjan reyonunu aramaya başladım. Abur cubur. Buzdolapları. Ağzıma bir halı tutuldu ve her şey karardı.

Bu geçen seferki gibi değil. Daha çok acıyor. Başım ağrıyor, vücudum uyuşmuş. Etrafımdaki hiçbir şeyi hissedemiyorum.

"Ah, uyanmışsın..." Skully görüş alanıma giriyor ve ben de gözlerimi kırpıştırarak etrafıma bakıyorum. Tahta bir haç, çitlerle kaplı labirent, ateşle yanan meşaleler, etrafımda toplanmış beyaz ya da siyah cüppeler giymiş insanlar. Rüzgâr havada uğulduyor ve bir an için dikkatim dağılmış bir şekilde yukarı bakıyorum, kalın dalların sallanışını, rüzgârla dans edişini izliyorum.

"Ne istiyorsun? Her şeyi biliyorum," diyorum sertçe ama boğazım asit yutmuşum gibi yanıyor.

"Ah..." Önüme geçiyor ve ben metal maskesinin gözlerine bakıyorum. "Sana her şeyi anlatacağından şüpheliyim."

"Ne demek istiyorsun-" Bileklerime düğümlenmiş bağları çekiştirerek ayağımı sürüyorum. Hareket ettiğimde acıdan patlıyorlar ve omzumun üzerinden baktığımda ipten kan damladığını görüyorum.

"Şimdi." Skully kapüşonunu başından çıkarır.

"Dur," diye bir ses yankılanıyor arkasından ve Wicked'i bulduğumda panikliyorum. "Bırak onu Skully. İstedğin benim."

"Aslında," dedi Skully ikimizi de işaret ederek. "İkinizi de." Kalbim göğüs kafesime çarparken göğsüm inip kalkıyor. Başımı sallayarak fısıldıyorum. "Hayır. Sen neden buradasın!"

Wicked beni görmezden geliyor. "Onun yerine beni al, Skully."

"Seni istemiyorum, Wicked. Ona ihtiyacım var. Onu kurtarabilecek tek kişi o."

"Kimi kurtarayım?" O kadar yüksek sesle bağıryorum ki boğazım ağrıyor.

Wicked'in bacakları titrer ve kollarını yana doğru kaldırır. Üstü çıplak, kot pantolonu ve botlarından başka bir şey yok. Kolları bir yarasa gibi genişliyor, çaresiz ve kesin. "Sana sadakat yemini ediyorum Skully. Sadece sana. Yaşadığım sürece..."

Kaşlarım çatılıyor ve ayak bileklerimdeki bağlardan kurtulmaya çalışarak iki büküm oluyorum. "Ne oluyor lan?" Acı şimdi beynimin çekirdek kısmını, hissedemediğim bölgeyi yakıyor.

"Ona karşı mı geleceksin?" Skully soruyor ve ben de Wicked'in Skully'nin ayaklarının dibinde diz çökmüş yaralı adama doğru hesaplı adımlarla yaklaşmasını izliyorum. Etrafımızdaki insanlar ayrılıyor ve şok içinde birbirlerine bakıyorlar.

"Ona karşı gelirdim, onun için." Sessizlik havada uzanıyor ve kalbimin parmaklarımın arasındaki ince dallar gibi göğsümde kırıldığını hissediyorum.

"Peki ya Ruby'den istediğim şey? Sonra ne olacak?"

Wicked'in başı eğik, boynundaki kaslar zonkluyor, ter içinde. "Sana bir hediye getirdim. Kotumun arka cebinden bir parça kâğıt almam gerekiyor-" Cümlesini tamamlayamadan biri uzanıp kâğıdı kapıyor ve kelimeleri okumak için maskesini çıkarıyor. Yumuşak yüz hatları ve tombul yanaklarıyla Wicked'in yaşlarında görünüyor.

Gözleri Skully'yi bulmadan önce Wicked'in üzerinde durur. "Bir tane daha var."

Skully öne çıkar, kağıdı ondan alır ve kelimeleri okur.

Wicked zaman kaybetmiyor. Kısmen omzunun üzerinden bakıyor ve Royce sarı kıvrıkcık saçlı genç bir kızı içeri sürüklerken onun görüşünü takip ediyorum. Tanıdık gelmiyor ve birkaç saniyeliğine kim olduğunu merak ediyorum.

"Bu-" Wicked omuzlarını dikleştirerek ayağa kalkar. "Jesenia La Rosa. Ruby'nin ikiz kardeşi. Onu öldürdüğümü sandığında kim olduğunu bilmiyordun." Kanım buza dönüşüyor ve midem yere iniyor. "O bir eşleşme, Skully. Onu kullan, beni al ve Ruby'nin gitmesine izin ver. En büyük cellat ben olacağım." Wicked yanındaki bebek suratlıya bakıyor, ağzındaki tükürüğü yere doğrultmadan önce yuvarlıyor. "Her zaman olduğum gibi."

Skully yüzündeki maskeyi yavaşça çıkararak, "Gitmesine izin vermeden önce kendi kontrollerimi yapmalıyım," der. "Victor'a ne oldu?"

Wicked elini cebine atıyor ve telefonunu çıkarıyor. Parlak ekranı Skully'nin yüzüne tutuyor ve ben de daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıyorum. Victor'un başsız cesedi bir kan gölünün içinde yatıyordu.

Wicked kaşlarını kaldırır. "Bırak gitsin amına koyayım."

Skully parmaklarını şıklatır ve cüppeli birkaç kişi ilerleyerek genç kızı Royce'un üzerinden alır ve orman boşluğuna doğru sürükler. Burada oturdukça bazı şeyleri daha iyi tanıyorum. Çarmıhta yanan birini gördüğümüz orman, kulübe evler. Akıl hastanesinin buradan çok uzakta olmadığına şüphe yok. Hepsi geri taşınmış olmalı.

"İtiraf etmeliyim ki." Skully önümdeki sandalyeye oturdu. "Kanıtımı beklerken bu bölümün tadını çıkaracağımdan eminim."

"Hangi bölüm?" Wicked dudağını bükerek soruyor. Royce öne doğru bir adım atıyor, kolu Wicked'inkinin üzerindeyken birinin yanıma dokunduğunu hissediyorum.

İrkiliyorum, anında o her kimse ondan uzaklaşıyorum ama bir başkasıyla çarpışıyorum. Başımı sallayarak fısıldıyorum: "Bana dokunursan seni öldürürüm."

Biri kıyafetlerime bir bıçak getiriyor ve soğuk gece havası açıkta kalan tenimi sarana kadar yoga pantolonumu ve gömleğimi yırtıyor.

Wicked kükreyerek ilerliyor ama bebek surat onunla önümde oturan Skully'nin arasına giriyor.

"Hayır." Skully parmaklarını sallıyor. "Bunu bir daha yaparsan-" Skully ayağa kalkıp bana doğru dönüyor ve ben de nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Göğsüm yükselip alçalıyor, içime girmeyi reddeden oksijenle boğuşuyorum.

Yanağıma çarpmadan önce elini geri savuruyor ve büyük bir çatırtı çıkıyor.

Solumdaki biri külotumu keserken Wicked tekrar ileri atılıyor ve yüzüme bir darbe daha geliyor. "Devam et Wicked, sana bir ceset bırakacağım."

Gözlerim onu buluyor ve etrafımdaki herkes yok oluyor. Var olan tek şey o, ben ve ikimizin de içinde yaşayan canavarlar. Derin nefesler alıyorum, yanaklarımdan aşağı yuvarlanmakla tehdit eden gözyaşlarımı tutuyorum. Beyaz gürültü kulaklarımı delip geçerken bir elin kalçamda gezindiğini, diğerinin göğsümü kavradığını hissediyorum. Bakışlarını tutuyorum. Saçlarını çekiştiriyor, boynundaki damarlar patlarken o kadar yüksek sesle bağıriyor ki onu duyamıyorum.

"Sorun yok," diye fısıldıyorum, dudaklarımı okuyabildiğini biliyorum. "Her şey yolunda." Başımı sallıyorum. "Seni seviyorum." Sonra gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Biri arkamdan yaklaşıp bacaklarımı zorla açıyor ve bir çift el daha amımı buluyor. Kötülük tenimin açıkta kalan her bölgesine nüfuz ediyor ve buna karşı ne kadar mücadele edersem edeyim, boyun eğiyorum. Utanç, ıstırap ve kalp kırıklığına boyun eğiyorum.

Arkamdaki adam sikinin ucunu kışımın çatlağına sürüyor, yanımdaki diğeri ise parmaklarını içime sokuyor. Adam sikini kışımın girişine sokarken, silahın sert kenarlarının çenemin üzerinden geçtiğini hissediyorum. Kışımın etrafındaki dokunun parçalandığını hissettiğimde çığlık atmamak için dudağımı ısırıyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor ama çığlık atmayacağım. Nefes almayacağım.

Onlara bu zevki tattırmak. İvme kazandıkça dizlerimin bağı çözülüyor, kalçalarımın arkasındaki nem kayarken zorla ilerliyor. Silahın sert kenarları ağzıma zorla sokuluyor ve ben zihnimin içinde izimi kaybederek iyice açılıyorum. Wicked ve benim anılarımın beni hayatta kalma yoluna götürmesine izin veriyorum. Kaç dakika geçtiğini bilmiyorum.

"Bu doğru!" diyor arka planda biri, ama benim zihnim ne yöne gideceğini bilmeyen bir televizyon parazetine dönüşmüş durumda. "O bir eşleşme."

Bana dokunmayı bıraktılar mı bilmiyorum, çünkü bunun bir önemi yok. Onları hala tenimde hissedebiliyorum. Zihnimde. Ruhuma karşı.

"Bu harika." Skully ayağa kalkıyor, botlarını görebildiğim için bunu tahmin edebiliyorum. "Yani bir ikizi olduğunu benden sakladın ve bunca yıl bana söylemeyi düşünmedin öyle mi?" Skully'nin sırtı bana dönük. "Neden?"

"Çünkü bu günün geleceğini biliyordum."

"Ama işlerinizin tamamlanması gerekiyordu yoksa Poppy'yi öldürecektim? Poppy senin her şeyin. Sadece akıl hastanesine götürülürken gördüğün bir kız için onun hayatını gerçekten riske atar mıydın?"

Cevabını duymak istemiyorum. Bir topun içine yuvarlanıyorum ve dizlerimi göğsüme bastırıyorum.

"Onun için her şeyi göze alırım."

Skully ellerini çırparak, "İlginç," diye fısıldar. "Bildiğiniz gibi. Projelerimle oynamak için biraz zamanım oldu." Sözleri söner. "Ve bir süredir hep seni istiyordum Ruby. Nedenini biliyor musun?" Bilmiyorum ve bilmek istediğimden de emin değilim. Çılgılık atmak ve vücudunu küçük parçalara ayırmak istiyorum ama bunun yerine vücuduma daha sıkı sarılıyorum, hareket edemiyorum. "Çünkü sen benim için bir tedavisin. Ölmek üzere olduğum için mükemmel bir eşleşme."

"Artık bir yedeğin var. Diğer kızını al."

Wicked

Top gibi kıvrılmış küçük bedenine bakmaya dayanamıyorum. Kanım donma noktasına geliyor ama hepimizin buradan canlı çıkmasını sağlamak için ne yapmam gerektiğini biliyorum. Yıllar önce kurtardığım kızı geri vermek...

Skully'nin bunu neden yaptığını hepimiz biliyorduk. Neden yaşayamayacak olanları öldürmemi emrettiğini. Onlardan karaborsa için mi aldı yoksa K Diamond'a mı verdi, kim bilir, ama biz bunu neden yaptığını biliyorduk.

Kapımın altından bir kâğıt parçası kaydı. Yatağımdan kalkıp kağıdı kaptım ve açtım.

444

444'te kimin olduğunu bilmiyordum ama her kimse Skully için sadece bir kurbandı ve bunu yerine getirmek benim işimdi yoksa sırada Poppy olacaktı.

Duvara yaslanmış palayı aldım ve uzun, karanlık koridorda ilerlemeye başladım. Kapı kapı

Sonunda kolu sıkıp iterek açtığımda kapı geçti.

Gözlerim çarşafların arasına sıkışmış kız ile yatağının yanında duran kadın arasında gidip geldi. Buranın bir üyesi olamayacak kadar yaşlı ama aynı zamanda bir ihtiyar olamayacak kadar da genç olduğunu biliyordum. Koyu siyah bir pantolon ve siyah kapüşonlu bir tişört giymişti, kapüşonu yüzünü kapatacak şekilde çekilmişti.

Kapıyı arkamdan kapattığımda sıçradı ve yatakta kıvrılmış genç kızdan bir adım geri çekildi. "Ben-"

"-Sen kimsin?"

Başını iki yana salladı. "Lütfen ona zarar vermeyin."

"Kimsin sen?" Kendimi tekrarlardım, başımı eğerek vücudunu inceledim, herhangi bir tanıdıklık aradım. Bir adım daha attım ve yatakta uyuyan kızın üzerine düştü. "Cevap ver yoksa seni öldürürüm."

Yataktan kalkıp çaresizce bana doğru gelirken başı iki yana sallanıyordu, elleri yanaklarımdaydı. "Lütfen onu bağışlayın."

"Bunu neden yapayım ki?" Omzumun üzerinden bakarak tersledim. Bu Poppy'nin canını yakabilirdi, özellikle de bu odaya adımımı atar atmaz öldürmem gereken biriyle konuşurken görülürsem.

"Çünkü o da onun kızı. Lütfen. Onu serbest bırakın. Bırakın gitsin."

Bir kahkaha attım. "Olmaz, bayan." Elim kapının kolundayken geri adım atmak üzereydim ki sözleri beni yolumda durdurdu.

"Bu onun kız kardeşi. İkisi de onun kızı ama bunu bilmiyor. Kimden bahsettiğimi bildiğini biliyorum çünkü Victor'un buraya geldiğini biliyorum. Ruby ile ne yaptığını biliyorum." Adı Ruby miydi?

"O umurumda bile değil," dedim dürüstçe ve bu kısmen doğrudu. Onunla kesinlikle ilgileniyordum.

"Yalan söyle." Kendini yatağa bıraktı ve ben de nedense yaptığım işi bırakıp ona döndüm. "Gerçek adın Vittorio Amante." Kaşlarım

ama dikkatimi çekmişti. Ailem hakkında hiçbir şey bilmiyordum, sadece dört yaşındayken beni buraya bıraktıklarını biliyordum. Kadın kapüşonunu boynunun yanlarına kadar indirdi ve omuzlarımın gevşediğini hissettim. Onda sıcak bir şeyler hissediyordum. Onun dışında bu kadar iyi kalpli birinin yanında hiç bulunmamıştım. "Baban Amante Cosa Nostra'nın kaptanıydı ve komitenin daimi bir üyesiydi. Sen çocukken kocam onu ve anneni öldürdü ve Rusları suçlayarak on yıl sürecek bir savaş başlattı." Gözleri bana doğru kaydı. "Kızım Ruby'ye çekildin çünkü onu tanıyordun. Aileniz öldürülene kadar her gününüz birbirinizin yanında geçti. Aynı beşikte uyudunuz. Bir noktada aynı anne sütünü paylaştınız çünkü annenizin inadı sizi biberon sütüne alıştırmayı reddetti."

"Ehh..."

"Özür dilerim." Ellerini kucağında kavuşturdu. "Sanırım hatırlamayacaksın ve belki de bana inanmayacaksın." Ayağa kalktı ve arka cebinden bir şey çıkarıp bana uzattı.

Palayla el değiştirdim, fotoğrafı ondan aldım ve aşağıya baktım. Kendi küçük battaniyelerine sımsıkı sarılmış ama uyku sırasında birbirlerine bakan iki bebek. Biri diğerinden daha büyük ve biraz daha yaşlıydı ve küçük bebeğin yanında tek bir gül vardı.

"Göbek adı Rose, ama o bunu bilmiyor. Ona hep Ruby La Rosa olduğunu söyledim ama aslında Ruby Rose La Rosa." Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Benim gibi."

Fotoğrafı çevirince **Ruby Rose & Vittorio** yazıyor.

"Bu herhangi bir bebek olabilir." Fotoğrafı ona geri uzattım ama beni görmezden geldi ve yatakta kıvrılmış yatan kıza dönüp baktı. Hiç şüphesiz aklını kaçırarak kadar uyuşturulmuştu, bu yüzden uyanmamıştı.

"Öyle olmadığını biliyorsun, Tori." Daha önce hiç duymadığım bir ismi söylerken bile nefes alışverişim yoğunlaştı, sanki ruhum

onu tanıdı. "Bu Ruby'nin ikiz kardeşi. Onlar onun çocukları, Tor. Onun çocukları. Onun kızları."

"O psikopatın bebeklerini sen mi doğurdun?" İçimde patlayan öfke yersizdi ve onlara bir ceset göstermek zorunda kalmadan önce sadece birkaç dakikamız daha olduğunu biliyordum.

"Rızaya dayalı değildi." Kelimeler dudaklarından döküldü, yıkanmamıştı. "Victor Ivy'yi Ruslara rüşvet olarak verdi. O zamandan beri onlarla birlikteydi. Bu konuda bir şey yapamazdım ama Anton Volkov'un Skully'nin kimi öldürdüğünü bilmemesi umuduyla onu buraya bırakıp attığını duyduğumda devreye girmem gerekti. Onu kurtarmam gerekiyordu."

"Durum böyle olabilir," dedim palanın ucunu yerdeki çatlaklardan aşağı doğru sürükleyerek. "Ama yine de bir cesede ihtiyacım var."

"Beni al..." dedi kızı göstererek. "Sadece beni öldür ve bu ona kaçması için yeterli zamanı kazandırırın."

"Hiçbir yere kaçamaz!" Ona doğru işaret ettim. "Boktan bir karışım ile uyuşturulmuş durumda."

"Tori, bunun olacağı gün. Victor seni alıp evimize getirdiğinde Ruby'yi korumak zorundasın. Her ne pahasına olursa olsun. Doğduğu günden beri onun ölümünü planlıyor."

Pencereye doğru yürüdüm ve mandalı kapattım. "Sadece dışarı çık."

Kızın küçük ve çelimsiz bedenini kavradı ve sanki içeri taşınırken gördüğüm kızın tam bir kopyasını görür gibi oldum. "Acele edin."

Pencere kapanır kapanmaz yüze kadar saydım ve mandalı açıp genişçe yaydım. Skully'nin hiçbir yerde herhangi bir yaptırımı yoktu çünkü kimse kaçmaya çalışmadı. Uyuşturulmuşken kaçmak zordur.

Kapıyı açtığımda onunla yüz yüze geldim. Beyaz gözleri ve solmuş teni. "Kız nerede?"

"Gitti." Gözlerimi kırptım. "İçeri girdim ve pencere açıktı." Yanından geçtim. "Belki de biraz güvenlik yatırımı yapmanın ve uyuşturucu tarifini değiştirmenin zamanı gelmiştir?"

Sözümü tutacağım.

Ruby La Rosa'yı uygun gördüğüm her şekilde korurdum çünkü ona inanıyordum. Umarım bunu yapmak için zorlanmamıştır.

"Sen ne?" Skully'ye o gece gerçekte neler olduğunu açıkladıktan sonra Ruby bana göz kırptı. "Onu onlara veremezsin, Wicked."

"Kapa çeneni-" Skully'nin eli havada uçarak Ruby'nin yanağına değiyor.

İleri atıldım, elimi boğazına doladım ve onu geriye doğru ittim. Uzaktan silah sesleri geliyor ve Skully'yi haça doğru bastırana kadar Cosa Nostra'nın geri kalanının destek için burada olduğunu fark etmiyorum.

Boğazını o kadar sert sıkıyorum ki avucumun altındaki kemiklerin çatırdadığını hissedebiliyorum. "Bunu senin için kolaylaştırmıyorum ya da çabuklaştırmıyorum." Onu yere fırlatan Khaos öne doğru bir adım atıyor ve saçlarından tutup yukarı çekiyor.

"Kusura bakma kardeşim. Giriş noktasında bir sorunla karşılaştık."

Parmağımı döndürerek çenemi sıkıyorum. "Bu iki pisliği de al. Onları Skully ile aynı odaya atın." Sonra Ruby'ye uzanıyorum, kolumu sırtına doluyorum ve o da bana sarılıyor.

Yanağındaki kanı siliyorum ve onu kollarıma alıyorum. "Özür dilerim, bebeğim. Dikkatli olmamız gerekiyordu."

"Üzülme. Her şey yolunda." Kollarımda titriyor ve ben onun iyi olmadığını biliyorum. Bok gibi sağlam biri ama az önce olanlar öylece geçirilecek şeyler değil. Bir kadına onun izni olmadan elini süren her piç kurusu kılıçla ölür.

Ön taraftaki tımarhaneye açılan orman açıklığının arka tarafına doğru adım atıyorum. Zeki biri.

Burada yap çünkü beni burada istiyor, sadece Ivy'nin dikkatini dağıtmasını beklemiyor, bu da bize yeterince zaman veriyor.

"Bebeğim?" Sesi havada süzülür süzülmez Ruby'nin vücudu kucağımda sertleşiyor ama sonra gevşiyor. "Onu bana ver, lütfen."

Tekrar sertleşiyor, bu sefer başını göğsümden kaldırıp doğruca siyah bir cipin park ettiği yere götürüyor.

"Anne?"

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken Pearl La Rosa'nın kolları genişliyor.

Ruby kollarımdan fırladı ve annesine çarptı. "Anne?" Feryatları tenimin her bir santimini yakıyor ve arka kapıları açıp onları içeri kaydırıyorum.

Pearl kapıyı durdurup sıcak gözlerini benimkilere diktiğinde onları içeri kapatmaya gidiyorum. "Teşekkür ederim Vittorio. Biz kızlarla ilgilendiğin için sana her zaman borçlu kalacağım." Uzun zaman önce Pearl'ün bana doğum adımla hitap etmesine izin verilecek tek kişi olacağına karar vermiştim.

Ona nazikçe gülümseyerek ikisinin de başına birer öpücük konduruyorum. "Benim işim bu, unuttun mu?" Kapıyı yavaşça kapatıyorum ve Val'in ağzında sigarasıyla kaldırımın kenarında durduğunu görmek için dönüyorum.

"İçeri girmek istiyorum."

"Yüce Tanrım." Başımı salladım. "Ivy'nin senin ve Mikhail'in küçük oyuncağı olduğunu anlıyorum ama Ruby benim için bundan daha fazlası, Vasili Kozlov."

Val bana yaklaşıyor ve sigarasını yere atıyor. "Buna saygı duyuyorum ama ben yıllarca o kızın yanındaydım, Wicked. Yapmak için yetiştirildiğim her şeye aykırı olsa da onu kendimden biriymiş gibi sevdim." Çenemi sıkıp dişlerimi gösteriyorum.

"Tamam."

Kapı koluna ulaştığımda duruyorum. "Teşekkür ederim, bu arada."

"Ne için?" Val bana sırtarak baktı.

"Ona her zaman göz kulak olduğun için. Victor'la bile. İster kabul edin ister etmeyin, Mikhail'le ikinizin de bunu onun için yaptığınızı biliyorum. Onu öldürmeye karışmasının onun için çok fazla olacağını biliyordunuz, çünkü onun için hiçbir şey ifade etmese bile, tüm hayatını onu severek geçirdi."

Val hüzünle gülümsüyor ve bu sözlerin onu etkilediğini biliyorum. "Onu asla hak etmedi."

"Biliyoruz." Sürücü koltuğuna geçiyorum. "Kulüp binası."

Val başını sallıyor, Mikhail Ivy'yi omzunda taşırken gözümüze çarpan hareketle dönüyor. Val yardım etmek için öne çıktı ve ben de arabayı kaldırımdan uzaklaştırdım, hem Pearl'ü hem de Ruby'yi

Bu karmaşa.

Ruby seslendiğinde henüz otoyola çıkmamıştık. "Nerede o?" Pearl'ün gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluştu.

"O ailesiyle birlikte, Ruby. Tıpkı senin şu anda olduğun gibi. Uyumaya git." Juno yolcu koltuğunda kıpırdanırken direksiyonu sıkıyorum.

"Buraya gelmeniz neden bu kadar uzun sürdü?" Çenemi öyle sıkıyorum ki dişlerim çatlıyor. Patlayıp birini öldürmeme bir saniye kaldı, tercihen en yakınımda olduğu için Juno'yu.

"Bir sorunla karşılaştık."

"Benden daha büyük bir sorun mu?" Ses tonumu düz tutuyorum. "Alışılmadık bir şekilde, evet."

"Ne oldu?" Onunla yüzleşmek için döndüm.

"Bunu şimdi mi yapmak istiyorsun?" Juno omzunun üzerinden hafifçe döner.

İç çektim. "Evet, hayır. Bekle."

"Sikeyim seni. Evet, şimdi yap!" Ruby arka koltuktan bağırıyor. "Az önce dayak yemedim ve sen de bana neler olduğunu anlatmayacak değilsin."

Juno boğazını temizler. "Tamam. Girişte bir sorunla karşılaştık. Görünüşe göre, Papa La Rosa ölmeden önce

ölümü halinde tüm La Rosa ailesinin başına ödöl konacak."

Ağzımdan çıkan hırıltıyı durduramıyorum. Öfke artık ilkel bir hal aldı ve kızları bırakmak yerine doğruca kulüp binasına gitmek üzereyim. "Devam et."

"Ölümünden sonra işleri halletmesiyle ünlü birini kullandı. Daha çok para kazandırdığı için sadece o kalibrede işleri alıyor." İşlerin nasıl yürüdüğüünün farkındayım ve ona nasıl yürüdüğüünü anlatmaya zahmet etmiyorum.

"Peki, onu nasıl durdurdun?" Tobias'a bakmak için dönerek soruyorum. Cevap vermeyince ve otoyolun ışıkları yüzünü aydınlatınca ona ters ters bakıyorum. "Onu durdurdun..."

"Hem evet hem hayır. Bizi orada bekleyen o değildi, Niko Davis adında bir adamdı. Onu tanıyor musun?"

"Deccal mi?" Gözlerim önümdeki yola kayıyor. "Evet, onu biliyorum."

"Görünüşe göre, yaşlı kadın öldükten sonra tamamlamanız gereken bir vurgun var..."

"Mutlu, aşık ve evli," diye cümlesini tamamladım. "Aldığım son Hangman gönderilerinden biriydi. En az beklediği zamanı beklemek zorundayım. Gerçi onun yaşlı karısı olduğunu bilmiyordum, sadece adını biliyorum, fotoğrafı ve yapılmasını istediği tarih var."

"Şey, o vurulma olayını öğrendiler..."

"Evet, anlıyorum. Onu ezmemi istiyorlar."

"Evet. İkiniz arasında bir ateşkes olmasını umuyorlar ve sizinle görüşmek istiyorlar."

"Detaylarını aldın mı?" Ona bakarak soruyorum.

"Söylediğiniz yerde sizinle buluşacak."

"Yap," diyor Ruby Pearl'ün kucağında yattığı yerden. "Hepimizi öldürebilirlerdi ama yapmadılar. Yeraltı dünyasının karanlık işlerinden bıktım usandım."

"Tatlım." Pearl saçlarını geriye doğru taradı. "İyileş ve hazır olduğunda geri dön."

Bunu yapacağım, ama benim şartlarımla olacak. Onu ve ekibini tanıyorum. WP'ye benziyorlar ama ben ailem ve kulübüm dışında kimseye güvenmem.

İyi bir sebepten dolayı.

Kızları kulüp binasına bıraktıktan sonra, çünkü Ruby'nin tek istediği orada, kendini en güvende hissettiği yerde ve Wolf'un olduğu yerde olmaktı, Khaos, Royce, Psyko ve ben kısmen yanmış olan arka ahıra doğru ilerliyoruz. Kulüp binasının onlar için güvenli ve emniyetli olduğunu bilmeye ihtiyacım olduğundan daha fazlasını almak istemiyorum.

"Bunu nasıl yapmak istediğini biliyor musun?" Royce soruyor ve gözlerimiz birleşiyor, ağzımda bir gülümseme. "Sormalı mıyım?"

"Bilmiyorum Sicko, sen bilmeli misin?"

"İkiniz de korkunçsunuz ama ben de oynamak istiyorum." Val'in dişlerinin arasında yanan bir sigarayla durduğu ahırın girişinde duruyoruz.

"Bunu bensiz yapamayacağını söylemiştim."

Psyko ve Kirby'nin son adamı ellerinden direğe bağladığını görmek için tam zamanında girişi itiyorum. Hepsi soyulmuş ve çıplaktı, ağızlarında tıkaçlar vardı.

Kot pantolonumun cebinden puromu çıkarıp dişlerimin arasında yuvarlıyorum. "Ağızlıklarını çıkarın. Çıgıllıklarını duymak istiyorum."

Psyko ağızlarındaki tıkaçları çıkarıyor ve ben Skully'nin etrafında dolaşmaya başlıyorum. "Val, onlardan birini alabilirsin. Diğerini ben alırım."

Royce bir sandalye çekip arkamıza oturdu ve sahneyi izlemeye başladı. Doğrusu, Skully'nin ne kadar çürük olduğunu bilecek yaşa geldiğimden beri bu anı bekliyordum.

"Kötü, kötü, kötü... Oh, ne kadar dağınıksın." Skully parmaklarını şıkırdatıyor ve ben de puromu parmaklarımın arasında yuvarlamaya devam ediyorum.

"Psyko, hiç çivin var mı? Büyük piçler?"

"Evet, sanırım ahırda atlar için biraz var. Geri geleceğim." Ayaklarımın etrafındaki tozu tekmeliyorum, yanmış İrlandalıların külleri ayakkabılarımın tabanlarının altında.

"Roy, biraz müzik aç. Kızların duymasını istemiyorum." Royce park halindeki arabaya doğru yürür, farlar karanlık ahırda yanıp söner ve üçünün de bileklerinden başlarının üzerine asılmış bedenlerini aydınlatır. Arabayı daha da içeri sürüyor, kapıyı açık bırakıyor ve metal bir şarkının düğmesine basıyor. Asılı olan diğerine doğru ilerliyorum, bıçağımın ucunu göğsünden aşağıya doğru sürüklüyorum, sikiğin leğen kemiğiyle birleştiği yerin hemen üzerinde duruyorum.

"Hayır. Hayır. Lütfen-hayır!" Keskin ucu tabana saplıyorum ve kan donduran çığlıklarını içime çekerek yavaşça kaydırıyorum. Miğferinin kıvrımına ulaşır ulaşmaz bıçağın sapını ağızma götürüp ısıriyorum, başparmaklarımı derinin altına sürterek deriyi tamamen yırtıyorum. "Derisiz." Bıçağı ağızımdan çıkarıp göğüs kafesinin dibine daldırmadan önce gülüyorum. Tek bir hareketle onu göğsünün tepesinden aşağı, leğen kemiğine kadar kesiyorum ve çığlıklarının sessizleşmesini ve mavi gözlerinin bana doğru açılmasını izliyorum. Göğsündeki temiz kesi hızla açılıyor ve kan fışkırıyor, organları dışarı dökülüyor ve botlarımın üzerine düşüyor.

"Şey..." Eğilip bağırsak ve karaciğer tüpünü itiyorum. "Bunlardan birini ister misin Skully? Kabul etmeliyim, çok güzel görünüyorlar." Ayağa kalktım. "Roy?" Omzumun üzerinden seslendim. "El fenerin var mı?"

Royce kıs kıs gülererek arkamdan koşuyor ve bir yandan da telefonunun fenerini açıyor. Şimdi boş olan cesedin üzerinde tutuyor ve ben de göğüs kafesini görene kadar derisini yolumdan çekiyorum. Her iki tarafını da yumruklayarak ayırıyorum ve elim avucuma çarpan organın etrafını sarana kadar uzanıyorum. Göğsünden koparıp havaya fırlatıyorum ve yakalıyorum. Skully'nin önüne doğru ilerliyorum.

"Sen delisin, Wicked."

Ona sırtıyorum. "Biliyorum Skully. Özellikle de ona bulaştığında."

"Ne yapacaksın, ha? Bana zarar veremezsin." "Bu bir meydan okuma mı?" Kalbi toprak zemine fırlattım. Psyko koşarak barakaya geri dönerken.

"Onları buldum!" Dört büyük, kalın çiviye havaya kaldırıyor. "Ve bunu." Ve ağır bir çekiç.

Geriye doğru sendeliyorum, gözlerimi Skully'den ayırmadan elindekileri ondan alıyorum. "Bileğindeki bağları çıkarın ama onu yerinde tutun."

Psyko ve Royce birkaç sandalyeye zıplayarak söyleneni yapıyorlar. Çiviye bileğine, en belirgin damarının tam üzerine sapladığımda arkamda olan her şeyi engelliyorum. Çekici ağır metalin üzerine indirmeden önce geri çekiyorum. Çığlığı anında duyuluyor ve içimdeki heyecan büyüyor. Tekrar vuruyorum. Ve tekrar. Sonunda ellerinin arkasındaki ahşabın sertliğini hissettiğimde kan fışkırıyor ve yüzüme geliyor.

Sandalyeden atlayarak ayaklarını birleştirip ahşap sütuna bastırıyorum ve işime başlıyorum.

Bang. Bang. Daha fazla kan. Her vuruşta, yıllar boyunca bana yaptığı her şeyin yavaşça vücudumdan sızdığını hissediyorum.

Dik duruyorum, çekici yere bırakıyorum ve gömleğimi yırtıyorum, adrenalin damarlarımda öylesine çılgınca dolaşiyor ki içimde yaşayan her şeytani varlık oynamak için yüzeye çıkıyor.

"Roy," diye fısıldıyor biri.

"Bırakın onu. Bu Hangman."

Geriye doğru tökezliyorum ve kanının damlayıp toprağa karışmasını izliyorum. Çığlıkları feryatlara dönüşüyor ve bir yerde ana atardamara çarptığımı biliyorum çünkü çok hızlı soluyor.

"Siktir!" Royce'u bulmak için arkamı döndüm. "Soluyor."

"Pekala." Royce çocuksu sırtışıyla gülümsüyor. "İşte kıyma makinesi." Haklı. Bu şey acı verici olmalı. Psyko olarak ayaklarındaki çivileri söküyorum ve şimdi de Val

bileğinden çıkar. Vücudu bir gümbürtüyle yere düşer ve Val, Royce diğer taraftayken onu kaldırır.

"Arkaya." Onları yarı yanmış ahırın arka tarafına götürürken ayakları toprakta sürükleniyor, neyse ki bu tarafa değil ve Royce'a sesleniyorum. "Işık!"

Telefonunu ağır metal makineye doğrultuyor. "Manuel. Yeterince tatmin edici mi?"

"Evet." Makine, duvarda testerelerin, bıçakların ve diğer metal aletlerin asılı olduğu arka duvara yaslanıyor. "Bunu kim yaptı lan?"

Psyko omuz silkiyor. "Burası benim oyun alanım."

Benim ve Royce'un gözleri bir an için kilitleniyor, sonra ben onu öğütücüye doğru hareket eden masanın üzerine atmalarını söylüyorum. "Önce ayaklar."

Acı çekiyor olması benim için yeterli. Çarmıha gerilme, yıldırımın içinize elektrik vermesi gibidir. Ayaklarınızdaki sinirler vücudunuzun farklı bölgeleriyle bağlantılıdır. Çok acı verici ama tatmin edici değil. Bu işi daha fazla uzatmayı planlamıştım ama içimde yaşayan dengesiz canavar sağ olsun, çok heyecanlandım ve yapmamam gereken bir atardamara vurdum.

Arabadan "Psychosocial" sesi yükselirken ve Psyko daireler çizerek dans etmeye başlarken iki elimi de metal tutamağa götürüyorum. Bu kaos ortamı daha da elektrikliyor ve ayakları öğütücüyle buluştuğunda kolu çevirmek daha da zorlaşıyor. Royce diğer tarafa atlıyor, orada da aynı bir tane çıkıyor. İkimiz de ileri yuvarlıyoruz ve Skully yattığı yerden fırlıyor, gözlerindeki beyazlar artık kan çanağı gibi kırmızı.

Biz onu yuvarlamaya devam ederken Val onu geri çekilmeye zorluyor. Kıyılmış cesedinin kalıntılarının namluyu doldurduğunu görmek için omzumun üzerinden bakıyorum. Ortasına geldiğimizde göğsü genişliyor ve dudaklarının arasından kan ve kıyılmış organlar dökülürken ağzı doğal olmayan bir şekilde açılıyor.

Kıs kıs gülüyorum. "Gidecek hiçbir yer yok."

"Bunun olmasına bayılıyorum." Psyko Skully'nin yüzüne doğru eğilir ve parmağını Skully'den çıkan lapaya daldırır.

ve alnının ortasına ters bir çarpı işareti iziyoruz. Royce ve ben çenesinin altına gelene kadar onu yuvarlamaya devam ediyoruz.

Durup yüzünü tarıyorum. "Neredeyse bunun fotoğrafını çekip şöhret duvarına asmak istiyorum."

"Lanet olsun." Val alnındaki teri siliyor. "Hep böyle dağınık mısın?"

"Hayır," diye başımı sallıyorum ve boynunu açıp başını kaldırarak yüzüme yaklaştırıyorum. Boğazındaki tp daha da aşağı sarkarken boynunun derisi kollarıma çarpıyor. Kafasını varilin içine atarak Val'in adamına bakıyorum.

"Tanrım... o kadar sürede derisini mi yzdn?" ıplak kasları ortada, ne bir deri izi var ne de tanınabilir bir yüzü.

"Evet. Bu benim uzmanlık alanım."

"Royce ile aynı." Kıkırdıyorum. Geri adım atarak Royce'un oturduğu sandalyenin üzerine düşüyorum. Müzik hâlâ yüksek sesle çalıyor ve Val arabasına dönerken yanımdan geçerken omzuma dokunuyor.

Royce yanımdaki sandalyeye oturarak, "Her şey daha iyi olacak," diyor. "Her seferinde bir gün."

"Evet, umarım bunu benim için çok zorlaştırmaz."

"Ah, o mu?" Royce yüksek sesle kahkaha attığını gizlemiyor. "Tabii ki hayır, kardeşim. O konuda boku yedin. Ben başkan olmaktan bahsediyordum."

"Pislik."

"Yine de kardeşler." Royce kendi yumruğuyla benimkine vuruyor. "Her şeye rağmen."

Ruby'yi uyandırmamaya dikkat ederek yatak odasının ışığını kapattım. Yukarı çıkmadan önce bütün pisliğimi yıkadım. O bok parçasının yanına bir daha asla yaklaşamayacaktı.

"İyi misin?" Sesi yüzüme tokat gibi çarpıyor ve irkiliyorum. Yataktan yuvarlandı ve küçük elleri

karnımın önünde.

Ondan uzaklaşıyorum ama beni bileğimden yakalıyor ve yüzümü ona dönmem için geri çeviriyor. "Yapma bunu."

"Arkadaşımızı kıyma makinesinden geçirdim Ruby. Bu kadar iğrenç bir şey yaptıktan hemen sonra sana dokunmak istemiyorum."

Avucunu yanağıma dayarken geniş gözleri benimkileri arıyor. "Sana ihtiyacım var." İradem sarsılıyor ve dudaklarımı onunkilere indirip usulca öpüyorum. "Benden aldıklarını yerine koyman için sana ihtiyacım var." Öfkemi yutarak onu nazikçe kucağıma alıyorum ve Wolf'un annemin yatağında olacağını bilerek yatağa götürüyorum.

İpek elbisesinin askılarını ince omuzlarının üzerinden kaydırıyor, çenesine küçük öpücükler konduruyorum. "Emin misin, bebeğim?"

"Buna ihtiyacım var, Wicked. Bunu senden istiyorum, lütfen."

"Nazikçe gideceğim." Bir kez olsun. Sonunda dudaklarımı dudaklarına götürüyorum, avuç içimi yanlarında gezdiriyorum, boynuna ve göğüs kafesine öpücükler konduruyorum. Dilimi her bir meme ucunun üzerinde gezdirirken, onun işaretlerini izlemeye dikkat ediyorum. Garip bir sessizlikte ben yokum. Sırtı kavisleniyor, dudakları inlemelerini ısırmak için ağzına doğru yuvarlanıyor. Önünde dizlerimin üzerine çökene kadar öpmeye devam ediyorum.

Parmaklarının ucuyla başıma masaj yapıyor ve ben de arkasına uzanıp kığını tutarak amını dudaklarıma bastırıyorum. Yüzüme sürmeye başladığında dilimi klitorisinin çıkıntısının üzerinde nazikçe gezdiriyorum. Sadece bir kişi için dizlerimin üzerine çöküyorum.

"İnlemelerinin arasında adımı fısıldıyor ve ben de külotumu sikimin üzerinden indirip avucumun içine alıyorum. "Boşalacağım." Ellerimi kalçalarından yukarı doğru sürükleyerek dilimi klitorisinin üzerinde gezdiriyorum ve daha da fazla baskı uyguluyorum. Dizleri titriyor ve yanımda yere yığılırken saçlarımı sıkıca kavırıyor.

"Siktir." Onu yakalıyorum, kolumu vücuduna doluyorum ve başının üstüne bir öpücük bırakıyorum.

"Hayır. Daha bitirmedim." Kucağımdan kalktı ve beni göğsümden tutarak sırt üstü yatırdı. "Benim sıram..."

Bunu yapmak istemiyorum ama biliyorum ki bu görüşmeyi ne kadar çabuk bitirirsek ikimiz de o kadar çabuk ilerleyebiliriz. Kızlar bu hafta sonu Gracie'nin çocuk partisi için alışverişe çıktılar, ben de burayı aradım.

"Sorun çıkaracaklarını mı düşünüyorsun?" Kaos bana küçük sigarasını uzatarak soruyor.

Başımı salladım. "Hayır. İkimiz de aynı şeyi istiyoruz." İki dakika sonra, sıcak boruların gürültülü sesi yoldan aşağıya doğru kükrüyor ve açık kapılardan doğruca geçiyor. Toplamda beş kişiydiler, hepsi de kesilmişti.

İlk önce öndeki tırmanıyor ve kaskını çıkarıyor. "Niko Davis." Başımı ona doğru kaldırıyorum ve o da kaskını bisikletinin üzerine indiriyor.

"Wicked the fucking Hangman."

Sekizgenin yanındaki masaları işaret ediyorum. "Otur. Konuşalım." İki ekibimiz de arkamızda duruyor. Niko bana bir puro uzattı, ben de ondan aldım. "Küba purosusu."

"En sevdiğin olduğunu duydum."

Ucunu kesip ona doğru uzatıyorum. "Yaşlı kadınınızı öldürmeyeceğime dair söz verdiğimi söyleyerek başlayacağım. Ama La Rosas'a dokunulmayacağını nereden bileceğim?"

Niko ağzındaki tütünü fiskeliyor. "Çünkü o da benim vuruşumdu. Kapılarda kimlerin olduğunu gördüğümde neler olduğunu anladım."

"Neden vuruluyorsun?"

"Neden?" diye sorar, kaşları dikleşmiştir.

"Artık değilim. O eskidendi. Senin yaşlı kadınının eski sevgilisi bana bir fotoğraf ve yapılmasını istediği bir tarihle geldi. Bundan yıllar sonra, mutlu, evli ve yerleşik olduğunda değil."

"Siktiğimin piçi."

"Ben çoktan yaktım. Yeni bir iş almayı planlamıyorum. Elim kolum dolu."

Niko kıkırdar. "Evet, eminim. Mafya karısı, MC başkanı." Dirseklerini masaya dayar. "Onu benimkinden yaktım. Sana söz veriyorum. Bunun senin için bir şey ifade etmediğini biliyorum ama sanırım birbirimizi anlıyoruz."

İkimiz de masadan kalkarken başımı sallıyorum. Bisikletlerine doğru ilerlerken Niko omzunun üzerinden bakıyor. "Bir dahaki sefere şehrime geldiğinde bana uğra. Bira içeriz."

Kıkırdıyorum. "Evet, tamam." Onlar kapıdan çıkıp gidene kadar puroyu yere atıyorum.

"Buna inanabiliyor musun?" Royce yanıma gelerek soruyor. "İnanıyorum." enem sıkıştı.

Ruby

Kulüp binası pembe ve mor parti ışıklarıyla dekore edilmiştir ve mutfak küçük parmak yiyecekler ve pastalarla doludur.

Betty kalçasında Wolf'la kapıdan içeri koşar. "Ağırlaşıyor. Ne oluyor lan?"

"Bu ne lan!" Wolf tekrarlıyor.

En yakın arkadaşına ters ters bakarak onu elinden aldım. "Betty teyze..."

Betty mutfak tezgahının üzerine kayarak sandviçlerden birini alıyor ve ısıyor. "Dışarıda çok fazla çocuk var. Ben sadece bir çocuktan hoşlanıyorum."

Mutfakta koşturuyorum, jöle için kaşıkları topluyorum ve Wolf'u tekrar yere koyuyorum ki gidip oynayabilsin. "Kibar ol."

"Öyleyim!" Kızın eli suçlulukla göğsüne gelir.

Elim büyük bir plastik kaseye gelene kadar dolabın altına uzanıyorum. "SiktiğiminPsyko'su sayılmaz, Betty!"

Ayağa kalktım, gözlerim onunkilerle buluştu. Bana ters ters bakıyor. "Tamam, bu adil." İkimiz de mutfaktan geçip dışarıdaki verandaya doğru ilerliyoruz. Wicked koluyla belimden yakalıyor ve beni merdivenlerden aşağı yönlendiriyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Omzumu ısıtıyor. "Tüm bu kaostun içinde bir bebek daha istiyorsun sanki."

Ondan uzaklaşıyorum, yüzüm buruşuyor. "Affedersiniz! Hayatta olmaz."

Başını kahkahalarla geriye yatırıyor. "Tamam, tamam." İki hafta önce ana eve taşındık. Skully'nin ölümünden kısa bir süre sonra, yanımdan hiç ayrılmak istemediğine ve MC'yi evden yönetebileceğine karar verdi. Eve geldiğinde yanında ben olduğum sürece zamanının çoğunu burada geçirmesine aldırmıyordum. Ve öyle de oldu. Her seferinde.

"Hey." Wicked saçlarımı kulağımın arkasına tarıyor. "Mutlu musun bebeğim?" Sandviç tepsisini yanımdaki masaya koyuyorum ve boynunun arkasına uzanıyorum, dudaklarımız birbirine değene kadar parmak uçlarımda yükseliyorum.

"Sen ve Wolf yanımda olduğunuz sürece her zaman mutlu olacağım."

"Yani zehirlik seni seviyorum'a mı dönüştü?" diye soruyor, ağzının kenarı sırıtıyor.

Alt dudağını ısırdım. "Muhtemelen ölene kadar senden nefret etmeye devam edeceğim, Wicked, ama bu sadece sensin. Ve bu da benim." Dudaklarına nazik bir öpücük konduruyorum. "Ve bu da senin alacağın tek şey."

Gülüyor, beni kollarının arasına alıyor ve omzunun üzerinden atıyor.

"Wicked! Bu bir çocuk partisi!"

"Siktir et onları. Şu anda senin içinde olmalıyım."

Merdivenleri koşarak çıkıyor, omzu kaburgalarımın batıyor. Gülümsemekten yanaklarım yanıyor ve bu şekilde biteceğini düşündüğümü söyleyebileceğimi hiç sanmıyorum. Nasıl olduğumuzu. Yanan bir aşkımız var ve yanan her şey sonunda küle dönüşür, ama senden nefret ediyorum ile seni seviyorum arasında bir yerde, alevler söndükten sonra da yanmaya devam edecek kadar güçlü bir aşk buldum.

Ruby

Noel

Kulüp binası geleneksel Noel renkleriyle ışıltılı. Çocuklar oyun parkında ve bisikletler ön tarafa park edilmiş. Yeni Rolls Royce'umu otoparkın altına yönlendiriyorum, aynayı düzelttiğimde Wolf'un geniş gözlerinin çoktan benimkilere dikilmiş olduğunu görüyorum.

"Anne, babam burada mı?" Wolf, Wicked'in kulüp işi yapmadığı günün her saniyesinde onu görüyor ama bu Wolf için asla yeterli olmayacak. Wicked onun kahramanı, yırtık peleriniyle gelen kara şövalye.

"Evet, bebeğim." Kola uzanıyorum, annem onu koltuğundan indirirken kapıyı iterek açıyorum.

Betty yolcu koltuğundan kayarak indikten sonra arabayı yuvarlar. "Biliyor musun, seninle ve başardığın her şeyle gurur duyuyorum."

"Yapamaz mısın?" Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Annem gibi konuşuyorsun."

Betty kolunu benimkiyle birleştirdi. "Biliyorsun, biz daha akıllıyız." Ön taraftaki insan gruplarını görmezden gelerek kulüp binasına doğru ilerliyoruz. Kasıtlı olarak değil. Aklım şu anda burada değil. Hâlâ az önce geldiğim işle meşgulüm.

Ben merdivenlere ulaşamadan Wicked köşeyi dönüyor ve gözleri anında beni buluyor. "İyi misin?" Annem Wolf'u, Lion'un yaşlı kadını ve Jade'in annesiyle birlikte oyun alanına götürüyor.

"Evet!" Kolunun altından kayarak ona geniş bir gülümseme atıyorum.

"Eggnog bulmaya gidiyorum." Dışarıda her yer karla kaplı, çocukların nasıl dışarıda olduğunu gerçekten bilmiyorum.

Wicked kapıyı arkamızdan kapatıyor ve ben titreyerek uzun trençkotumu çıkarıyorum. "Bana bir tane getir!"

"Hey!" Wicked'ın elleri kollarıma geliyor ve beni ona doğru çeviriyor. Karanlık gözleri benimkileri arıyor ve her saniye geçtikçe suçluluk duygusu içimde daha da derinleşiyor. "Sorun ne ki onu öldürebileyim?"

Avucuna nazik bir öpücük konduruyorum. "Bir şey yok. Söz veriyorum. Sadece buraya gelmeden önce yapmam gereken bir şey vardı ve şey..." Elinden kurtulup çantamı tezgâhın üzerine bırakıyorum. "Eğlenceli değildi diyelim." Kulüp binası her zamankinden tamamen farklı görünüyor. Jade ve kızlar iyi iş çıkarmışlar. Wicked'ın yaşlı kadını olarak onlara yardım etmek için burada olmalıydım ama sanırım hepsi programımı anlıyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor ve başımın üstünü öpüyor. Annem ve Olivia tekrar içeri girerken kapı arkamızdan kapanıyor.

Başımı sallayarak beni kucağına çekerken omzuna yaslanıyorum. "Hayır." Kolları beni koruyacak şekilde sarılıyor. Wicked ve ben Noel'i nasıl geçireceğimiz konusunda bir ileri bir geri gidip geldik. O MC ile vakit geçirmek istiyordu ama ben sadece evde bir şeyler yapmak istiyordum. Noel arifesi için kulüp binasında bir anlaşılmaya vardık ve

Evde Noel günü. Yarın için her şey ayarlandı bile. Gio, Marcu, teyzem ve eniştemin yanı sıra Val ve Ivy de gelecek. Onunla henüz tanışmadım. Annem, Victor'un biz küçükken yaptıklarını öğrendiğinden beri ailemizle pek bir şey yapmak istemediğini söyledi. Sanırım yarın gelmek için bir köprüyü yakmaya karar verdi. Ya da oraya vardığında bir köprüyü yakmaya. Royce ve Jade'in bir köşede kucaklaşmalarını izliyorum, Royce onun boynunu kemiriyor.

"Çocuklar!" Jade, Royce'un kucağında kıpırdanıyor. "Bir duyurumuz var!"

Betty'nin bana uzattığı eggnog'u alıp Wicked'ın yanındaki yerime otururken dudaklarım dişlerimin arasında kıvrılıyor. Daha o söylemeden ne söyleyeceğini biliyorum.

"Bir bebeğimiz olacak!"

"Siktir," diye şaka yapıyor Wicked ve ben de kucağından kalkıp onu Royce'un yanından sürükleyerek kucaklıyorum.

"Tebrikler, bebeğim." Kulağına doğru sııttım. "Umarım kız olur."

"Hayır! Siktir et!" Royce parmağıyla beni işaret etti.

"Kardeşim, böyle söyleme!"

Omuz silkip Wicked'ın kucağına doğru dans ediyorum. Kulak mememi ısıyor. "Sıra bizde."

"Anne!" Arka planda kızarmış tavuğu hakkında küfür ederken onu azarlıyorum. "Noel'deyiz. Bunların hiçbiri umurumuzda değil. Gel otur."

Ellerini tezgâhın üzerine koyuyor, derin nefesler alırken omuzları bir kalkıp bir iniyor. Elim onun zayıf koluna gidiyor. "Anne, sorun ne?"

"Neden bana sormadın, Bubba? Neden bana P ile olan rolümü sormadın-" Duraksıyor. "Victor." Tezgâha yaslanıyorum, ayak bileklerimi birleştiriyorum ve dev Noel ağacının neredeyse yüksek tavana çarptığı aile odasına doğru sersemliyorum. Işıklar ve süslemeler

dalların etrafında. Çok güzel görünüyor. Gio ve Wicked'in tüm bunları tek başlarına yaptıklarına inanamıyorum. Birbirlerini öldürmeden.

"Anne, Skully ile aranızda ne olduğunu bilmiyor olabilirim ama Wicked'a güveniyorum." Başımı eğip yüzündeki çizgileri takip ediyorum. "Ona bu dünyadaki herkesten daha çok güveniyorum ve aranızda ne olduğunu bildiğini biliyorum ve iyi olmadığını düşünseydi yanıma yaklaşmana izin vermeyeceğini de biliyorum." Kolunu sıkıyorum. "Bana kendi zamanında anlatabilirsin ya da anlatmazsın. Bu sana kalmış ama anne, ben seni seviyorum. Bu senin taşıdığın travma. Bunu yapmaya hazır olmadığın sürece kimseyle paylaşmak zorunda değilsin."

Gözlerinden yaşlar dökülüyor ve yanaklarından aşağı yuvarlanıyor. "İkimizi de uzaklara götürmeyi çok istiyordum. Bavullarımı topladığımı gördüğünde, Bubba, bunun nedeni onun başka kadınlarla yatıyor olması değildi. Bunu kullandım çünkü gerçekler senin için katlanılamayacak kadar fazlaydı." Sonunda bana baktı, mavi gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Kapana kısılmıştım. Kız kardeşinin anlayamayacağından emin olduğum bir şey."

"Kız kardeşim-" Gözyaşlarını yanaklarından siliyorum. "Anlamayı öğrenecek."

"O Bratva'yla birlikte, Bubba. Ona güvenme."

"Anne." Kıkırdamamı bir gülümsemenin arkasına saklıyorum. "Val'e güveniyorum. O iyi olacak."

Annem gözyaşlarını bulaşık beziyle silerek beni başından savıyor. "Git aileni eğlendir. Ben hallederim."

Annemi mutfakta bırakıp Gio, Marcu ve Wicked'i Gracie ve kızıyla birlikte salonda buluyorum. Gracie'nin ailesi yok, o yüzden doğal olarak bizim ailemiz oldu. Kapı çalıyor ve gözlerim Wicked'a kayıyor.

"Bebeğim... iyi oyna."

"Ben her zaman iyiyimdir," diye mırıldanıyorum, kapı koluna uzanıp kapıyı açıyorum.

Val geniş bir gülümseme ve kollarını açmış bir şekilde orada duruyor. "Principessa..."

"Valerie..." Beni sıkıca kucaklamasına izin verdim, parfümünü içime çektim. Adam cehennem kadar iyi... Sadece şanslı Wicked...

Beni geri çektiğinde, yanındaki kişiye dönmeden önce elleri kollarımdan düşüyor.

Uzun sarı saçları, annem gibi mavi gözleri ve benim bronz tenime uygun bir teni var. Benim tam bir kopyam değil ama benzerlikleri görüyorsunuz. "Ivy."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Merhaba."

Bir adım öne çıkıyorum, kolumu boynuna doluyorum ve sarılmak için onu kendime çekiyorum. Val ile olan sarılmamdan biraz daha garipti ama başka bir şey de beklemiyordum. "İçeri gel." Kenara çekilip fuayeyi işaret ediyorum, Val içeri girerken ona arsız bir sırtışla bakıyorum.

Amcam ve teyzem arkalarındaydı, ben de onlara hızlıca bir öpücük verip içeri girmelerini işaret ettim. Amcam Val'e sürekli ters ters bakıyor ama iyi davranmayı kabul ettiler. Ruslarla anlaştığımızdan beri ve kucaklarında bir La Rosa varken -kelimenin tam anlamıyla ikisi de- bela istediklerini düşünemiyorum.

Kapıyı arkamdan kapatırken gözlerim merdivene yaslanmış beni izleyen Ivy'ye takılıyor. Diğer herkes ortadan kayboldu ve sadece ikimiz kaldık.

"Val bana her şeyi anlattı. Yaşadıkların için üzgünüm, şey-"

"-o adam mı?" Ona tek kaşımı kaldırarak merdivenlerdeki yeri işaret ediyorum. Ellerini kucağında birleştirerek kendini aşağıya bırakıyor. Dizlerinin hemen üzerinde duran beyaz balıkçı yaka örme bir elbise giyiyor ve boynunda tek bir elmas haç var. Saçları, yumuşak elmacık kemiklerini ve parlak mavi gözlerini ortaya çıkaran yüksek bir midilli şeklinde geriye doğru toplanmış. Benden çok Gigi Hadid'e benziyor. Her yönden tam zıttım.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye nazikçe soruyor ve onunla ilk kez tanışırken ne beklediğimi bilmiyorum. Sanırım beni en çok korkutan şey

tam olarak benim gibi ol. O zaman büyük ihtimalle birbirimizi öldürürüz. Ama o öyle değil. O tam tersi ve bu ferahlatıcı.

"Tabii ki."

Vücudunu içe doğru kaydırıyor, tüm dikkatini bana veriyor. "Benden daha önce haberin olsaydı, bana yardım etmek için bir şey yapar mıydın?"

Geniş, geyik gözleri karşısında kalbim göğsümde sıkışıyor. Elimi onunkinin üzerine koyuyorum, tabut şeklindeki siyah tırnaklarım yumuşak pembesine değiyor. "Ivy, bu dünyada uğruna öldüreceğim ve öldürüleceğim tek bir şey var, o da ailem." Omzunun üstündeki uzun buklelere dokunuyorum. "Ve buna sen de dahilsin."

Rahatlamış bir şekilde derin bir nefes alıyor. "Tamam."

"Orası nasıl bir yer? Yani, Val'i seviyorum. Ona da güveniyorum. Onun bir sorun olacağını düşünemiyorum?"

"Hayır, değil. Bu-"

"-Mikhail." Başımı sallayarak kıs kıs gülüyorum. "Son duyduğumda siz üçünüz şey gibiydiniz... şey mi?"

Küçük burnunu kıvrıyor. "Evet... ve hayır. Yani, çoğunlukla öyleyiz, ama Mikhail'in zorluklarıyla birlikte gelmiyor. Birincisi, beni üzmeyi seviyor. Çoğunlukla bundan zevk alıyor."

"Yani hepiniz birlikte misiniz, yoksa birbirinizin değil de sizin mi?"

"Onlar benim," diye fısıldıyor, yavaşça mutfağa doğru göz kırptıyor. "Val tutarlı. Mik bir sorun."

"Şey..." Elim onun eline geliyor. "Tüm bunlarla iyi şanslar." Gio'nun Mariah Carey'nin Noel şarkılarının bir remiksi eşliğinde çocuklar için dans ettiği oturma odasına doğru ilerlerken ikimiz de gülüyoruz. Amcam yaşadığı hayal kırıklığı karşısında gözlerini devirirken Wicked bana uzanıyor ve beni kucağına sürüklüyor. Birbirimizle kavga ettiğimiz onca yıl boyunca, bizi birbirimize bağlayan düğümleri attığımızı fark etmemişiz. Aşk, nefret, ikisi de enerjidir. Şimdi bile ailemin gülüşünü, şakalaşmasını, kendi aralarında konuşmalarını yüzlerindeki gülümsemeyle izlerken içimi bir huzur kaplıyor

Ben. Ailemizi yeniden inşa edeceğiz. Bu evi. Ve eğer biri bunun arasına girmeye çalışırsa.
Şey...

Kulüp binasından önce Noel arifesi

Ruby

"Ne sikime buradayım ben?" Juno benim yerime yapamadan kapımı çarparak kapatıyorum ve Prada botlarımla karda ilerliyorum. "Bugün Noel arifesi ve kulüp binasında olmam gerekiyor."

"Biliyorum." Mikhail Aston Martin'ine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş.

"Yalnız mı geldin?" Ona mükemmel bir kaş kaldırıyorum.

"Kız kardeşin elimde olduğuna göre, beni kızdırmak istemediğini söyleyebilirim." Tehdidini görmezden geliyorum ve onunla kendi arabamın kaputunda buluşuyorum. Elimi cebime atıp bir sigara çıkardım. Mikhail beni çok sinirlendiriyor. O dengesiz

Piç kurusu.

"Peki, acele et o zaman... Ne oldu?"

Başını öyle bir eğiyor ki ağzından çıkacak bir sonraki kelimedenden hoşlanmayacağımı biliyorum. "Sana söyleyeceğim şey Wicked'a geri dönemez. Hiçbir koşul altında."

Bir duman üflüyorum, onu bir aşağı bir yukarı süzüyorum. "Neden?" Ona bunu unutabileceğini söyleme zahmetine girmiyorum. Bu adam benim hakkımda bilinmesi gereken her şeyi biliyor ve bu kendi seçimi değil. Her sırrımı dişleriyle söküp alıyor benden.

"Çünkü ona ihanet edeceksin." Sigaramda boğuluyorum ama o bana ciddiyetle bakmaya devam ediyor.

"Ne oldu?"

"Seni Skully'den kurtardığımız gece, başka bir MC oradaydı ve tüm La Rosa ailesini ortadan kaldırmak için bekliyordu. Onlar

Victor tarafından ölüm vuruşu için kiralanmıştı. MC bunun yerine Wicked ile anlaşma yapmaya karar verdi, çünkü başkanlarının yaşlı karısının eski sevgilisinin de onun için aynı planı yaptığından şüpheleniyorlardı ve Wicked da suikastı üstlendiğini doğruladı. Biz erkeklerin nasıl olabildiğini bilirsiniz." Mikhail'in gözleri karardı. Eğer bu kadar klasik bir çekiciliği olmasaydı, bu bir sorun olmazdı. Pek çok insana hayır demesi zor olurdu ama Wicked'ı her gün becerdiğim için kimse ona karşı duramıyor.

"Tamam... devam et." Elimi ona doğru salladım.

"İkisi de bunu yapmayacaklarına dair bir ateşkese vardılar ama bir sorun var."

Omuzlarımı dikleştiriyorum.

"Benim adamıma düştü. Şimdi, onun kim olduğunu çok iyi biliyorsunuz."

Val, diye fısıldıyorum içimden. "Ve onun iskelemadığını biliyorsun."

"Benden ne istiyorsun Mik?" Sigaramı karın üzerine fırlatıyorum.

"Sana söylüyorum, eğer Val bunu yaparsa, o tarihte ölü bir kadın olur. Sivillerle merhamet paylaşmaz, bunu biliyorsun." Ben biliyorum. Hadi be. "Şimdi bu gerçekleştiğinde, ikimiz de biliyoruz ki o MC Kurt Sürüsü ile bir savaş başlatacak."

Ellerimi arabamın kaputuna dayayarak derin bir nefes alıyorum. "Siktir."

"Onun yerine almazsan, ama bunu yapmak zorundasın. Eski sevgilisinin ne tür garip şeyler yaşadığını bilmiyorum ama çok titizdi. O gün ölecek." Bana siyah bir zarf uzattı.

Aldım, sonuna kadar açtım. "Başka birine gitmeyeceğini nereden bileceğim? Bunu benim yaptığımı nereden biliyorlar?"

"Kan." Bana genişçe gülümsüyor.

"Lanet olası kulüp binasına kanamayla gidemem. Wicked'ın burnu lanet bir koklayıcı köpeğin burnu gibi."

"Bir pislik..." Mik gözlerini deviriyor ve bana bir iğne uzatıyor. Başparmağımı batırıp başka bir kâğıt parçasına bastırıyorum.

Mik'in tuttuğu parmak izinin altına doğru kayıyor. "Bu bir milyon dolarlık bir iş. Pek çok insan bunu istiyor."

"Artık yapamazlar!" Zarfı ceketimin içine tikiştiriyorum.

"Doğru." Mik arabasına dönüp açık kapısına yaslanmadan önce gözlerini benimkilere dikeyor. "İnandırıcı olmaya çalış. Bacak ya da kol vurmak yok." Arabasını çalıştırıyor ve park yerinden dışarı fırlıyor.

"İyi misin?" Juno soruyor, ben içeri kayarken arka koltuğu benim için açıyor.

"Hayır."

Hayır, çünkü bu işi Wicked'in haberi olmadan ve inandırıcı bir şekilde yapmam gerekecek.

Zarfı açtım, üzerindeki tarihi okudum. Yirmi yıl sonra görüşürüz, Meraki.

Tetikleyiciler:

Yamyamlık

Şüpheli rıza

Cinsel istismar

Kan ve Kanlı

Nefes oyunu

Kan oyunu

Kendine

zarar verme

Aşırı şiddet ve açık cinayet sahneleri Cinsel
saldırı/tecavüz

[Kitabın başına dön](#)

Other Books

Elit Krallar Kulübü (tamamlandı):

[Gümüş Kuğu](#)

[Kırık Kukla](#)

[Tacet a Mortuis](#)

[Malum 1](#)

[Malum 2](#)

[Sancte Diaboli](#)

[1 Sancte](#)

[Diaboli 2 Yıkık](#)

[Kaleler](#)

Geceyarısı

Kargaşası: [Barışta](#)

[Kargaşa](#) [Yatar](#)

[Öfkede Fesat Yatar](#)

[Sessizlikte Çıglık Atıyor](#)

[Kaosta Hüküm](#)

[Sürüyoruz](#)

Taçlı Düet (tamamlandı):

[Nefretle Taçlandırılmış](#)

[Kaderle Taçlandırılmış](#)

Standalone'l

ar: [Sicko](#)

[Manik](#)

[Flip Trick](#)

Westbeach (tamamlandı):

[Çekiş Kaybı](#)

[F*CKER](#)

The Devils Own

(tamamlandı): [Yüz Otuz Altı](#)

[Yara Hellraiser](#)

[Yerle Bir Eden Zarafet:](#)

[Birinci Bölüm Razing Grace:](#)

[Bölüm 2](#)

[Şeytanlar Maçı](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.